

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eva Baronsky • Bay MOZART UYANIYOR

2.BASIM

Eva Baronsky
Bay
MOZART
UYANIYOR

Çeviren:
Neylan Eryar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Eva Baronsky

1968 yılında Rheingau'da doğdu. İlk romanı *Bay Mozart Uyanıyor* (2009) ile Bad Homburg v.d.Höhe şehri tarafından verilen Friedrich-Hölderlin Teşvik Ödülü'nü kazandı. 2011 tarihli *Manolya Uykusu* isimli bir romanı daha bulunan Baronsky, Kronberg'de yaşamaktadır.

Neylan Eryar

İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. 1970-2008 yılları arasında özel sektörde finans yöneticisi olarak çalıştı. Hartmut Zinser'in *Ezoterizme Giriş*, Pearl S. Buck'ın *Orkide*, Kırık Ümitler, *Ve Aşk Bulamadılar*, Manfred Such'ın *Önce Vatandaş Sonra Polis*, Astrid Lindgren'in *Madita*, Jan Constin Wagner'in *Buz Ay* ve Petros Markaris'in *Büyük Ortak* adlı romanlarıyla Ursula Lehr'in *Yaşlanmanın Psikolojisi* adlı kitabını çevirmiştir. Kırmızı Kedi Yayınevi'nden önceki çevirileri Claus Priesner *Simyadan Kimyaya*, Hartmut Zinser *Ezoterizme Giriş*, Jürgen Gottschlich *İncil Avcısı*, Rafik Schami *Widu'nun Kalbi* ve Pascal Mercier *Lea*'dır. Evli ve bir çocuk annesidir.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 423
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 50

Özgün adı: *Herr Mozart Wacht Auf*

Bay Mozart Uyanıyor
Eva Baronsky
Çeviren: Neylan Eryar

© Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2009
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2013

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Selçuk Uygur
Son Okuma: Serra Tüzün
Kapak Fotoğrafı: Andrea Barsanti
Kapak Uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu yapının çevirisi, Alman Dışişleri Bakanlığı tarafından desteklenen Goethe-Institut'un katkılarıyla yayınlanmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mart 2015, İstanbul
İkinci Basım: Nisan 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-55-9
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi B Blok
Harmidere-Avcılar İSTANBUL T: 0212 412 17 77
Pasifik Ofset Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EVA BARONSKY

BAY MOZART UYANIYOR

Çeviren: Neylan Eryar

ROMAN

Juliana ve Viyana Yolculuğu için

*Lacrymosa dies illa,
Qua resurget ex favilla,
Judicandus homo reus.
Huic ergo parce, Deus.
Pie Jesu Domine,
Dona eis requiem. Amen.*

Präludium¹

Ölüm soğuk bir kardeştir.

Pençe gibi parmaklarıyla onu yakalıyor, çekiştiriyor ve dişleri birbirine çarpana kadar sarsıyor.

Yoksa onu koltuk altlarından kavrayan kollar Sophie'ye mi ait? Constanze, terden sıırıslık ve buz gibi olan gömleğini çıkarırken bu ufak tefek kadının, kendisini kaldırmaya çalıştığını fark ediyor.

Beni bırakın demek istiyor, ama ağzından boğuk bir iniltiden fazlası çıkmıyor. Artık ağlamaya bile gücü kalmadığına göre yapması gereken işleri kim bitirecek?

Başında, atlar sert toynaklarıyla kafatasını ezerek geçirmiş gibi bir zonklama hissediyor; oysa başka zaman olsa, bu vuruşları hoş bir tempo değişikliği gibi algılayabilecek.

“Kendine geliyor, Yüce Tanrım sana şükürler olsun!”

Mumlardan yayılan ışığın, birdenbire oluşan hava akımıyla hareketlenerek odadaki gölgeleri etrafa savurmasından Sophie'nin havaya sıçradığını sezinliyor, Constanze'nin de gitmesine engel olabilecekmış gibi iki eliyle ellerini sımsıkı kavradığını fark ediyor. Gözleri hâlâ kapalı, ama yine de onun yüz ifadesini gözünde canlandırabiliyor ve sesinin tonundan, gözyaşlarına engel olamadığını, soğukkanlılığını yitirmemek için büyük bir çaba sarf ettiğini anlıyor. Gözlerini güçlükle açınca, mum ışığında onun çok iyi tanıdığı çehresini seçiyor. Odada çok sayıda mum yanıyor. Ölüm karanlık.

¹ Önsöz minvalinde düşünülebiyecek, müziğin giriş bölümü. (ç.n.)

Tüm gücüyle kolunu uzatmaya çalışıyor, fakat Constanze'nin yanağına ulaşmayı başaramıyor. Gövdesi ona ait değilmiş gibi iyice ağırlaşmış.

Kapıya hızla vurulduğunu duyunca dehşete kapılıyor, irkiliyor ama kımıldayamıyor. Yattığı yerde doğrulmak istiyor ama başaramıyor ve orada yatıp kalacağını biliyor.

Alnının üzerinde dolaşan soğuk bir elin ağırlığını hissediyor.

"Havlular yetmiyor. Soğuk su da gerekli. Haydi, çabuk olun."

Bu ses doktora ait, ama artık ona bir yararı yok.

"Clos-set" demeyi deniyor ama ağzından bir hırıltıdan fazlası çıkmıyor.

"Sevgili Mozart, siz öylece yatın."

Zaten başka ne yapabilir ki? Closset'in soğuk elleri kolunu tutuyor ve üzerindeki örtüyü kaldırarak bacağına dokunuyor.

Doktor artık daha da alçak bir sesle konuşuyor. "Gövdesinde biriken pis sıvıları boşaltmak gerek. Hacamat onu rahatlatır."

Tüm gücüyle hayır demeye çalışsa da itiraz ettiğini kimseye duyuramıyor.

"Havluları nereye koyalım?" Artık Sophie de fısıldayarak konuşuyor. Sanki çekici bir kadın sesi canını alabilirmiş gibi.

"Islatıp sarın. Su soğuk mu? Başını serinletin, alnını da."

Tasın baldırına değdiğini hissediyor, ancak karşı koymaya gücü yetmiyor. Ardından doktorun kestiği yerde hafif bir acı hissediyor. Ah bu kan akıtmalar! Bedeninde kalan son sıcaklık ve yaşama gücü kalıntısı, kanıyla birlikte akıp gidiyor. Artık konuşulanları anlayamıyor, yalnızca hafif bir mırıltı duyuyor, sanki kendisi çoktan oradan uzaklaşmış gibi.

Ölüm sessiz bir kardeştir.

Requiem¹

*Requiem aeternam dona eis, Domine
et lux perpetua lucaet eis
Te decet hymnus, Deus, in Sion
et tibi, reddetur votum in Jerusalem*

Kendine geldiğinde artık üşümüyordu. Hâlâ mırıltılar duyuyordu ancak kulağına gelen sesler tanıdık değildi – acaba yabancı birileri daha mı gelmişti? Çekinerek yana döndü ama bunu hiç zorlanmadan ve canı yanmadan yapabildiğine şaşırdı. Aynı şekilde onu kemiren halsizlik de adeta buhar olup kaybolmuş, sanki derin bir uykudan uyanmıştı. Ama yalnızca kısa bir süre içi geçmiş de uyanmış gibi hissediyordu. Yoksa yaşlı doktor Closset’in beklenmedik bir şekilde yararı mı dokunmuştu? İçi, kasım ayında ansızın güneşin açması gibi beklenmedik bir sevinçle doldu. Krizi atlattı!

“Stanzi...” Bunu, yine de kendini fazla yormamak için alçak sesle söyledi. Oysa istese onu hiç de zorlanmadan yüksek sesle çağırabilirdi. Adımların yaklaştığını duydu, gözlerini araladı, ancak hemen yeniden yumdu, çünkü çiğ bir ışık gözlerini kamaştırmıştı.

“Kendine geliyor, nihayet.” Bunları söyleyen ses ne Stanzi’ye ne de Sophie’ye aitti, tamamen yabancıydı, iki oktav daha kalındı, ama en azından söylenenleri net olarak anlamıştı.

1 Bir ölünün arkasından söylenen ağıt; Mozart’ın ölmeden önce bestelemeye başladığı fakat tamamlayamadığı ünlü senfonisinin adı. (ç.n.)

“Stanzi,” diye karşılık verdi ve gülümsemeye çalıştı, “Stanzi, galiba sonunda doktor bir çare buldu.”

“Şakacı biriymiş.” Birisi güldü, ardından ciddileşerek kolunu tutup sarstı. “Hey, her şey yolunda mı?”

Çekinerek sağ gözünü açtı. Hiç tanımadığı bir yüz üzerine eğilmişti. “Closset bir mucize yarattı,” diye fısıldadı.

“Ne – Tanrı aşkına, yoksa bu...” Birisi aniden üzerindeki örtüyü çekti ve onu çıırılçılak bir hayvan gibi soğuğa teslim etti.

“Öfkelenme, o hâlâ trip halinde, bırak hayal kurmaya devam etsin.” Yeniden üzerini örttüler.

“Kim bilir hangi âlemde o şimdi! Biz işimizi yaparken o da dinlenir.”

Gözlerini açtı ve hayal meyal uzaklaşmakta olan iki siluet gördü, yapılarına bakılırsa erkek olmaları gerekirdi. Ardından bir kapı kapandı, o da hemen gözlerini yumdu.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Artık evinde değildi. Yattığı yatak kendi yatağı değildi, çok daha yumuşaktı ve farklıydı – evet sanki yaylanıyordu; bir de hafif, kadınsı bir kokusu vardı. Onu acaba nereye getirmişlerdi? Bu iğrenç adamlar da kimin nesiydi? Yapacakları iş neydi? Aman Tanrım: Yoksa bu Franz Xaver’in bir işi miydi?

Cesaretini toplayarak dikkatlice çevresine bakındı. Bulunduğu oda oldukça genişti ve pencereden içeri kış mevsimine özgü, soluk bir ışık geliyordu. Derin bir soluk aldı. Ölmediği kesindi. Yoksa acaba? İçgüdüsel olarak hemen ellerini denemek için, henüz yazmadığı *Sanctus*’un ilk ölçülerini çalmaya başladı. Parmak uçlarını göğsünün ve karnının üzerinde dolaştırıyordu. O anda üzerindeki karnın kendi giysileri olmadığını fark ederek dehşete kapıldı. Üstündeki örtüyü açtı –örtü erguvan rengindeydi!– ve başını kaldırarak aşağı doğru baktı. Üzerinde her zamanki bol, keten gömleğinin yerine yakasız ve düğmesiz, kısacık bir gömlek vardı, ince fakat son derece

yumuşak bir kumaştan yapılmıştı. Altındaki koyu renkli pantolon dizinde bitmiyor, ayak bileklerinin epey altına kadar iniyordu. Rahat, kadifemsi ve esnek bir kumaştan yapılmıştı. Acaba öldüğü için mi bu kıyafeti giydirmişlerdi? Belli belirsiz bir ürperti duydu, ama aslında kendini sağlıklı ve canlı hissediyordu. Üstelik başı da çatlayacak gibi ağrııyor ve müzik yeniden rahatça içine girerek alacalı renkler ve şekiller halinde yayılıyor ve her zamanki gibi dalgalar halinde coşup taşarak kâğıda geçmek için sabırsızlanıyordu. Tüm ağırları geçmişti. *Gere curam mei finis* – yoksa yolun sonuna mı gelmişti... Cennette miydi?

Güçlkle soluk verdi. Başını biraz omuzlarının arasına çekerek yeniden etrafına baktı. Kızarmış güvercinlerden kimse söz etmiyordu, zaten bu tür yobaz safsatalarına hiçbir zaman inanmamıştı. Aksine şu anda kızarmış bir güvercin ne kadar iyi gidecekti, midesi değil ölmüş gibi, aksine yemekle ilgili tüm duyuları hissetmekteydi. Mesanesindeki rahatsız edici basıncı hissedince iyice şaşırđı, çünkü bu seferki sıkıntı, daha önceki haftalarda katlanmak zorunda kaldığı sancılardan çok farklıydı ve bunun idrarını yapma gereksinimi olduğunu sevinçle fark etti.

Yattığı yerden doğrularak çıplak ayaklarıyla soğuk zemine bastı. Ahşap parke döşeme gıcırdadı. Yatağının yanında duran oturağı görünce rahatladı, ancak külotunun belinde ne bir bağ ne de açılabilen bir parça vardı, yalnızca iki yanında iki küçük kese bulunuyordu. Bunlardan birinin içinde buruşuk bir bez parçası buldu. Sabırsızlanarak külotu çekiştirmeye başladı ve sonunda belinin ne kadar çok esnediğini keşfederek hayranlık duydu. Üstelik o kadar esnekti ki çekerek istediğı kadar gövdesinden uzaklaştırabiliyor, bırakınca da kendiliğinden yay gibi toplanarak eski haline geliyordu. Böylece külotun aşağıya düşmesini kusursuz bir şekilde engelliyordu.

Külotu tamamen aşağıya indirip oturağı almadan önce belini birkaç kez daha çekip esnetti ve bırakınca karnına çarpışını izledi. İdrarın oturağa akarken her zaman çıkardığı sesi duyunca biraz daha rahatladı.

Yattığı yerin yakınında duran cam masanın üzerinde kar gibi bembeyaz ve incecik ipek gibi yumuşak bir deste kâğıt duruyordu. Parmak uçlarıyla kâğıtları yokladı. Bunlar sanki cennete aitmiş gibi pürüzsüzdü. Artık orada olduğundan kuşku duymaması gerekiyordu. Ancak masanın üzerinde ne ucunu mürekkebe batırıp yazabileceği bir kalem ne de cilalı ahşaptan yapılmış bir kurşunkalem vardı. Onun yerine neye yoracağını bilemediği başka bir yazı yazma gereci duruyordu.

Farkında olmadan başını durumu anladığını gösterircesine salladı. Onu buraya her kim getirmişse, ondan ne beklediği açıkça belliydi: Son bestesi olan *Requiem*'i bitirmesi isteniyordu; bulunduğu yer geçmişe veya geleceğe ait olsa, ya da yalnızca bir geçiş yeri olsa bile. Ancak bu düşünce onu korkuttu: Kısa bir süre önce ona bu besteyi sipariş eden soylu, acaba aslında ölüm meleği miydi? Siyahlara bürünmüş, bu uzun boylu ve heybetli adamın, aslında Baş Melek Mikail olabileceğini söyleyince Constanze onun delirdiğini düşünmüştü. Ama şimdi –içinde bulunduğu bu yabancı mekânda birkaç kez daha etrafına baktı– bu sezgisi kesinlik kazanıyordu, hem de ıstırap veren bir kesinlik: Ona bu besteyi sipariş eden kişi ölümlü birisi değildi. Öyleyse *Requiem*... Soluk almakta zorlandı.

Bu korkunç durumu bir an için bile kabullenmesi mümkün değildi: Tanıdığı çok sayıda besteci içinde, böylesine azap verici bir sipariş almış olabilecek bir kimse olduğunu düşünemiyordu. Oysa mezar taşı oyan birisi asla kendi mezar taşını hazırlamak veya bir mezar kazıcı kendi mezar çukurunu kazmak zorunda değildi, ama bir tek ona, görevlerin en zoru,

kendi cenaze töreni için bir ağıt bestelemek gibi ıstırap veren görev verilmişti! *Requiem aeternam*.¹ Demek ölümü bir son değil, tüm acılarının devamı olacaktı. Artık son notayı yazana kadar buradan ayrılmasına ve ölümlerin imparatorluğuna adım atmasına izin verilmeyecekti.

Öfkelendi. Oysa son anına kadar büyük bir özveriyle, hiç durmadan çalışmış ve o budala Süssmayr'a güvenip en ufak bir eskizi bile bırakmamış, her şeyi defalarca anlatıp seslendirmişti. Ama yine de *Introitus* dışında hiçbir bölüm tamamlanmış sayılmazdı, yalnızca *Gesang* ve *Basso* bölümünü yazabilmiş, bir de bazı bölümler için birinci kemanla, *Tuba Mirum* bölümündeki borazan solosu yazılmıştı. Oysa *Sanctus*, *Benedictus*, *Agnus Dei* ve *Communio* için biraz daha fazla zaman gerekliydi. Mademki bu görevini bitirmesi için bu şekilde zorlayacaklardı o zaman niçin onu görevini tamamlamadan azletmişlerdi? Demek ki ister bu dünyada isterse öbür dünyada olsun iktidardakiler böylesine anlaşılmaz oluyordu! Ama onlara hiç kimsenin daha iyisini bestelemeyeceği kadar üstün nitelikte bir *Sanctus* sunacaktı. Bu nedenle, kafasının içinde daha önce tasarladıklarını bir kalemde silip attı ve bu yeni ve cesur temayı güneşin göz kamaştırıcı renkleriyle oluşturmaya karar verdi. Dudakları aralandı ve mırıldanmaya başladı, önce belirsiz bir tonda, ardından her şey şekillenene kadar alçak sesle devam etti.

Bakışları kapalı duran kapıya yöneldi. Artık hiçbir dünyevi zevk, ne bir opera ne de bir eğlence bu görevini yapmaktan onu alıkoyamazdı. Ama yine de bu kadar güç bir görevi icra edecek olmasına karşın kendisine üzeri çizgili nota kâğıtları verilmemesini hayretle karşılayarak başını sallamaktan kendini alamadı. Demek ki gerçek bir sınavdan geçiyordu!

1 Roma Katolik kiliselerinde ölen kişinin ruhunun ebedi huzura kavuşması için söylenen ağıt. (ç.n.)

Ardından ateşten hâlâ nemli olan karışık saçlarını alnından geriye doğru itti ve özenle katladığı bir yaprak kâğıdın yardımıyla alt alta beşer çizgi çizmeye başladı.

Sanctus bölümünde beklediğinden hızlı ilerliyordu, şimdiden otuz sekiz tam ölçü yazmıştı. Yalnızca tekrar bölümü yazmadı, bunu hiç işe yaramayan biri de tamamlayabilirdi; zaten Clementi ayarındaki bestecilerin öbür dünyada herhalde yapacak fazla işleri yoktu.

Notaları yazdığı bu olağanüstü kalem, kâğıdın üzerinde adeta kayıyordu ve herhalde mucizevî bir şekilde tükenmeyen bir mürekkep deposuna sahipti. Ancak 1/8'lik notaları çizerken yapışkan mürekkebi biraz yayılıyordu ama mürekkep hokkasına hiç gereksinim duymadan beş sayfa doldurmuştu. Halinden memnun bir şekilde her hareketiyle birlikte yaylanan koyu renkli koltukta arkaya yaslandı ve gerindi. Canı kahvaltı etmek istiyordu, ama görünüşe göre burada yalnızca yerine getirmek zorunda olduğu görev dikkate alınmıştı. Yine de burası hoş bir yere benziyordu, dışarıdan gelen kuru ve ılık bir esinti boynunu hiç rahatsız etmemişti. Yalnızca ayakları üşümüştü.

Bulunduğu yeri gözden geçirdi. Yanındaki küçük masada, üzerinde, karanlık bir penceresi ya da içinde resim olmayan boş çerçeveli yassı bir kutu duruyordu. Yalnızca alt kenarında küçük bir yeşil ışık yanıyordu. Çekinerek parmağını ışığa doğru uzattı, fakat ne bir sıcaklık hissetti ne de ışıktaki bir hareketlilik oldu. Parmak ucuyla hafifçe üzerine birkaç kez dokundu, ancak ışık ona hiç aldırmaksızın yanmaya devam etti. Kutunun önündeki tabla ise bir tür oyun olmalıydı, çünkü üzerinde dizili olan küçük küplerin üzerinde alfabenin tüm harfleriyle çok sayıda işaret ve rakam yazılıydı. Anlaşılan oyunu son oynayan bunları yeniden sıraya koymaya gerek duymamıştı; harflerin hiçbirisi ait olduğu yerde değildi. A harfini tutup ait

olduğu yere koymak için kaldırmayı denedi; küp yerinden kalkmıyordu ama onu forte-piyanonun¹ tuşları gibi aşağı doğru bastırmak mümkündü. Acaba yazı yazmak için kullanılan bir tür tuş takımı mıydı? W-O-L-F-G-A-N-G harflerine peş peşe bastı, ancak monoton bir tıkırtı dışında bir ses çıkmadı. Çaresizlikle oradan uzaklaştı.

Klavyenin yanında üzerleri notlar, rakamlar ve çok sayıda çizimlerle dolu olan bir deste beyaz kâğıt duruyordu. Yazılar çok narin ve kadınsı harflerle yazılmıştı. Acaba bu odada kendisinden önce de son görevlerini tamamlamaları istenen başka kimseler de bulunmuş muydu? Bu bile, görevini tamamlaması için gördüğü baskıya karşın bir teselli sayılırdı. Yoksa orkestradaki tüm seslere ait notaları da yazması gerekecek miydi? *Benedictus*'u kısa zamanda tasarlayabilirdi. *Agnus Dei*'yi... Ama sonra? Yutkundu. Sonuçta ondan tümünü isteyeceklerdi. Sonuncuyu da. En sonuncuyu. *Lacrimosa*'yı. O anda ağzından dökülen sesleri duyunca tüm bedeni titremeye başladı. O ana kadar kendi müziği onu hiç bu denli sarsmamış ve bitirmesinin olanaksız olduğunu hissettirmemişti. *Lacrimosa. Dies illa.* Kim bilir kaç kez, gözyaşları içinde yazı masasından kalkarak sokağa fırlamış ve ancak caddeden gelen gürültüyü duyunca kendine gelebilmişti. *Huic ergo parce, Deus!*

Titreyerek yeniden o mucize kalemi eline aldı.

Doldurduğu sayfalar önünde oldukça belirgin bir yığın oluşturmıştı ki birdenbire *Benedictus*'un son ölçülerine yabancı bir müzik sesi karıştı. Bir kadın sesi, sürekli tekrarlanan iki bölümden oluşan monoton bir şarkı söylüyor, tencerelerin birbirine vurulmasını andıran kulak tırmalayıcı bir gürültü de kadına eşlik ediyordu.

1 16 ve 17. yüzyıllarda kullanılan, şimdiki piyanolara göre boyutları ve oktavı daha küçük olan bir piyano modeli. (ç.n.)

Sesi ilk duyduğu anda elinde olmadan yerinden fırladı, ardından durup dinlemeye başladı. Boğuk ayak sesleri duydu, birisi kapının önünden geçiyordu. Farkında olmadan soluğunu tuttu. Baş Melek! Ama ayak sesleri uzaklaştı, bir kapı çarptı ve müzik kesildi, konuşmalar başladı. Sessizce kapıya doğru süzöldü ve kulağını kapıyı dayadı. Birisi bir kadınla konuşuyordu, ama o denli boğuktu ki tek kelimesini bile anlamadı. Çekinerek kapının kolunu aşağıya doğru itti ve başını dışarı uzattı. Sesler bitişik odadan geliyordu. Her ne kadar konuşmaların tınısı kavgayı çağrıştırmasa da sanki sahneye çıkmışlar gibi doğal olmayan yükseklikte bir sesle tartışıyorlardı. Meraklanarak yarı karanlık koridora süzöldü, çıplak ayaklarıyla soğuk parke zeminde çekinerek ilerledi ve bir tür salonu andıran, daha büyükçe bir odanın kapısında durup dikkatle içeriye baktı; yüzüne vuran aydınlık gözlerini kamaştırdı. Odanın duvarları bembeyazdı. Şaşkınlıkla kendi etrafında döndü. Ama her şey apaçıktı: Konuşma sesleri bu odadan geliyordu fakat içeride kimse yoktu! Ya kendi duyuları ya da başka birisi ona garip bir oyun oynuyordu. Mümkün olduğu kadar sessizce hareket ederek içeri girdi ve duvarın önündeki bir etajeri izleyerek, konuşmaların geldiğinden emin olduğu kaynağa doğru ilerledi. Yürürken ayağı pembe renkli bir çift yün terliğe takıldı, neyse ki düşmeden toparlandı ve fazla düşünmeden terlikleri ayağına geçirdi. Sese doğru ilerlerken eliyle yokladığı rafın yüksek sesin etkisiyle titreştiğini hissetti, ancak duyduğu sözcükleri anlayamıyordu. Titreşimlerin kaynağı, üzeri kumaş kaplı, siyah bir kutuydu.

Gördükleri karşısında soluğu kesilmişti: Önündeki, içinden sesler gelen, mekanik bir müzik aygıtıydı! Ses o denli gerçek çıkıyordu ki adeta içinde birisi var gibiydi; ancak kutunun boyutlarına göre bu kimsenin ufacak olması gerekiyordu. Yine de her ihtimale karşı arkasını çevirdi, ama kutunun arkasında

siyah renkli, dümdüz bir kablodan başka bir şey yoktu. Bu kablo herhalde kutuyu kurmaya yarıyordu. Yüzünde huzurlu bir gülümseme belirdi. Ne kadar ustaca yapılmış bir enstrüman! Kısa süre önce birkaç parça bestelemek zorunda kaldığı o sıkıcı aygıtlardan çok farklıydı. Zaten bunların bir bölümünü isteksizce tamamlamıştı. Oysa bu yeni makine için şöyle azametli bir müzik bestelemek onun adına bir onur kaynağı olurdu – hem de bu beste oldukça uzun olabilirdi, çünkü bu kutudan gelen konuşma, yeniden kurulması gerekmeden uzun bir süredir devam ediyordu.

Etrafına bakındı. Salona tarifi güç bir dağınıklık hâkimdi: Bardaklar ve şişeler, giysiler ve her türlü ıvır zıvır karmakarışık bir durumda yerde duruyordu. İtiraf etmesi gerekirse odadaki hiçbir şey ona tanıdık gelmemişti, yalnızca burada kısa bir süre önce bir davet verildiği açıkça belli oluyordu. Acaba kendisi de buna katılmış mıydı? Yutkundu ve dilinin damağına yapıştığını fark etti. Etrafa saçılmış şişelerin bazıları tam olarak boşalmamıştı. Bunlardan birini boynundan tutarak kokladı, bira kokuyordu, hemen birkaç büyük yudum aldı; tadı bayat geldi ama ferahlatmasa da en azından susuzluğunu bir ölçüde gidermişti.

Makine homurdanmaya devam ederken, odayı gözden geçirmeyi sürdürdü. Gözü bir an yerde duran, kusursuz daire şeklindeki bir aynaya takıldı. Diz çökerek üzerine eğildi. Aynanın ortasında bir delik vardı. Başını oynattıkça, yüzeyinde oluşan renkli ışınlar farklı bir hızda dans ediyordu; bu göz kamaştırıcı ışık dansı, aynanın ortasındaki görünmeyen bir noktadan başlayarak çevreye yayılıyordu. Bu bir tür görsel müzikti! Başını sallayarak farklı ritimleri denedi, başının en ufak bir hareketiyle bile yeni renk oyunları başlıyor ve bunlar beklenmedik nağmelere dönüşüyorlardı. Ancak midesinin bulanmaya başladığını fark edince derin bir soluk alarak doğruldu. Herhalde temiz havaya ihtiyacı vardı.

Pencereye gitti, kulpunu çekip zorlayarak açtı. Rahatlamış bir şekilde pervaza dayandı ve gri renkli gökyüzüne baktı. Havada, kışa özgü soğğun yanı sıra, ilkbaharda dağlarda gezen çekirge sürülerinin çıkardığı sesi andıran, kesintisiz bir uğultu ve hışırtı vardı. Dinlemeye başladı, uzakta birisi iki kez av borusu çaldı. Ürperdi, soğuk havayı soludu, burnuna son derece kötü, yakıcı bir koku geldi, kokunun etkisiyle gözleri yaşardı. Etrafta ne melekler, ne borazanlar ne de güvercinler görünüyordu. Onların yerini kurşun gibi ağır bir hava, tiksindirici bir kimyasal madde kokusu ve aklıktan kazınan bir mide almıştı.

Tüm gücü tükendiği anda daha yolun yarısında olduğunu anlayan bir yürüyüşçü gibi ellerini başının arasına aldı ve yapraklarını dökmüş ağaç tepelerinin ardındaki bulvara doğru baktı. Şaşkınlıkla, sanki devasa büyüklükte, tek bir siyah kaldırım taşından yapılmış gibi görünen dümdüz yolu izlerken, üzerinden dev bir böcek gibi parlayan, kocaman, siyah bir nesnenin büyük bir hızla geçip gittiğini gördü. Korkudan irkilerek geri çekildi. Hemen ardından karşı yönden bir tane daha gelip geçti, bu seferki gümüş gibi parlıyordu. Bu kez içeri kaçmadı, ama parmaklarıyla sıkı sıkı pencerenin pervazını kavradı ve yoldan geçen bu olağanüstü aracı izledi. Bunun bir ulaşım aracı olduğu kesindi, ama ne bir nal sesi duymuş ne de arabayı çeken atları görmüştü. Bir süre giderek artan bir merakla, hiç durmadan sağdan ve soldan gelip geçen araçları izledi. Sonunda bunlardan bir tanesi yavaşladı ve karşı yolun kenarındaki iki ağacın arasında durdu. Aslında at arabasını andırıyordu, çok daha küçük de olsa onun gibi dört tekerleği vardı, ancak bu küçük tekerleklerle böyle bir hız yapılması çok şaşırtıcıydı. Arabanın iki yanından açılan kapılardan inen iki kişi büyük karton kutuları çekerek araçtan indirip taşımaya başladılar. Bu araçlardan birinin içinde olup böylesine bir hızla sokaklardan geçmenin ne kadar hoş olacağını hayal etmeye çalıştı ve o anda küçük bir çocukken, arabacının uzun

yolculuklarda düzenli olarak atları kamçılmasını nasıl hayranlıkla izlediğini anımsadı.

Yoldan gelen ve tonlamasından bir tür sövme olduğu anlaşılan bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Aşağıya bakınca, karton kutulardan birinin kaldırılma düştüğünü ve içindeki kâğıtlarla kitapların yere saçıldığını gördü.

“Delirdin mi sen, içerisi buz kesmiş! Hemen kapat o pencereyi!”

Birden dehşete kapılarak arkasını dönünce, kendisine horozlananın, saçları, yumurtadan yeni çıkan bir civcivin tüyleri gibi karmakarışık bir adam olduğunu gördü. Üzerinde kalçalarına sardığı bir havludan başka bir şey yoktu, ama bu görüntünün hiç olmazsa defne yapraklarından yapılmış bir taçla tamamlanması gerekirdi. Cennetteki orduların bu şekilde görünmelerini hiç beklemiyordu.

“Ne oyalanıyorsun? Haydi, çabuk ol!”

İtaatkâr bir tavırla pencereyi kapattı. Odanın sıcaklığının ne kadar hoş olduğunu ancak şimdi fark etmişti, üstelik dışarıdaki yanık kokusu burada hissedilmiyordu.

“Ben, şey... Affınıza sığınıyorum, sizi temin ederim ki zatî âlinizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu.”

Adam ona boş boş bakarak, “Efendim?” diye karşılık verdi. “Neyse en azından kendine gelmişsin, dün gece bizi korkuttun, nalları dikeceksin sandık.”

Donakalmıştı. “Bu nasıl olur?” Güçlkle gülümsemeye çalışarak, “Ben zaten bedbaht bir ölü, yani ölüm halinde bir bedbaht... Zaten ölmüş bir sefilim.”

Çıplak adamın yüzünde, sanki ağzında sirke varmış gibi bir ifade belirdi. “Sen galiba soytarının tekisin. İyi ki dün seni ölümden döndürdük. Ama senin yerinde olsam bir dahaki sefere dikkatli olurum.”

“Bir dahaki sefer mi? Ben... Hiçbir şey... Anlayamadım.”

O sırada duyulan bir klik sesi sözünü kesti, ayak sesleri yaklaştı ve kapıda fındikkabuğu rengindeki bukleleri geniş alnına düşmüş, bodur bir borazan meleşti belirdi.

Çıplak adam sırtarak, “Hey Enno,” diye seslendi, “Bak artık temizlik için bir yardımcımız var. Dün bulduğumuz parça kendine gelmiş.”

“Neyse, Tanrı’ya şükürler olsun.” Borazancı yan gözle diğerine baktı ve rahat bir soluk aldı. “Gerçekten okey misin?”

Soru kendisine sorulmuştu. Dikkatle hem birine hem de ötekine baktı. Ölmüş olmadığına göre öbür dünyada olamazdı. Öyleyse nereye gelmişti? Burası adını bilmediği bir ara dünya mıydı acaba? Acaba ‘ohkey’ oraya kabul edildiğine ilişkin bir işaret miydi? “Şey, ben...”

Çıplak olan, “Hayır, dur!” diyerek sözünü kesti. “Şu anda bize hiçbir şey anlatma, hemen çıkmamız gerekiyor.”

Kendine Enno adını vermiş olan borazancı da elindeki kar beyazı kâğıt torbayı sallayarak “Harika bir kahvaltı da seni bekliyor,” dedi.

“Ama Tanrı aşkına Anju’nun terliklerini çıkar, eğer senin ayağında görürse kriz geçirir!”

Başını öne eğerek ayaklarındaki pembe terliklere baktı. “Affınızı dilerim, kendi ayakkabılarım burada olmadığı için bu şekilde davranmak zorunda kaldım ve...”

Çıplak olan, “Seninkileri herhalde Anju’nun odasında bıraktın,” diyerek başıyla erguvan renkli örtüsü olan yatağın durduğu odayı işaret etti. “Biz dün üzerini değiştirdik. Seni o pis giysilerle yatağa yatıramazdık.”

Söylediklerini anlamış gibi başını salladı, terlikleri çıkardı ve adamın yanından sıyrılarak salondan çıktı. Ama erguvan renkli odada ne ayakkabı ne de giysileri vardı. Aradıklarını bulamayınca, masanın üzerinde dağınık bir şekilde bıraktığı

nota kâğıtlarının arasından kendisine gerekli olanları ayırdı ve onları bir deste haline getirdi.

“Buldun mu?” Az önce çıplak olan adamın üzerinde şimdi uzun bir pantolon ve kendi üzerindeki gibi bir gömlek vardı, ancak onunki beyaz değil, siyahtı. Siyah – kesinlikle cennetin rengi değildi! Gözlerini kısarak bu iri yapılı adamın gömleğinin önünde alev kızılı harfleri okudu: *AC/DC*. Harflerin ortasındaki işaret, cennet bekçisinin elinde tuttuğu, alev saçan kılıcın aynısıydı. Bu ne anlama geliyordu acaba? Yoksa *Angelus caelestis Domini Christi* mi? Bu sarışın adam, doğrudan İsa’yı mı temsil ediyordu, efendiyi? Her ihtimale karşı başını eğdi, aynı anda da yan gözle diğerine baktı. “Şey... *Jesu Christi* mi yazıyor?”

“Ne?”

Parmağını alevli harflere doğru uzatarak, “*Domine JESU Christi!*” diye yineledi.

“Oynattın mı sen?”

“Aldırma, Jost...” Borazancı Enno içeriye girdi ve onu susturmak için ellerini kaldırarak, “Tom, üstündeki paçavraları aşağıya indirmiş, giyilecek gibi değildi, kusmuk içindeydi.” Enno hoşgörülü bir ifadeyle mavi pantolonu işaret ederek, “Sende kalabilir,” dedi.

AC/DC. Kaşını sıvazladı. *Adorate, Cherubim, Dominam Cantu!* Ey melekler, şarkınızla efendimize dua edin. Evet, herhalde kastedilen buydu. “Harikulade!” İşte temayı bulmuştu, a-c-d-c bunların minör tonda olması gerekirdi, kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Aaa-do-raa-te Cheee-ru-biiim...”

“Bana bak! Elindekiler nedir? Sakın burada bir şeye elini sürme!” Kerubi¹, elindekileri almak için bir hamle yaptı. “Anju yatağında yattığını anlarsa bana cehennemi bile dar eder.”

1 Işık saçan melek, Serafim olarak tabir edilen Hıristiyan teolojisinde bir anlamda cennetin bekçileri olarak bilinen en üst düzeyde melek. (ç.n.)

“Cehennem mi?” Elindeki kâğıt destesini kararlı bir şekilde göğsüne bastırdı. “Bunlar benim. Bu sabah uyanınca bes-teledim.”

Kerubi Jost, ona sanki Afrika’nın bir ucundaki zencilerin dilini konuşuyormuş gibi bakıyordu, ardından notalara baktı. “Senin başka bir derdin yok mu? Kimin nesisin sen?”

Tereddüt etti. Onu karşılamakla görevlendirilmiş olması gereken bu Kerubi onu tanımıyor muydu? Reverans yapar gibi hafifçe eğildi. “Mozart, Wolfgang Mozart, Viyanalı bes-teci.”

Enno içini çekerek arkasını döndü ve odadan çıktı, Kerubi Jost ise Wolfgang’a eliyle onları izlemesini işaret etti.

“Çok güzel Herr¹ Mozart, ama şimdi bizimle beraber temizlik yapacaksın, işimiz bitmeden seni bırakmayız. Haydi, gel bakalım, önce mutfaktan başlıyoruz.”

Mozart gerildi. Gelir gelmez mutfağı temizlemesini istememeleri gerekirdi. Onu buraya beste yapması için getirtmişlerdi ama şimdi hizmetçilerin yapacağı en basit işe koşarak asıl görevinden uzaklaştırmak istiyorlardı. Ona basit bir hizmetçi muamelesi yapan bu kara melek de kimdi? Ancak artık midesi iyice kazınmaya başladığı için, belki de onu önce mutfakta güzelce ağırlayacaklarını düşünerek peşlerinden gitti.

“Bu evde hiç hizmetçi çalışmıyor mu?” diye sordu. “Uşak-larınız da mı yok?”

Jost gülmeye başladı. “Burada hizmetçiler hiç eksik olmaz! Ama ne yazık ki personel bugün izinli. Neyse ki bugün sen varsın.”

Wolfgang çaresiz bir halde ellerini iki yanına sarkıttı, ama artık tartışmanın bir işe yaramayacağını anladığı için sessiz kalmaya ve tüm dikkatini vererek durumunu açıklığa kavuşturmaya karar verdi.

1 Alm. Bay. (ç.n.)

Jost'un arkasından girdiği küçük yerdeki mobilyalar parlak beyaza boyanmıştı ve ocak için bir yer ayrılmamış olmasına karşın içerisinin yoğun bir kahve kokusuyla kaplanmış olması sevindiriciydi. Jost, küçük bir dolaptan çıkardığı kupayı önüne koyarak içini dumanı tüten koyu kahverengi sıvıyla doldurdu.

"Dün buraya kiminle geldin? Seni daha önce hiç görmemiştim."

Wolfgang, hakkında kendisinden bile fazla bilgi sahibi olan Kerubi'ye yan gözle baktı. Alçak sesle konuşarak "Ben... Şu anda hatırlayamıyorum, Mösyö," dedi, "Ben... Buraya bugün geldiğimden emindim... Gelişimin zat-ı âlinize tebliğ edilmiş olması gerekiyordu. Acaba bana bu konuda biraz malumat vermenizi istirham edebilir miyim?"

"Ne? Ohoo, sende film tamamen kopmuş, buraya geldiğinde herhalde kafan iyiydi?"

"Korkarım sizi anlamıyorum..."

Jost durumunu anlayışla karşıladı. "Peki, en son neyi anımsıyorsun?"

Wolfgang başını yana eğdi. "Dün ölüm çanlarının benim için çalmakta olduğundan kesinlikle eminken bu sabah kendimi gayet iyi ve güçlü bir halde yatağınızda buldum."

Jost asabi bir tonda, "Bunu gayet iyi anlayabiliyorum," diye karşılık verdi. "Ama dün seni buraya kimin sürükleyip getirdiğini merak ediyorum."

"Bana herhangi birinin refakat ettiğini hatırlamıyorum, zaten buraya kendi irademle gelmedim, sizi temin ederim."

"Nasıl? Yani hiçbir tanıdığın olmadığı halde buraya öylesine geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Sen hep tanımadığın kişilerle mi kafa çekersin?"

"Şey... Ben..." Wolfgang sendeleyerek birkaç adım geriledi. Acaba bilmeyerek böyle bir duruma mı düşmüştü? Çoğu kez

içtiği bira veya şarap nedeniyle belleğinin zorlandığını anımsıyordu, ama hiçbir zaman kendini tamamen kaybetmemişti. “Maksadım katiyen sizleri rahatsız etmek değildi, üstelik hiçbir şeye elimi sürmedim.”

“Ayyaşlar gibi hâlâ bira kokuyorsun.” Jost tiksintiyle yüzünü ekşitti. “Her neyse – istediğin gibi eğlenmişsin, ama şimdi de sıra bedelini ödemeye geldi.” Eliyle davet eder gibi kirli zemini göstererek, “Buyurun buradan başlayın,” dedi. “İyi eğlenceler, temizlik kovası dolapta.” Jost kapıya yöneldi, ancak yeniden duraklayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Söyle bakalım, sen sokakta yaşayanlardan değilsindir umarım?”

Ama bu kadarı fazlaydı. Wolfgang, “Ben saygıdeğer birisiyim,” diye çıkıştı, “Her ne kadar şu andaki görüntüm buna uymasa da!” Karşısındaki cennetin bir görevlisi olamazdı, en fazla yontulmamış bir hödük –veya daha da fenası– saygı gösterilmeyi kesinlikle hak etmeyen, cennetten kovulmuş bir melek olabilirdi. Jost’un yüzüne ters ters bakarak, “Eğer siyahlı Herr Kerubi’nin kendilerinde bir nebze görgü olsaydı, gerekli konukseverliği esirgemezdi. Buraya geldiğimden beri ağzıma bir lokma bile koymadım!”

“Sen otelde filan mı olduğunu sanıyorsun?”

“Asla! Tersine son derece sefil bir batakhanedeyim, hem de tam buraya uygun insanlarla birlikte! Eğer bana ayakkabılarımı getirmek lütfunda bulunmuş olsaydı, bu konukseverlik nedir bilinmeyen yerden derhal çıkıp gidebilirdim!”

Jost, tiksintiyle Wolfgang’ın ayaklarına doğru baktı, ardından dehşetle açtığı gözlerini ona çevirdi ve kükrercesine, “Kahretsin, şuraya bak, her yer kan içinde! Yürürken ayaklarının kesildiğini fark etmiyor musun?”

Wolfgang çaresiz bir şaşkınlıkla yere baktı. O anda sol ayağının tabanına batmakta olan şeyin acısını hissederek ayağını kaldırdı. Kirli zemin kan iziyle kaplandı.

Jost, "Dikkat etsene, CD'lerimin üzerine basıyorsun!" diye bağırarak eğildi ve sivri parmaklarıyla yerdeki, üzeri kanlanmış iki adet diski aldı; bunlar Wolfgang'ın, salondaki döşemenin üzerinde görmüş olduğu, gümüş gibi parlayan disklerin aynısıydı.

Wolfgang da, "Aah!" diye inleyerek yerde duran buruşuk bir bezi aldı ve tabanına bastırarak iskemleye oturdu.

Enno başını kapıdan uzattı ve "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bu domuz yüzünden CD'lerim kan içinde kaldı!" Bunu söylerken eviyeğe eğilmiş, gümüş renkli disklere bulaşan kanı temizlemeye çalışıyordu.

Wolfgang kaskatı kesilmiş şekilde, pompa olmadığı halde, içinden kesintisiz olarak su gelen, parlak boruya bakakalmıştı. Kısık bir sesle, "Akıyor," dedi, "Tamamen kendiliğinden akıyor."

"Aman Tanrım!" Enno Wolfgang'ın ayağına doğru eğildi ve yavaşça yaranın üzerindeki bezi kaldırdı. "Ne kadar çok kanıyor! Bayağı derin kesilmiş." Bir çekmeceyi açtı ve içinden çıkardığı iki parmak enindeki, yumuşak bir kumaş parçasını Wolfgang'a uzattı. "Al – hemen üzerine plaster yapıştır."

Wolfgang başını saygıyla sallayarak plasteri aldı ve kanayan kesğin üzerine koydu.

Enno homurdanarak, "Ya gerçekten çok beceriksizsin ya da bilerek iyice ahmak gibi davranıyorsun," diye çıktı. Bu arada üzeri kanlanmış olan yara bandını aldı, üzerindeki kâğıdı çıkarttı ve yaranın üzerine bastırdı.

Jost ise, "Dikkat et, bunun gibi bir ayyaşta AIDS de olabilir!" diye seslendi, ama Enno omuzlarını silkmekle yetindi ve bir iskemle daha çekti. Wolfgang hayretle, yaranın üzerine kendiliğinden yapışan ve ayağını hareket ettirdiği halde düşmeyen kumaş parçasına bakıyordu.

"Bu halde yürümesi mümkün değil." Enno iskemleyi işaret ederek, "Ayağını bunun üzerine uzat, yavaşça," dedi.

“Artık temizlik de yapamayacak değil mi? Böylece işten de sıyırdı! Kahretsin, yetti artık! Bir de şimdi onu yemlememizi ister.” Jost artık at gibi soluyordu. “Geçenlerde gördüğüm bir filmde de ayyaşın teki kendi halinde yaşayan bir ailenin yanına bunun gibi reklendi. Sonunda ne oldu ama: Hepsini öldürdü! şimdi: Ya temizliğe yardım et ya da gözden kaybol, hemen, şimdi!”

“Demek sahte melek kendi ahırını kendisi temizleyecek! Cennetten kovulmuş melek! şeytansın sen!” Wolfgang bir hamlede ayağa kalktı, dudaklarını ısırса da başı dimdik bir halde mutfaktan ıktı. Yalnızca topuğuna basabildiği sol ayağının elverdiği bir hızla yürüyerek çıkış kapısını aramaya başladı.

“Bekle, bu soğukta çıplak ayakla sokağa çıkamazsın.” Anlaşılan Enno peşinden gelmek için davranmıştı.

Ardından Jost’un sesi geldi, “Bırak gitsin, parktaki bankında yatarken ayağı çıplak olmuş olmamış ne fark eder?”

Ne pahasına olursa olsun, böyle bir serseriye zafer sevin-ci yaşatmayacaktı. Ayaklarının donmasına razıydı. Ardından çarpıp kapanan kapının sesi tüm merdiven boşluğunda yankılandı.

Kyrie¹

Kyrie eleison
Christe eleison
Kyrie eleison

Dondurucu rüzgâr yüzünü bıçak gibi kesiyordu, çıplak kollarında dimdik duran tüylerin üzerine kırağı yağmış gibiydi. Ayaklarında, yalnızca topuklarını yere vururken çıkan boğuk sesleri hissedebiliyordu. Taşıtlar hızla yanından geçip gitmeye devam ediyor; artık vücudunu kaplayan titremenin soğuktan mı, içinde bulunduğu ürkütücü ortamdan mı yoksa arabaların çıkardığı gürültüden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Kafasının içinde müzik bile duymuyordu.

“Hey bekle, kendini öldürmek mi istiyorsun?”

Arkasına dönünce Enno’nun koşarak yaklaşmakta olduğunu gördü, elinde tuttuğu metal nesne çingirdiyordu.

Wolfgang’ı kolundan tutup geldiği yöne doğru döndürdü. “Gel, arabada sana verebileceğim bazı şeyler var.” Enno bakışlarıyla içini okumaya çalıştı. “Anlaşılan bu geceyi açıkta geçireceksin.”

Wolfgang yutkundu ve topallayarak Enno’nun peşinden yürümeye başladı. Hiç böbürlenmeden, “Benim daha düne kadar düzgün bir evim, karım ve iyi yetişmiş iki oğlum vardı.” Boğazı düğümlendiğinden, cümlelerin sonunu zor getirmişti.

1 Katolik ayinlerinde tekrarlanan, “Tanrım bize merhamet et, günahlarımızı bağışla!” anlamında bir dua. *Requiem*’in ikinci kısmı. (ç.n)

“Çok güzel, karın seni bu halde görünce herhalde çok sevinir.” Enno bulanık bir su birikintisinin önünde durdu, eğildi ve içinden bir şey çıkardı. “Bu kimlik?” Bunu sorarken, elindeki avuç içi büyüklüğündeki, güvercin mavisi, küçük bir kartın çamurlarını silkeledi, karta şöyle bir baktıktan sonra Wolfgang’a uzattı. “Kimliğini bir daha kaybetme sakın Eberhard.”

Wolfgang, üzerindeki su damlalarının bir gül yaprağının parlayan çiğ damlacıklarını andırdığı bu esnek ve parlak nesneyi büyük bir dikkatle inceledi. Ancak daha uzun bir süre bakmaya veya üzerinde yazılı olanları okumaya cesaret edemedi, çünkü bir şekilde bunun önemli bir şey olduğunu sezinlemişti. Teşekkür anlamında bir şeyler mırıldanarak kartı pantolonun yanındaki kesenin içine attı.

Enno, bu arada o ürkütücü taşıtlardan birine yöneldi ve arka bölümünü açarak içinden, parlak, beyaz bir torba çıkardı.

“Al bunun içinde bir çift jimnastik ayakkabısı da var, aslında yardım toplayanlara verecektim ama... İşte...”

Wolfgang duraksadı.

“Alsana.”

Wolfgang biraz yaklaştı ve torbayı eline aldı, torbanın yapıldığı malzeme –kumaş değildi, deri de değildi, garip bir şeydi, ama son derece pürüzsüzdü– hatta biraz da insanın parmaklarına yapışıyor gibiydi. Ardından Enno’nun önüne geçerek korku ve merak dolu gözlerle arabanın içine baktı.

Enno hiçbir şey söylemeden onu izledi ve içini çekerek, “Tamam o zaman, benim bazı şeyler almam gerek, eğer istersen seni de az ötede bırakayım.”

Wolfgang heyecan ve ürküntü karışımı bir duyguyla ellerini ön koltuğun kenarında gezdirdi. Kaliteli bir mobilya kadar rahattı. Arabacının oturduğu yere takılı olan çeşitli düğmelere büyülenmiş gibi baktı.

“Böyle bir araçla seyahat etmek tehlikeli değil mi?”

Enno, ona doğru döndü ve kısık gözleriyle baktı. “Daha servisten yeni çıktı, herhalde senden daha fazla dayanır.”

“Ama – atlar olmadan nasıl gidiyor bu?”

Anlaşılan yanlış bir soru sormuştu; Enno bayağı öfkelen-di ve “Eğer elli beygir senin için yeterli değilse, evine gider Ferrari’ne binersin.” Birkaç saniye boyunca hiç konuşmadan oturdular, sonunda Enno yine ona döndü, artık sabrının tüken-diği belliydi. “Evet, kararın nedir, nereye gitmek istiyorsun?”

“Viyanaya’ya.” Bu tanıdık ismi telaffuz edince, sanki birisi omuzlarına sıcak bir şal örtmüş gibi bir his duydu.

Enno elini alnına götürdü. “Peki, burası neresi sence? Nerede oturuyorsun sen? Yoksa adresin de mi yok?”

“Yani burası... Viyana mı diyorsunuz?” Wolfgang hiçbir şey anlamadan caddeye, rengârenk taşıtlara ve binaların yü-zeylerindeki göz kamaştıran levhalara bakıyordu. Kalbi bü-yük bir hızla atmaktaydı. Ardından başını Enno’ya çevirdi ve sesini çıkarabilene kadar birkaç hamle yapmak zorunda kaldı. “Düne kadar... Zum Rauen Stein’da oturuyordum...”

“Hangi bölgede burası?”

Wolfgang utanarak omuzlarını silkti ve Enno’nun bakışla-rındaki ifadeyi çözmeye çalıştı. “Aziz Stephan’a¹ yakın.”

Enno kaşlarını kaldırarak onu süzdü. “Öyleyse seni Stephan Meydanı’ndaki metro istasyonuna bırakırım. Herhalde oradan nasıl devam edeceğini biliyorsundur.”

Ardından, homurtuyla karışık bir titreşim Wolfgang’ın tüm bedenini sardı, sonra da oturduğu koltukta arkaya doğ-ru itildiğini hissetti. Pencereden baktı. Ağaç gövdeleri, gözle-rinin önünden önce *andante*’yle geçiyordu, daha sonra ölçü

1 Viyana’nın önemli simgelerinden olan Aziz Stephan Katedrali, Viyana’nın mer-kezinde bulunup, 1365 yılında inşa edilmiştir; bulunduğu meydan aynı isimle anılmaktadır. (ç.n.)

allegretto'ya döndü, kendi içinde tutarlı bir hale gelerek *allegro assai*'ye dönüştü, ardından ürkütücü bir melodiye geçti ve *presto*'yla içinde çalan tüm orkestranın savrulduğunu hissetti; bunu izleyen *prestissimo*'da ise kendi müziğinden korkmaya başladı. "Ahh!" Arabanın içindeki sıcaklığın yeterli olmasına karşın Wolfgang titriyordu, adeta kuş olmuş uçuyor gibiydi. Araba hiç duraklamadan, sarsılmadan büyük bir hızla, üzerleri çiğ ışıklı tabelalarla dolu, sonu hiç gelmeyecekmiş gibi görünen evlerin, arabaların ve insanların arasından geçiyor ve bunların hepsi o daha ne olduklarını doğru dürüst seçmeden yanından uçup gidiyordu. Geçtikleri geniş caddenin iki yanında yüksek yapılar diziliydi. Bunlardan tamamen camdan yapılmış gibi görünen birinin yüzeyine yansıyan kurşuni bulutlar o denli canlı duruyordu ki bina sanki gökyüzüne değişirmiş gibi görünüyordu. Ama burası Viyana değildi, onun sevgili Viyana'sı bu denli büyük, soğuk ve kulakları tırmalayan ölçüde gürültülü olamazdı! Aldığı soluk göğsüne kadar güçlkle iniyor, kalbi tekliyor ve korkudan boğazı düğümleniyordu.

Enno, "Düne kadar ne demek oluyor?" diye sordu. "Yaşlı karın seni sokağa mı attı yoksa?"

"Ne?" Wolfgang'ın soluğu kesilir gibi oldu, gözlerini pencereden ayıramıyordu. "Tanrı şahidim, böyle bir şey yok!"

Enno yalnızca, ilk heceyi vurgulayarak, "A-ha," demekle yetindi, onun için konu kapanmıştı.

Wolfgang ön cama bakmaya korkuyordu, çünkü araçlar karşı yönden büyük bir hızla üzerine doğru geliyordu, yalnızca kaldırımında yürüyen insanları kaçamak bakışlarla süzüyordu; bunların çoğunun üzerinde uzun ve dar bir pantolonla içleri dolgulu, kısa ceketler vardı, hepsi de sanki az sonra her yer kapanacak gibi acele ediyordu. Caddelerin üzerine gerili çamaşır iplerinde parlak yıldızlar asılıydı.

“Seni şurada, Singer Caddesi’nde indireceğim. Şu verdiklerimi de bir an önce üzerine giy, yoksa donarsın.” Araba yolun kenarında durdu. Wolfgang korkuyla dışarı bakıyor ve nerede olduğunu çıkarmaya çalışıyordu, fakat etrafta insanlar, taşıtlar, yazılar ve gürültüden oluşan bir karmaşadan başka bir şey göremiyordu – Tanrım, hayır! Burası ona tamamen yabancıydı, burası yaşadığı yer değildi, bu kalabalıkta yolunu nasıl bulabilecekti?

Enno, arabanın tavanına asılı küçük bir aynadan ona bakıyordu. “Hey orada kök mü salacaksın yoksa? Geldik işte.”

“Ama... Burası neresi? Neredeyiz biz?”

“Stephan Katedrali’ne geldik işte Tanrı’nın cezası!” Eliyle belirsiz bir hareket yaparak karşıda uzanan caddeyi işaret etti. “Buraya gelmek istiyordun ya, geldik işte.”

Wolfgang derin bir soluk aldı. “Bunun nasıl açıldığını bilmiyorum...”

“Aklım almıyor!” Enno kolunu arka kapıya uzatarak, gümüş renkli bir kolu işaret etti. “İşte orada, kapının üstünde.”

Wolfgang, klik sesi gelip kapı açılıncaya kadar kolu yavaşça aşağı doğru itti. “Bu taşıtın adı nedir?”

“Bu bir Toyota, haydi in artık, sana iyi bir yaşam dilerim.”

Bir bacağını dışarı atarak yeri yokladı, durakladı ve Enno’yla göz göze gelmeye çalıştı. Enno gerçekten *yaşam* mı demişti?

“Ne var yine?”

“Bana gösterdiğin yardımseverlik ve nezaket, âlicenap bir kalbin olduğunun bir nişanesi, sen mutlaka bir melek olmalısın.”

“Tamam dostum, köprünün altında oğullarına benden selam söyle.”

Elindeki torbayı değerli bir hazine gibi tutarak, Toyota’dan dışarı süzüldü, yeniden yolda kaymaya başlayan aracın

ardından bakakaldı. Sonra birden paniğe kapıldı: Notaları! Onları o odada bırakmıştı. Kollarını sallayarak küçük, mavi arabanın ardından birkaç adım koşmaya çalıştı. Ama boşuna: Enno çoktan bir sonraki köşeden saparak gözden kaybolmuştu.

Sequenz¹

Dies irae²

*Dies irae, dies illa,
Solvat seclum in favilla,
Teste David cum Sibylla.
Quantus Tremor est futurus,
Quando judes es venturus,
Cuncta stricte discussurus!*

Hava sanki sayısız gürültülerden, cisimsiz seslerden oluşuyor; bunlar, içine geçiyor, üstüne yapışıyor, aldığı her solukla birlikte içine giriyordu. Wolfgang eğer duyduklarını görebilseydi, daha rahat soluk alabilecekti. Sırtını bir evin duvarına sıkıca yaslayarak hiç hareket etmeden durdu ve önünden hızla gelip geçen insanları ve toytoları izlerken yavaş yavaş ritimleri çözmeye başladı. Anlaşılan her şey sessiz bir düzene tabiydi, çünkü arabalar her ne kadar hızla hareket etseler de asla birbirlerinin yolunu kesmiyorlar, arabacılar birbirlerine sövmüyor ve Viyana'daki fayton sürücülerinin hep yaptığı gibi kamçılarını şaklatarak karşılıklı tehditler savurmuyorlardı. Viyana! Nefesiyle ellerini ısıtmaya çalıştı. Hayır, burası onun tanıdığı, yaşadığı ve gözlerini yumduğu anda karşısında, elini uzatsa dokunabileceği kadar canlı olarak beliren Viyana değildi. Bir şey olmuştu ama nereye

1 İsa'nın son akşam yemeğini anmak için düzenlenen ayinlerde İsa'nın öğretilerinden önce seslendirilen ilahi. *Requiem*'in üçüncü kısmı. (ç.n.)

2 Ağıtlarda seslendirilen Katolik ilahilerinden biri. *Requiem*'in "Sequenz" kısmının birinci bölümü. (ç.n.)

gelmiş olursa olsun, burasının neresi olduğunu mutlaka bulmak zorundaydı.

Kararlı bir şekilde kaldırımın kenarına ilişti. Elleri soğuktan o denli donmuştu ki torbayı güçlkle boşaltabildi. Torbanın en altında, alışılmadık ölçüde hafif, bir çift beyaz ayakkabı buldu. Bunları koklamayı denedi, ancak burnu da ayakları gibi hiçbir şey hissetmiyordu. Tek fark edebildiği, ayağına çok büyük olmakla birlikte içlerinin son derece yumuşak olduğuydu. Torbadan çıkanlar arasında bir de kalın, kahverengi kumaştan yapılmış, uzun bir pantolon vardı, bunu da hemen ayağındaki mavi pantolonun üzerine geçirdi. Ardından, torbada bulduğu, modelleri garip, birkaç giyim eşyasını, yanından aceleyle geçen iki kadının öfkeli bakışları altında üst üste üzerine geçirdi; artık soğuktan biraz olsun korunabilecekti. Kalan eşyaları yeniden torbaya tıktırdıktan sonra temkinli adımlarla Enno'nun ona gösterdiği yönde ilerlemeye başladı.

Sanki daha önce rüyasında oradan bir kez geçmiş gibi tanıdık gelen bu caddenin bitiminde, karşısına cam bir kuleyi andıran bir yapı çıktı. Büyülenmiş bir halde durdu ve yapıyı izlemeye başladı. Fakat sonra... Yoksa hayal mi görüyordu? Ayna gibi parlayan pencerelerde St. Stephan'ın kulelerinin yansıdığını gördü! Hemen arkasını döndü. Ve gerçekten: Devasa taş yapı her zamanki heybetiyle karşısında dimdik duruyordu. Wolfgang giderek sıklaşan soluklarını dizginlemekte zorlanıyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Tanrı'nın yüzündeki eviyle öbür dünyada da karşılaşmak? Çevreyi yeniden gözden geçirdi, yan yana dizilmiş evlere, damlara, taş kaplı zemine baktı. Eğer katedral burada olmasaydı burasının daha dün yürüyerek geçtiği yer olduğu aklına gelmezdi – her şey değişmişti, aslında evler eski yerlerinde duruyordu, ama görünüşleri değişmişti. Yalnızca aralarında birkaç tanesinin

cephesi az da olsa tanıdık görünüyordu. Üstelik yollardan eskisi gibi toz kalkmıyordu, ayaklarının altında sert ve siyah bir zemin uzanıyordu.

“Tickets for concert?”¹

Wolfgang konser sözcüğünü duyar duymaz arkasını döndü, karşısında elinde defter tutan bir genç duruyordu. Saçları kötü taranmıştı ve giysileri ucuz görünümlüydü. Üzerindeki brokar pantolonun paçaları aşınmış, koyu kırmızı renkli kadirfe pelerin için gerektiği kadar kumaş kullanmaktan kaçınılmıştı.

“Mozart konseri?” Adam elindeki defteri sallıyordu.

“Evet Mozart, Wolfgang Mozart.” Nihayet! Wolfgang müthiş keyiflenmişti. Demek ki onu bekliyorlardı. Tanrı’ya şükürler olsun! Derin bir soluk alarak genç adamın elini yakaladı ve gayet dostça sıktı. Artık doğru *yerdeydi*. Nihayet, her şeye kadir olanın ona layık gördüğü yere ulaşacaktı. “Beni nereye götüreceksiniz, genç adam?”

Karşısındaki yüzünde bozulduğunu belli eden bir ifadeyle elini çekti. “Bir sonraki Mozart konseri bu akşam, biletler 12 ve 18 avro, ön sıralar 24.”

“Konser mi? Hemen bu akşam mı?” Wolfgang’ın yanakları ateş gibi yanmaya başladı. “Orkestrayı mı yöneteceğim, yoksa Yüce Efendimiz beni de dinlemek mi istiyor?”

Genç adam önce anlamsız bir ifadeyle baktı, sonra sanki Wolfgang kötü bir espri yapmış gibi sinsice sıratarak, “Hayır, hayır, orkestrada eksik yok. Hangi bölümden bilet istersiniz?”

Wolfgang şimdi anlamıştı: Genç adamın elinde tuttuğu defterde onuruna düzenlenen konsere davet edilenlerin listesi vardı. “Böyle bir karşılama tertip edilmiş olması benim için büyük bir şeref ve memnuniyet kaynağıdır, genç dostum. En kalbî teşekkürlerimi kabul edin. Lakin konser biletine

¹ İng. Konsere bilet? (ç.n.)

ihtiyacım olmayacak. Ne tarafa doğru gitmem gerektiğini bana söylemeniz kâfi.”

Genç adam öfkeyle, “Bilet istemiyorsunuz yani?” diye karşılık verdikten sonra, Wolfgang’ı baştan aşağı süzdü, ardından hızla başını çevirerek arkasını döndü ve onu orada öylece bırakıp gitti.

Demek ki bir yerde hata yapmıştı. Acaba giysileri nedeniyle mi genç adam kendisine bu denli kaba davranmıştı? Düşünceli bir tavırla üzerindeki baktı. Aslında pantolonu meydana gelip geçen diğer insanlarınki gibiydi, ancak kir pas içindeydi ve paçaları yerleri süpürüyordu. Paçalarını kıvrırmak için çömeldi. O sırada yerde, yıldız şeklindeki bir süsleme gözüne ilişti, üzerine kakma harflerle bir yazı yazılmıştı. Biraz daha yaklaştı. *Baba Johann Strauss, 1804’te Viyana’da doğdu, 1849’da Viyana’da öldü.* Altında da bir imza vardı. Wolfgang üzümlere başını salladı, söz konusu bu Herr Strauss’a da uzun bir yaşam nasip olmamıştı. Birden donakaldı. 1804! Bu nasıl olurdu? 1804’e girmelerine daha 13 yıl vardı. Şaşkın bir halde doğruldu, etrafına baktı, katedralin girişinde toplanan insan kalabalığından gözlerini ayıramadı. Birden içini bir korku kapladı: Acaba bugün, tüm hesapların görüleceği gün müydü? Ondan sonra ölmüş olanlar da dahil tüm insanların bir araya gelip hesap vereceği kıyamet günü mü gelmişti? *Dies irae!* Hesaplaşma günü. Wolfgang derin bir soluk aldı. Havada hâlâ o yakıcı simyasal koku vardı. O sırada gözü, ayaklarının dibindeki beyaz yıldıza takıldı, hemen yanında bir tane daha vardı, bunun üzerindeki tanıdık imzayı görünce yüreği ağzına geldi: Bu yıldız Haydn’a, çok sevdiği Haydn Baba’ya adanmıştı! Üzerine siyah taşla işlenmiş rakamları üzüntüyle okudu. Ölüm tarihi 1809. Wolfgang, üçüncü yıldızın üzerini kapatan bir grup yaşlı kadının uzaklaşmasını beklerken, büyük usta Haydn’ı, iyice çökmüş bir ihtiyar olarak gözünde canlandırdı.

Ancak birden soluğu kesildi. Karşısındaki – kendi elyazısıydı! Kalın ve ağır harflerle yere işlenmişti. 1791’de Viyana’da öldü. Yeniden diz çöktü, eliyle siyah taşlarla yazılmış harflerin üzerini sildi. *Amadeus*. Onunla alay mı etmek istemişlerdi? Adını yalnızca birkaç kez şaka yapmak için bu şekilde değiştirmişti. Ama olsun: Hiç olmazsa onu unutmamışlar ve adını yerdeki yıldıza işlemişlerdi. Burada! Sözde sevgili Viyana’sı olması gereken, ama öte yandan cennet olduğu müjdelenen bu yerde. Ayağa kalktı, kollarını iki yana açtı, başını göğe çevirdi ve gri bulutlara doğru bir sevinç çığlığı attı. Kalbi adeta dans ediyordu. Yüce Tanrı çektiklerinin karşılığını fazlasıyla vermişti... Wolfgang da şükredecek ve kendisini böyle cömertçe ödüllendirdiği için ona bir methiye düzecekti. “Aaa-do-rate Chee-ru-biim, Dooo-minum Cantu!” Topallayarak, gücünün yettiği bir hızla, kiliseye doğru yürümeye başladı.

İnsan kalabalığına karışarak büyük giriş kapısına sürüklendi. Kapı bir duvarla ortadan ikiye bölünmüş, içeri girenlerle dışarı çıkanlar için iki ayrı geçiş oluşturulmuştu. Ancak içeri bir göz atma fırsatını bulduğu anda göğsü sıkıştı, az önce duyduğu mutluluk ve şükran duyguları kaybolmaya başladı. Onu karşılayan kimse olmadığı gibi, ön tarafa geçmesi de yasaktı, kilisenin orta bölümüne giriş demir kafesle kapatılmıştı. Giriş bölümüyle orta bölümü birbirinden ayıran bu demir parmaklığı tuttu, sarstı ve yüzünü iki demir çubuğun arasına yasladı. O sırada demir kafeste yer alan küçük bir kapı, içeri girmelerine izin verilen birkaç kişinin ardından kapandı; bunlar ağır ağır sunak bölümüne doğru ilerledi. Wolfgang yutkundü. Artık o günün geldiği kesindi. Kıyamet günü gelip çatmıştı ve buraya toplanan zavallı ruhlar, haklarında verilecek ebedi hükmü öğrenmek için sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Ancak, üzerinde ilahi yargıcın oturacağı şimşekler saçan bulut

ortada yoktu, aynı şekilde sorguya çekilecekleri alıp götürcek olan borazancı meleklerle eciş bücüş şeytanlar da etrafta görünmüyordu. Her şey ürkütücü ölçüde gerçektir, çoğu zaman alaya aldığı tablolarda resmedilen sahnelerle ilgisi yoktu. Gerçekten de şu anda gördükleri, bu konularla ilişkili tüm im-geleri aşmıştı, çünkü bunlar, daha dün gerçek yaşamında var olanlara doğrudan bağlantılıydı.

Acaba onu ne zaman çağıracaktı? Ellerinin titrediğini hissetti, ardından tüm gövdesi bu titreşime katıldı. Dönüp, kiliseden çıkanların oluşturduğu kuyruğa baktı. Çoğunun başı öndeydi. Acaba haklarında ne karar verilmişti? Af mı edilmişler, yoksa lanetlenmişler miydi?

Soluğu kesilir gibi oldu, günah çıkarma odacıklarından birine ulaşmaya çalıştı. Günahların çöpe atılır gibi bırakılıp gittiği bu mekânları daha önce hiç bu amaçla kullanmamıştı, ama şimdi başka çare kalmadığına göre, kullanmasında sakınca yoktu.

Wolfgang, üzerinde parlak yeşil renkte LÜTFEN GİRİNİZ yazan bir kapının önünde durdu ve hiç duraksamadan kapıyı açtı. İçeride gerçekten de günah çıkaranların kullandığı bir iskemle vardı, iniltiyle iç geçirerek dizleriyle iskemleye ilişti.

“Affınızı diliyorum peder, yüce mahkemede hesap vereceğim için her tarafım titriyor, çünkü günah işledim...”

“Ama bunun için biraz daha zamanın var herhalde.”

“Peki... O halde sıranın bana ne zaman geleceğini söylemeniz mümkün mü?”

“Beni dinleyin, bunu Yüce Tanrı’dan başkası bilemez. Size bu kadar ağır gelen günahınız nedir?”

“Şey, ben...” Wolfgang düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu. Her ne kadar demir kafesli kiliseye girince çok günahkâr olduğu hissine kapılmışsa da şu anda aklına somut bir örnek gelmiyordu. Sonunda, “Karım,” diyebildi. “Ona üzüntü ve sıkıntıdan

başka bir şey veremedim. Sonunda dün onu terk ettim ve ardında iki çocukla bir yığın borçtan başka bir şey bırakmadım.”

“Geri dönmek için geç kalmış sayılmazsın oğlum. Onu niçin terk ettin?”

Nasıl bir soruydu bu! “Yüce Tanrım beni yanına çağırdı.”

Kafesin diğer tarafında oturanın derin bir soluk aldığı duyuldu. Bir süre sessizlik oldu, ardından rahip düşünceli bir sesle konuşmaya başladı: “Oğlum...” Yine sessizlik. “Çok büyük bir hata yapmak üzeresin. Aynı zamanda da büyük bir günah işleyeceksin.” Sesi giderek daha otoriter bir hal alıyordu. “Ne yapmış olursan ol, bir çaresi bulunur. Ama kendini öldürmek bir çözüm değil!”

“Ben kendimi öldürmedim ki rahip hazretleri, kendiliğinden bu tarafa geçtim, aslında hiç beklenmeyen bir ölüm değildi, ama yine de tamamen canlıydım.”

“Bu da ne demek oluyor?” Yandaki bölümden gelen ses birden sertleşmişti. “Sizin gibi işsiz güçsüzlerin artık kutsal günah çıkarma makamına da saygısı kalmadı. Sarhoşsun sen!”

“Asla! Şu ana kadar ne yiyecek ne de içecek bir şey verdiler. Bu kadar çok açlık hissetmeme kendim de hayret ediyorum; çünkü öbür dünyada bu tür ihtiyaçlardan arınacağımı zannediyordum.”

“Öbür dünyada, evet.”

Din adamının ses tonundaki bir şey Wolfgang’ı kuşkulandırmıştı. “Sizin buraya ne isim verdiğinizi bilemem ama ben cennete geldiğimi düşünüyorum, üstelik ismim de çok zarif harflerle taşla işlenmiş...”

Yan taraftaki “Ne?” diye gürledi. “Sizler yine taşlara yazı mı yazdınız?”

Wolfgang kendini geriye çekti. “Beni bunun için suçlayamazsınız! Ben geldiğimde ismim zaten yerde yazılıydı. Altın bir yıldızın üzerinde.”

“İsmi?”

“Aslında tam da doğru yazılmamıştı. *Wolfgang Amade* olması gerekirdi, ama olsun, taşı işleyenin bu şakasını hoşgörmeye hazırım.”

Yan taraftaki derin derin içini çekti. “Mozart’sın demek. Anladım. Refakatçilerin de senin gibi birer azizdir muhakkak. Senin gibi üç kişi daha gelmişti. Sen de Baumgartner Tepesi’nde mi oturuyorsun?”

“Son oturduğum ev zum Rauhen Stein sokağındaydı.”

“Kuşkusuz, ama bundan sonraki evin Baumgartner Tepesi olacak mutlaka. Şimdi sana bir sır vereceğim.”

Rahip aradaki kafese o denli yaklaştı ki Wolfgang onun soluğunu hissetti. Soluğu taze nane çayı kokuyordu. Alçak sesle, “Beni iyi dinle,” dedi. “Birincisi: Ne ölüsün ne de öbür dünyadasın. Nokta. Burası da tüm ihtişamıyla yeryüzünün gözyaşı vadisi. Nokta. İkincisi: Günahların affedildi. Son nokta. Ve artık gidebilirsin.”

Wolfgang sessizce, “Öbür dünya değil mi?” diye sordu ve aradaki kafesin doğuyu çağrıştıran motiflerine baktı. “Ama... Ben öldüm!”

“Sen ölmedin. Mozart öldü, ama 200 yıl önce, onun için bırakalım da huzur içinde yatsın.”

“200 yıl mı?” Wolfgang’ın sesi güçlkle çıktı.

“200 veya belki de 215 yıl, işte bildiğim kadarıyla. Şimdi uslu uslu geldiğin yere dön ve gerçekte kimsen onun için Tanrı’ya şükret – insanın kimliğini inkâr etmesi günahdır. Git huzura kavuş. *Ego te absolvo.*”

Yan taraf bir an için aydınlandı, ardından rahip gözden kayboldu. Wolfgang diz çökmüş halde kaldı, diz çöktüğü sandalye sallanıyordu, elleriyle aradaki ahşap kafesi sıkı sıkı kavradı. Kafasının içinde büyük bir hızla dolaşan düşüncelerin hiçbirini kavrayamıyordu. Nasıl bir cehennem yolculuğuna

çıkmişti böyle? Gözlerini sımsıkı kapadı, ama daha önce gördükleri sanki gökten yağan taşlar gibi birer birer üzerine geliyordu: evler, ardından yine evler, devasa yapılar, adeta bağırarak, alacalı renkler, yanıp sönen ışıklar, gürültü yapan insanlar, taşıtlar... İnleyerek başını duvara yasladı.

Orada ne kadar oturduğunu bilemiyordu, dakikalarca, belki de saatlerce. Günah çıkarma bölümünden çıkarken bacakları titriyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Üzerinde yünlü bir ceket olmasına karşın donuyordu. Ayaklarını sürüyerek birkaç adım ilerledi, gözlerini kilisenin devasa kubbesine dikti, rahibin söyledikleri başının içinde yankılanıyordu. 200 yıl. Kendini kötü hissetti. Üzerinde parlak kırmızı bir plaka olan bir dua kürsüsüne tutundu, üstündeki yazıyı okumaya çalıştı, ama duyuları istenileni yerine getirmiyordu. Her şey bulanıklaştı. 200 yıl. Alçak sesle attığı korku dolu çığlık, etrafındakilerin irkilerek yanından uzaklaşmasına neden oldu, sendeleyerek çıkışa doğru ilerledi ve kalabalığın arasından sıyrılarak kendini katedralin önündeki meydana attı.

Hiç düşünmeden sola saptı ve her zaman evine gittiği Churhaus Sokağı'nda yürümeye başladı. Yolun sağında ve solunda dizili olan evler, sanki bir maskeli balonun davetlileri gibi, tanınmamak için farklı kıyafetlere bürünmüşlerdi. Ama kendini beğenmiş halleri ona yabancı değildi, sadece yalanları cezalandırmak için kıyafet değiştirmiş gibiydiler. Rauhenstein Sokağı'ndaki evine yaklaştıkça solukları sıklaştı, artık tanımakta zorlandığı bitişik evlerin son birkaç metresinde güçlüklerle ilerledi.

Birden durdu. Başını kaldırıp yukarı bakınca soluğu keşildi. Daha dün oturduğu evin yerinde, sanki uzun süreden beri oradaymış gibi duran, yabancı bir yapı vardı. Gökyüzüne degecekmiş gibi görünen, dış cephesi süslemelerle kaplı bu yüksek yapı beş katlıydı. Yanında da yalnızca ince demir

ubukların tuttuğu, havada asılı duruyormuş gibi görünen, camdan bir sandık vardı. Dışarıdan bakınca içi görünüyordu, ancak nereye bağlı olduğu hiç belli olmuyordu, üzerine yalnızca binanın görüntüsü yansımıştı. Wolfgang baktıkça midesi daha çok bulandı.

Soğuk taşa dokunmak onu daha da çok bezdirecekmiş gibi çekinerek parmak uğarıyla binanın köşelerini yokladı. Ön cephesindeki mermer levha o denli yükseğe asılmıştı ki neredeyse onu hiç göremeyecekti, üzerine sarı yaldızlı harflerle yazılmış yazıyı okuyabilmek için başını iyice geriye yaslaması gerekti. *Mozart'ın 5 Aralık 1791 tarihinde vefat ettiği ev 1849 yılına kadar burada yer almıştır.*

Kendisine tanıdık gelecek, eliyle tutabileceği veya en azından ne olduğunu kavrayabileceği bir şeyler görebilmek umuyla etrafına baktı. Çenesi hiç durmadan titriyordu, dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle tüm sokağı bir mezar taşı gibi örten, pürüzlü, siyah taş zemini yokladı ve kaldırımın kenarındaki taşları çekerek yerinden oynatmayı denedi, tırnaklarıyla taşların üzerindeki ufak çatlakların arasını bile kazıdı. Sanki üstteki siyah tabakayı söküp atarak altındaki oynak kaldırım taşlarını ve daha alttaki, sokaktan gelip geçenlerin ayakları altında ezilmiş, alışık olduğu, balçıklı toprak zemini ortaya çıkarmaya çabalar gibi.

“Bir şey mi kaybettiniz?”

Başını kaldırdı. Kemerli giriş kapısında, sesindeki mezzo-soprano tonuna göre kadın olması gereken birisi duruyor ve siyah camlı gözlüğünün çerçevesi üzerinden kendisine bakıyordu. Ürkerek geri çekildi ve kadının kendisinden bir yanıt beklediğini anlayınca başını sallamakla yetindi.

“Lenslerinizi mi düşürdünüz?”

Zorlanarak ayağa kalktı, bir adım geriledi, kadını baştan aşağı süzünce, ayağında çizmeleri, üzerinde mavi renkli, dar

bir pantolonla yakalı beyaz bir gömleği olduğunu gördü. “Acaba madam bana bugünün günlerden ne olduğunu söyleme lütfunda bulunurlar mı?” diye karşılık verdi.

“Salı.”

“Peki, tarih nedir söyleyebilir misiniz lütfen, mutlaka bilmem gerekiyor.”

“Yanılmıyorsam ayın beşi, yoksa?”

“Aralık ayı mı?”

“Evet, siz iyi misiniz?” Sesinin tonu üç ton kadar kalınlaşmıştı.

“Bir de hangi yıl olduğunu söylemenizi istirham ediyorum.”

“Artık vitrinimin önünden çekil, müşterilerimi kaçırıyor-sun!”

Kapı ardından kapandı, kadının aydınlık mekânda bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini ve başını sallayarak tekrar dönüp ona baktığını gördü. Yüzünde bir tikslenme ifadesi belirmişti.

Başını omuzlarının arasına çekti ve topallayarak kadının onu göremeyeceği kadar uzaklaştı. Bir zamanlar kendi evinin kemerli kapısının bulunduğu noktaya gelince Enno’nun verdiği torbanın üzerine çöktü, ellerini, çocukluğunda annesinin beline sarıldığı gibi dizlerinin etrafında kavuşturdu ve başını dizlerine dayayarak gözyaşlarıyla ıslanan cildi soğuktan yanana kadar ağladı.

Anju tam merdivenin sahanlığına yaklaşmıştı ki Sittenthaller adlı yaşlı kadının ortak yaşadıkları dairenin kapısına yığılmış çöp torbalarına bastonuyla vurduğunu duydu.

Yaşlı kadın onun merdivenlerden çıktığını görünce, havaya kaldırdığı bastonunu indirmeden, cırtlak sesiyle, “Geldin

demek küçük hanım!” diye bağırdı. Anju daha önce Frau¹ Sittenthaler’i bastonsuz yürürken hiç görmediğinden, bastonu bir silah gibi havada savurduğunu görünce duvar tarafına kaçtı. Ama merdivenler geniş olmadığı için bağıran kadının yanından geçmesi mümkün değildi.

“Demek bagaj temizliği yaptınız! Ama bütün gece gürültünüz bitmedi! Bir de merdivenlere sinen bu pis koku! Ama bunun bedelini ödeteceğim, haberiniz olsun! Bu yaptığınız evin huzurunu bozmaktan başka bir şey değil!” Baston neredeyse Anju’nun kafasına inmek üzereydi. Ama Anju aşağıya doğru kaçmayı kendine yediremiyordu, o zaman eve dehşet salan bu kadına yenilmiş olacaktı.

Yıldırım hızıyla, sanki Frau Sittenthaler’in kolunu yakalarcasına bastonunun ucundaki kauçuk parçayı tuttu. “Belki ilginizi çeker diye söylüyorum: Bu eve son 24 saat içinde adımımı atmadım. O yüzden bana bağıırıp kafamı şişirmeyin.” Bastonu kenara itti ve aradan geçti. Ardından da afallamış haldeki ihtiyara, “İyi sabahlar dilerim, Frau Sittenthaler,” diye bağırdı. Apartmanın kapısını açabilmek için önündeki iki çöp torbasını ayağıyla kenara itmek zorunda kaldı. Günlerdir her şey ona karşıydı sanki.

İçeri girince, akşamdan kalan sigara dumanı, bayat bira ve yemek artıklarının oluşturduğu dayanılmaz bir kokuyla karşılaştı. Odasına girmek üzereyken Enno oturma odasından çıktı.

Abartılı bir sevinçle, “Aa, Anju gelmiş!” diye bağırdı ve kızı kolundan tutarak zorla mutfığa götürmeye çalıştı. “Haydi, temizliğe yardım edersin değil mi?”

Anju silkelenerek kolunu kurtardı ve gülerek, “İşine gelirdi değil mi?” diye karşılık verdi. “Ama bence ikiniz halledersiniz nasıl olsa.”

Jost mutfaktan çıktı, bulaşık yıkadığı bezi omzuna atmıştı.

1 Alm. Bayan. (ç.n.)

Enno'yla bakıştıkları Anju'nun gözünden kaçmadı.

"Selam Anju, gel sana çay vereyim."

"Ne oluyor böyle size?" Anju bir ona bir diğerine bakıyordu. Jost herhalde hastalanmıştı, çünkü bugüne kadar kendisi için parmağını bile kımıldattığını anımsamıyordu. "Çay istemiyorum, bırakın geçeyim!"

Bunun üzerine Enno elini omzuna atarak, "Yok bekle biraz, neler kaçırdığını öğrenmek istemez miydin?"

"Hayır, teşekkürler, zaten tahmin edebiliyorum, Sittenthaler'den nerdeyse merdivenlerde dayak yiyecektim," diyerek Enno'yu bir hamlede kenara itip odasının kapısını açtı.

"Anju bekle! Temizlik daha bitmedi..."

"Bööl! Bu odadaki pis koku da ne böyle?" Eliyle ağzını ve burnunu kapattı, gözü dağınık yatağa, ardından çalışma masasının üzerinde dağılmış halde duran kâğıtlara ilişti. Soluğunu tutarak pencereye doğru koştu ve camı ardına kadar açtı. Enno ile Jost kapıda, avını elinden kaçırان iki av köpeği gibi duruyordu.

Enno alçak sesle, "Keşke daha önce biz havalandırsaydık..." diye mırıldandı.

"Burada neler döndü? Yatağımda kim yattı?"

Jost hınzırca gülümseyerek, "Enno'nun bir arkadaşı," diye yanıtladı.

"Kendinizi nasıl kurtaracaksınız acaba? Herifin tekini benim yatağıma mı yatırdınız?"

Jost, "Bunu bir kez sen de yapmıştın," dedikten sonra, bulşık bezini kaptığı gibi odadan sıvıştı.

"Salak!" Anju, yeniden yatağını kokladı, burası da tıpkı evsiz keşlerin yer altındaki sığınakları gibi ter, kusmuk ve idrar kokuyordu. Öğürecek gibi oldu. "Buraya birisi kusmuş."

Enno telaşlanarak, "Kesinlikle hayır," diye onu sakinleştirmeye çalıştı, "dışarıda kustu, biz de hemen üzerindeki paçavraları çıkardık." Bunu söyler söylemez eliyle ağzına bir

tokat attı.

“Ne yaptınız?” Anju bir eliyle burnunu kapatırken, parmaklarının ucuyla yatağın örtüsünü kaldırdı ve o anda tiz bir çığlık attı. “Bu nedir?”

Enno yaklaştı ve Anju’nun elinde tuttuğu dev çay fincanının içindeki kehribar renkli sıvıya baktı. “Zannedersen bu çay değil.” Fincanı aldı ve başını diğer yana çevirerek odadan çıktı.

“At onu hemen!” Anju, yazı masasının önündeki sandalyeye çöktü ve alnına düşen saç bandını geriye itti. Yuvası, sığınağı. Kendisine ait olan 19 metrekairelik tek yer. Kutsallığı bozulmuş, tahrip edilmiş ve kirletilmişti. En iyisi bu Tanrı’nın belası tiplerden ve lanet partilerinden kaçıp gitmekti, ama sıgılabileceği başka bir yer yoktu.

Sıçrayarak uyandı, ağızındaki tada bakılırsa bir süreliğine içi geçmiş olmalıydı. Sırtı tutulmuştu, soğuktan parmaklarını hissetmiyordu. Ayağa kalkınca sağ bacağı karıncalandı ve uyuştı, sol ayağı ise zonklamaya başlamıştı.

Kendini son derece bitkin hissediyordu, o anda tek istediği, hiçbir şey düşünmeksizin uyuyabileceği bir yer bulmak ve içinde bulunduğu bu karabasan sona erene kadar uyumaktı.

Evlerin duvarlarına tutunarak sürüklenir gibi yürümeye devam etti, nereye gittiğini bilmiyor, sadece arada bir duruyor ve etrafındaki duvarlara bakarak tanıdık bir nokta yakalamaya çalışıyordu. Oysa gördüğü her şey acımasızdı, hiçbirisi bir zamanlar içinde yaşadığı ortamdan bir iz taşımıyordu. Tiyatroda oynadığı piyesin ortasında, kulisleri karıştırmış bir aktör gibiydi. Sanki istemeyerek kendini, konuşmaları anlamadığı ve dekorun tamamen değiştiği bir oyunda bulmuştu. Yalnızca

oyunun hangi sahnede oynandığına ilişkin küçük bazı ipuçları vardı: Evet, bu sahnede daha önce de oynadığına ve burayı avucunun içi gibi bildiğine emindi.

Genç bir kadın, yanındaki küçük kızını başını çevirip Wolfgang’a baktığı için yolun karşı tarafına doğru çekti. Durdu ve belirli bir tempoda soluk alıp vermeye çalıştı, ancak kalp atışları hiçbir şekilde düzene girmiyordu. Eğer ölümünden sonra dünya 200 yıl daha dönmeye devam etmiş ve bedeni hâlâ toprağa karışmamışsa, ismini söylediği zaman onunla alay etmeleri veya şaşkınlıkla başlarını sallamaları da doğaldı. Evet, artık hiç kimseye gerçek ismini vermemeliydi. Birisi de karşısına geçip kendini Palaestrina veya Monteverdi olarak tanıtacak olsa, o da mutlaka onun dalga geçtiğini, hatta daha da farklı şeyler düşünmez miydi? Onun delinin veya şarlatanın teki olduğunu zannedebilirdi, zaten şimdiye kadar böyle bir şey duymamıştı. Demek ki bu yaşadığı, daha önce hiç kimsenin başına gelmemiş olan, tamamen ona özgü, olağanüstü bir olaydı. Demek ki ona burada ihtiyaçları vardı, Yüce Tanrı onun bir süre daha bu dünyada bulunmasını istemişti ve mutlaka kendince haklı nedenleri vardı.

Müzik! Naturellement¹ – burada kesinlikle müzik söz konusuydu, bundan emindi ve bunun başka bir nedeni olamazdı. Düşünceli bir şekilde başını sallayarak, geldiği yoldan Aziz Stephan Katedrali’ne, yok edemedikleri yegâne dekora geri döndü.

Wolfgang, katedralin kendisine inanılmaz ölçüde tanıdık gelen duvar taşlarını eliyle yokladı. Taşların kenarları çatlayıp dökülmeye başlamıştı, parmağını çatlaklardan birinin içine sokunca, içinde biriken kumlar döküldü. Bulunduğu noktada, katedralin güney kulesi, kurşuni gökyüzüne doğru yükseliyordu. Wolfgang ellerini taşa dayadı ve başını yukarı

1 Fr. Tabii ki. (ç.n.)

kaldırarak gözünün alabildiği kadar yükseğe baktı, kendini, gökyüzüyle birleşiyormuş gibi görünen bu yapının bir parçası gibi hissetti; o da kendisi gibi zamana meydan okuyordu. Yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve az da olsa güven duyar gibi oldu. Yüce Tanrı onu yanına çağırdığına göre demek ki yeni hali eskisinden farklı olan bu yerde de onu O yönetecek ve destek olacaktı. *Inter oves locum praset.* Wolfgang yavaşça döndü ve sırtını kendisini koruyan duvara dayayarak hareketli kalabalığı izlemeye başladı.

Tabakları çalkalayan Jost, kot pantolonuna kuruladığı eliyle, “Ne saklıyorsun sen orada?” diyerek Enno’nun kazağının içinden görünen kâğıt destesini çekti. Kazaktan düşen, üzerleri yazılı kâğıtlar yere yayıldı.

“Dikkat etsene!” Enno hızla eğilip yerdeki kâğıtları toplamaya başladı.

“Nedir o gizlediklerin?”

“Hışt.” Enno elini dudaklarına götürerek başıyla Anju’nun odasını işaret etti. Bir yandan da yerden aldığı kâğıtları üst üste koyup, yan taraflarını masanın kenarına vurarak yeniden düzgün bir deste haline getirdi. “Sabahki tip unuttu bunları. Notaları.”

“Ne olacak ki? Çöpe at gitsin, ne işe yarar bunlar? Zaten onu bir daha görmeyiz, umarım.”

Enno başını salladı. “Şuraya bak, nasıl da emek vermiş,” diyerek üzeri ufacık bir böceğin ayak izlerini andıran, notalarla dolu kâğıtlardan birini Jost’a gösterdi. “Buna aklım ermiyor.”

Jost belirsiz bir ses çıkardı ve omuzlarını silkerek tabakları yıkamaya devam etti.

Enno sayfaları rulo halinde büküp odasına yöneldi.

“Hey, bunların hepsini bana mı bırakıyorsun yoksa?”

Enno, “Hemen geliyorum,” diye seslendi. O sırada kollarında, koyu pembe renkli bir çarşaf ve örtü yığını taşımakta olan Anju’yla burun buruna geldi, kızın gözlerindeki ifade öfkeli bir pittbull’dan farksızdı. Kâğıtları aceleyle odasındaki kitaplığın rafında duran kitapların üzerindeki boşluğa sıkıştırdı.

Burnuna hem insana dünyada olduğunu anımsatan hem de karşı koyması çok güç bir kızartma kokusu geldi. Kokunun geldiği tarafa baktı. Katedralin kapısının karşı çaprazında, Graben yönündeki beyaz bir barakanın önünde insanlar yüksek masalara yan yana oturmuş, sosislerini ısıyor ve boşluğa bakıyorlardı. Açlıktan ve susuzluktan bayılmak üzereydi. Ancak insanların para kullanmaktan kesinlikle vazgeçmemiş olmaları gerektiğini düşününce, bir notanın yanlış çalındığını duymuş gibi irkildi. Derhal biraz para bulması gerekiyordu, ancak bunu onurlu bir şekilde temin edene kadar açlıktan ölebilirdi.

Barakanın yanına gitti ve yabancı dilde yazılmış bir sözlükten farklı olmayan tabelayı okudu. Ancak son sırada yazan yabancı gelmedi.

“İki sosis lütfen.”

Büfenin sahibi, yüzünde herhangi bir ifade belirmeksizin elindeki ahşap maşayla bir kaptan istediğini çıkardı ve ince, beyaz küçücük bir kabın içine koyarak tezgâhın üzerine bıraktı.

“İki seksen.”

Wolfgang “Bir dakika lütfen,” diyerek pantolonundaki keseciğin içinde aranmaya başladı, büfenin sahibi gözlerini ona dikmiş bekliyordu.

Wolfgang birden yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, “Aman

Tanrım bu ne böyle?" diyerek yukarı baktı ve yıldırım hızıyla sosisleri kapıp yoldan geçenlerin arasına karıştı. Koşarken sanki jiletlerin üstüne basıyormuş gibi canı yanıyordu, acıdan dudaklarını ısırды, ama beyaz ayakkabılar sanki koşmak için yapılmıştı.

Büfecinin arkasından, "Sefil serseri!" diye bağırdığını duydu.

Wolfgang, katedral arkasında kalana kadar koşmaya devam etti. Soluk soluğa kuzey kulesinin duvarında bulduğu bir oyugu içine saklanarak, ellerini ısıtmak için iki eliyle kavradığı sosislerin hem birinden hem de diğerinden birer parça ısırды.

Piotr iki eliyle kavradığı termos bardağından yükselen sıcak buharı üfleyerek parmaksız eldivenlerinin içini ısıtmaya çalışıyordu. Katedralin saati üç buçuğu gösterdiğine göre hava birazdan kararacaktı. Artık daha uygun bir yer bulması için oldukça geçti. Çaresiz bir ifadeyle, önündeki, içi tamamen boş olan, kırmızı kadife kaplı keman kutusuna baktı. Öğleden sonrası boşa gitmişti. Akşama da günü kurtarması pek mümkün görünmüyordu, çünkü Vasilli gelmemiştir ve kısa sürede onun yerini alacak birini bulması zordu. Piotr derin bir soluk alarak soğuk havayı içine çekti ve kemana çenesinin altına dayadı. Ellerin yeniden uyuşmaya başlamasına karşın, yine kendisini zorlayan, o acımasız *rondo*'yu¹ çalmaya başladı, çünkü ancak müziğe tam olarak odaklandığı zaman kendisini üzen düşüncelerden uzaklaşabiliyordu. Notaları birbiri ardından

1 İçinde sürekli tekrarlanan bir melodinin bulunduğu müzik parçasıdır. Bu melodinin ortaya çıkışları arasında başka bir müzik çalınır ve melodi ani, şaşırtıcı ve eğlenceli şekillerde araya girer. (ç.n.)

çalıyor, çalmasını güçleştirenin soğuk olmadığını biliyordu. Çünkü yaptığı hataları ondan başka hiç kimse fark etmiyordu.

“Bravo!”

Duyduğu tek bir kuvvetli alkışla irkildi. Karşısında duran, üzerine kendisine çok büyük gelen, kahverengi bir yünlü ceket giymiş, sakalları uzamış, saç başı darmadağınık halde ve ayaklarının dibinde beyaz bir torbası olan tip, öylesine rahatlıkla gözlerinin içinde bakıyordu ki Piotr bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Cildi, kabarmamış ekşi hamur gibi görünen adamın boyu da en fazla çenesine kadar geliyordu.

Piotr başıyla onu kısaca selamladıktan sonra bakışlarını, önünden hiç durmaksızın gelip geçen yayalara çevirdi. Umutunu yitirmişti, kemanın kutusu bugün boş kalacaktı. Eğildi ve kemanı kırmızı kadife kaplı kutusuna yerleştirdi.

“Tekrar çalın, sizden çalmaya devam etmenizi istirham ediyorum!” Adam bunları söyleyerek ona doğru yaklaştı, soğuğa karşı ekşi ter, kirli çamaşır ve bira kokuyordu.

Piotr geri çekildi. “Gitmem gerekiyor.”

“Lütfen, yalnızca kısacık bir parça. Eğer isterseniz... Mozart’tan bir parça çalabilirsiniz.” Bu ilginç dinleyicinin yüzündeki ifade, gök gürültüsünden korkan küçük bir çocuğun ifadesini andırıyordu. “Onu tanıyor musunuz, Wolfgang Amade Mozart’ı?”

“Elbette.” Piotr karşıdaki tipe biraz daha dikkatli baktı. İkisnin arasındaki farkı bilmeden, Mozart veya Strauss çalmasını isteyen turistlere benzemiyor, fakat yine de alışılmış sokak serserilerinden pek farklı görünmüyordu. Belki de evin kapısına çöpü çıkardığı sırada kapının kapanmasıyla dışarıda kalmıştı.

“Peki,” Piotr kemanını yeniden eline aldı ve henüz birkaç gün önce çalmayı denemiş olduğu *allegro*’yu çalmaya başladı, bu parçayı karşıdaki dinleyicinin giysileri gibi, henüz oturtamamış olduğunu biliyordu. Ancak bu besteyi, hiçbir za-

man elde edemeyeceği birini uzaktan sevmeye devam eden bir âşığın duygularıyla seviyordu.

Henüz fraze¹ aşamasında bocalarken, tek başına kendisini dinlemekte olan adama baktı ve hâlâ ışıldayan gözlerinin kızardığını ve nemlendiğini görünce hayret etti. Ceketinin koluyla gözlerini kuruluyor ve burnunu çekiyordu. Piotr sarhoşların böyle duygusal patlamalar yaşamasına alışkın olduğundan, ona bakmaktan vazgeçti. Ancak sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onu orkestra şefi gibi yönetiyordu! Ve Piotr kemanın yayıyla hatalı bir hareket yaptığında veya bir süsleme motifinde tökezlediğinde, yüzünde, kemanın yayı bedenine saplanıyormuş gibi acı dolu bir ifade belirliyordu.

Piotr parçayı daha bitirmeden adam dönüp yoldan geçenlere bakmaya başladı, kolları ipleri gevşetilmiş bir kukla gibi iki yana düşmüştü ve ancak Piotr son notayı çaldıktan sonra yeniden ona döndü.

“Siz daha seviyeli bir dinleyici kitlesini hak ediyorsunuz! Sizin gibi birinin bu merhametsiz soğukta sokaklarda işi ne?”

Piotr’un gülmekten başka çaresi kalmamıştı. “Çalmak, przyjaciel,² çalmak,” diye karşılık verdi ve eliyle kapağı açık duran keman kutusundaki birkaç adet madeni parayı işaret ederek, “ve biraz para kazanmak,” diye ekledi.

Sokak serserisi omzunu silkerek avuç içlerini ona doğru uzattı. Ancak Piotr kendini korumak istercesine sağ elini havaya kaldırarak, “Dinledin işte, yeter artık,” dedi.

Kısa boylu adam biriken kalabalığı işaret ederek, “Peki ya onlar?” diye karşılık verdi.

Piotr, “Ah onlar mı dinleyici?” diye karşılık verdi ve du-

1 Frazе. Bir müzik cümlesinin, bölümlerini ve duraklama noktalarını belirterek anlaşılmasını sağlama sanatı; besteyi çalmadan önce cümlelerin iyice incelenmesi gerekir. (ç.n.)

2 Pl. Dostum. (ç.n.)

daklarında alaycı bir ifadeyle bir grup Koreli turisti işaret ederek, “İyi bak şimdi!” dedikten sonra birkaç ölçü daha çaldı. Turist grubu kendi aralarında konuşmayı sürdürüyordu, hatta bazıları başıyla hafif hafif tempo tutarak konuşuyor ve gülüyordu. Piotr çalmayı keser kesmez oradan uzaklaşmak için arkalarını döndüler.

Bunun üzerine kısa boylu adam, yıldırım hızıyla eğilip yerde açık duran keman kutusunu kaptı ve “Lütfen beyler,” diyerek seke seke turistlerin peşinden gitmeye başladı. Turistler yine kendi aralarında konuşmaya devam ederek cüzdanlarına davrandılar ve kırmızı kadife kaplı kutunun içine madeni hatta kâğıt paralar atmaya başladılar; dinletinin amacını ancak şimdi kavramış gibiydiler.

Kısa boylu adam keman kutusunu kendisine uzatınca Piotr, “Dziekuje!”¹ diye bir çığlık attı ve gün boyunca ilk kez içinde bir sıcaklık hissetti.

“Çaldığınız parçanın adı nedir? Kimin tarafından bestelenmiş?”

Piotr kaşlarını çatı. Bu ufak tefek adam belirgin Avusturya aksanıyla konuşuyordu. “Dalga mı geçiyorsun, yoksa? Strauss’un *Mavi Tuna*’sını bilmiyor musun?”

Adamın yüzünde hiç duymadığını belirten bir ifade belirdi, sol ayağını ikide bir yerden kaldırıyordu, herhalde ayağında bir sorun vardı. Piotr’un güçlükle duyabileceği kadar alçak bir sesle, “Çok fena,” diye mırıldandı, “Tanrı’nın bir kulu bile dönüp Mozart’la ilgilenmedi.”

“Mozart da işe yarar.” Piotr bir şekilde bu tuhaf adamı teselli etmek ihtiyacını duydu ve Mozart’ın *Küçük Bir Gece Müziği* isimli bestesinin ilk ölçülerini çalmaya başladı. Yoldan geçenlerin bazıları sanki önceden tembihlenmiş gibi dönüp dönüp bakıyordu. Piotr başıyla, “Gördün mü?” dercesine,

1 Pl. Teşekkürler. (ç.n.)

kısa boyluya doğru bir işaret yaptı. Yeniden gözlerinin içi gül-meye başlayan bu ufak tefek adam, sanki Piotr'un boynuna sarılacak gibi bakıyordu. Sağ elini kaldırdı ve sakın bir tavırla yeniden Piotr'a şeflik yapmaya başladı.

Piotr, "Bu turistler hep aynı," diye homurdandı, iç geçir-di ve kemanının yayıyla etraflarını çevrelemiş olan turistleri içine alan hayali bir daire çizerek, "hepsi Mozart'tan söz eder ama bir tek bu parçasını bilirler."

"Bu parçası... Çok mu tutuldu?"

"Mozart'ın en ünlü bestesi. Bilmiyor musun?"

Kısa boylu adam iddiasız bir tavırla, "Tabii ki biliyorum, onun bütün bestelerini gayet iyi bilirim," diye karşılık verdi ve hohlayarak ellerini ısıttı.

Piotr, küçük erkek yeğeni çatı katındaki mahyaya kadar zıplayabildiği zaman yaptığı gibi, "Demek hepsini!" diye et-kilendiğini gösteren bir ıslık çaldı. "Ben hepsini bilmiyorum, çünkü çok sayıda bestesi var. Hem de Mozart çalmak kolay değil. Çaykovski ve Dvorak'ı daha iyi bilirim." Piotr onu sı-namak istiyormuş gibi gözlerini dikerek, "Çaykovski'yi sever misin?" diye sordu.

Ufak tefek adam birkaç saniye süreyle ona bakakaldı. Sonra birden sevinçle ellerini havaya kaldırarak, "Acaba bana onun en sevdiğiniz parçasını çalmanızı istirham edebilir miyim?"

Piotr derin bir soluk aldı. Bu deliyi anlayamıyordu, yine de kısacık bir bölüm çalacak kadar zamanı vardı.

Kısa boylu adam Piotr'a gerçekten de Çaykovski'yi hiç duymamış olduğunu anlatan bir ifadeyle bakıyordu; fakat müziğe o denli yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki adeta her notayı içine çekmeye çalışıyordu.

"Harikulade!" Küçük adam, büyülendiğini açıkça bel-li eden bir tavırla alkışladı. "Eminim bana bunun ne zaman bestelendiğini de söyleyebilirsiniz."

“Oldukça geç bestelemiş, sanırım 1890’da.”

Küçük adam ürperdi, Piotr, ağızından çıkan buhar bulutuğunu görünce onun derin bir soluk verdiğini anladı. “Aman Tanrım! 1890 demek! O zaman 100 yaşını geçmiş olmalı.” Sağ eliyle üzerindeki yün ceketin yakasını çenesine doğru kaldırdı ve neredeyse delice bir ifadeyle Piotr’a baktı, fakat hemen sonra bakışları düzeldi. “Herhalde bana tamamen yeni, yani bugünlerde moda olan bir şey çalmak lütfunda bulunursunuz.”

“Hayır, bugünlük bu kadar yeter.” Piotr eğildi ve yerdeki termosu siyah naylon sırt çantasının içine koydu. Küçük adam hiç kımıldamadan karşısında duruyordu. Piotr ayağındaki yıpranmış spor ayakkabılarını gördü ve onların içine çorap giymemiş olduğunu fark etti. Aralık ayında bu durumda olan bu adamın ne gibi bir sorunu vardı acaba? Bunun yanında kendisini bekleyen sorunlar herhalde son derece önemsiz kalırdı.

*Tuba mirum*¹

*Tuba mirum spargens sonum
Per sepulcra regionum,
oget omnes ante thronum.
Mors tupebit et natura,
Cum resurget creatura,
Judicanti responsura.*

Akşamın koyu maviliği diğer bütün renkleri örtmüştü, yalnızca kemer ve çelenk şeklindeki süslemelerin ışıkları gün ışığına karşı zafer kazanmış gibi parlıyordu.

Wolfgang birdenbire ayağındaki acıyı yeniden hissedince dişlerini sıktı ve yüzünü buruşturdu. Yara yerindeki zonklama tüm tabanına yayılmıştı.

Keman kutusundaki bozuk paraları toplayıp kemanını özenle yerine yerleştirmekte olan kemancıya baktı. Muhakkak birazdan sıcak evine gidecekti, hatta belki de bir karısı vardı ve sıcak bir çorba pişirmiş onu bekliyordu.

Soğuk baldırlarına kadar işliyordu. Nereye gidecekti? Bir zamanlar evim dediği bu yerde artık onu tanıyan hiç kimse yoktu; ne cebinde parası ne de ona çorba yapıp bekleyen bir karısı vardı. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Constanze! Aca-ba o ne hale gelmişti? Ah, mutlaka çürüyüp gitmişti! Kurtlar tarafından kemirilmiş ve çoktan toprağa karışmış olmalıydı. Sanki sayfaları silikleşmiş bir kitaba bakar gibi onun yaşamına

¹ *Requiem*'in "Sequenz" kısmının ikinci bölümü. (ç.n.)

bakabildiğini düşününce tüyleri ürperdi. Ancak, çocukları ve onların çocukları aklına gelince teselli bularak bir anda canlandı. Mutlaka onlardan biri bir yerlerde yaşıyordu. Ama bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı – aradan geçen bu süre içinde en az sekiz kuşak geçmiş olmalıydı. Kim ona inanıp da onu aileden biri olarak kabul ederdi ki?

Bu arada müzisyen keman kutusunu omzuna asmıştı, Wolfgang'ı çoktan unutmuş gibi başıyla selam verdi ve gitti.

Wolfgang soğukta öyle kalakalmıştı, tek hissettiği ayağındaki zonklamanın temposuydu, *alla breve*.¹ Kemancının koyu mavi karanlıkta giderek silikleşen silüetini güçlkle izledi. Çevresini saran hışırtılar ve homurtular içine doluyor ve orada dayanılmaz ölçüde uyumsuz bir tantana yaratıyordu. Katedral Meydanı'ndan gelip geçenler iyice azalmıştı, birdenbire bunlardan hiçbirini tanımadığının bilincine vardı, ne buradakilerin arasında, ne etrafını saran ışıklı evlerde ne de kentin herhangi bir yerinde tanıdığı birisi vardı; hatta bu kendisine tamamen yabancı dünya yüzünde tek bir tanıdık yüz bile bulması olanaksızdı. Durduğu bu yerde öylesine donup kalacak olsa, umursayacak tek bir kişi bile yoktu.

Daha fazla düşünmeden harekete geçti. Acıyan ayağının elverdiği bir hızla topallayarak müzisyenin gözden kaybolduğu yöne doğru gitmeye başladı. Uzaktan keman kutusunun sağa sola doğru sallanan silüetini seçince yavaşladı ve daha rahat soluk alıp vermeye başladı. Kendisine tam olarak yabancı gelmeyen, ama yalnızca belli belirsiz tanıdık olmaktan öteye gitmeyen sokaklar boyunca müzisyeni izledi. Ancak yön bulma duygusu altüst olduğundan Tuna Nehri mi yoksa Hofburg yönüne doğru mu gittiğini kestiremedi. Kemancı, yere kadar uzanan büyük pencerelerinden yayılan sıcak bir ışığın sokağı aydınlattığı bir evin önünde durdu. Wolfgang, bir an

1 2/2'lik hızlı ritmi belirten İtalyanca terim. (ç.n.)

için onun içeri girmekte tereddüt ettiđini dūřundū. Ancak kemancı camekânlı kapıları tamamen açınca dıřarıya neřeli konuşmalardan oluřan bir uđultu yayıldı ve Wolfgang da elinde olmaksızın kendisi de hemen içeri girecekmiř gibi bir sevince kapıldı. Tedbirli bir řekilde pencerelerden birinden içeriye baktı. Burası gerçekten de ikili bir lokantaydı, hem de nasıl bir lokanta! İ tarafı lgūn bir akřam kızılıđını çađrıřtıran renkte bir ıřıkla aydınlatılmıřtı. Beyaz rtūlū uzun masaların üzerinde gūmūřler ve içinde kūuk mumlar yanan cam kaplar vardı. Mekânın orta blūmūnde toplanmıř, birbirleriyle konuřan insanların çođu, koyu renk, gösteriřsiz giysiler içerisindeydi. Hatta aralarına renkli giysileriyle ıřıldayan birkaç kadın serpiřtirilmıř olmasa, Wolfgang onların cenaze töreni nedeniyle bir araya geldiđini dūřunebilirdi. Kemancıyı göremedi. Bina-dan biraz uzaklařarak nūnden geçti ve karřıdaki evlerden birinin giriř kapısının nūndeki merdivene iliřti. Bacađını yavařça ileri dođru uzattı, ancak sancı durmak bilmiyordu, adeta Wolfgang'ın oradan ayrılmasını engellemek ister gibiydi. Yorgunluk, korku ve zūntūden oluřan kurřun gibi ađır duygular içinde, birer ikiřer lokantaya gelenleri izlemeye bařladı. Anlařılan herkes birbirini tanıyordu, ūnkū el sıkıřıyor ve sarılıyorlardı. Sonunda kemancıyı görebildi, Wolfgang'a arkası dnūktū ve beyaz nlūklū, *kel kafalı*, iriyarı bir adamla konuřuyordu; adam elleriyle ve kollarıyla sinirli bazı hareketler yapıyordu. Kemancı az sonra kalabalıđın arasından geçti, kemanını kutudan çıkardı ve yayı tellerin üzerinde gezdirmeye bařladı. Pencerelerin būyūk olmasına karřın içerideki sesler dıřarıdan pek duyulmuyordu. Wolfgang dikkatle izleyerek onun ne çaldıđını anlamaya çalıřtı. Basit bir melodiydi, Wolfgang'ın bilmediđi kısa bir řarkı. Ellerini pantolonunun yanındaki keselerden çıkarıp kalçalarının altına soktu. zerinde oturduđu tařın sođukluđu insanı adeta ısıırıyordu.

Karşıdaki sıcak lokantada olmayı ne kadar çok istiyordu, öğleden sonra yediği sosisler nerdeyse tarih olmuştu, hele bir bardak da bira hayal edince iyice hüzünlendi. Gözleri yanmaya başladı, karşı pencerenin ardındaki insanlar bulanıklaştı, fakat o anda Domine'nin henüz tamamlamadığı ölçüleri başına üşüşünce yeniden kendine geldi. *Repraesentet eas in lucem sanctam*. Gözlerini kırptırdı, başını dikleştirdi ve ceketinin koluyla gözlerini sildi.

Bir hamlede ayağa kalktı. Ne kaybedecekti ki, en kötü olasılıkla onu dışarı atarlardı, o zaman da gelip yine buraya oturur ve soğuktan donup kaskatı kesilmeyi beklerdi.

Tam içeri girecekken birden durdu, nerdeyse burnunu kapının camına çarpıyordu. İçerideki kadınlardan biri tam önünden geçti. Uzun parlak saçları omuzlarına dökülüyordu, bedeninin üst kısmını sıkıca saran siyah kumaşın altındaki her kıvrım belli oluyordu. Altında dolgun kalçalarını ancak örten, kısacık bir kumaş parçasından başka bir şey yoktu. Bir Dionysos rahibesi! Wolfgang kadının, parıldayan upuzun bacaklarından gözünü alamadı. Soluğunu tutarak içeri girdi ve gözlerini güzel bacaklardan ayırmaksızın kalabalığın arasından geçti. Birden irikiyim bir adamın sırtına çarptı, adamın elindeki kadeh sallandı ve içindeki şarap ceketinin koluna döküldü.

Wolfgang, "Özür dilerim," diyerek hemen kolundaki şarabı sildi. Çevresindekiler geri çekildi, bakışları, ölü bir böceği daha iyi incelemek için sağa sola doğru dürten ufak bir sivri sopa gibi batıyordu. Başını eğerek, üzerindeki giysi görevini gören, kir pas içindeki pantolona ve eski püskü cekete baktı. O sırada kemanın sesi kulağına gelince şaşkınlıkla başını kaldırdı. Katedral Meydanı'nda dinlediğinden farklı, tutuk, ürkek ve coşkusuzdu; sonra ses yeniden kesildi. Kemancıyı görene kadar mırıltıyla özür dileyerek misafirlerin arasından geçti. Beyaz önlüklü yine yanına gelmişti.

Adam, müzisyene içinde, "...güvenilmez... anlaşmaya aykırı..." gibi sözler geçen bir şeyler söylüyor, o da alçak sesle karşılık veriyordu, ancak Wolfgang onun ne dediğini duyamadı.

Wolfgang'ın tahminine göre lokantanın sahibi olması gereken şişman adam, "Gelecek sefer söz konusu değil!" diye gürledi. "Eğer o sersem piyanist arkadaşın hemen ortaya çıkmazsa gelecek seferi unut, anladın mı?"

Wolfgang gözlerini kemancının sararmış ve taş kesmiş yüzünden ayırarak aşağıda duran kemanına çevirdi. Yanında siyah cilalı bir forte-piyano duruyordu. Daha önce gördüğü piyanolardan farklı görünen bu enstrümanın ayakları yoktu, onun yerine gövdesi aşağıya kadar uzanıyordu. Genişliği de alışık olduğunun yaklaşık yarısı kadardı. Ancak yedi – evet gerçekten de yedi tam oktava sahipti, yani her zamankinden iki oktav daha fazlasına – burada ne denli beklenmedik olanaklar karşısına çıkıyordu! Hiç duraksamadan piyanonun yanına gitti ve tabureye oturdu.

"Gecikmem nedeniyle burada yol açtığım bazı tatsızlıklar için affınızı istirham ediyorum." Bunu o kadar yüksek bir sesle söylemişti ki lokantanın sahibi şaşkınlıkla ona döndü.

Wolfgang ellerini tuşlara uzattı, önce bir akort sesi geldi, ardından bir kez daha akort yaptı, soluğunu tuttu ve gözlerini ellerine dikti. Önce hayretle tek tek birkaç notaya bastı, ardından elini tüm tuşların üzerinde gezdirdi ve gülerek başını salladı. Tanrım, bu nesnenin akordu gerektiğinden ¼ ton daha yüksekti! Aynı şeyi, Katedral Meydanı'nda çalan kemanda da fark etmişti. Öyleyse bu bir hata değildi, anlaşılan yeni moda böyleydi. Olsun, buna da alışmak mümkündü. Aynı şekilde, tuşların daha önce çalmış olduklarından daha enli olması da sadece çalma tarzıyla ilgili bir farktı. Yeni çağın müziğinin kendisine acaba daha ne gibi sürprizler hazırladığını düşünerek lokanta sahibine muzip bir ifadeyle gülümsedi, parmaklarını

her zamankinden birazcık fazla açarak ellerini tuşların üzerine bıraktı. Wolfgang daha önce dinlediği şarkının teması üzerinde dört sesli bir set çaldı ve buna küçük bir kontrpuan ekledi.

Kemancı ilk başta ona sanki bir hayalete bakar gibi baktı ve hemen ardından kemanını çenesinin altına sıkıştırarak çalmaya başladı. Wolfgang, lokantacı gözden kaybolunca belli belirsiz bir şekilde onun, “Teşekkürler,” diye mırıldandığını duydu.

Wolfgang rahat bir soluk aldı. Sonunda, bu yarım yamalak aşına olduğu topraklarda, uyduruk bir enstrümanla da olsa bir adım atabilmişti. Ortadaki oktavların akordu o denli bozulmuştu ki bazı notalarda dayanılmaz ölçüde bozuk tonlar çıkmasını önleyemiyordu. Ayrıca kemancının çaldığı parçalar da yeni çağa özgü müziğin yaratması gereken heyecanı uyan-dırmakta yetersiz kalıyordu: Bunlar Macar veya Bohemya müziğini çağrıştıran, sıkıcı birer alıntıdan öteye geçmiyordu. Anlaşılan, bu alanda pek fazla bir şey yapılmamıştı. Üstelik aradan 200 yıl geçmiş olduğu halde. Ama burası nihayetinde iyilerinden de olsa bir lokantaydı. Burada ilgisini çekecek bir müzik dinlemeyi umut etmemesi gerekirdi. Ama en azından donmaktan kurtulduğu için sevinerek kemancının çaldığı parçalara eşlik etmeye devam etti. Garsonların masalara taşıdığı yemeklerden gelen lezzetli kokuları duymamaya çalışıyordu.

Sonunda yemek sona erip de içki faslı başlayınca, içerideki sesler o denli yükseldi ki Wolfgang, gürültüyü bastırabilmek için tüm gücüyle çalmak zorunda kaldı. Sonunda kemancı kemanı elinden bıraktı.

Nefes nefese, “Ara vermem gerekiyor!” dedikten sonra bir yudum su içti ve bardağı arkasındaki duvara takılı olan dar bir konsolun üzerine koydu. Ardından üzerinde “H”¹ harfi

1 Tuvaletin kapısındaki erkekler (Herren) sözcüğünün kısaltması olan H harfinin, Almandada eski dönemde dışarıda bulunan tuvaletlerin adı olan “Haeusel” sözcüğünün kısaltması olduğunu düşünüyor. (ç.n.)

yazılı olan bir kapının ardından kayboldu. Bu harf Wolfgang'da binaların dışında bulunan helaları çağrıştırdığından, bu kapının kesinlikle mekânın arka çıkış kapısı olduğunu düşündü. Sonra, konsolun önündeki yüksek taburelerden birini çekip oturdu ve içinden, kemancının bıraktığı bardaktaki suyu içip içemeyeceğini, belki de kendisine daha iyi bir içecek verebileceklerini düşünürken gözüne, konsolun üzerindeki cam stantlardan birinin içinde duran, ustalıkla basılmış bir kâğıt ilişti. Üzerinde "Dünyayı Keşfedin" yazıyordu. Bu yazı sanki ona hitaben yazılmıştı; parmaklarıyla destedeki kâğıtları birbirinden ayırınca, hepsinde aynı şeyin yazılı olduğunu gördü, bu bir tür teklif olmalıydı. Kaçamak bakışlarla etrafı kontrol ettikten sonra bunlardan birini aldı, ancak kâğıttaki Senior-Bonus-Programı başlığı altında sunulanları okuyunca hiçbir anlam veremedi. Kâğıda bir de üzerinde gümüş rengi harflerle *Max Mustermann* yazılı küçük bir kart iliştilmişti. Wolfgang parmağıyla harflere dokununca irkildi. Kâğıt dümdüzdü, harfler de görüldüğü gibi kabartma değildi. Bu öylesine ustalıkla yapılmış bir çizimdi ki Wolfgang bir süre harfleri kazımayı denese de parmağı her defasında gümüş yaldızlı yazının üzerinde kaydı.

"Piotr Potocki, Polonya'nın Mragowo kentinden." Kemancının sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Wolfgang, adamın kendisine uzattığı elini tuttu; eli kuru ve kemikliydi. "Wolfgang Mo..." Birden sıcak bastı, ardından soğuktan ürperdi, sonra yine sıcaklık, sonunda yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Adım Mustermann," dedi. "Evet, tabii Wolfgang Mustermann!"

"Harika çalışıyorsun Wolfgang Mustermann. Ve bana çok yardımcı oldun. Sana borçlandım, ne zaman ihtiyacın olursa yardım ederim."

Lokantacı koyu bir kahve getirdi ve Wolfgang o efsanevi, yarı çıplak kadını yeniden görmek için hızla başını çevirdi.

Kadının giysileri herhalde kendisinden başka hiç kimseye garip gelmiyordu. Kadın hiç durmadan küçük beyaz sigaralardan içiyordu. Wolfgang, her seferinde sigarasını yakmak üzere kibar bir beyin yanında bitiverdiğini gördü.

Wolfgang neşeyle şişman lokantacıya bakarak, "Acaba bize yemek de getirebilir mi?" diye sordu.

Lokantacı, "Saat altıda yiyecek bir şeyler vardı. Yemek yemek istiyorsan zamanında gel bari," diye homurdanarak gözden kayboldu ama az sonra getirdiği bir tabak yemeği Wolfgang'ın önüne koydu. Tabakta yalnızca bezelyeli pilav vardı. Et yoktu, ama Wolfgang o anda açlığını bastırmaktan başka bir şey düşünecek halde değildi.

Müşterilerin bir kısmı ayağa kalkıp küçük gruplar oluşturmaya başlayınca Wolfgang kadınların çoğunun çıplak bacaklarını açıkta bırakacak şekilde giyinmiş olduklarını fark etti. Etekleri Dionysos Rahibesi'nin eteği kadar kısa olmasa da hiçbirinin dizlerinin altına kadar inmiyordu. Wolfgang daha iyi görebilmek için durmadan oturduğu yerde yan dönüyordu. Bunlar öyle hafif kadınlara benzemiyordu, erkekler ve servis elemanları hepsine büyük bir saygı gösteriyordu. Çekinerek kemancıya bakınca, onun elini ovaladığını ve başıyla kendisini çağırdığını gördü. Ne biçim bir dünya! Constanze'nin baldırları gözünün önüne geldi; bunlar nerdeyse büyük bir çatışmaya yol açabilecek olan istisnai bir durumun dışında, her zaman örf ve âdetlere uyan bir biçimde rahatsız edici bakışlardan gizlenmişti. Bir an için onun da müşterilerin arasında baldırları açık olarak durduğunu hayal etti ve öfkeyle birlikte haz veren bir gıdıklanma hissetti.

Birlikte çalmayı sürdürürlerken, Wolfgang'ın başının içinde, tuhaf bir düş görüyormuş gibi binbir çeşit görüntü birbirine karışıyor, ancak bunlarla gerçek yaşam arasında sağlıklı bir ilişki kuramıyordu; bu arada parmaklarının giderek

ağırlaştığını bile fark edemedi. Ancak Piotr piyanonun kapağını burnunun önünden geçirerek kapatınca, ne kadar bitkin düştüğünü fark etti. Ayağa kalktı fakat bacakları birer çiçek sapı gibi büküldü. Ayağının altındaki zemin gidip geliyordu. Piyanoya tutundu ve kendini yeniden taburenin üzerine bıraktı.

“Bunu tekrar getirebilirsin, bence Rus’tan daha iyi.” Wolfgang bulanık bir şekilde şişman, beyazlı birinin kendisine yaklaştığını gördü. Gözleri yanıyor ve kamaşıyordu. “Sen Avusturyalısın, onun için brüt ücret alacaksın.” Beyazlı görüntü bunları söyleyerek elindeki küçük bir parça kâğıdı Wolfgang’a uzattı.

Wolfgang güçlkle, “Almanım,”¹ diye karşılık verdi ve tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı, “Salzburgluyum,” diye ekledi ama lokantacı bunu duymadı.

“Ha, Alman’sın demek,” diyerek bir kâğıt daha verdi. “O zaman bir daha gelirken bunu da doldur, vergi dairesi için. Doğum yerini, adresini vs. yazarsın. Unutma sakın.” Wolfgang anlamsız bir ifadeyle başını salladı ve kâğıtları pantolonundaki keseye tıktırdı. Uyuşmuş bir halde kemancının peşinden sokağa çıktı; sanki birisi kafasının içinde odun kırıyordu.

Piotr paltosunun yakasını kaldırarak, “Ne tarafa gidiyorsun?” diye sordu. Ağır ağır yere doğru süzülen kar taneleri, sokak lambasının gün ışığını andıran, hareketsiz ışığında parlıyordu. Wolfgang başını yukarı kaldırdı. Duyduğu vınlamanın lambadan mı yoksa başındaki karışıklıktan mı geldiğini ayırt edemiyordu.

Wolfgang yanıt vermek yerine diliyle çatlamış üst dudağını yaladı ve titreyerek, acısını hafifletmek için sol ayağını sağ

1 O dönemde Salzburg imparatorluğun Bavyera Eyaleti’ne bağlı olduğundan, Salzburg doğumlu olan Mozart’ın kendini Alman olarak tanımlaması, o Almanca konuşan halklara mensup olduğunu (“*deutsch*”) belirtmek içindir. Günümüzdeki Almanya vatandaşlığı anlamını taşımamaktadır. (ç.n.)

ayağının üzerine koydu. Durduğu yerde sallanarak, gittikçe artarak üzerine doğru gelen ve siyah zeminde sessizce kaybolan kar tanelerinden gözünü ayırmadan, güçlkle, “Bilmiyorum,” dedi.

Gürültüler acımasızca rüyasını böldü; tutunmaya çalıştığı cesur ritimler, metalik bir sürüklenme sesiyle kesildi. Burnuna, havasız kalmış yatak, kahve ve su buharının ekşimtırak kokuları doldu. Parmakları fitilli kadife döşemeye değdi. Başını kaldırdı, her zamankinden daha ağırdı, inleyerek gözlerini açtı. Yine yabancı bir odadaydı, bu kez kil rengi bir kanepede yatıyordu. Karşısındaki duvarda bir keman kutusu dayalıydı. Önceki geceyi anımsayınca, güneş birdenbire açmış gibi içi ısındı. Uyku sersemliğinden hâlâ kurtulamamış olan bedeni birden canlandı, bir hamlede doğruldu ve ayaklarını yere sarkıttı, ancak iniltiyle yeniden yatağın üzerine çöktü. Sol ayağında beyaz bir sargı vardı, eliyle dikkatlice sargıyı yokladı ve işaretparmağını sargı bezinin içine soktu; zonklama geçmişti, ancak çekinerek ayağını yere basınca yeniden o batmayı duydu.

Piotr, yalnızca kalçasını örten bir havluyla kapıda belirdi. Wolfgang başını salladı, sanki böyle yaparak bu görüntüyü silebilecekti. Acaba sabahları yarı çıplak adamlarla karşılaşmak yeni yaşamının bir parçası mıydı?

“Kalkmadan iyi olur.” Piotr bunu söylerken yeniden yatmasını sağlayacakmış gibi avucunun içini ona doğru uzattı, bir yandan da bir koltuğun arkasından aldığı, ayak bileklerine kadar uzanan mavi pantolonunu giydi. “Dün akşam çok ateşin vardı.” Ardından üzeri gülen yüzlerle süslü, kahve dolu bir kupayı Wolfgang’a uzattı ve sargısını açmaya başladı; sargı da pantolonun beli gibi esnekti.

“Bu yaptığına gerçek dostluk denir işte!” Wolfgang bunu söylerken burnunu buruşturmuş, Piotr’un ayağının altından

çıkardığı, cerahatli bez parçalarına bakıyordu. "İltihap biraz azalmış, şansın varmış. Bugün bacağına yüksekte tutman gerek."

Wolfgang başının altındaki yastığı biraz yukarı çektikten sonra huzurlu bir şekilde içini çekerek başını dayadı ve yavaşça kahvesinden yükselen dumanı üfledi. "Teşekkür ederim, gerçek anlamda imdadıma yetiştin."

"Ama burada kalma, evine git lütfen."

Wolfgang gülümsemeyi denedi ama dudak uçları istediğini yapmayı reddettiler. "Şey, acaba bir dostum olarak beni kısa bir müddet için misafir etmeni istirham edebilir miyim? Sana hiçbir sorun çıkarmayacağımdan emin olabilirsin."

Piotr, Wolfgang'ın ayağına baktı, çenesi sanki söylemek istediklerini ağzında çiğniyormuş gibi hareket ediyordu. "Nasıl bu hale geldin?"

"Cam kırıklarına bastım."

"Ayağını sormuyorum, yaşamın demek istiyorum."

Wolfgang soluğunu tuttu. Başına gelenlerin acaba ne kadar uzaktan belli oluyordu? Aslında içini açmayı çok istiyordu, ama Piotr'a güvenebilir miydi? Buna cesaret edemedi. Kemancının da ona hakaret edip kovma tehlikesini göze alamazdı.

"Yaşamım, şey... İşte, biraz... Karıştı. Ben bile artık kendimi tanıyamıyorum." Piotr'un yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordu. "Seni temin ederim ki göstereceğin misafirperverlikle bana son derece büyük bir iyilik yapmış olacaksın ve Tanrı da seni mükâfatlandırarak."

Piotr, bakışlarını yerde gezdiriyordu. "Polisle mi başın dertte?"

"Kesinlikle değil!"

"Kusura bakma, öylesine düşündüm... Sanki biraz şey gibi görünüyorsun da..."

Wolfgang başıyla onayladı. "Evet, sen de haklısın, gerçekten de sokak serserisi gibi görünüyorum. Ama seni temin

ederim ki hiçbir suç işlemedim.” Suç sözcüğünü söylerken içinin daraldığını hissetti. “Kanunlara saygılı, alnı açık, dürüst bir Hristiyanım ve namusumla yaşamak, sakalımı tıraş etmek ve işimi dürüştçe yapmak ve...”

“O zaman nereden geliyorsun, onu söyle.”

Wolfgang duraksadı, Piotr’un gözlerinde bir kıvılcım parladığını fark etti. “Bunu anlamakta biraz zorlanabilirsin. Uzun bir yolculuk yaptım. Geldiğim yerde her şey çok farklıydı...” Sustu, gözünün önünden çeşitli görüntüler geçiyordu, çalışma odası, forte-piyanonun koyu ahşap renkli, pürüzsüz tuşları, duvar saatinin ısrarla sallanan sarkacı. Bir an için yoldan geçen bir atlı arabayı çeken atların nal seslerini duyar gibi oldu, buna *Lacrimosa*’nın nağmeleri karıştı. Birden eli kalbine gitti.

Piotr’un, “Hımm... Anlıyorum,” diyen sesiyle kendine geldi. Kemancı altdudağını çiğniyordu. “Benim de başımdan geçti, tam iki yıl önce.”

“Sen de...” Wolfgang’ın nabızı hızlandı. Öne doğru o kadar hızlı eğildi ki neredeyse kahvesi devrilecekti. “Demek sen de... Ah Piotr, gerçekten mi?” Rahatlamış bir ifadeyle kemancıya güldü, birden gözüne bambaşka, çok daha yakın biri olarak görünmüştü. Onu buraya hangi nedenle çağırmış olabilirlerdi? Müzik yeteneği bunun için hiç yeterli değildi. “Peki, sana hangi yıl şey olduğunu sorabilir miyim... Yani demek istediğim...”

Piotr omuzlarını silkti. “İki yıl önce geldim, 2004’te.”

“Nereden geldiğini sormuştum.”

“Dün gece söylemedim mi? Mragowo’dan geldim, Mazurya’da¹ küçük bir kent.”

“Peki, ne zaman doğdun – yani ilk kez?”

“İlk kez mi?” Piotr güldü. “Nisan 1970’te doğdum.”

1 Bugünkü Polonya’nın, tarihteki Doğu Prusya’nın kuzeyinde bulunan bir bölge. (ç.n.)

“Yani daha önce değil?”

“Ama przyjacieli, yüzümde o kadar çok kırışık yok ki, yoksa var mı?”

Wolfgang düş kırıklığına uğramış bir halde kendini yastığının üzerine bıraktı. “Öyleyse yalnızca 36 yıl geriye gidebiliyorsun. Ve arada hiç boşluk yok öyle mi?”

Piotr yanıt vermek yerine tekrar güldü. “Sen de komik bir adamsın. Neyse hem kış mevsiminde hem de Noel arifesindeyiz. Kalabilirsin. Ama Noel’e kadar bana piyanist gerekli, hemen her gecem dolu.” Wolfgang’dan bir yanıt bekler gibi bakıyordu.

“Seninle birlikte çalmamı mı istiyorsun? Memnuniyetle! Ne zaman istersen.”

Piotr’un yüzü aydınlandı. “Ama sorun çıkarmak yok. Bu ev benim gibi kemancı bir arkadaşımın. Benim oturma iznim yok.”

Wolfgang içini çekerek üzerindeki battaniyeyi yukarı çekti. Şu oturma izni denen şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama –ki kendisinin de olmadığı kuşkusuzdu– onu göndermiş oldukları bu yabancı yaşamda başına gelebileceklerin yanında, kemancının bu tür sorunlarının oldukça önemsiz kaldığı kesindi. Burada kendisine bahşedilen bestecilik görevi, hem son derece büyük bir onur hem de büyük bir sorumluluk anlamına geliyordu ve önemli olan bu göreve layık olabilmektir.

Wolfgang yerde duran bir deste notayı işaret ederek, “Bakabilir miyim?” diye sordu.

Piotr, “Tabii ki,” diyerek notalara eğildi. “Özel bir şey yok zaten. Hangisini istiyorsun? Bunu mu?”

“Ne varsa hepsine bakmak isterim. Özellikle,” duraksadı, sözlerini dikkatle seçerek devam etti, “eğer bu eski eserlerin sana ait olduğunu söylüyorsan, 1800 yılından sonra yapılmış bestelerin hepsini, tabii ki bir de şu anda moda olan tüm

parçaları. Not almam için de biraz da nota kâğıdı rica ediyorum.”

Piotr, “Bunların çoğu 19. yüzyıla ait,” diyerek kalın desteyi kucağına bıraktı. Wolfgang parmak uçlarını saygıyla destenin üzerinde gezdirdi, sanki kâğıtlardan sıcak mı yoksa soğuk mu olduğunu kestiremediği bir hava geliyordu. 200 yıl. Tüylerinin ürperdiğini hissetti. Notaları karıştırmaya başladı. 200 yıl.

“Ama şu anda sarayın bestecisi kim, onu söyleyebilirsin sanırım.”

“Saray bestecisi mi? O da ne demek?”

Wolfgang duraksadı, aslında Piotr’un ona açıklama yapması gerekirdi. Bu nedenle omuzlarını silkti ve notaları karıştırmayı sürdürdü. Piotr’un katedralin önünde çaldığı *allegro*’nun notasını buldu ve parmağını parlak, bembeyaz kâğıdın üzerinde gezdirdi. Ancak notalar, henüz kısa bir süre önce sipariş üzerine yaptığı bestelerdeki kadar özenli yazılmamıştı. Notaların baş kısımları sanki fare kemirmiş gibi tırtıklıydı, sayfanın üzeri, matbaacı boyayı taşırmış gibi ince bir tabakayla örtülmüştü. “Bunu benim için tekrar çalar mısın?”

Piotr alnını kırıştırdı. “Çalmasam daha iyi, Mozart’ta pek iyi değilim. Ama eğer dinlemek istersen CD’si var,” diyerek kitaplığa yöneldi.

“Yazık, o zaman izin verirsen daha sonra ben çalmak isterim.” Wolfgang yeniden notalara daldı. Anlaşılan Piotr fikrini değiştirmişti, çünkü az sonra başlangıç notalarını duydu. Wolfgang kulak kesildi: Acaba Piotr’un mükemmellik anlayışı neydi, zira henüz kemanın yayı tellere değdiği anda, ondan beklemediği, müthiş berraklıkta bir sesle karşılaştı. Bu kez, Katedral Meydanı’ndaki zorunlu çalışından çok farklı çalışıyordu, herhalde orada çalarken çok üşümüştü. Wolfgang’ın birden içi ısındı, Piotr’u onaylamak için başını kaldırdı, ancak kemancı hâlâ kitaplığın önünde duruyordu ve kemarı elinde değildi.

“A - a! Kim alıyor?” Wolfgang iri iri açılmış gözlerini odanın her tarafında gezdirdi. İkinci keman da çalmaya başlayınca korkudan nerdeyse elindeki kahve fincanını düşürüyordu.

Piotr, elindeki yassı kutuyu ona doğru atarak, kayıtsız bir tavırla, “Moskova Küçük Oda Orkestrası,” diye karşılık verdi.

Wolfgang, “Ben... Orkestrayı... Görmüyorum ki,” diye fısıldadı. Gözlerini Piotr’dan ayıramıyordu, elinde tuttuğu ufak kutuyu korkarak evirip çevirdi, görünüşü cama benziyordu ama tüy gibi hafifti.

Piotr güldü ve kahvesini tazeledi.

Wolfgang dizlerinin üstündeki k ğıtları bir kenara itti ve yattığı yerden kalktı. Kulağıyla odadaki sesi yokladı. Orkestranın tüm enstrümanları birden çalıyor –   nk  bu arada iki alto viyola ile iki de viyolonsel çalmaya ba lamı tı– ama seslerin hepsi aynı yönden geliyordu, anlaşılan yine onu deli etmeye çalışan bir makine çalışıyordu. Ellerin ve dizlerinin üstünde emekleyerek seslerin kaynağına, büyük bir ekmek somununu andıran, siyah renkli kutuya doğru ilerledi.

“Sesler buradan geliyor.” Eliyle, hafifçe titreşen, küçük delikli kafese dikkatlice dokundu. “Ne kadar hatasız sesler çıkabiliyor. Başka parçaları da çalabiliyor mu?”

Piotr güldü fakat bir yandan da korkuyla h l  yerde   melmi  halde duran Wolfgang’a baktı. “Herhalde  aka yapıyorsun.”

“Yani – hep aynı müziği çalıyor?”

“Bu bir müzik seti yahu! Sen nereden geliyorsun? Vah i ormandan mı? Hayatında hiç CD-alar görmedin mi?”

Wolfgang sesin geldiği kutudan gözlerini ayırmadan di leriyle ba parmağının iyice uzamış olan tırnağını kemirmeye başladı. Bakı larıyla Piotr’un yüzünü süzdü. “Tabii ki gördüm,” diye karşılık verdi ve ardından dudaklarının k  esini yukarı doğru kaldırdı. “Daha d n hem de.”

Piotr'un yüzü gevşedi ve Wolfgang'ı ayağıyla kenara itti. "Seni geveze! Ben de akıl hastanesinden kaçtığını sandım!"

Wolfgang sessizce yutkundu. Akıl hastanesinin ne olabileceğini tahmin ediyordu. "Ama sen de beni az korkutmadın – bir an için senin çaldığını düşündüm. Neticede sen de kemancısın."

"Ama bunlar gibi değil. Hiçbir zaman Mozart'ı bu kadar iyi çalamam." Ardından sesinde hüzünlü bir tınıyla "Mozart, beni sevmiyor," dedi.

"Hiç sevmez olur mu, eminim ki..." Wolfgang iç geçirdi. Evet. Piotr, bu parçanın gerektirdiği deneyime sahip değildi. "Ama dostun Şitkovski seni mutlaka seviyordur, değil mi?"

"Çaykovski mi? Evet sersem. Ama benim şimdi gitmem gerekiyor, sen CD dinle." Raftan bir kutu daha alarak ortadan iki yana açtı.

Wolfgang merakla Piotr'un omzunun üzerinden baktı. Kutuda, Jost'un bir gün önce öfke krizi geçirmesine neden olan gümüş disklerin aynısı vardı. Bunlar değerli olmalıydı. Piotr, siyah kutunun üzerindeki düğmelere basınca, bir kapak açıldı; tıpkı eskiden Carl'a hediye ettiği ve üzerine bastırınca içinden bir hokkabazın fırladığı kutunun kapağı gibiydi. Makinenin içinde de bu disklerden bir tane vardı; Piotr onu alıp Wolfgang'ın eline verdi.

"Bunu kutusuna koyar mısın lütfen," diyerek başıyla, hâlâ Wolfgang'ın yatağında duran küçük cam kutuyu işaret etti. Wolfgang başıyla onayladı, ancak yerinden kıınıldı ve büyülenmiş gibi elindeki diske bakakaldı. "Acaba bunu kaç defa dinlemek mümkün, söyler misin?"

"İstersen, kulaklarından dışarı taşana kadar." Piotr'un sesinde hem alay hem de kuşku vardı. Ardından ikinci diski makineye yerleştirdi, kapağını aşağıya doğru bastırarak kapattı ve düğmelerden birine basarak çalıştırdı.

Daha müzik başlamadan Piotr ayağa fırladı. “şimdi Graben Caddesi’nde çalmaya gidiyorum. Sen yat, iyice dinlen, akşama dönerim.”

Kapı Piotr’un ardından kapandıktan sonra Wolfgang uzun bir süre yerinden kalkmadan huşu içinde elindeki diske bakmaya devam etti; keman konçertosunun gizemli nağmeleri odaya yayılırken başına üşüşen düşünceleri toparlamaya çalışıyordu. Parlak nesneyi elinde döndürdü, parmağını kenarında gezdirdi. Acaba müzik bunun içine nasıl giriyor ve buradan nasıl çıkıyordu? Bu büyülü disklerden acaba kaç tane vardı? Enno’nun evinde en az iki dzinesi yerde duruyordu. Burada, bu müzisyenin evinde acaba kaç tane vardı? Birden oturduğu yerde doğruldu ve dizlerinin üzerinde disklerin durduğu etajerin önüne gelerek burada duran küçük cam kutuların hepsini indirip yere yaydı. Hepsinin içinde müzik vardı! Hem de istediği zaman tekrar tekrar dinleyebilirdi! Solukları sıklaştı, ellerini uçarcasına kutuların arasında dolaştırarak Handel, Bach ve Corelli gibi tanıdaık isimleri okudu, aralarında Joseph Haydn’ın ufak bir tablosunu bulunca bunu sevinçle göğsüne bastırdı. Ancak diğer aradıklarına rastlayamadı: Kozeluch, von Beecke, Umlauf. Ve Clemenı, şu Latin kökenli şarlatan! Yüzünde başkasının başına gelen kötülükten duyulan hazzı yansıtan bir gülümseme belirdi. Evet, bazıları aradan bu kadar uzun bir süre geçmesine rağmen varlıklarını sürdürürken diğerlerinin ortadan kaybolmasının bir nedeni vardı. Ve o bunu biliyordu. Onlar sarayın aptal dalkavuklarıydı!

Sonra kalan kutuların üzerindeki etiketleri okudu, bu isimlerin hiçbirini tanıımıyordu. Ardından tanıdığı bestecileri sol tarafında, kendisi için yeni ve daha büyük bir dünya oluşturan çok sayıdaki yabancı ve yeni besteciyi de sağ tarafında üst üste koyarak iki kulecik oluşturdu. Birkaçının üzerinde de

besteci olarak “Wolfgang Amadeus Mozart” yazılıydı. Amadeus! Wolfgang yüzünü buruşturdu. Bunu Katedral Meydanı’nda gördüğü zaman ona şaka yaptıklarını düşünmüştü. Yoksa aradan geçen bu uzun sürede gerçek adı unutulmuş muydu? Yine de bir süre küçük kutuyu elinden bırakamadı. Üzerindeki yazıyı net olarak göremiyordu. Parmak uçlarıyla saydam kutunun üzerini sildi. Kendi ismini taşıyan kutular için ayrı bir grup oluşturmayı kararlaştırdı ve kaşlarını çatarak kutuların üzerindeki, kendisine hiç de tanıdık gelmeyen firma açıklamalarını dikkatle incelemeye koyuldu. Örneğin, *Jeunhomme Konseri*, *Av Sonatı* ve *Jüpiter Senfonisi* gibi isimler taşıyan bir bestesi olduğunu anımsamıyordu. Bir de tüm bestelere herhangi bir nedenle KV ile başlayan numaralar verilmişti, anlaşılan birisi bunları tasnif etmeye çalışmıştı. Böylesine bir karmaşa! KV? Acaba bunu Constanze mi yapmıştı? Bak şu iş! Wolfgang bir kahkaha attı ve etrafında oluşturduğu üç küçük kuleyi seyretti. Bunları dinleyecekti, hepsini, hemen şimdi. Makineyi çalıştırmak herhalde zor değildi, sonuçta Piotr da birkaç düğmeye basmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Tanımadığı bestecilerden oluşan gruptan gelişigüzel bir kutu aldı ve düğmelerden birine bastı. Hafif bir cızırtıdan sonra müzik kesildi, fakat başkaca bir hareket olmadı. Ancak iki düğmeyi daha denedikten sonra kapak yukarı doğru açıldı ve içindeki disk meydana çıktı, Piotr hemen onun yerine elindekini yerleştirdi, fakat bir türlü çalmaya başlamadı, bu nedenle diski tekrar yerinden çıkardı ve inceledi. Acaba bozuk muydu? Belki de kendisi yanlış düğmeye basmıştı. Düğmeyi bir kez daha kontrol etti, üzerinde *play* yazdığına göre çalmayı başlatacak olan düğme buydu. Sonunda bir başka diskle deneyince ses geldi. Büyülenmiş gibi dinlemeye başladı: Olağanüstü bir ses! Şimdiye kadar dinlemiş olduğu en görkemli orkestradan bile daha üstün bir ses geliyordu. Hem de

ortada hiçbir enstrüman yokken! Soğuk, şeytani bir kusursuzluk. Kuşkuyla, parıldayan disklere baktı. İşte yıllar boyu bestelerini çalan müzisyenlerden beklediğini bu diskler gerçekleştirmişti. Heyecanla diskleri peş peşe kutularından çıkarmaya başladı, bu arada bazı düğmeleri deneyerek müziği nasıl durduracağını ve bir sonraki parçaya geçeceğini, istediği gibi ileri ve geri gitmeyi de çözmüştü. Büyülenmiş halde başını salladı, elini bu parlak nesnelerin üzerinde gezdirdi, kutuları ve etiketleri daha dikkatli inceledi. Bazılarının içindeki kitapçıklarda, kuru ve bozuk bir dille besteci ve esere ilişkin bilgiler verilmişti.

Dinlediklerinin bazıları oldukça düzgün bestelerdi, özellikle Franz Schubert isimli bir bestecinin, beklenmedik bir şekilde bir kontrbasın katıldığı, çok yumuşak ve *lirik* bir kentetini beğendi. Ne kadar değişikti! Eğer Schubert isimli bu kişi hâlâ hayattaysa, vakit kaybetmeden ona bir telgraf çekerek randevu alacaktı. Ancak bestecinin doğum ve ölüm tarihlerine bakar bakmaz hevesi kırıldı. Zavalıcık, kendisinden daha genç yaşta ölmüştü. Düş kırıklığı içinde kutuyu bir kenara koydu.

Frederic Chopin isimli bir besteci Piotr için özellikle önemli olmalıydı, ona ait beş adet disk mevcuttu. Besteleri armoni yönünden oldukça heyecan vericiydi, ancak önce uyum sağlamak gerekiyordu ve Wolfgang'a göre bazı düzeltmeler yapılması iyi olacaktı. Bu kişinin e minör piyano konçertosunu giderek artan bir sabırsızlıkla dinlerken, bir yandan da Piotr'un küçük dairesinde gezindi, duvarın önünde duran dolaptaki giysilerin kumaşlarını yokladı ve camlı çerçeve içinde duvara asılmış olan, şaşırtıcı ölçüde gerçeğe uyan iki portreyi inceledi. Bunlardan birinde iki çocuk vardı, diğerinde ise Piotr erkeksi görünümlü, sarışın bir kadınla birlikteydi; Piotr'un bakışları bir kaybın hüznünü yansıtıyordu. Wolfgang sıkıntılı bir şekilde yeniden duvardaki rafın yanına gitti ve müziği dinlemeyi

sürdü. İnandırıcı gibi değil! Giriş bölümü 150 ölçülüktü! Bir besteci nasıl bu denli uzun soluklu olabiliyordu?

Wolfgang, "Maalesef kaybettiniz Herr Chopin," diye şarkıya başladı, "bu kadar yo-ru-cu olmasaydı, belki bana yaklaşılabilirdi." Hayır, bu Chopin yalnızca piyano için beste yapmalıydı, orkestra için yaptığı beste tam bir felaketti.

Van Beethoven isimli bir beyin bestesini de yavan ve sert buldu. Bu ismi daha önce de duymuş muydu acaba? Müziğine bakılırsa bu da benmerkezci bir adamdı, gerçeklere gözünü kapatmış, dinleyicisine değer vermemişti. O sırada derin bir hüzne kapıldı, bunun kıskançlık olduğunu biliyordu. "Hangi Tanrı'nın cezası sana bunun için para verdi acaba?" diye bağırarak öfkeyle diski değiştirdi.

Ardından, Rossini adında birinin bestelediği hareketli bir *parlando*'nun¹ yarattığı sevinçle kahvesini yeniledi ve kahvenin piştiği kabı incelemeye koyuldu. Piotr ne ocak ne de ateş olmadan kahveyi nasıl pişirmişti acaba? Kafası karmakarışık bir şekilde yeniden yere çömeldi ve kutuları karıştırmaya devam etti, ardı ardına yeni parçalar dinliyor ve bunların etiketlerinin üzerindeki bilgileri öğrenmeye çalışıyordu. Bu bestelerin hepsi de oldukça sıradan sayılırdı, ancak tek tük cesurca girişimlere rastlıyordu ama bu kadar uzun bir süre içinde yine de daha fazlasını yapmış olmaları gerekirdi diye düşündü. Schubert dışında hiçbirini kendisiyle boy ölçüşecek düzeyde değildi. Onu yeniden göreve çağırmış olmalarına hayret etmemek gerekiyordu!

İçini çekerek bacaklarını uzattı ve sırtını duvara yasladı, ancak hemen ardından irkilerek geri çekildi ve şaşkınlık içinde arkasına döndü. Sırtı birdenbire ateş kesmişti. Büyük bir dikkatle pencerenin altına takılmış olan beyaz kutuyu kokladı ama burnuna yanmakta olan bir şeyin kokusu gelmeyince

1 Müzikte konuşur gibi söylenen şarkı. (ç.n.)

biraz daha uzaklaştı. Atsız arabalar, içinde ateş yanmayan sobalar, enstrümanlı müzik sesi, ocaksız kahve! Acaba başka ne gibi gereklilikler göz ardı edilmişti? Bütün bunlarla nasıl başa çıkacaktı? Şu koskoca dünyada acaba niçin yanına ona yol gösterecek ve yardımcı olacak bir tek can bile verilmemişti?

Anlaşılan bedeni hâlâ değişmez kurallara göre işlemeye devam ediyordu, yine idrara çıkması gerektiğini hissetti. Ancak bu kez oturak bulamadı, ne Piotr'un yatağının altında ne dolabının içinde ne de pencerenin önünde. Demek ki ihtiyacını göreceği tuvaleti bulmak için aşağıya inmesi gerekecekti. Ancak ayağa kalkınca yine ayağından vücuduna doğru şiddetli bir ağrı yayıldı. Bunun üzerine aceleyle pencerenin önüne çektiği bir sandalyenin üzerine çıkarak çişini pencereden dışarı yaptı. Pantolonunu yukarı çekerken karşı penceredeki şişman bir kadının tiz çılgınlığını duydu; kadın pencereden sarkmış, yumruk yaptığı elini havada savuruyordu. Kadının tonu sürekli olarak değişen bağırısları, kafasında son derece komik bir aryaya dönüştü. Görünüşe göre Tanrı'yla kavga ediyordu, çünkü kendisine yanıt veren hiç kimse yoktu. Hemen pencereyi kapattı ve kalan nota kâğıtlarını alarak aklındaki melodiyi kâğıda geçirmeye başladı, coşkuyla attığı başlık şöyleydi: *Sesi Duyulmayan Kadın*.

Müzik var olduğu sürece, hangi dünyada olursa olsun yaşamın üstesinden gelebilirdi.

"Lanet olsun!" Piotr'un sesiyle içine daldığı nota dünyasından uzaklaştı. "Bütün CD'lerin altını üstüne getirmişsin!" Wolfgang sersemlemiş bir halde yaptığı işten başını kaldırdı ve her tarafa dağılan gümüş disklerin, kutuların ve broşürlerin arasına diz çökmüş olan Piotr'u gördü. CD'ler, evet. Wolfgang'ın yüzü aydınlandı. Şimdi anımsıyordu, Jost da bu diskleri aynı şekilde adlandırmıştı.

“Onları düzenledim ve...”

“Düzenledin mi?” Piotr iyice afallayarak ona baktı. “Buradaki her şey altüst olmuş.”

Wolfgang doğruldu ve sol taraftaki karmakarışık disk yığınının işaret ederek, “Bak şimdi,” dedi. “Bunların hepsi Mozart’dan öncekiler. Diğerleri ise,” –havalı bir jest yaptığı eliyle sağ tarafı işaret ederek– “ondan sonrakiler. Mozart da şurada yatıyor,” dedikten sonra, yeni bestelediği melodiyi mırıldanarak, dans eder gibi CD’lerin etrafında döndü. “Hayır, hayır, o aslında yatmıyor, ayakta duruyor, yürüyor ve geziyor, topallıyor ve sendeliyor ve kafa çekiyor!” Gülerек kalçalarına vurdu, yüzünü acıdan buruşturarak bir ayağını eliyle tuttu ve tek ayağının üzerinde zıplayarak yürümeye devam etti. “Mozart, moruk Motzhard, Trazom...”¹

Piotr yüzünde muzip bir sırıtmayla ona iki CD daha uzattı. “Eğer Mozart’la bu kadar ilgiliysen bunları da diğerlerinin üzerine koy.”

Mozart gülerек koltuğa oturdu, CD kutularına baktı ve o anda dehşetle irkildi. Kısık bir sesle, “Olamaz! Bu daha bitmemişti! Kim tamamladı bunu?” diye bağırdı.

Piotr ise kayıtsız bir tavırla, “Neyi? *Requiem*’i mi?” diye sordu. “Mozart’ın öğrencisi, Süssmayr, bilmiyor musun?”

“Nasıl olur, o odun kafalı mı bitirmiş? Hemen dinlemek istiyorum. Derhal!” Mozart CD’yi kutusundan öyle hızlı çekip çıkardı ki CD’yi tutan küçük tırnakçıklar kırıldı.

Piotr, “Hey!” diyerek diski onun elinden aldı. “CD çaları da mı kırmak istiyorsun yoksa?” Ardından CD’yi yavaşça yuvasına yerleştirdi.

Daha ilk notada Mozart’ın soluğu kesildi, ruhuna kar yağmış gibi oldu. Bir bas klarnetten bundan daha hüzünlü bir ses

¹ Mozart’ın isminin tersten okunuşu, bazı mektuplarında ismini bu şekilde yazmıştır. (ç.n.)

çıkması mümkün değildi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Dünyadaki en hüznü müziği bestelemek isteyen kendisi değil miydi? Notaların her biri yüzlerce kez içini acıtmamış mıydı? Ama şimdi bunu böyle burada dinlemek çok farklı bir şeydi.

Henüz koro girmeden gözleri doldu ve kazağının koluyla gözyaşlarını kuruladı. Piotr'a otoriter bir sesle, "İleri al," dedi. "Burasını ezber biliyorum." Ama La...! Hayır. Hayır, *Lacrimosa*'yı dinlemek istemiyordu. "*Sanctus*'u! Evet acaba *Sanctus*'u nasıl yapmış?"

Piotr kutunun üzerinde yazanlara bir göz attıktan sonra sırayla ilgili düğmelere bastı.

Wolfgang anında sustu ve pür dikkat dinlemeye başladı, tokmakların davullara her vuruşunda, midesine bir darbe yemiş gibi oluyordu. "Tanrım, bu ne korkunç bir gürültü! Şrapşrapşrapşrapşrapşrap! Bu müzik değil ki, evdeki pencerenin camına vurup duran, beyinsiz bir sineğin vınlamasından farksız. Nota yazmak yerine sanki bir avuç bok toplayıp kâğıdın üzerine fırlatmış. Pis köpek!" Wolfgang makinenin önüne geldi ve Piotr'un yanına diz çöktü. "Olmaz!" diye bağırdı. "Bu böyle devam edemez. Dinle bak, melodiyi nasıl da kesiyor ve temayı araya sıkıştırıyor, müzikte duygudan eser yok, kaz kafalı, sevimsiz, sefil mahlûk!"

Piotr onu yana doğru itti. "Ne bağırp duruyorsun, Mozart'tan daha mı iyi bileceksin?"

Wolfgang, "Ama bu be... Mozart değil ki!" diye parladı. "Bu riyakâr Süßmayr'ın marifeti, şu rezaleti dinle... Duymuyor musun? Tanrım her şeyi mahvetmiş. Lanet olsun, bu durumda bırakamam, mutlaka düzeltmem gerek!"

"Sen iyice kafayı yemişsin." Piotr sanki ağzına sabun kaçmış gibi yüzünü ekşitti.

"Bütün notaları da yazmıştım." Wolfgang yumruğunu havada çeviriyordu. "Eğer şu Jost serserisinin yüzünden orada

unutmamış olsaydım! Şimdi bütün o tatsızlıkları yeniden yaşamak zorunda kalacağım.” Ayağa kalktı ve sekerek odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı. Onu yeniden dünyaya döndürmelerine şaşmamak gerekirdi! Yüce Tanrı tabii ki mirasının böylesine yozlaştırılmasını kabullenemezdi.

“Tamam, Wolfgang Mustermann, kaçık olduğun kesin, ama en azından artık yürüyebiliyorsun. Bu akşam çalışmamız gerek. Sana benim pantolonlarımdan birini vereceğim...” Kemancı burnunu buruşturdu. “Ama önce duş yapman gerekiyor.”

Piotr, bunları söyledikten sonra Wolfgang’ın eline beyaz, kalın bir havlu tutuşturdu ve onu iterek merdiven sahanlığına çıkardı. “Banyo orada, koridorun sonunda.”

Ayrı bir banyo odası! Wolfgang saygıyla başını salladı, bir sokak kemancısının evinde böyle kontlara layık bir donanım olmasını hiç beklemiyordu. Piotr’un işaret ettiği dar kapıyı açtı ve karanlık odanın içine baktı. Mum yakmadan burada bir şey yapmak mümkün değildi, geri döndü.

“Parana da dikkat et!” Kemancı elinde buruşuk bir kâğıt parçasıyla kapıda duruyordu.

“Param mı?”

“Evet, dün geceki payın.”

Wolfgang kâğıdı aldı, eliyle düzeltti ve üzerindeki ince harfli yazılara baktı. Bir banknot! Arkasını çevirdi ve üzerindeki 5 ve 0 rakamlarını okudu. “Bunlar Gulden mi yoksa Thaler¹ mi?”

“Herhalde çok paran var ki böyle saçma sapan espriler yapıyorsun.”

“Hayır... Ben yalnızca daha önce bu tür bir banknot görmedim de. Bu para çok mu?”

1 Avrupa’da yüzyıllar boyu kullanılmış olan altın ve gümüş sikkeler; Thaler (1871’den sonra Taler olarak yazılmıştır) Almanya’da 1871 yılında Mark dolaşıma girinceye kadar kullanılmıştır. (ç.n.)

Piotr kaşlarını çattı, ama Wolfgang, gözlerinde kendisine inandığını gösteren bir ifade sezdi. "Sahi hiç 50 avron olmadı mı? O zaman iyi dikkat et. Banyodaki işin bitti mi?"

"Ah hayır, içerisi çok karanlık da hiçbir şey göremedim. Acaba bir mum rica edebilir miyim?"

Piotr, Wolfgang'ı iterek yanından geçti. "Işığın düğmesi dışarıda," diyerek eliyle kapının yanında, duvarın üzerindeki, gösterişsiz yuvarlak bir nesneyi işaret etti ve üzerine hafifçe vurduğu anda küçük mekân gündüz gibi aydınlandı. Wolfgang çakılı kalmış, duvardaki parlak küreye bakıyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Işığı mı? İşte buradaki şaltire bastım, başka nasıl yapılır ki?" Polonyalı bunu söylerken başıyla duvardaki küçük düğmeyi işaret etti ve orada öylece durmaya devam eden Wolfgang'ın yanından ayrıldı. Wolfgang elini yeniden içinde bir dairenin durduğu kare şekilli nesneye uzattı. Ardından tıpkı Piotr'un yaptığı gibi üzerinde vurdu. İçerisi anında karanlığa büründü. Nesneye bir kez daha vurdu ve bu kez içerisi aydınlandı. Karanlık. Aydınlik. Karanlık. Aydınlik. Eliyle düğmeyi yoklamaya devam etti. Karanlık. Aydınlik. Karanlık. Bıkana kadar bunu tekrarlamaya devam etti. Büyülenmiş halde küçük mekânın içine girdi. Duvara beyaz, parlak bir el-yüz yıkama tası takılmıştı. Sol köşede oturma yeri siyah olan, beyaz bir tabure vardı, sağda ise bir perde asılı olup arkasında pencere yerine yerde, kenarları insanın içine oturamayacağı kadar alçak bir küvet duruyordu, herhalde yalnızca ayak yıkamak için yapılmıştı. Etrafta içi su dolu bir kap olmadığı gibi, Wolfgang'ın gidip su getirebileceği bir kova da görünmüyordu. Mecburen yine Piotr'un yanına döndü. "Hiç su yok, bir kova rica edebilir miyim lütfen, şey için..."

"Ne! Yine mi?" Piotr içini çekti. "Daha geçen hafta onarılmıştı!" Hızlı adımlarla banyoya gitti ve lavabonun üzerine

takılı duran bir topuzu çevirdi. Gümüş renkli borudan hemen su akmaya başladı. “Bak çalışıyor işte,” dedikten sonra gözden kayboldu.

Wolfgang büyülenmiş bir halde, neşeli şıpırtılarla akan suya bakıyordu. Önce tek, sonra iki parmağını, ardından da elinin tamamını akan suya tuttu. Akan su sıcaktı ve gittikçe daha çok ısındığı için elini geri çekmek zorunda kaldı. Burası bir büyücünün mutfağından farksızdı. Topuzu çevirmeyi denedi ve aksi yönler e çevirdikçe suyun daha az veya daha çok aktığını gördü. Bu gerçekten de çok gelişmiş bir pompaydı. Duvar da bir topuz daha vardı, herhalde ondan da kolon ya akıyordu. Yavaşça hareket ettirince damlamaya başladı. Wolfgang gelen sıvıya doğru işaretparmağını uzattıktan sonra kokladı ve buradan da yalnızca su aktığını anlayınca hayal kırıklığına uğradı, fakat en azından akan su soğuk olduğu için yıkanmak kolaylaşacaktı.

Yaşam inanılmaz ölçüde kolaylaşmıştı – ne akşamları etrafı aydınlatmak için lambalar yakmaya, ne su taşımaya ne de ısıtmaya gerek vardı. Dünya mucizelerle dolmuştu. Derin bir soluk aldı ve iç geçirdi. Bir de artık kimse müzik yapmak için kemanın yayını sallamak zorunda değildi.

Piotr’un yumuşak havluyla birlikte verdiği yumurta sarısı rengindeki nesneyi düşünceli bir tavırla inceledi. Uzaktan burnuna tutarak kokladı, dudaklarının arasına aldı ve içine doğru üfledi, ama hiçbir ses çıkmadı.

Biraz daha dikkatli bakınca ucundaki iki küçük tıraş bıçağını gördü ve rahatlayarak yüzündeki sakalları temizledi. Du dağının üzerine doğru incecik kan sızmaya başladı.

Bu sırada Piotr başını kapıdan uzattı ve köşedeki tabureyi işaret etti. “Rahatsız olur musun?”

“Hayır, kesinlikle, tuvaletteyken sohbet etmeyi severim. Şimdi söyle bakalım, akşam nasıl bir yerde çalacağız?”

“İtalyan lokantasında, ama dünkünden farklı bir yer. Sahibi daha kibardır ve her zaman iyi pizza bulunur. Tıraş köpüğü kullanmıyor musun? Bak yüzünü kesmişsin.”

Wolfgang dönüp kemancıya baktı. Arkası dönük olarak ayakta duruyordu ve taburenin üzerindeki kapağı yukarı kaldırmıştı. Wolfgang ancak Piotr’un çişini yaparken çıkan şıprıtıyı duyunca bunun çok büyük boyutlu bir oturak olduğunu anladı. Ne kadar kullanışlıydı! Ardından da guruldayarak akan suyun sesini duydu.

“Merveilleux!¹ Buraya sıçmak da mümkün mü?”

Piotr canı sıkkın bir şekilde ona baktı. “Saçmalamayı keser misin artık? Acele etmen gerek, yoksa geç kalacağız.” Çıkarırken anlayamadığı bir şeyler homurdandı ve kapıyı kapattı.

Wolfgang içini çekerek devasa oturağın üzerine oturdu.

1 Fr. Harikulade. (ç.n.)

Rex tremendae¹

*Rex tremendae majestatis,
Qui salvandos salvas gratis,
Salva me, fons pietatis.*

Wolfgang, yarım saat sonra, tertemiz yanakları soğuktan ve heyecandan kızarmış bir halde Piotr'la birlikte, erimiş kardan kayganlaşan yollardan geçti, kendi kendine hareket eden, şeytan işi bir merdivenden tökezleyerek indikten sonra, yerin altındaki, sağında ve solunda karanlık birer delikten başka bir şey görünmeyen, uzun bir koridora geldi. Tüm bu tuhaflıklara bir anlam veremediği için, daha ileri gitmeye çekindi ama Piotr sabırsızlıkla dönüp bakınca, sonunda kendini, şehrin altından geçen maden ocağı galerisi benzeri, güçlü bir hava akımının olduğu bir dehlizin içinde buldu. Havayı dolduran uğultu ve homurtu duvarlarda defalarca yankılanıyordu. Dışarıda havanın iyice kararmış olmasına karşın, ışıklı bantlar burasını gündüz gibi aydınlatmaktaydı. Wolfgang, yüzüne sıcak bir rüzgâr çarpınca güneyde geçirdiği günleri anımsadı.

“Burada ne işimiz var?” Bu sırada duyulan bir gümbürtü, soruyu tekrarlamasına neden oldu.

“Sendeki ayakla yürümek için çok uzak!”

Gümbürtü kontrbas sesi gibi giderek yükseldi ve sanki küçük bir çocuk yatay flütle egzersiz yapıyormuş gibi tizleşti. Ses, kilise mahzenini andıran dehlizin derinleştiği yerden

¹ *Requiem*'in “Sequenz” kısmının üçüncü bölümü. (ç.n.)

geliyordu. Wolfgang birkaç adım öne giderek kenardan aşağıya baktı. Zemine, bir binanın çatısındakini andıran kısa kalaslar yerleştirilmişti, anlaşılan altında bir kat daha vardı. Bu cehennemi gürültü acaba oradan mı geliyordu? Ensesinde bir ürperti hissetti ve aynı anda birisi kolundan tutarak var gücüyle onu geriye çekti. Daha arkasını dönmeye fırsat kalmadan, devasa bir şeyin akıl almaz bir hızla üzerine doğru geldiğini gördü. Gümüş gibi parlayan, cehennemi irilikte bir solucan, nerdeyse burnuna sürtünecek kadar yakınından geçti. Bir çılgılık atarak geriye doğru zıpladı ve onu hâlâ kolundan tutmakta olan Piotr'a sıkı sıkıya tutundu.

“Ne yapıyorsun? Sersem! Hayatına mı susadın?”

Paniğe kapılan Wolfgang'ın korkudan yüreği ağzına gelmişti. Kaçmaya bile takati kalmadığından, bastığı yere kök salmış gibi duruyor ve o anda hareketsiz duran fakat hâlâ kısa soluklar almaya devam eden canavara bakıyordu. Kalbinin atışlarını bilek damarlarında bile duyuyordu. Bu devasa, uzun kutunun kapıları ve pencereleri vardı ve Wolfgang durduğu yerden içeriye görebiliyordu. İçerideki insanlar kayıtsız bir şekilde oturuyor veya ayakta duruyor ve en ufak bir tehdit altındaymış gibi görünmüyordu. Piotr, Wolfgang'ı tuttu ve az önce geri çektiği yere doğru itti. “Haydi gel, nerdeyse kalkacak!”

“Hayır, oh hayır, imkânı yok beni onun içine sokamazsın!” Wolfgang bir ayağını ileri uzattı ve Piotr'a öyle bir kararlılıkla direndi ki kemancı ondan daha uzun boylu ve güçlü olmasına karşın hiçbir şey yapamadı.

Nereden geldiği belli olmayan bir ses, “Geri çekilin,” dedi; sesi sanki devasa bir borunun hunisinden geliyor gibiydi. Solucan giderek yükselen bir vınlama sesi çıkararak yeniden hareket etti, gittikçe hızlandı ve mahzenin diğer ucundaki karanlık dehlizin içinde kayboldu.

Piotr, canı sıkkın bir hareketle Wolfgang'ın kolundan

sıyrıldı ve sırtındaki keman kutusunu düzeltti. “Sen ne yapmak istiyorsun be adam? Karnım zil çalıyor ama yemek yemeye vaktim kalmadı! Bir sonrakinin gelmesine daha 13 dakika var. Ama bu kez hemen bineceksin!”

“Yani bunlardan çok mu var?” Wolfgang canavarın arkasından öyle bakakalmıştı, kalbi hâlâ güm güm atıyordu. Üstelik Piotr da ondan bu canavar solucana yem olmasını istiyordu. “Bizi nereye götüreceksin?”

“Bugün Müzeler Bölgesi’ne gitmemiz gerekiyor.”

“Peki, sen oraya daha önce de gittin mi?”

“Sanırım bugünkü, dördüncü veya beşinci gidişim olacak. Sahibi iyi bir adam, müşteriler de iyidir. Bir keresinde 40 avro bahşış toplamıştım.”

Wolfgang başıyla onayladı, elinden geldiği kadar kafasını soyutlayarak düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Derin bir soluk aldı. En azından Piotr, bu korkunç solucanı dert etmiyordu. Demek ki bu da sıradan bir taşıttı, tıpkı Viyana caddelelerinde binlercesinin vızır vızır dolaştığı toyotalar gibi. Dün sabah onları da ilk kez görünce dehşete kapılmış, fakat sonra son derece konforlu olduklarını anlamıştı. Bunlar, daha önce binmiş olduğu, yol boyunca sarsılan ve insanın, akşamları, poposunun üzerine otururken sopa yemiş veletler gibi canının acımasına neden olan at arabalarından çok daha rahattı. Yeniden bir uğultu duyuldu, ses giderek yaklaştı ve tizleşti; Wolfgang yine soluklarının sıklaştığını hissetti. Elinde olmak-sızın bir adım geriye attı.

“Acaba sende klostrofobi mi var?” Piotr’un bakışlarında bu kez anlayış da vardı ama yine de sıkıntıyla içini çekti.

Wolfgang omuzlarını kaldırdı, her ne olacaksa olacaktı, zaten üzerindeki giysilerden ve kafasının içindeki müzikten başka “benim” diyebileceği ne vardı ki.

“Peki, sen şimdi gözlerini kapat, ben kolundan tutacağım.”

Wolfgang'ı sıkıca tutarak, önlerinde duran ve insanları yutan, bir arabadan çok uzun ve basık bir evi andıran bu taşıttan içeri soktu.

Piotr içeri girerlerken, "Sadece birkaç istasyon," dedi ve kolunun üst kısmına eliyle dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı, ardından omzunda asılı duran kemanını indirdi ve kapının hemen yanındaki alçak bir duvara yaslandı, kapı gaz kaçırır gibi ses çıkararak kendiliğinden kapandı.

Wolfgang tüyleri ürpererek, büyülenmiş bir halde kapı kanatlarının yavaş yavaş bir araya gelişini izledi. Gerçekten de etrafta kapıyı kapatmış olabilecek hiç kimse görünmüyordu! Solucan aniden hareket etti, Wolfgang sendeledi, boşlukta kaldı ve dengesini kaybederek gülle gibi koridorda savruldu. Elleriyle tutunacak bir yer aradı ve sonunda oturacak yerlerin yanındaki direklerden birini yakalayarak sarıldı. Vay bu nasıl bir tempo! Wolfgang hınzır bir ifadeyle gülerек etrafına baktı, bir kahkaha attı ve yerini sağlamlaştırdıktan sonra coşkuyla ellerini çırpı. Dışarıda bekleyen insanlar pencerenin önünden hızla geçmeye başlayınca, yeniden sıkıca direğe tutunmak zorunda kaldı; bu kez aksi yöne doğru çekildiğini hissetti ve sonunda solucan durdu ve kapılar fısılayarak açıldı. O sırada, tavandan sarkan ilmik şeklindeki bağların ne işe yaradığını anladı ve uzanarak bunlardan birini tutmaya çalıştı.

Piotr yanına geldi, yüzündeki gülümseme kaygısını gizleyemiyordu. Bir hekimin ağır bir hastadan yataktan kalkmamasını istemesi gibi Wolfgang'a oturmasını söyledi. Wolfgang kemancıya yandan bakarak onu inceledi, herhalde bu cehennem solucanı Piotr'un alışık olduğu bir ulaşım aracıydı. Solucan yeniden hareket etti, az sonra dışarısı zifiri karanlık oldu. Ancak içeride oturanların hiçbiri, üzerlerinde evlerin ve caddelelerin yer aldığı bu yeraltı yollarından yıldırım hızıyla geçmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Birazdan yine ışıklar

belirdi ve Wolfgang ayakta bekleyen, inen ve binen insanları izlerken, içinde korku ve hoşlanmayla karışık, belli belirsiz bir ürperti hissetti. Gerçeği söylemek gerekirse bu deneyim hoşuna gitmişti! Bu taşıtın hangi görünmez güç tarafından çekildiğini veya itildiğini öğrenmeyi çok isterdi. Üstelik kapılar kendi kendine açılıp kapanıyor, merdivenler insanları indirip çıkarıyor, onların adım atmasına bile gerek kalmıyordu.

Çekinerek Piotr'a "Bu... kendi kendine mi gidiyor?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu taşıt diyorum." Bunu söylerken eliyle oturduğu yere vurdu.

Piotr dudaklarını büktü, düşünür gibi görünüyordu. "Mutlaka bir makinist kullanıyordur. Ama bazı yerlerde hiç makinist olmadan çalışanları da varmış, galiba Japonya'da."

Wolfgang bilmiş bir ifade takınmaya gayret etti. "Bununla nereye gidilebilir?"

Piotr pencerenin üstünde asılı duran, üzeri görünmeyen bir merkezin etrafını saran, iç içe geçmiş, renkli çizgilerle dolu bir tabelayı işaret etti. "Hemen hemen şehrin her tarafına." Bir süre konuşmadı, Wolfgang'a baktı ve ardından yavaşça başını salladı. "Sen de köyden geldin değil mi?" Onun yanıt vermesini beklemedi. "Ben de buraya ilk kez iki yıl önce geldim. Tek başıma. Başta hiçbir şey anlamadım." Yüzünde, gençliğini anımsayan dedelere özgü bir gülümseme belirmişti. "Her şey öyle büyük ki. Bana birisi kenti gezdiresin istemiştin." Ardından başıyla işaret ederek Wolfgang'ı çıkışa doğru yönlendirdi ve elini kısa bir süre için onun omzuna koydu. "Seninle şehirde bir tur atalım, yarın. Birlikte. Sen ve ben."

Ancak ertesi gün Wolfgang uyandığında karın yerini bardaktan boşanırcasına yağın, şiddetli bir yağmur almıştı; henüz yere düşmeden bile kirli kahverengi görünen yağmur

damlaları, Piotr'un penceresinin önündeki metal denizliğin üzerinde trampet çalıyordu.

Piotr hızla başını salladı. "Ben de bugün sadece Billa'ya giderim, przyjaciel."

"Yazık!" Wolfgang pencereden dışarı baktı. Caddeleri ve meydanları, eskileri ve yenileri keşfetmek ve kendi Viyana'sından geriye neler kaldığını, şeytanın neleri alıp götürdüğünü görmek için can atıyordu. Ama madem Piotr bir hanımı ziyaret edecekti, hava nasıl olursa olsun ona engel olmamalıydı.

"Sen de gelsen iyi olur, hem yalnız kalınca ne yapman gerektiğini öğrenirsin."

Wolfgang ona döndü ve sırtıttı. "Şuna bak nasıl da dalga geçiyor! Çok teşekkür ederim, ama zaten yeterince tecrübe edindim." Ancak ardından içini çekti. Belki de Piotr haksız değildi. Son iki gün içinde sokaklarda ve lokantalarda görmüş olduğu kadınların yalnızca giysileri alışık olduklarından farklı –ya yarı çıplak ya da erkek gibi– olmakla kalmayıp davranışları da belirli kurallarla bağdaşmayan farklı bir tarzdaydı. "Ama –eğer gerçekten güzelse..."

"Kim?"

"Demin ismini söylemiştin, Billa değil miydi?"

"Evet, çok güzel bir kasiyer!" Piotr bir kahkaha attı. "Haydi, gel, ekmek alacağım, süt de bitti."

Wolfgang, hayretler içinde metrelerce yükseklikteki sonu gelmeyen rafların arasında geziniyor, her rafın önünde durup, uzanarak veya eğilerek, ne kadar çok ürünün satıldığına bakıyordu. Pazaryerinin tamamının kapalı bir binanın içine alınmasını, kış mevsiminde olmaları açısından akıllıca buldu. Alışveriş yaparken Constanze'ye eşlik ettiğini neredeyse hiç anımsamıyordu, zaten o da çoğunlukla yardımcı kızı gönderirdi. Oysa burada her şey ne kadar farklıydı: Görünüşe göre

her ürünü cam gibi saydam bir kâğıda sarmak modaydı, hatta ekmekle yerelması bile bu ince deriye benzeyen, yapışkan parlak nesneyle paketlenmişti. Wolfgang'ın iştahı açıldığı için jambon, salam, çörek, kek ve meyvelerden alarak Piotr'un önünde iterek götürdüğü, parlayan sepete doldurdu.

"Yeter. Hepsini birden yiyemezsin."

"Ah, ben..." Wolfgang birden durdu. Tam karşısındaki, boyunu biraz aşan yükseklikteki bir stantta, üzerinde sarı yaldız süslemeleri olan, rengârenk parlak kutular duruyordu. "Bunlar nedir?"

"Mozart topları. Bilmiyor musun?"

"Mo-zart-top-la-rı mı?" Mozart ellerini bacaklarına vurdu ve kendi etrafında döndü. "Çok iyi! Mozart topları. Öyleyse topa ç çevirelim! Söylesene yenir mi bunlar?" Kutuları birbiri ardından çekip almaya başladı, bazıları yuvarlak, bazıları oval veya kare şeklindeydi, hatta keman şeklinde olanı bile vardı. Ancak Piotr bunları elinden aldı.

"Yeter artık, bunlar çok pahalı, bunun yerine bir paket çikolata alsan daha ucuza gelir."

"Ama Piotr, Mozart'ı benden esirgeyemezsin dostum, onu mutlaka mideye indirmem lazım, Mozart'ı! Hah-ha!" Pantolonunun cebini karıştırdı ve bir önceki gece kazanmış olduğu buruşuk kahverengi banknotu çıkardı.

Piotr yanından uzaklaştı ve başını sallayarak, sepettekileri siyah bir masanın üzerine koymaya başladı, ürünler burada kendiliğinden kayarak ilerliyordu. Genç bir hanım hiç bakmadan bunları birer birer alarak elinde tartıyor ve bırakıyordu, her defasında, hiçbir temposu olmayan, tiz bir ötme sesi geliyordu. Piotr'un sözünü ettiği kadın bu olmalıydı.

"Merhaba, Frau Billa. Bugün hava ne kadar berbat değil mi?"

Frau Billa başını çevirip şöyle bir sallamakla yetindi, burun delikleri biraz daha genişlemiş gibi göründü. "46.17."

Wolfgang banknotu Frau Billa'ya uzattı. "Tebrikler, ben ol-
sam bu kadar hızlı hesaplayamazdım. İyi günler, Frau Billa."

"Kafandan zorun mu var senin?" Piotr bunu söylemesine
karşın, yağmurdan ıslanan sokağa çıktıklarında gülüyordu.
Ardından ciddileşti. "Nerdeyse 50 avro tuttu!"

Wolfgang artık yandan bakınca bile onun bakışlarının sert-
leştiğini fark edebiliyordu.

Piotr ertesi sabah ona, "Bugün ilk nereye gitmek istersin?"
diye sordu.

Metroyla, Karl Meydanı'ndan her geçişlerinde, üzerinde
Opera yazan bir tabela uçarcasına gözlerinin önünden geçmiş-
ti. Wolfgang özlem dolu bir sesle, "Opera'ya, nihayet!" diye
karşılık verdi. "Sonra da müzik çalınan her yere."

"Tanrım, şehrin her tarafından müzik taşıyor zaten."

"Yeni besteler dinlemek istiyorum, bugünlerde ne moday-
sa. Opera'da bu yıl ne sahneleniyor?"

Piotr omuzlarını silkti. "Her zamanki şeyler. Mozart, Wag-
ner, Richard Strauss..."

"Ama bunlar yeninin tam tersi. Herhalde bugüne ait beste-
ler de sahneleniyordur?"

"Devlet operası mı?" Piotr güldü, ancak Wolfgang bakışla-
rındaki ifadeyi görünce, susmasının daha iyi olacağını anladı.

Böylece Piotr iki gün boyunca ona şehrin her tarafını gez-
dirdi ve hiç usanmadan görmek istediği her şeyi gösterdi.

"Turistler hep Prater ve Hofburg'u görmek ister, sense oto-
yolu seyre diyorsun."

"Turistler nedir?" Wolfgang rüzgâra ve gürültüye karşı
sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştı. Köprü-
nün korkuluklarına dayanmış, tükürüğünü altlarından gürül-
tüyle geçen toyotaların üstüne isabet ettirmeye çalışıyordu.
Hofburg'un her köşesini zaten avucunun için gibi biliyordu.

Oysa burada çok daha yeni ve heyecan verici şeyler vardı.

Piotr çekinerek güldü. "Komiksin, przyjaciel."

"Hey Piotr, bazen sanki her yönüyle düşünülmüş olduğu iddia edilen bir şey üzerinde yeniden kafa yormak senin de hoşuna gitmez mi?"

Piotr'un gözleri uzaklara dalınca aklına durumunu kurtaracak bir fikir geldi. "Aklıma çok eğlenceli bir oyun geldi Piotr. Ben sana bir gün boyunca yorgun kafamla üretebileceğim en saçma soruları sorayım, sen de hiç kolayına kaçmadan son derece ciddi ve akıllıca cevaplar vermeye çalış. Hemen şimdi başlayalım. Karşılığında da seni bu akşam işimiz bitince istediğin yere götürüp yüklü bir hesap ödeyeyim. Yalnız tek bir şartım var, gideceğimiz yer de müzikli olsun ve bu kez gerçekten yeni tarz bir müzik dinleyelim, lütfen!"

Piotr'un eliyle eline vurarak karşılık vermesiyle rahatladı ve hiç zaman kaybetmeden ve hiçbir kısıtlamaya tabi olmaksızın aklına gelen her şeyi kemancıya sormaya başladı. Ancak yine de hiçbir şey hakkında bilgi sahibi olmadığını belli etmekten kaçınıyor ve daha çok sanki kemancıyı sınıyormuş gibi yapıyordu. Kemancı her ne kadar her şeyi açıklayamasa da –zaten dünya gereğinden fazla soruyla doluydu– sonunda, mucize gibi görünen birçok şeyin ardında yeni tür bir gücün bulunduğunu, haberlerin artık haftalar veya günler değil, aksine dakikalar sonra yerine ulaştığını ve artık özgürlüklerini kazanmış olan kadınlardan, hükümdarlardan daha çok korkması gerektiğini anladı. Akşam bir İtalyan restoranında düzenlenen Noel kutlamasına duygu yüklü Puccini ariyalarıyla eşlik ettikten sonra, Wolfgang, geçirdiği bu bir gün içinde sanki beyninde bulunan evin tuğla tuğla söküldükten sonra tamamen farklı bir biçimde yeniden inşa edilmiş olduğunu hissediyordu.

"Piotr, dostum sen de gördün işte, sevgili merhum babamın da hep söylediği gibi aptalca bir soru yoktur." Merakla

önüne geçmiş duruyordu. "Şimdi bana söyle Piotr, en iyi, en sevdiğim dostum, bir insanın zamanda yolculuk yapması mümkün müdür?"

"Zamanda yolculuk mu? Tamamen saçmalık, hiç kimse zamanda yolculuk yapamaz."

"Hayır Piotr, bunun pekâlâ mümkün olduğunu biliyorum, bana nasıl yapıldığını açıklamayı istiyorum."

Piotr içini çekti. "Beni yoruyorsun, przyjaciel! Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bir şekilde Einstein'la ilgili, bir de uzay gemisiyle dünyanın etrafında çok hızlı dönmek gerekir. Ama bence tüm bunlar saçma!" Kemancı eliyle savuşturur gibi hareket yaptı. "Bir Rus astronotun iki yıl uzay istasyonunda yaşadığını ve bu sürede ancak yarım saniyelik filan zaman yolculuğu yaptığını okumuştum."

Boşuna uğraşıyordu. Piotr'un verdiği her yanıt, kafasında sayısız yeni soru oluşmasına yol açıyordu. Piotr'a değil de adeta kendi kendine söylüyormuş gibi, "Öyleyse buna bir tek Yüce Tanrı muktedir," dedi. "Bizi nerede faydalı olacaksak, oraya getiriyor."

"Tanrı zaten her şeyi yapabilir, zaman makinesine ihtiyacı yok."

"Zaman makinesi mi?" Wolfgang dikkat kesilmişti. "Nedir o? Nasıl çalışıyor?"

"Saçmalık işte, yalnızca filmlerde var. Yapılması mümkün değil."

"Niçin yapılamaz?"

"Ben müzisyenim, teknisyen değilim."

"Evet sahi! Bir müzisyen! Ve gün henüz sona ermedi. Onun için bana hemen müziğin şu gümüş disklere nasıl girdiğini ve oradan nasıl çıktığını anlat."

Piotr yüzünü sırttır gibi buruşturdu. "Sen kazandın, przyjaciel. Ama ben çok susadım ve nereye gidelim buldum."

Recordare¹

*Inter oves locum praesta,
Et ab haedis me sequestra,
Statuens in parte dextra.*

Blue Notes, bir ortaçağ manastırını çağrıştıran tarzda yapılmış kemerli bir kubbenin içinde yer alıyordu. Duvarlara ve kolonlara monte edilmiş olan mavi lambaların ışığı kulüpte gizemli bir atmosfer yaratmaktaydı. Wolfgang içeride, insanların dirsekleriyle sırtları, bir de siyah zeminin üzerinde parlayan mavi çizgiler dışında bir şey göremediği için, Piotr'un kalabalıkta önden yürüyerek, yine mavi ışıkla bezeli bara kadar yol açmasına sevindi. Hava sigara dumanından ağırlaşmıştı.

"Bu dumanı solumak için mi bu kadar yüksek bir giriş ücreti ödüyorlar?"

"Şimdi dinleyeceğin müzik çok güzel."

Wolfgang, kalabalığın uğultusunu aşarak kulağına ulaşan bölük pörçük müzik seslerine bir anlam vermeye çalıştı. Kuşku bir ifadeyle bir bardak bira istedi.

Birden yanan sarı ışıklar, üzerinde üç müzisyenin yer aldığı küçük bir sahneyi aydınlattı. Wolfgang saçlarından daha fazlasını görebilmek için parmaklarının ucunda kalkmayı denedi ama tabanındaki yara buna izin vermedi. Yalnızca enstrümanlarını akort ettiklerini duyabiliyordu. Çalacakları parça herhalde kedi miyavlamasından farksız olacaktı – piyanonun

1 *Requiem*'in "Sequenz" kısmının dördüncü bölümü. (ç.n.)

sesi, tellerin üstüne atların üzerine örtülen çullardan biri atılmış gibi boğuk ve boş çıkıyordu, birisi de kontrbasın tellerini parmaklarıyla çekiştiriyordu. Ancak kopan alkışı duyunca, Wolfgang irkilerek etrafına baktı. Çaldıkları müzik kesinlikle alkışı hak etmiyordu, hiçbir sisteme uymayan, karmakarışık, bozuk seslerden ibaretti! Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Fakat sonra, öncekilerin hepsini gölgede bırakan, güçlü bir ses duyuldu; klarnet sesine benziyordu. Önce titreşimli ve hafif olan bu ses, güçlenmekle birlikte yumuşaklığını yitirmeden, cesur bir melodiye dönüştü. Wolfgang soluğunu tuttu. Bu bugüne kadar duyduklarından çok farklı ve onu şimdiye kadar sınırlamış olan her şeyden uzak bir sestir! Bu müziğin kaynağını görünce çocukça bir sevince kapıldı. Sesinde edepsiz bir tensellik, hatta erotik çağrışımlar barındıran bu sihirli klarneti görebilmek için oturduğu bar taburesinin ayak dayama yerine basarak ayağa kalkmıştı. Yumuşak bir nefesi andıran, bu arzu dolu, yumuşak nağmeler, tüm bedenini sarmaladı. İri iri açtığı gözlerini alamadığı bu parıltılı enstrüman, sanki Stephan Katedrali'ndeki ayinlerde kullanılan çanakla kavisli borunun evliliğinden doğmuş gibiydi! Altından yapılmış bir tenor klarnet!

Heyecanla Piotr'a, "Bu enstrüman nedir?" diye sordu.

"Saksofon?" Piotr zafer kazanmış bir edayla kolundaki ufak saati işaret etti. "Saat geceyarısını geçti. Artık aptalca soru sormak yok!"

Wolfgang gülererek tezgâhın üzerindeki bardağını aldı ve sahnenin önüne doğru ilerledi. Sak-so-fon. Müzisyeni büyük bir dikkatle izleyerek, bu pırıltılı çalgının tüm özelliklerini adeta beynine kazıdı; müzisyen daha yüksek tonlar için arada bir elindeki daha küçük bir modeliyle değiştiriyordu. İçinde huzursuz bir kımıldanma hissetti ve parmaklarıyla tempo tutmaya başladı. Gelecek günlerde başka hiçbir iş yapmadan bu olağanüstü oyuncak için en mükemmel müziği besteleyecekti.

Ardından onu gördü. O kusursuz nağmelerin yarattığı kadını. Sahnenin hemen önündeki küçük, yüksek bir masaya oturmuş yanındaki kadınla konuşuyor ve içine çektiği dumandan ustalıkla oluşturduğu halkaları havaya üflüyordu. Heyecanla onu izlemeye başladı. Koyu renkli, gür saçlarını topuz yapmıştı. Tamamen çıplak sırtında, boyundan bağlı elbisesinin incecik askılarının uçlarından başka bir şey yoktu. Omurlarının girintileri belirgin olarak görünüyordu, bunlara parmak uçlarıyla dokunuyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Yüzü aslında pek güzel değildi, ancak gülerken başını arkaya atışı aklını başından almıştı. Yeni tip, beyaz sigaralardan birini daha koyu kırmızı, parlak dudaklarının arasına koyunca, yanına yaklaşımdan kendini alıkoyamadı.

“Müsaade eder misiniz?” Zarif bir şekilde eğilerek kadının elindeki kibritle kutuyu aldı ve nasıl yakıldığını anımsamaya çalışırken heyecandan kutuyu elinden düşürdü. Hemen yere eğildi ve el yordamıyla karanlıkta sandalyelerin ayakları arasında kutuyu aramaya başladı. “Hişt, çekil oradan, kalk!” Wolfgang sırtıttı, masanın üzerindeki, içinde mum yanan küçük cam çanağı aldı ve güzelinin yüzüne tuttu.

“Bırak kalsın, ufaklık.” Wolfgang’ın yüzüne bile bakmadın yanındaki kadının çakmağıyla sigarasını yaktı ve sanki Wolfgang orada yokmuş gibi sohbet etmeye devam etti.

Yaptığından pişmanlık duyarak geri döndü, kadının çok beğendiği sırtına son bir kez daha baktı ve Piotr’un yanına gelerek bar tezgâhına dayandı, bir bardak bira daha ısmarladı.

Barmen, –gözlerinin akı ürkütücü görünen bir zenci– “Aldırma,” dedi. “Başkalarına da yüz vermiyor. Zaten şimdilerde saksofoncuyla birlikte, onun yanında da pek şansın yok.”

Wolfgang yutkundu. Saksofoncuyla demek! Parmaklarının üzerinde iyice kalkarak, rahatça mavi ışıkta parlayan piyanoya dayanmış halde üfllediğı enstrümanından tanrısal

nağmeler çıkan, uzun boylu ve atletik yapılı sarışın adama baktı.

Ardından öfkeli bir tavırla Piotr'a "Niçin burada çalmıyoruz ki?" diye sordu.

"Burada mı?" Piotr kaşlarını kaldırdı. "Ah Wolfgang ben klasik müzik çalan bir kemancıyım, sen de caz müzisyeni değilsin."

"Bu bir repertuvar meselesinden başka bir şey değil." Wolfgang hırsla tezgâha döndü ve mavi ışıkların yansıdığı camın üzerinde parmaklarıyla piyano çalmaya başladı.

Piotr, Noel'den birkaç gün önce otobüsle Polonya'ya hareket etti. Kemancı bir yandan eşyalarını küçük, siyah çantasına yerleştirirken bir yandan da Wolfgang'a peş peşe talimat yağdırıyordu. "Notaları yayıncıya götürmeyi unutma! Yoksa aç kalırsın! Isıtıcıyı tekrar banyoda unutma sakın!" Ardından sesini alçalttı ve öfkeyle Wolfgang'a baktı. "Ve tuvaleti kullan!"

"Tamam, Piotr Baba." Piotr, Wolfgang'ın idrarını pencereden dışarı yapmasını hazmedememişti. Karşı evdeki sesini Tanrı'ya duyuramayan kadın, olayı anında Piotr'un oturduğu evin kapıcısına yetiştirmiş ve Piotr da evinde huzuru kaçacak diye müthiş endişelenmişti. "Ayrıca evdeyken yaramazlık yapmayacağım, kimseye kapıyı açmayacağım ve yabancıları içeri almayacağım... Ama dur! Eğer kapıya bir kadın gelirse, büyük bir sevinçle içeri davet edebilirim."

"Sersem! Noel akşamı nereye gideceksin?"

Wolfgang omuzlarını silkti. "Ben de bunu düşünüp duruyorum, acaba ayine katılarak borcumu ödemem gereken biri var mı diye..."

"Ama herhalde bir ailen vardır – herhangi bir yerde."

"Hepsi öldü." Wolfgang muzipçe güldü. "Görünüşe bakılırsa en iyi ihtimalle bir tek beni yaratana karşı vazifelerim var,

başka hiç kimseye borçlu değilim. Onun için Noel boyunca gönül rahatlığıyla oturup operamı yazabilirim. Ama eğer Piotr Baba ayine gitmem için ısrar ediyorsa, ben de acele ederim, alelacele, acilen, acıyla...”

“Gitmen gerek Wolfgang! Hiç olmazsa Noel’de, przyjaciel. Yoksa tek başına kalırsın ve İsa efendimizin doğumunu kutlayamazsın.”

“Ah zavallı ben!” Wolfgang sahnedeymiş gibi kollarını havaya kaldırdı. “Halbuki ben daha önce de en az bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir, on iki, on üç, on dört yok on beş Noel geçirdim –ah dilim sürçtü– bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, ah neler saçmalıyorum, on beş günde! *Jingle Bells* ve *White Christmas*’ı dinlemeden kutsal geceyi geçirmeye kalbim ve ruhum nasıl dayanacak?” Kendini Piotr’un önüne atıp diz çöktü ve ellerini birleştirerek ona doğru uzattı. “Beni kurtar Piotr, ruhumu azaptan kurtar, bir kerecik, son bir kez Noel’i benimle birlikte kutla. Keman çalmadan, ancak onun yerine bol bol şarap ve bira içerek. *Blue Christmas*’ı benimle birlikte kutla. En sevdiğim, en iyi dostum pşetaşıl, bunu bana borçlusun!”

“Blue Christmas ha?” Piotr homurdanarak ayağıyla onu kenara itti. “Sen oraya bira için gitmiyorsun biliyorum. İnsanın kafasına bir kadın girince mantığı durur zaten.”

Gecenin dondurucu soğukunda yürürlerken Wolfgang, “Senin mantığın ne durumda?” diye sordu.

“Gayet iyi çalışıyor. Ben altı yıllık evliyim.”

“Ve bana bundan tek bir söz bile etmedin Piotr! Karını nerede saklıyorsun?”

“Evde, Mragowo’da.”

“Peki, niçin burada, kendisine sadakatle bağlı olan kocasının yanında değil? Benim zarif karıcığım hayattayken o

kesinlikle benim en sevdiğim insandı ve her gün yanımda olmasını isterdim.”

Piotr sesini saygıyla alçalttı. “Sen de evli miydin? Peki, o da – öldü mü?”

Wolfgang başıyla güçlü bir şekilde onayladı. “Hem de çok uzun bir süre önce!”

“Neden öldü?” Piotr hem sesini alçaltmış hem de bakışlarını yere çevirmişti.

Wolfgang herhalde yaşlılıktandır diye düşündü ve Enno’nun vermiş olduğu kalın eldivenli elini sallayarak, “Bu çok eski, üzücü, trajik, korkunç, karanlık ve dehşet verici bir hikâye, senin karıcığından konuşalım daha iyi. Neden senin bu kadar uzun bir süre uzakta kalmaya izin verdi?”

“Beni buraya o gönderdi.” Piotr ayağıyla yerdeki boş bir sandviç poşetine vurdu, poşet ayakkabısının burnuna takıldı, onu oradan çıkarmak için durdu. “Ben de evde olmayı tercih ederim ama burada üç ayda, Polonya’da bir yılda kazandığımdan fazlasını kazanıyorum.”

Piotr *Blue Notes*’un cam kapısını hızla iterek açtı, Wolfgang da onun ardından kemerli kubbeden içeri girdi. Rengi gerçekten de koyu mavi olan piyano yarı karanlıkta uyuyordu. Masalardan henüz birkaçı doluydu, fakat Wolfgang’ın aradığı etrafta görünmüyordu. Piotr’un daha önce açıkladığı gibi küçük bir makinenin hiçbir enstrüman olmaksızın çıkardığı yabancı sesler, gerçek dışıymış izlenimini veren bir tempoda alçalıp yükseliyordu; bu makineye de Piotr’un evindeki gibi, küçük, titreşimli kutular bağlanmıştı. Piotr ona titreşimlerden ve elektrikten biraz söz etmişti. Mıknatısın gücüne benzeyen bu güç sayesinde, Wolfgang’ın aklının almadığı bir şekilde yer altındaki trenler hareket ediyor ve şehir geceleri gündüz gibi aydınlanıyordu.

“Öyleyse odanda asılı olan portre sevgili karına ait değil mi? Şu sarışın kadın?”

“Evet.” Piotr içini çekerek bar tezgâhına dayandı. “Mrago-wo’daki en güzel kadın.”

Wolfgang ikisinin resmini gözünün önüne getirdi, Piotr’un bakışlarındaki mutsuzluğu anımsadı ve kemancıyı yandan süzmeye devam etti. O sırada kapı açıldı ve Wolfgang gözlerini mavi ışıktaki gerçek değilmiş gibi parlayan koyu renkli saçlardan alamadı. “Ve bu da şüphesiz Viyana’daki en güzel kadın.” Sonra kadına rahatça sarılmış olan sarışın saksofoncu-
yu fark etti.

Piotr da kadını görmüş olmalıydı ki Wolfgang’a hüzünlü bir ifadeyle baktı. “Saba Melikesi gibi yürüyor. Sense zavallı bir ayyaşsın!”

“Onun gözünde zavallı bir ayyaş olabilirim ama benim de servetim diyebileceğim özelliklerim var. Monarşinin kaldırılması çok iyi olmuş.” Ve başını iyice dikleştirerek doğruca terk edilmiş gibi duran piyanonun yanına gitti.

Akordu kontrol etmek için, ellerini tuşlardan hemen çekmek üzere birkaç notaya bastı, ancak piyano korktuğu gibi arızalı veya akordu bozuk değildi. Hemen oturdu ve o anda çalan ve kimse dinlemediği halde ısrarla konuşmasını sürdüren bir konuşmacının sözcükleri gibi havada asılı duran, ancak yine de pek yavan olmayan, yapay müziğe uygun bir melodi çalmaya başladı. Wolfgang gözlerini, kuytu köşelere çekilmiş ve iyice birbirlerine sokulmuş son birkaç çiftin, bar tezgâhının üzerindeki kapakları çoktan sıkıca kapatılmış sayısız şişenin ve boşalmış masaların üzerinde gezdirdikten sonra sonunda parlak siyah saçları buldu.

Etrafı gecenin karanlığına özgü uyku sersemliği ve sessizlik kaplamış, artık her şey ağırlığını kaybetmiş gibiydi. Yine de bıkmadan alçalıp yükselen temaya sadık kalarak, mavi kulübe yaydığı müzikte farklı bir şey hissediliyordu; saatler boyunca yoğunlaşmış bir  zlem, kendinden geçişe veya yok oluşa

yönelen bir beklenti duygusu. Mi majör tondaki ezgi, bir ara her şeyden vazgeçiyormuş gibi yavaşlıyor, ardından tüm gücünü toplayarak yeniden ayağa kalkıyordu. Piotr'un oturduğu taburede ona dönmüş dinlemekte olduğunu, zenci barmenin, elinde tuttuğu bardağı ve kurulama bezini bile bırakmadan kendisini izlediğini ve hâlâ uzun boylu adamın kollarında olan kadının da dönüp ona baktığını gördü; kadın onu cilveli bir hareketle selamladı. Çalarken bir başçı gibi kabul ettiği makine sustuğunda bile kadın hâlâ yakışıklıdan uzaklaşmamıştı. Aradan birkaç ölçülük bir zaman geçtikten sonra makinede çalmaya başlayan bir sonraki parçanın tınları sessizliği böldü.

Wolfgang yerinden kalktı, artık bu parçaya eşlik etmek istemiyordu. Kadına son bir kez daha baktı; bardaki zenci makinede çalan müziği durdurmuş piyanoyu işaret ediyordu. Ancak Wolfgang başıyla hayır dedi ve Piotr'un yanına oturup bira bardağını aramaya başladı. Köşelerden alkış sesi geldi, Wolfgang başını her yöne doğru kibarca eğerek karşılık verdi.

Barmen fiçinin musluğunu açarak Wolfgang'a yeniden bir bardak bira doldurdu. "İnanılmaz ölçüde iyisin adamım. Profesyonel misin yoksa?"

Wolfgang ne cevap vereceğinden emin olmadığı için ses çıkarmadı ve taze biranın köpüğüne daldı.

"Sana onun yanında hiç şansın yok demiştim ama geri alıyorum," –barmen bunu söylerken başıyla saksofoncuyu işaret etti– "müzik yönünden karşılaştırdınca durum çok farklı."

Piotr sevinçle elindeki bardağı Wolfgang'ın bardağına vurdu. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi piyanistsin, przyjacie! Şeref ve mutlu Noeller."

Piotr gidince boş kalan ev Wolfgang'da kötümserlik yaratmıştı. Bu nedenle günlerce şehirde dolaştı, fakat yalnızca Stephan Katedrali'nin yakınlarında küçük turlar atıyor,

dükkânların yoğun olduğu caddelerdeki gürültünün ve canlılığın tadını çıkarıyordu; çünkü buraları ona belli belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu. Kış görünümüne bürünmüş olan parklarda uzun yürüyüşler yaptı, iki tekerlekli bisikletle üzerine doğru gelen sürücüleri görünce ürkererek geri çekildi, kadınların dünyaya getirdikleri bebeklerini gezdirdikleri, sayısız tekerlekli bebek yataklarını izledi ve girmeye korktuğu geniş caddelere durup uzaktan bakmakla yetindi. Tekerleğin şimdi çok daha hızlı dönse de hep aynı tekerlek olduğunu anlamıştı, demek ki dünya onsuz ilerleyememişti. Atları özlemişti. Bu nedenle, burnundan soluyan fayton beygirlerinin bedenlerinden yayılan kokuyu duymak için tekrar tekrar katedralin yanına geldi; çünkü burada gözlerini kapatınca, kendini tam anlamıyla olmasa da evindeymiş gibi hissedebiliyordu.

Öğleye doğru, başının içinde duymaya başladığı müziği kâğıda dökme dürtüsü güçlenince en kalabalık kafelerden birine oturarak nota defterini çıkarıyordu. Ancak yemeğini de burada yemeyi alışkanlık haline getirince parası ağustos güneşinde kalmış tereyağı gibi eridi. Piotr'la birlikte çaldıkları restoranlardan birinin sahibi ona tek başına da çalmasını teklif etmişti. Ancak vereceği ücret çok düşük ve yeri de çok uzak olduğu için Wolfgang ilk başta hiç gitmemeyi tercih etti. Zaten beste yapma arzusu ağır basıyor ve adeta içinden taşan müziği notalara dökmek tüm zamanını alıyordu.

Nerdeyse bitmiş sayılan ve neşeli saksofon kadansları¹ içeren bir piyano konçertosu Piotr'un kanepesinin önündeki çini kaplı sehpanın üstünde duruyordu. Ayrıca Piotr için bestelediği iki keman sonatıyla birkaç kısa şarkının –ancak bunlar şimdilik bir dükkânda duymuş olduğu temaya ilişkin bazı notlardan ibaretti– yanı sıra, günün birinde bir operaya

¹ Mozart döneminde bestecilerin konçertolarında tamamen yorumcuya bıraktıkları piyano geçitleri. (ç.n.)

dönüşecek olan çok sayıda eskiz ve notlar da burada birikmişti. Ve bir de nihayet *Requiem*'ini düşünmeye başlamıştı; bu düşünceyi her geçen gün artan bir serinkanlılıkla kafasından uzaklaştırmaya çalışsa da onun yenilmez gücünün etkisinden kurtulamıyordu. Çünkü aslında kendisine ait olmayan ve çok uzak bir yarın olması gereken bugüne niçin geldiği üzerinde o kadar çok kafa yormasına karşın bu soruya güvenilir bir yanıt oluşturabilecek en ufak bir gerekçe bile bulamamıştı. Bilmediği hiçbir şeyden emin olamıyor, hiçbir olasılığı da göz ardı edemiyordu. Bu ağıtı hem bu dünyada hem de öbür dünyada kabul görecektir bir şekilde tamamlayınca acaba ne olacaktı? *Lacrimosa*'nın notalarını, kendini aşırı zorlayarak, hatta aşarak, ruhunu yaralayacak, karşı konulmaz bir keskinliğe ulaştırabilse bile? Belki ancak o zaman her şey bitecek, görevini tamamlamış olacak ve yaşamı sona erecekti. Ve son olarak da yanıtlaması en güç soruyu sordu: Eğer böyleyse, bunun zamanını belirlemek de kendi elinde miydi?

Tanrı'nın hoş karşılamayacağı bu düşünceleri kendine yasaklayarak *Agnus Dei*'nin bir sonraki ölçüsünü kararlı bir tavırla kâğıda geçirdi. Artık bu kadarı yeterdi! Bu eseri Tanrı'dan korktuğu için değil, bunu dünyaya, her şeyden önce de kendi onuruna borçlu olduğu için tamamlayacaktı. Adını sürdürmeye layık olmayan şu budalanın kaleme aldığı ruhsuz gürültünün yerine geçecek üstünlükteki müziği besteleyene kadar durup dinlenmeyecekti.

"Makine gibi beste yapıyorsun ama sonra hepsini bir köşeye atıyorsun! Ev beste doldu!" Piotr gitmeden önce onu bu sözlerle eleştirmiş ve sarı bir kâğıdın üzerine notaları götüreceği yayıncının adresini yazmıştı.

Wolfgang karmakarışık haldeki nota kâğıtlarını şöyle bir karıştırdı. Kemancı haklıydı. Hemen o gün öğleden sonra bir çanta dolusu notayla birlikte Singlinger Yayınevi'ne gitti.

Oradakiler, getirdiklerini bazı bilgilerle birlikte bırakmasını ve şubat ayında yeniden gelmesini söylediler.

Wolfgang oradan ayrılınca caddelerde dolaştı ve büyük mağazaların vitrinlerinde duran ifadesiz mankenlerin üzerindeki takım elbiselere, ceketlere ve paltolara baktı. Uzun pantolonlara ve dar ceketlere yer veren bu garip modayı ilk başta o kadar yadırgamıştı ki bu tür giysilerle dolaşabileceğine hiç ihtimal vermemişti, oysa bunlar artık hoşuna gitmeye başlamıştı; hatta bir tanesi epeydir aklından çıkmıyordu.

Üzerinde hâlâ Piotr'un verdiği ceketle Enno'nun eski pantolonu vardı. Böyle bir kıyafetle başarılı olması olanaksızdı, bu vaziyet onun zamanında da böyleydi ve aradan geçen 200 yıl içinde de mutlaka değişmemişti.

Sonunda mağazadan içeri girmeye cesaret etti ve giysilerin sırayla asıldığı stantların ve tezgâhların arasında durup kumaşları yoklamaya, düğmeleri ve kemer tokalarını incelemeye başladı, ardından sarı yaldızlı düğmeleri olan, beyaz bir gömleği alarak önüne tuttu.

"Erkek bölümü şu tarafta." Gözlüklü, kıbar bir kadın arkasındaki bölümü işaret ediyordu.

Wolfgang başıyla onayladı ve mahcup bir ifadeyle elinde tuttuğu gömleğe baktı. Kadın elindeki askıyı aldıktan sonra Wolfgang çekinerek kadının gösterdiği yönde birkaç adım geriye gitti. Bu sırada birine çarpınca ürktü ve ilk anda çarptığı kişinin bir manken olduğunu anlayamadığı için mırıldanarak özür diledi. Bir yandan kolunu ovuştururken başını kaldırıp mankene baktı. Manken neredeyse çıplak gibiydi, yalnızca göğüsleri ve edep yeri açık yeşil renkte, incecik tül parçalarıyla örtülmüş ve bunlar aynı renkteki bantlar ve askılarla bedenine bağlanmıştı. Onu soluğunu tutarak izledikten sonra bakışları yanındaki mankene kaydı; onun üzerinde de aynı kıyafetin siyahı vardı. Hemen gözlerini aşağıya indirdi. Bir kadının

bunları üzerinden çıkardığını düşünmek bile... Bunlar iç çamaşırı olabilir miydi? Mankenin durduğu platformun üzerindeki ufacık çamaşır parçalarına büyülenmiş gibi baktı. Çekinerek etrafına bir göz attı, ancak bunlara dokunmaya cesaret edemedi. Tekrar tekrar başını kaldırıp mankenin üst kısmındaki işlemeli tülün altında parlayan, küçük, gergin göğüslerine baktı. Yanından geçen genç bir kadın, yerde mankenin ayaklarının dibinde duran yeşil ve siyah parçaları karıştırmaya başladı; aralarından seçtiği birkaç parçayı dikkatle inceledi ve bir tanesini karnının önüne tuttuktan sonra oradan uzaklaştı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Wolfgang arkasını dönünce, az önce elindeki bluzu alan kadını gördü ve gözlerini ovuşturdu. Sanki kadının giysileri saydamdı ve altında çıplak cildini örten erotik, açık yeşil ufak parçalar görünüyordu. Mi majör, şu lanet, edepsiz mi majör! Başıyla hayır diyerek kaçarcasına oradan uzaklaştı.

Mi majör! Açık yeşil notalar, küçük birer cin gibi çıplak tennin üzerinde köpürürcesine dans ediyor, 16’lık tempoda pervasızca titreşiyor ve şuh hareketlerle cilveleşerek birbirlerinin üzerinden atlıyorlardı. Birden mırıldanmaya ve sağ eliyle yavaşça tempo tutmaya başladı, ancak erkek giysileri bölümüne gelince biraz sakinleşti ve büyük bir çaba harcayıp müziğini dizginleyerek edepli bir *andante*’ye dönüştürdü.

Parmak uçlarını duvarda asılı duran erkek ceketlerinin üzerinde gezdirdi, neredeyse hepsi siyah veya griydi, bir zamanlar sahip olduğu harikulade ceketleri anımsayınca içi sızladı. Aralarında yeşil kadife olanı her zaman severek giymişti; aynı şekilde kraliyet mavisi brokardan yapılmış ve kenarlarında çok şık şeritler olan ceketini de çok beğenirdi. İçlerinden en güzeliyse karşılığında nerdeyse bir servet ödediği kırmızı ceketiydi. Sonunda, duvarın en dibindeki, nispeten daha güzel parçaların sergilendiği bir stantta krem rengi, yeşil ve

kırmızı modeller gördü. Tam elini uzatacağı anda yanına bir adam geldi.

“Harika bir seçim beyefendi, bakımı kolay, karışık dokuma, rahatça giyersiniz. Kısa boylular için de kuplarımız var.” Askılardan birindeki ceketı çabucak çıkardı, Wolfgang’ın giymesine yardım etti ve onu iterek bir aynanın önüne götürdü.

Bu Ennö’nun eski ceketinden çok farklıydı! Wolfgang aynanın karşısında döndü ve tüm cephelerden kendine baktı. Rengi ne kadar güzeldi, olgun nar kırmızısı. İşte saygıdeğer bir erkek böyle görünmeliydi.

“Bu fırsatı kaçırmamalısınız bayım, asıl fiyatı üzerinden yüzde kırk indirim yapıyoruz.” Satıcı ceketin koluna takılı olan etiketi tuttu. “Takım olarak fiyatı 95.40’a iniyor.”

Wolfgang sevinçle satış elemanına baktı, ardından da aynadaki görüntüsüne; dudaklarına bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Yanında sadece 100 avroluk bir banknot vardı. Birkaç dakika sonra artık o takım elbisenin sahibi olmuştu; uzun süreden sonra ilk kez kendini eksiksiz bir insan gibi hissediyordu.

Bunu hesaba katarak cebinde kalan son madeni paralarla krem rengi bir toyota kiraladı ve giderek daha aydınlık görünen şehrin içinden geçerek evinin yakınına kadar geldi.

Önce bakmaya cesaret edemedi. Bir evin duvarında asılı bir görüntü gibi kendisine gülümsüyordu; sabun köpükleri, incecik bir tabaka halinde suyla ıslanmış, parlak bedeninden aşağı süzülüyordu; omuzlarından ve çıplak göğüslerinden beline, oradan da biçimli kalçalarına ve daha aşağılara. Bu pürüzsüz ve dolgun kalçalara bakınca elinde olmadan kasıklarında bir karıncalanma hissetti ve her ihtimale karşı elindeki elbise torbasıyla önünü kapattı. Yüzünde uyuklayan bir ifadeyle arabayı kullanan sürücü ise yanlarından geçen başka bir

arabadaki meslektaşını selamladı. Wolfgang indikten sonra çıplak kadının resmine bir kez daha bakmak için yürüyerek geri gitmekten kendini alamadı; ancak bu kez caddenin karşı tarafından gözucuyla bakabildi. Oysa resmin önünden gelip geçen erkekler bir kez bile başlarını çevirip bakmıyordu. Başını şaşkınlıkla sallayarak eve gitmek üzere geri döndü. Onu göndermiş oldukları bu devirde ahlak ne kadar çökmüştü. Bir kadının değil bacağı veya çıplak omuzu, tamamen çıplak bir resmi bile kimseyi öfkelenlendirmiyordu! Pırıldayan çıplak bacaklara gizlice bir kez daha baktıktan sonra gözlerini yere indirdi ve hızla oradan uzaklaştı.

Oysa çıplak da olsa, ıslak bacaklardan daha önemli şeyler vardı. Wolfgang bir gün operanın önünden yürüyerek geçerken temsil planında kalın, siyah harflerle *Sihirli Flüt* yazdığını görmüştü. O gün içine düşen ateş nedeniyle Puccini, Wagner ve Verdi'den feragat etmiş, hatta kafede bir şeyler atıştırmaktan vazgeçmiş ve elinde kalan mavi renkli son üç banknotu bu gösteriye ayırmıştı. Kendi kendine defalarca, temsil başlamadan önce bir konuşma yaparak kendisinden başka hiç kimsenin onun tarzında yapamayacağından emin olduğu şekilde hizmetlerini tanıtması gerekip gerekmediğini sorguladı. Eğer Piotr'un yanında olacağından emin olsaydı belki ondan cesaret alırdı. Sonunda temsil akşamı sıraya girip satıcıya banknotları uzatıncaya kadar sabırla beklemekten başka bir şey yapmadı. O da, "Üzgünüm bilet kalmadı," dedi. Wolfgang'a eğer ayakta bilet satılan gişeyi de göstermeselerdi, uğradığı düş kırıklığı nedeniyle herhalde kendini bile tanıyamayacaktı.

Artık mutlu sona ulaşmış olarak operanın taş merdivenlerinden yukarı çıkıp korkuluklara yaklaşılmaya çalışırken nabızı hızlı dörtlükler halinde atıyordu. Ayaktaki izleyicileri koltuklardan ayıran pirinç korkuluk adeta karnına girmişti fakat o,

dekorsuz sahnedeki Pamina'nın tanrısal berraklıktaki büyüleyici ayyasından başka bir şeyi algılamıyordu. Nasıl bir ses!

"Ölüm beni sarsamaz..."

Onun Pamina'sı, onun müziğı, onun *Sihirli Flüt*'ü! Aslında burada yüzlerce, hayır binlerce kez sahnelenmiş olmalıydı, oysa o besteyi henüz birkaç ay önce tamamlamış ve son sayfasına adını yazmıştı. Sahnede ne bir ağaç, ne bir çalı ne de renkli bir gökyüzü dekoru vardı; Sarastro'nun krallığı iki çıplak duvarla simgelenmişti ve renkli ışıklarla görüntüde farklı izlenimler yaratılıyordu. Wolfgang'ın tıyleri ürperdi. Daha önceki günlerde bulunduğı yerlerde belli belirsiz bir şekilde kapıldığı izlenim, burada elle tutulabilen, son derece güçlü bir gerçekliğe dönüşmüştü: Karşısındaki sahnenin çehresi tanınmayacak ölçüde değişmişti. Resitatifler kısa ve hızlı birer diyaloga dönüştüğünden bu tempo onu sersemletiyordu ve bu cılız seslere alışmak istemiyordu. Eğer müzik olmazsa, burada varlığını sürdüremezdi, hiçbir dayanağı olmayan bir yabancı olarak kaybolurdu. Ama müzik, onun müziğı hâlâ vardı! Tek bir notasını bile değiştirmemişlerdi, aksine son derece temiz ve kusursuz çalışıyorlardı. Anlaşılan artık onun zamanı gelmişti, dünya nihayet onun müziğinin gerektirdiğı olgunluğa erişmişti. Evet, artık yeni bir opera besteleyecekti, hem de tüm mekânları ve zamanları sarmalayacak nitelikte bir opera ve bu kez bestesinin kazandığı zaferi kendi gözleriyle görecekti.

Sihirli Flüt'ü sahnelendiğı daha sonraki günlerde tekrar izledi, yalnızca entonasyonda¹ ufak tefek farklılıklar saptadı, ancak hiçbirinde kusursuzluktan taviz verilmemişti; temsilcilerden hiçbirinin bir öncekinden farklı olduğunu söyleyemezdi. Topluluk, mutlaka çok uzun bir süre prova yapmıştı. Günler, hatta haftalar boyunca! Dünya ne kadar muhteşemdi!

¹ Enstrüman çalarken ya da şarkı söylerken, notaların olması gerektiğı gibi çıkması durumu. (ç.n.)

Operacılara ve müzisyenlere egzersiz yapmaları için bu kadar uzun bir süre verildiğine göre kendisi de ileride daha iyi koşullarda yaşamayı umut edebilirdi. Eğer bir eser gereken zaman ayrılarak bestelenirse, alelacele yapılan bestelerin arasında mutlaka bir yıldız gibi parlayacaktı.

Wolfgang son perde kapanıp da koyu bir lapayı andıran insan yığınını karışarak operanın merdivenlerinden indiği her gece, gözleri görmeyen bir pervane gibi, umut ve heyecanla *Blue Notes*'un yolunu tuttu. Orada nar kırmızısı kostümüyle bir yere oturup cebinde kalan son paralarla bira ısmarladı, yeni besteler için değişik hayaller kurdu ve operasını tasarladı. Bir yandan da gecelerin kraliçesinin çıplak ensesini anımsamanın hazzını duyuyor, onun kendisine baktığı o kısacık anı aklına getiriyordu. Mavi piyanoyu çaldığı gece onu selamlamasını anımsıyordu. Ve ona sahip olması gerektiğini biliyordu, bedeli ne olursa olsun. Şu anda ona müzikten başka verebileceği değerli bir şeyi olmasa da.

Hayatta en nefret ettiği şey bu tür isteklerde bulunmak olmakla birlikte, kulübün epeyce kalabalık olmasına karşın sahnedekinin yetersiz kaldığını düşündüğü sıkıcı bir akşam, mavi ışıltılı bara yaklaştı ve zenci barmene gerekçesini açıklayarak mekânın sahibini sordu.

Aşırı iri bir çocuğu andıran patron kapıdan geçerken başını eğmek zorunda kalmıştı.

Wolfgang'ın yüzüne bile bakmadan, "Tüm masalar dolu," diye homurdanarak yazarkasanın tuşlarına basmaya başladı.

"Muhterem beyefendi, hürmetlerimi kabulünüz..." Wolfgang bar tezgâhının ayak dayama çubuğunun üzerine çıktı ve mümkün olduğu kadar boyunu yükseltmeye çalışarak elini kulak kepçesinin arkasına koydu. "Bugün sahnede çalan

acemi çaylak, şeytanın akşam duasından anladığı kadar bile müzikten anlamıyor. Şunu bir dinleyin! Ne kadar kifayetsiz olduğunu duyuyor musunuz? Hiçbir şey mi? Hiçbir şey duymadınız mı? Enteresan...”

Lokalin sahibi çenesini ileri çıkarttı. “Ben böyle oyunlara gelmem.”

“Ah tabii ki Mösyö, bundan zerre kadar şüphem olmadığından emin olabilirsiniz, ama sizi temin ederim ki ben bu işten çok iyi anlarım.” Wolfgang hemen sırtıttı ve bir parça eğildi. “Yani çalmaktan bahsediyorum beyefendi, çalmaktan.”

“Sen başpalyaço musun nesen? Ama burası kabare değil. Ve yeni bir müzisyene ihtiyacım da yok. Hemen her akşam bir programımız var, akrobat da çok. Hafta içi gelen birkaç müşterisi için daha fazlası değmez.”

“Ama eğer doğru dürüst müzik olmazsa kısa bir süre sonra onlar da kaçır.” Üzerinde siyah renkte balıkçı yaka bir kazak olan bu dev gibi adama ısrarla baktı. “İsterseniz ben üç gece çalarım, hem de yalnız yemek ve bira karşılığında. Eğer bir faydası olmazsa işi tamamen bırakırım. Siz de orada duran için,” –Wolfgang bunu söylerken kolunu uzatarak, sahnede uyuyan piyanoyu işaret etti– “başkasını bulursunuz. Sizce de uygun değil mi?”

Kulübün sahibi kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona doğru geldi ve eliyle göğsüne vurdu. “Biz de seni bekliyorduk! Senin gibi gençlerden kaç tanesinin böyle kapıya geldiğinden haberin var mı?”

Wolfgang’ın yanıt vermesine fırsat kalmadan tezgâhın arkasındaki zenci barmen kulübün sahibine bir şeyler anlatmaya başladı; adam bunun üzerine sanki ilk kez görüyormuş gibi gözlerini Wolfgang’a dikti. Sonunda omuz silkti. “İyi öyleyse.” Başıyla mavi piyanoyu işaret etti. “Marifetli biri olduğunu söyledi. Haydi, doğru dürüst bir şeyler çal da dinleyelim.”

Ve Wolfgang çaldı. O anda aklına ne gelirse çaldı, eskileri, yenileri ve hepsini birlikte; kafasında sürekli daha cesur varyasyonlar oluşturdu, adeta zamanı unuttu ve etrafındaki boş yerler birer birer doldu. Lokalin canlandığını hissediyordu. Sonunda susayıp da büyük bir alkış alarak bara doğru gittiğinde *Blue Notes*'un arka masalarında oturan hiç kimsenin kalmadığını gördü, herkes mavi piyanonun etrafına toplanmıştı. Kulübün sahibi de aralarında oturuyordu; gözleri uzaklara, önünde açık duran kitabın sayfaları da uykuya dalmıştı.

Wolfgang güçlkle bir bar sandalyesine çıkıp oturdu, kendini mutfak iskemlesinin üzerine tırmanmaya çalışan küçük bir çocuk gibi hissetmişti. Zenci barmene döndü. "Patron daha çok müşteri istiyorsa iyi bir piyaniste ihtiyacı olacağını anlamıştır artık." Başıyla arkasındaki patronu işaret ediyordu. "Ben hiç değilse üzerime düşeni yaptım ve herhalde onun da üzerine düşeni yapmasını ve bir bira ikram ederek susuzluğumu gidermesini fazlasıyla hak etmişimdir."

Zenci barmen gülerek başıyla onayladı. "İhtiyarı avucunun içine aldın. Bence artık haftanın her günü sana iş verir." Bira bardağını Wolfgang'ın önüne doğru itti ve elini uzattı. "Czerny."

Wolfgang sevinçle adamın elini sıktı. "Moz... s...termann. Wolfgang Mustermann."

"Bak Wolfgang, şuradaki Adrian, bizim daimi müzisyenimiz sayılır." Czerny el ederek genç bir adamı yanlarına çağırdı.

Wolfgang adamı hatırladı, kısa bir süre önce onu, kontrbasın tellerini eliyle gitar gibi çalarken dinlemişti.

"Burada belirli günlerde çalar ve hep yanında başka müzisyenler getirir. Bence onunla konuşmalısın."

Adrian yanlarına geldi, başıyla Czerny'yi selamladı ve elini Wolfgang'ın koluna attı. "Felaket iyisin adamım! Ben Adrian. Daha sık çalmak istediğini duydum."

Wolfgang çekinerek başıyla onu onayladı, elini daha sıkı

kavradı ve bir an için yanlış metroya binmiş gibi bir hisse kapıldı. Bir gece kulübünde müzisyen olarak çalışmak, acaba kendisi hakkındaki ilahi takdir bu muydu? Oysa devlet operasının orkestra çukurunda olup etrafındaki müzisyenlerle el sıkışması gerekmez miydi?

Her neyse, her şeyin mutlaka bir anlamı vardı. Geçen haftalarda şehrin altındaki kilise mahzenlerinde yolunu şaşırdığı için şehrin birçok yerini keşfettiği gibi belki burada da bazı şeyler keşfedecekti. Üstelik müzik yapıldığına göre burasının da çok kötü bir yer olmaması gerekiyordu.

“Ama caz ekolünden gelmiyorsun galiba?”

“Şey, ben...” Wolfgang, Adrian’a çaresizlik dolu bir ifadeyle baktı. Yine karşısına bilmediği bir dile ait bir yığın sözcük çıkmıştı. “Salzburg’dan geliyorum.” Kuşkuyla karşısındakinin yüzünü inceledi.

Adrian başıyla anladığını gösterdi. “Aha! Klasik müzik eğitimin var, parmaklarının becerisinden anlamıştım.”

“Yani bugünün Viyanalılarında bu beceri yok mu artık?”

Adrian bir kahkaha attı. “Şakacısın!” Ardından kuşkulu bir ifadeyle Wolfgang’a baktı. “Ama aslına bakarsan burada piyano çalan cazcılardan hiçbiri sol eliyle bu kadar harika çalamaz, haksız mıyım? Ayrıca bugüne kadar hiçbir klasik müzik piyanisti bizimle uyum sağlayamadı. Önlerinde nota olmayınca nasıl çalacaklarını bilemiyorlar.” Wolfgang’ı süzdü. “Peki, başka ne yapıyorsun?”

“Şey, işte ben, sabahları erkenden kalkarım, tuvalete rahat çıkmak için kahve içerim, ondan sonra beste yapmak daha kolay geliyor, sandviç yerim, sandviçimi yer yemez...”

“Anladık oğlum, bu kadar ayrıntıya gerek yok. Ama bak ne diyeceğim, cuma akşamı yine burada çalacağız. Baterimiz, benim kontrbasım, bir de trompetimiz var. Eğer başka bir planın yoksa... Senin gibi biri bayağı işimize yarar.”

“Birlikte müzik mi yapacağız?” Wolfgang eğilir gibi yaptı. “Bütün kalbimle evet diyorum, benim için gerçekten büyük bir zevk olur. Mutlaka gelirim. Saat kaçta burada olayım?”

“Saat 19.00 çok iyi. Bak buraya numaramı yazıyorum, her ihtimale karşı.”

“Saat o dokuzda mı?” Wolfgang alnını buru turdu, kendisine uzatılan k ğıdı aldı. “Ama benim saatim sadece 12 saati gösteriyor...”

“ ok iyi bu!” Adrian güldü ve Wolfgang’ın omzuna vurdu. “Bana da hep böyle oluyor. Haydi ho  a kal, cumaya g r   r z.”

Wolfgang elini kaldırarak onu selamladı, ardından düşünceli şekilde birasından bir yudum aldı ve dudağının üzerinde kalan köpüğü sildi. Belli belirsiz bir biçimde kendi döneminde Latin kökenlilerle bu nedenle ya anmı  olan karışıklıkları anımsamı tı. O zaman da babasıyla birlikte onların kullandıkları değişik zaman birimine alı makta zorlandıkları için ne kadar çok randevuya gecikmi lerdi. Anlaşılan yeni dünyada da durum pek farklı değildi. Wolfgang kendini buz tutmuş bir g l n üzerinde y r yormu  gibi hissetti; adımlarını sağlam atamıyor, sanki garip bir dansın figürlerini yapıyormu  gibi yalpalıyor, sürekli bir sonraki adımda buz tabakasının kırılıp altındaki derin suya d  e eği korkusunu ya ıyordu. Hiç olmazsa Piotr bir an önce dönseydi de onu salimen kıyıya çıkarıyordu.

Wolfgang nihayet yataktan kalkıp ıslanmı  ve soğumu  ayakkabılarıyla kafeye geldiğinde saat neredeyse öğleye geliyordu. Soğuktan titreyerek sokaklarda dola mı  ve mağazaların vitrinlerine bakmı tı. Vitrinlerden birinde Noel’e uygun bir tarzda pırıldayan dev bir sol anahtarı görünce hemen durdu ve burnunu vitrinin camına yapı tırarak sergilenen kemanlara

ve viyolonselere baktı; davullar ve trompetler de sanki gökten inmiş melekler gibi tüm görkemleriyle asılı oldukları yerde salınıyorlardı.

Çerçevesi olmayan, yüksek cam kapının üzerinde sarı yıldız harflerle *Liebermann ve Oğlu* yazıyordu. Wolfgang hiç duraksamadan içeri girdi. Ayaklarını bastığı, aşırı büyüklükteki, güvercin mavisi, kalın dokunmuş yelken bezini andıran halı ahşap döşeme zeminin gıcirtısını pek fazla bastıramıyordu. İçeriye ahşap ve kâğıt kokusu sinmişti. Ayna gibi cilalanmış bir piyanoyu usulca okşadı, birkaç akort denedi. Büyüleyici bir tınısı vardı, güçlü, berrak, sarmalayan, ancak yine de yumuşak. Ne kadar şahane bir enstrüman! Piyanonun önündeki üzeri kumaş kaplı tabureye oturup ellerini tuşların üzerinde gezdirirken cennet yine de var diye düşündü. İçinde duyduğu mutluluk, bir nehir gibi kabardı ve ellerinden tuşlara akarak mekâna yayıldı.

“Bösendorfer’i beğendiniz mi?”

Beğenmek! Ne kadar yetersiz bir ifade. Bu büyüleyici, şahane, harikulade bir piyanoydu! Wolfgang yanıt vermek yerine birkaç vahşi stakkati daha çaldıktan sonra gülerek satıcıya baktı. Ceketinin klapasına takılı altın rozetin üzerinde *J. Liebermann jun.* yazıyordu. “Daha düzgün bir modeliniz yok mu?”

J. Liebermann jun. hoşnutsuzluğunu belli eden bir ifadeyle sırtını gererek Wolfgang’dan kendisini mağazanın iç bölümüne doğru izlemesini istedi. “Size çok güzel bir Steinway de gösterebilirim, ama fiyatı da ona göre.”

“Ne kadar?”

Satıcı, “40.000” dedikten sonra Wolfgang’ın ayağındaki çamurlu ayakkabılara baktı.

“Piyuu, nerdeyse 14.290 adet sosis parası. Bununla insan uzun bir süre aç kalmaz.”

Satıcı başını, Wolfgang'ın burun deliklerini görebileceği kadar dikleştirerek, "Bösendorfer de yaklaşık yirmi sekize geliyor," diye karşılık verdi.

"Demek ki tam olarak 10.000!" Wolfgang'ın gözleri parlamıştı.

"Hayır, kesinlikle değil, fiyatlarımız sabittir."

"Sosis, tam tamına 10.000 sosis." Wolfgang sevecen bir tavırla piyanonun nota tablasını okşadı. "Yine de: Çok fazla!"

"Peki, siz ne kadar ödemeyi düşünüyorsunuz?" Satıcı bunu sanki konuşurken bir yandan da gazete okuyormuş gibi sormuştu.

"Şu anda tek düşündüğüm birazcık çalmak. Saygıdeğer beyefendi, sizi temin ederim ki –lanet olsun ki bu çok zor bir durum– beş parasızım!" Wolfgang bunu söylerken ceplerinin içini çekip dışarı çıkarınca yere yalnızca buruşuk bir kâğıt parçası, metro kartı ve biri yeşil biri de beyaz olan ayıcık biçiminde iki adet şeker düştü. Hemen bunları toplayıp cebine soktuktan sonra, parmaklarını pantolonuna sürerek temizledi ve kendini tabureye bırakarak tuşların üzerinden geçti. Bu da kuşkusuz kusursuz bir piyanoydu, berrak ve pürüzsüz bir sese sahipti, ama ilk denediğinin yumuşak, heyecan verici, dişi sesi onu çok daha fazla etkilemişti.

"Üzgünüm beyefendi ama bu çok değerli enstrümanları yalnızca müşterilerimize tahsis edebiliyoruz."

"İyi günler, Herr Liebermann!" Giriş kapısından gelen bu yapmacık kadın sesi satıcının yüzünde şeytani bir tebessüm yaratmıştı.

J. Liebermann alçak sesle tıslar gibi Wolfgang'a, "Bu tarafa geçer misiniz lütfen," dedi.

Wolfgang yerinden kalktı ve bir uşak gibi hafifçe eğilerek geri geri Steinway'den uzaklaştı. Kürklere bürünmüş olan hanım müşterinin önünden geçerken eğilerek onu da selamladı

ve keyifli bir mırıldanmayla ilk piyanonun önüne oturdu. Tiz kadın sesleri müzikallerde hep iyi giderdi! Az sonra yüksek tempoyla köpüren bir kapriçyoyu¹ yarılamıştı. Müzik Liebermann'ın sesiyle yarışıyordu. Buna bir de gök gürlemesini andıran bir basso ekledi. Kulağına gergin bir tartışma sesi geldiğinde, aklına gelen son derece muzip bir fikre uyarak diyez minörden cesaretle la bemole atladı.

“...burası çulsuz piyanistlerin egzersiz salonu değil ki! Yarın bunlardan üç tanesi daha gelir, ben de sürekli akort yaptırmak zorunda kalırım.”

“Ama bunun gibisini bir daha bulamazsın. Kimseyi rahatsız etmiyor ki, aksine benim hoşuma gidiyor.”

“O zaman evine çağır, bu tiplerin yeri burası değil.” J. Liebermann jun. hızlı adımlarla mağazadan çıktı ve geçerken gözlerinde büyük bir öfkeyle piyanonun durduğu tarafa baktı. Wolfgang şaşkınlıkla arkasından bakakaldı.

Birisi yavaşça yanına yaklaştı. “Aslında böyle söylemek istemedi, onu burada rahatsız eden tek kişi benim.” Elinde bastonu olan bir bey gülümseyerek Wolfgang’a doğru geldi ve elini uzattı. “Liebermann, Senior. Lütfen rahatsız olmayın.”

Adamın elindeki bastonun mu, yoksa uzun süre kullanılmış, kaliteli deriyi andıran cildinin mi buna sebep olduğunu bilmiyordu ama Liebermann’daki bir şey, Wolfgang’a çoktan unutulmuş bir içtenlik duygusunu, bestelemiş olduğu bir sonatı anımsattı; kim bilir o sonatı ne zaman bestelemişti? Wolfgang adamı gülümseyerek selamladıktan sonra anımsadığı o *andante*’nin teması üzerinde çeşitlemelere başladı.

Wolfgang çalmayı bitirince, adam alçak, fakat güçlü bir sesle, “Bravo,” dedi. “Harikulade. Zaten Mozart’ı çok severim.”

“Demek çaldığım parçayı biliyordunuz?” Wolfgang, birisi yanında bir ateş yakmış gibi duyguya kapılmıştı.

1 Çalgı veya ses için bestelenmiş, serbest biçimde parça. (ç.n.)

“Tabii ki.” Liebermann ağır ağır yürüyerek piyanonun etrafında bir tur attı, serbest kalan elini piyanonun üzerinde kaydırıyordu. “Arada bir kullanılması iyi oluyor. Şu anda hangi piyanoyu çalıyorsunuz?”

“Eh... Pencereilerin içi, masaların kenarı, yani o anda neresi müsaitse.”

Yaşlı adam bir an için gülecek gibi oldu, ardından ciddi bir ifadeyle Wolfgang’a bakarak. “Ciddi misiniz? Yani kendinize ait bir enstrümanınız yok mu?”

Wolfgang sessizce olmadığını belirtti.

“O halde hayatınızı müzikle kazanmıyorsunuz. Bu beni çok şaşırttı.”

“Oh hayır, tabii ki tek geçim kaynağım müzik, benim için damarlarımda akan kan gibi!” Wolfgang ellerini tuşların üzerine bıraktı ve do majör tonda bir kalp vuruşu çaldı. “Ama şu anda fazla karın doyurmuyor...” Fa minöre döndü ve ardından ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. “Wolfgang Mustermann, besteci.”

Liebermann kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Besteci, demek.” Piyano taburelerinden birini çekip oturdu ve bir bacağına öne doğru uzattı. “Benim için biraz daha çalın Herr Mustermann, Mozart çalmaya devam edin, onun bestelerinden daha güzeli yok.” Bir süre sonra yerinden kalktı –bunu yaparken ne kadar zorlandığı belli oluyordu– ve bir kapının ardında gözden kayboldu. Bir süre geri dönmemesine karşın Mozart, onun kulağının sürekli kendisinde olduğundan, onu bütün dikkatini vererek dinlediğinden, hatta yüzlerce yıllık notaları çalarken, neşeli kadanslarla kaçamak yaptığını fark ettiğinden emindi.

“Üzgünüm, fakat şimdilik sizin için sadece bunu yapabiliyorum.” Liebermann tekrar yanına dönmüş, elindeki kâğıdı Wolfgang’a uzatıyordu; bu kâğıt, şimdiye kadar görmüş

olduklarından daha kalındı ve rengi de çiğ beyaz değildi. Üzerinde iki isim ve isimlerin yanında çok basamaklı birer numara yazılıydı. “Burada ders verebilirsiniz. Beni referans gösterin.”

Wolfgang parmaklarından birini hafifçe ıslatarak mavi yazının üzerinde gezdirdi. Bu zarif yazı gerçekten de mavi mürekkeple yazılmıştı. Minnet dolu bir ifadeyle gülümsedi, kibarca eğildi ve kartı, pantolonunun cebindeki ayıcık biçimindeki şekerlemelerin yanına koydu.

“Takviye geldi!” Jost dairenin kapısını kalçasıyla iterek açtıktan sonra bira kasasını sürükleyerek Enno’nun odasına getirdi. “İşte. Bensiz ne yapardınız bilmiyorum. Hem de soğuk.” Etrafına bakınca yeni tiplerin gelmiş olduğunu gördü, aralarından gözlüklü bir tanesi köstebek gibi bakıyordu.

“Bu Gernot, Tom getirmiş.”

“Hi.” Jost, Enno’nun bir sandalyenin üzerine atılmış olan giysilerini kaldırarak kendine yer açtı. “Tom’la birlikte mi çalışıyorsun?”

“Hayır, ben müzisyenim. Halen müzik akademisinde öğrenciyim, gelecek dönem diploma alacağım.”

“Müzisyen demek. Peki, ne çalışıyorsun?” Jost, elindeki bira şişesiyle havada bir keman çizdi.

“Hayır, piyano çalışıyorum, ama ana dallarım bestecilik ve orkestra şefliği.”

“Bes...” Jost ağzındaki birayı havaya püskürttü. “Enno! Duydun mu? Bir bes-te-ci!”

Yanındaki sarışın güzele iyice sokulmuş halde yatağın üzerinde oturan Enno o tarafa baktı. “Madem öyle elini içkiden çeksin.”

Gernot başını bir parça omuzlarının arasına doğru çekti.

“Şakaydı!” Enno öne eğilerek açılmış bir bira şişesini ona uzattı. Şişenin üzeri buğulanmıştı. “Kısa süre önce de bes-te-ci olduğunu iddia eden bir ziyaretçimiz oldu. O kadar çok çekmişti ki bizi öldürmesinden korktuk. Hemen yatırdık, ertesi gün öğleden sonraya kadar bir deste nota yazmış. Nereden geldiğini bilmiyoruz.”

Jost, “Steinhof’tan gelmiştir, başka nereden olacak,” diye söze girdi. “Saçma sapan bir sürü şey söyledi, sonra da Mozart olduğunu söyledi! Belki de numara yaptı.”

“Belki de geçen yıl dirilen Mozartların ilkidir, onun için nota yazmayı biliyordur.” Köstebek gözlüğünün ardından mahcup bir ifadeyle gülüyordu. “Yine de bir tarzı olmalı!”

“Pöh, kim bilir neler karaladı.”

Enno başıyla Gernot’u işaret ederek, “Bunu en iyi o bilebilir,” dedi ve kitaplığını karıştırmaya başladı.

Jost elini alnına vurarak, “Gerçekten o pislikleri sakladın mı yoksa?” dedi. “Sen sahiden de cinsmişsin!”

Enno raftan aldığı bir deste beyaz kâğıdın üzerine üfleyince etrafa saçılan toz zerrecikleri ayaklı lambanın ışığında dans etmeye başladı; o sırada kitaplığın altına saklanmaya çalışan siyah bir şeyi ayağıyla ezdi. Sonra da kâğıtları Gernot’a uzattı. “İşte meslektaşın Mozart’ın eseri. Ben gidip biber çorbası ısınmış mı bakayım.” Elini uzatarak sarışını yanına çağırdı ve ikisi birlikte mutfağa gittiler.

Gernot, kucağındaki sayfalara bir göz attı, parmağıyla notaların üzerinden geçti. Gerçekten: Nota satırları kurşunkalemle çizilmişti, satır başlarında daha ince olan aralıklar, satır sonlarına doğru genişliyordu. Notalar tükenmezkalemle yazılmış, 8’lik ve 16’lık notaların gövdelerindeki mürekkep dağılmıştı. Gernot, şaşırtıcı ölçüde gerçek gibi görünen imzayı görünce bıyık altından güldü ve ayaklı lambanın altındaki sandalyeye

geçerek notalara daldı, müziğin derinliğinde kendini kaybetti. Kulakları bu besteden başka bir şeyi duymuyordu; bestenin neredeyse tamamen barok tarzda yapılmış olmasına karşın, bu kadar küstahça bir cesaret ve ustalık yansıttığını görünce bir huzursuzluk duydu. Ancak bunun kıskançlıkla ilgisi yoktu, daha çok bir tür geri çekilmeydi. Bu tür yapıtlar nedeniyle, ki Tanrı'ya şükür bunların sayıca çok fazla olması mümkün değildi, günün birinde Kaernten'de babasının işlettiği lokantaya dönerek orada müşterilerin kadehlerine şarap ve konyak doldurmak ve her cumartesi akşamı birinin santur¹ çalarak turistleri eğlendirmesini izlemek zorunda kalmaktan korkuyordu.

Bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı.

“Bir şey yemiyor musun?”

Gernot başını kaldırdı. Gözlüğünü düzeltti, notaları topladı ve diğerlerinin peşinden mutfağa gitti. Herkes burada toplanmış, kahve fincanlarına veya müsli kâselerine doldurdıkları çorbayı kaşıkliyordu. Az sonra adı Enno olan bir adam yanına geldi ve eliyle kâğıtlara vurdu.

“Eee, bizim Mozart neler yazmış bakalım?”

Gernot omuz silkti, “Elbette kayda değer bir şey değil. Herhalde kaçığın tekiydi, saçma sapan şeyler karalamış.”

“Aha, yine de yazık.” Enno çorbadan bir kaşık aldı. “Hımm, güzel.”

Gernot aradan bir sayfa çekti. “Gerçekten de pek akli yerinde değilmiş, şuraya baksana, altına da Mozart diye imza atmış.” Masadan açılmış bir şarap şişesi alarak bir kadeh bulmak için bakınmaya başladı. “Bunları yanıma almamın bir sakıncası var mı sence? Seminerde gösterince herkes gülmekten ölür.”

1 Irak, İran ve Hindistan kökenli, üzerine gerili tellere bagetler vurularak çalınan bir tür enstrüman. (ç.n.)

“Sorun değil, mademki çöpe gidecek, sende kalsın.”

Gernot, rulo halinde sarılmış notaları ceketinin iç cebine soktu. O arada nihayet kendine bir kadeh bulabilmişti.

Wolfgang, yolu kaybettiği için uzun süre yürümek zorunda kalmıştı, nihayet eve vardığında yorgunluktan ayakları ağrıyordu. Ancak onu yoran uzun süre yürümüş olması değil, yollar eskisi gibi yumuşak balçıkla kaplı olmadığı için, taş gibi sert zeminde yürürken attığı her adımı hissetmesiydi. Yolda gelirken birçok metro istasyonunu geçmiş ve her defasında bir sonrakine girmeyi planlamıştı, oysa Piotr tedbirli davranarak ona metro için aylık kart almış ve bunu sık sık kullanabileceğini söylemişti. “Kullanmazsan boşa gider.” Wolfgang ise, tünellerden oluşan bu karanlık labirentin içinde kaybolmak ve yanlış bir semte çıkmak korkusu ağır bastığı için yorulmayı yeğlemişti.

Liebermann’ın kartını uzun süre inceledi. Müzik aleti ticareti yapan bu adamın ona piyano dersi öğrencisi bulması için verdiği karta niçin adres yazmayıp da yalnızca rakam yazdığını bir türlü çözemedi. Bu rakamların ne anlama geldiğini anlayabilmek için kafa yordu, sonunda ertesi gün rakamlar yardımıyla adres bulup bulamayacağını fırıncı kadına sordu, fakat o da yüzünde sert bir ifadeyle, verilerin gizliliğine ilişkin bir şeyler homurdandı. Wolfgang yine anlamadığı sözcüklerden oluşan dalgaların altında kalmıştı.

Ancak evin önüne vardığında birden eliyle alnına vurdu. Bunu nasıl olmuş da daha önce düşünememişti; Liebermann adresi şifrelemişti, bunu kendisi de yazışmalarında sık sık yapardı. Hemen alfabenin ve şehir planının yardımıyla şifreyi çözmek için hızla merdivenleri çıktı. Ama sayıların yerlerini

değiştirerek, artırarak, bölerek çarparak ve toplayarak yaptığı tüm denemelerin hiçbirisi işe yarar bir sonuç vermedi. Bunun üzerine düşünceli bir şekilde masanın üzerindeki şehir planını kaldırdı. Belki de müzikle çözebileceği bir bilmeceyle karşı karşıyaydı, Liebermann onun için bir sınav hazırlamıştı. Gerçekten de ikinci satırdaki rakamları mi bemol majör skalasına göre notalara dökünce, ortaya son derece hüznümlü bir melodi çıktı. Heyecanla, sayıların önündeki ismi de çocukken babasıyla sayıları ve harfleri notalara dönüştürürken kullanmış oldukları yöntemle notaya döktü, bu kez de ortaya bir kontropuan çıktı. Harika! Şu Liebermann tilkinin tekiydi. Wolfgang büyük bir coşkuyla bestelemeye devam edince son derece güzel bir piyano sonatını yarılmış olduğunu fark etti. Üçüncü bölüme geldiğinde artık hava kararmaya başladığından, nota çizgilerini daha iyi görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Birden mum getirmek için yerinden kalktı, ancak hemen ardından içini çekerek hiç kımıldamadan öylece durdu, kolları iki yana sarkmıştı; içinde bulunduğu mekânın, zamanın, hatta oturduğu sandalyenin bile yabancı olduğunu düşününce boğazı düğümlendi. Sonunda kendini topladı, kapıya doğru gitti ve duvardaki düğmeye basarak tavandaki lambayı açtı, oda bir anda gündüz gibi aydınlandı.

İçini çekerek yeniden yerine oturdu ve Liebermann'ın yazdığı kontrpuan rakamlarıyla oldukça cüretkâr bir tınıya kavuşmuş olan bas sesine bir göz attı. Sonuçtan duyduğu hoşnutlukla bacıklarını ileri uzattı. Liebermann'ın verdiği iki rakam dizisinden ilkinin üzerinde yeniden yapacağı çalışma, herhalde gece geç saatlere kadar sürecekti; orada da şimdiki gibi bir hazineyle karşılaşmak onu hiç şaşırtmayacaktı.

Ve hemen ertesi gün, üzerinde sarı yaldızlı harfler yazılı, yüksek cam kapıdan içeri fırtına gibi daldı. Liebermann'ın müzik cennetinde hiç kimseyi göremedi, yalnızca büro

bölümünden alçak bir ses geliyordu. Wolfgang bunun üzerine, o şahane Bösendorfer'in taburesine oturdu ve sayılardan oluşturduğu temayı alçak tonda çalmaya başladı, ardından ikinci sesi de ekledi. Ancak o anda, önceki gece tasarlamış olduğu sonattan vazgeçip füge¹ geçti ve bir süre beş sesli çaldıktan sonra cesaretle Liebermann'ın birinci satıra yazdığı rakam dizisine başlayınca, yaşlı adam bastonuyla yanında belirdi.

"Herr Mustermann!" Liebermann bastonunu bir iskemleye dayadı ve yavaşça alkışladı. "Bu olağanüstü."

"Değil mi?" Wolfgang hınzır bir ifadeyle ona güldü. "Anlaşılan sizinle aynı hamurdanız." Ellerini tuşlardan çekerek bir elini Liebermann'a uzattı. "Verdiğiniz bilmeceyi sizi memnun edecek şekilde çözdüğüme göre, artık ümit ederim ki adresleri verirsiniz."

Liebermann hiçbir şey anlamadığını gösteren bir ifadeyle ona baktı. "Bilmece mi? Adresler mi? Asıl siz bilmece gibi konuşuyorsunuz dostum."

Wolfgang hâlâ yüzündeki ifadeyi bozmadan, boş yere Liebermann'ın bakışlarında bir muziplik aradı. Acaba bu adam kaç yaşlarındaydı? Saçları bembeyaz olduğuna göre yetmiş yaşının epey üzerinde olmalıydı. Acaba bir gün önce aklına gelen bir şeyi unutmuş olabilir miydi? Wolfgang cebinden üzerinde rakamların yazdığı, katlanmış haldeki kartı çıkardı, açtı ve sevecenlikle gülümseyerek Liebermann'ın gözlüğüne yaklaştırdı. "Mutlaka hatırlayacaksınız sevgili Liebermann, sevgili dostum, hah ha, bana piyano dersi için vermişsiniz."

Liebermann kartı alıp bir göz attı ve Wolfgang'a döndü. "Evet, telefon etmediniz mi daha?"

1 Çoksesli müzikte bir beste türüdür. Konu adı verilen, özelliği olan üretici bir temanın birbirinin benzerleri biçiminde yinelenmesinden oluşur. Kontrpuan müziğinin en önemli türlerinden biridir. Fügler 2, 3, 4 veya daha çok sesli olabilir. (ç.n.)

Telefon etmediniz mi? Wolfgang bu kelimeyi belleğinde aradı ama uygun bir karşılık bulamadı. Telefon etmek? Acaba bu sözcüğü hiç Piotr'dan duymuş muydu? Düşünceler, sözcükler ve sesler beyninin içinde sanki karmakarışık bir çekmecedeymiş gibi duruyordu. "Şey. Şimdi..." Liebermann'a bakmaya cesaret edemedi, onun yerine gözlerini piyanonun tuşlarına çevirdi ve işaretparmağını bemol ile diyez arasındaki aralığa soktu. "Telefon, evet, yani..."

"Ah Tanrım, siz sanatçılar." Liebermann içini çekerek ayağa kalktı, yavaşça başını salladı. "Aslında hiç de çekingen görünmüyorsunuz Herr Mustermann." Eliyle Wolfgang'a kendisini izlemesini işaret ederek büroya girdi ve küçük, siyah bir aygıtı eline alarak üzerine parmağının ucuyla basmaya başladı. Bu herhalde bir çalgı aletiydi; çünkü her basışta düdük sesine benzeyen alçak bir ses çıkarıyor, çocuklar için yapılmış bir enstrümanı çağrıştırıyordu. Sonunda Liebermann aleti kulağına dayadı.

"Merhaba, ben Liebermann. Nasılsınız?"

Wolfgang şaşkınlıkla, "Gayet iyiyim," dedi, ancak yaşlı adam ona bakmadı, gözleri kapının çerçevesinin üzerindeki bir noktaya çevriliydi.

"Size bir piyano öğretmeni göndermek isterim. Acaba halen ihtiyacınız var mı?"

Wolfgang sırtını kabarttı. "Size piyanodaki ustalığımla kolay kolay kimsenin boy ölçüşemeyeceğini garanti ederim!"

Liebermann öfkeyle elindekini Wolfgang'a uzattı. "En iyisi doğrudan kendisiyle konuşmanız, şu anda burada, yanımda. Bir dakika lütfen."

Wolfgang çekinerek siyah nesneyi aldı ve kuşkulu bir tavırla başparmağı ile işaretparmağının arasında tuttu. Üzerinde, her birinde üçer tuş bulunan beş sıra vardı ve her tuşun üzerinde bir rakam yazılıydı. Ayrıca, içinde yeşil bir ışığın

yandığı dikdörtgen biçimindeki bir pencerede bazı şekiller görülüyordu, bunların üstünde de Siemens kelimesi yazılıydı. Wolfgang eliyle tuşları yokladı ve “bip” sesi duyulana kadar hafifçe beş rakamının üzerine bastırdı, ardından da dörde. O da aynı sesi çıkardı ve sustu. Wolfgang düş kırıklığına uğramış bir halde aleti Liebermann’a geri verdi.

Liebermann kaşlarını çatı ve fısıldayarak, “Haydi konuşsanıza, bugüne kadar daha hiç kimseyi yemedi.”

“Alo?” Alçak tonlu bu metalik ses aletten geliyordu. “Alo!”

Wolfgang nesneyi kulağına biraz daha yaklaştırarak, “Alo,” diye karşılık verdi.

“Kiminle görüşüyorum?” Metalik seste bir sabırsızlık hissediliyordu.

Wolfgang aygıtı kulağından çekerek hayretle baktı. “Konuşuyor,” diyerek Liebermann’a döndü.

“Alo! Herr Liebermann!”

“Hayır Mustermann. Adım Mustermann. Ama ben de en az onun kadar cana yakınım, hah ha!”

“Kim? Mustermann mı?”

Yanıt veren bir makine! Wolfgang aygıtı iyice kulağına bastırdı. Hoşuna gitmeye başlamıştı “Evet doğru, Mustermann. Viyanalı bir besteci. Peki, sen kimin nesi oluyorsun?”

Liebermann eliyle alnına vurdu, yüzünde gördüklerine inanamayan bir ifade vardı. Wolfgang yutkundu. Belki de böyle bir aygıtla konuşurken nazik olmak gerekiyordu. “Affınızı istirham ederim, muhterem, şey, hanımefendi.”

“Auerbach.” Ses artık hırçınlaşmıştı. “Piyano dersleri konusunda sizinle çalışabileceğimden pek emin değilim. Bana tekrar Liebermann’ı verin.”

Bir aksilik olmuştu. Aygıtı Liebermann’a uzattı ve Liebermann aygıtı sakinleştirici bir şeyler söylerken gülümsemeye çalıştı. Yaşlı adam sonunda bir parça kâğıdın üzerine bir şeyler

not etti. Gerçekten de bir insanla konuşuyor gibiydi. Tanrım! Bu da mutlaka Piotr'un makinesi gibi, eskiden imkânsız olduğunu düşündüğü şeyleri mümkün kılan tuhaflıklardan biriydi. Acaba bu aygıt gerçekten de bir insanın sesini, kendisi orada olmadığı halde, uzaktaki bir insanın kulağına ulaştırabiliyor muydu? Kısa bir süre önce sokakta gördüğü genç bir kadını anımsadı; o da durmuş, yanında Tanrı'nın tek bir kulu bile olmadığı halde, bir eli kulağında, hararetli bir şekilde birisiyle tartışıyordu. Wolfgang kadının pek akli başında olmadığını düşünmüş ve acıyarak gülümsemişti. Liebermann aygıtı elinden bırakana kadar farkında olmadan kaşıyla oynadı.

"Siz gerçekten tuhaf bir adamsınız Mustermann. Bir Auerbach'la asla böyle konuşmamanız gerekir. Şansınız var ki şakadan anlıyor." Wolfgang'ın eline yeni bir pusula verdi. "Oraya gidin ve dikkatli davranın. Ders başına mutlaka 20 avro öder."

Wolfgang uysal bir şekilde Liebermann'ın ardından bürodan çıkarken birden döndü ve garip aygıtı bir kez daha eline alarak üzerindeki yazıya baktı. S-I-E-M-E-N-S. Akılda tutması zor değildi. Mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Gelecek sefer böyle açıklar vermemeliydi.

Wolfgang, Piotr'un dönmesine kaç gün kaldığını hesaplıyordu. Bir sayfa kâğıttan yaptığı takvim, hapishanelerde duvarlara atılan çizikleri çağrıştırıyordu. Wolfgang her sabah yeni başlayan günün adını özenle satır başına yazıyor, akşamları yatmadan önce de o gün neyi bestelediğini not ediyordu. *Blue Notes*'da çalacağı akşamları kırmızı kalemle işaretlemişti. Bunlar, onu dışarıdaki yeni, eğreti dünyaya bağlayan, incecik ipliklerdi. Nasıl her sabah kalkınca korkarak pencereye gidip her şeyin hâlâ bir önceki gece olduğu gibi yerli yerinde durup durmadığına bakıyorsa, günde birkaç kez de kalemle

yazdığı yazıların da durup dururken kaybolup kaybolmadığını kontrol ediyordu. Onun için artık her şey mümkündü, hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Madam Auerbach'la piyano dersi için buluşacağı tarih perşembe gününe denk geliyordu, ancak bunu bir hafta sonraki perşembe gününe not etmişti. Çünkü hemen kısa bir süre sonra oraya gidemeyeceğini biliyordu; ama onu dinlediği zaman kesinlikle bu küçük yanılgıyı hoşgörecekti.

Buna karşılık, Adrian ve arkadaşlarıyla çalacağı akşamı sabırsızlıkla bekliyordu. Çünkü son iki gündür tamamen parasızdı, kuru bir sandviç ekmeği alacak kadar bile parası kalmamıştı, bir önceki hafta sabah kahvaltılarında defalarca yediği o lezzetli elmalı tart ise artık söz konusu bile olamazdı. Piotr'un soğuk erzak dolabında yalnızca konserve kutuları vardı, bunları açarken daha önce başparmağını kestiği için artık çok dikkatli davranıyordu. Piotr'un, pişirmesi çok kolay dediği makarnaya ise bir daha asla elini sürmemeye kararlıydı. Bu ateşi görünmeyen ocağın ne işe yaradığını henüz çözememişti. Makarnayı gece gündüz musluktan akan sıcak suda haşlamayı denemişti. Oysa bu suyla sadece Piotr'un sihirli kahve unuyla küçük bir fincan koyu kahve yapılabilirdi. Makarnalar iğrenç bir hamur yığınınna dönüşmüş ve yine de açlığını bastırabilmek adına yediği için taş gibi midesine oturmuştu.

Wolfgang, operaya gidemediği gibi, bir lokantaya girip karnını doyurması da söz konusu olmadığından, evde konserve çorba içip yanında sardalye konservesi yiyerek çalışmalarını sürdürmeye çabalıyordu. Piotr'un küçük yemek masasını, aşağıya idrarını yaptığı pencerenin önüne çekmişti, buradan dışarıya bakınca üzerleri yıpranmış eğri büğrü çatıları görüyordu. Bazen öylesine bir göz atınca, bu manzara sanki evindeymiş gibi bir izlenim yaratarak onu ödüllendiriyordu. Bazı akşamlar da yanındaki yastığın üzerine dağılmış,

dalgalı, yumuşak saçların artık kendisini beklemediğini unuttuyor, bazen de ağlayan bir çocuk sesinin uykusunu bölmeye çalıştığını duyar gibi oluyordu. Böyle anlarda korkuya kapıldığı için gidip makineyi çalıştırıyor ve yalnızlığın, başının içindeki sesleri silip atmasından korktuğu o yüksek sesli zehrine karşı koymaya çalışıyordu.

Böylece gün doğumundan önceki geç saatlere kadar çalışmaya devam etti. Işığı söndürüp yatarken, eskiden bu saatlerde kalktığını anımsayınca içi daraldı. Sokak lambalarından içeri giren ışığı kesmek için perdeyi hızla çekip kapattı. Bu yeni alışkanlığının nedeni herhalde çalışırken yanan ve saat kaç olursa olsun etrafı gündüz gibi aydınlatmaya devam eden ve onu uyanık tutan lambaydı. Oysa daha önceki yaşamında kullandığı gaz lambasının huzursuzca titreyen alevi ona yaşamın yanı başında olduğunu anımsatıyordu. Hele şu edepsiz mum ışığı; her gece cin gibi oynayan aleviyle –iş bittiği zaman– hem kendini hem de onun gözlerini küçülterek, sonunda son kez yorgun bir göz kırpmasıyla artık dinlenme zamanının geldiğini haber vermek için bestelerine sızıyordu.

Sonunda bir sabah, Wolfgang daha yeni uykuya dalmışken, Piotr'un anahtar demetinin kapıyı açarken çıkardığı, o özlemle beklediği çingirdama sesiyle uyandı. "Piotr, ne büyük bir mutluluk bu! Sevgili dostum, pşeatşil. Salimen döndün, Tanrı'ya şükürler olsun! Umarım yolculuğun rahat geçmiştir."

Kemancı yorgunluktan inleyerek kendini bir koltuğa attı. "20 saat yol yaptık, beş kişi bir Golf'ün içinde. Hemen bir kahve içmem gerek!" Piotr kalktı, su ısıtıcıyı çalıştırdı ve boş bir kahve fincanı aldı. Ardından buzdolabının kapağını açtı ve homurdanarak içindeki yarısı bitmiş, yeşil fasulye konserve-sini aldı. Yavaşça Wolfgang'a döndü ve ona sanki egzotik bir hayvana bakar gibi baktı.

“Bana bir tek bunu mu bıraktın?”

Wolfgang ağzını güler gibi yaydı. “Bezelyeler, fasulyeler, mercimekler, büzüğümüzü güldürürler!”

“Kahve de bitmiş. Yenisini niye almadın?”

“Ah sevgili Piotr, en iyi dostum. O kadar zor durumdayım ki ancak en acil ihtiyaçlarımı karşılayarak sabırsızlıkla dönmeni bekledim.”

“Ne?”

Piotr’un yüzündeki anlayışsız ifadeyi görünce Wolfgang’ı ateş bastı. Aslında Polonyalı yurdundan daha yeni dönmüştü, günlerdir yalnız anadilini konuştuğundan herhalde birdenbire başka bir dile uyum sağlayacak kadar yetenekli değildi. “Bak Piotr, hiçbir şeyle ancak hiçbir şey yapılır, değil mi? Yeni iç çamaşırı almam gerekiyordu, bir de diğer masraflar –kıscası– param yetmedi.”

“Ama 300 avro kazanmıştın. Bir de İtalyan’ın yanında çalışacaktın. Ne yaptın peki?”

“Ah Piotr, sen o Latin’in bir düzenbaz olduğunu kendin söylemiştin ya, hem de işe yaramaz olduğunu. Dürüst bir insanın onunla ne işi olabilir ki? Böyleleriyle çalışmaya değmez.”

“Peki, ama elinde bir serçe olması, damdaki kanaryadan iyi değil mi?”

“Katiyen! Hem yakında bir kafes dolusu kuşum olacak! Dadadadam, dadadadaramdamdamdam – daram, daram, daramdamdam... Her şeyin yolunda gittiğini ve bir iş bulduğumu duyunca çok sevineceksin, hem de...”

“İş mi?”

“Evet, hem de beni götürdüğün şu ünlü mavi kulüpte.”

“*Blue Notes* mu, caz kulübünde? Aman Tanrım Wolfgang!”

“Çok kaliteli bir yer, hem de kafana göre birkaç parça çalman yeterli, yani zor bir iş değil, üstelik eğlence de beleş. Bira

dersen istediğin kadar içebiliyorsun. Üstelik orada çalacağım için memnun oldular, bana değer veriyorlar. Piotr, sevgili dostum, sen de bir defa benimle gelmelisin, mutlaka çok eğleneceksin.”

“Sana söylemiştim, ben caz müzisyeni değilim.”

Wolfgang yerinden fırladı, son günlerde aldığı notları karıştırdı. “Sabırlı ol dostum, orada her şeye izin var, senin için yaptığım bestelere bak.” Mavi kulüpte sahneye çıktıktan sonra yazdığı notaları mutlu bir ifadeyle Piotr’a uzattı. Bu cesur besteleri yaparken, Piotr’un yeteneğinin daha ağır tempolu bölümlere uygun olduğunu ve onun başka bölümlerde asla serbest stilde çalamayacağını göz önüne almıştı.

“Peki, ne kadar veriyorlar?”

“Oh Piotr, en iyi dostum, mademki müzikten zevk alacağız, şu baş belası parayı niye kendimize dert ediyoruz ki? Gel kahve alalım ve dönüşünü kutlayalım.”

Piotr başını sallayarak notaları geri verirken aradan bir kâğıt yere düştü. Herr Liebermann’ın verdiği bilet! Wolfgang hemen eğilerek bunu aldı ve diğer kâğıtların arasına koydu. “Bir de sevgili dostum, kısa bir süre önce çok zarif bir beyefendiyle tanışmak zevkini tattım. Kendisi müzik aletleri ticareti yapıyor ve müzikten de çok iyi anlıyor; aynı zamanda beni hemen iki öğrenciye piyano dersi vermem için tavsiye ederek gerçek bir dost olduğunu gösterdi.” Wolfgang Piotr’u gözücuyla süzdü. “Sevgili Herr Liebermann bana yardımcı oldu, hem beni başkalarına da tavsiye ederek destek olacağından eminim.”

“Piyano dersi mi? Bence başka bir iş bulman gerek Wolfgang, bu sana yakışmaz. Sen tanıdığım en iyi piyanistsin.” Piotr tekrar başını salladı, bu kez iyice canı sıkılmıştı, “Ama bu yine de bir başlangıç, artık kanarya avucunda.”

Piotr, Wolfgang’a, sahibini aşağıladığı lokale kendisiyle birlikte gelmesi ve teklif ettiği işe hastalandığı için gelemediğini

söylemesi için ısrar etti. Birlikte, Piotr'un daha önce çalıştığı bütün lokalleri dolaştılar, yine de gelecek haftalarda her günü dolduracak kadar iş bulamadılar. Bir de, yeni aldığı takım elbiseyi beğendiğine ilişkin Piotr'un bir şey söylememesi Wolfgang'da ayrı bir düş kırıklığı yarattı.

“Sana söyledim. Noel'den sonra iş bulmak daha zordur. Henüz bir işin yokken komik bir kıyafete para harcamana gerek yoktu.”

“Ama insanın iş bulabilmesi için hiç olmazsa dış görünüşünün düzgün olması gerekir. Üstelik bu indirimdeydi!”

Piotr yüzünü buruşturarak, “Şef garsonlara benzemişsin. Sen bir müzisyensin, niçin siyah bir takım almadın? Veya hiç olmazsa gri?”

Wolfgang elbisesinin kumaşını okşayarak, “Ama herkes böyle giyiniyor,” diye karşılık vermişti.

“Sen herkes gibi değilsin. Git bu korkunç şeyi değiştir!”

Ancak Wolfgang suratını asarak bu parlak kıyafeti geri vermemekte ısrar etmiş, Piotr da daha sonra, boyu kısa olan Wolfgang'ı hiç olmazsa bahşiş toplarken bu takımıyla kimsenin görmezden gelemediğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Yine de ellerine geçen para ancak en acil ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyor ve kendisinin harcadığı parayı Piotr'un kuşkuyla izlemesi Wolfgang'ın gözünden kaçmıyordu. *Blue Notes*'daki kazancı da Wolfgang'ın beklediğinden daha azdı, ancak girişte para ödememek ve Czerny'nin iyi niyetle ona istediği kadar bedava bira ile yanında atıştırmalık bir şeyler vermesi Wolfgang'a yetiyordu, çünkü başka bir işi olmadığı zamanlar bunlardan bol bol yararlanıyordu. Kendini orada iyi hissediyordu. Seslerin karmaşası ve müzik, beste yapmaya son derece uygun, piyano da oldukça düzgündü; bu nedenle Wolfgang bazen son gece kuşları da evlerinin yolunu tutup geriye bir tek Czerny kalınca, piyanonun başına geçiyor ve adeta zamanı unutuyordu. Bu

zenci barmen ise müziği tüm dikkatini vererek, can kulağıyla dinleyen, dolayısıyla yükselten izleyicilerden biriydi.

Piotr'un yardımıyla metroyla yolculuk yapmaya iyice alışmış, bu cehennem solucanlarından duyduğu korku yavaş yavaş azalmıştı. Yine metroyla *Blue Notes*'a gittiği bir akşam, Schubert'in daha önce dinlediği bir *adagio*' suna o denli daldı ki ineceği istasyonu kaçırdı. Yağışsız bir gündü, hava alışılmadık ölçüde ılıktı, gökyüzü henüz tamamen kararmamıştı. Wolfgang da bu nedenle inmesi gereken durağa yürüyerek dönmeye karar verdi.

Bu çevre ona yabancıydı, yanında şehir planı da olmadığı için loş sokaklarda gelişigüzel yürümeye devam etti, yalnız ileride yine bulabilmek için isimlerini aklında tutmaya çalışıyordu. Birden durdu. Yürüdüğü cadde ona bir şekilde tanıdık geldi. Arabalar sıkışık bir şekilde, ağaçların arasındaki boşluklara park etmişti. Başını kaldırıp ağaçların yapraksız kalmış tepelerini görünce kuşkusu kalmadı: Burası Enno'nun evinin olduğu caddeydi. Bu kuru dalları o zaman da görmüştü, bir de parlak kırmızı renkli tabelayı anımsıyordu. O halde notaları pek uzakta değildi. Acaba evi bulabilecek miydi? Kapılara tek tek bakarak aranmaya başladı, sonunda cephesinde çok az süslemesi olan, soluk gri renkli apartmanın kapısını buldu.

Yoldan geçen toyotalardan birinin farı zili aydınlatıncaya kadar bekledi. Cesaretle zili çaldı. Kimse kapıyı açmadı. Bir kez daha çaldıktan sonra tekrar sokağa çıktı.

Ertesi akşam yine aynı yere geldi, bu kez gelmesine bir gerekçe göstermesi gerekebilir düşüncesiyle Enno'nun verdiği beyaz plastik torbayı da yanına almıştı.

Zili çalınca, küçük bir metal kutunun içinden gelen yabancı bir ses karşılık verdi, bu kutunun aynısı Piotr'un evinde de vardı.

“Herr Enno’ya getirdiğim şeyi teslim edebilmem için içeri girmeme izin vermenizi istirham edecektim ve...” Kapının otomatiği konuşmasını böldü ve Wolfgang, Jost’un evde olmasını umut ederek yukarı çıktı. Dairenin kapısı aralıktı, koridorun gıcırdayan tahtaları üzerinde ilerledi. İçeriye kah-verengi, loş bir ışık aydınlatıyordu, uzaktan gelen, yumuşak, çok güzel bir melodi, evin her tarafını sarmıştı; bu melankolik müzik, bir çizgi gibi tek başına, hiçbir uyuma bağlı olmaksızın özgürce çalışıyordu.

Ancak Wolfgang beklenmedik bir şekilde aniden durdu ve şaşkın bir halde etrafına baktı. Hissettiği tuhaf bir yabancılaşma soluşunu kesmişti ve o anda birisi nereden geldiğini ve ne istediğini soracak olsa yanıt vermesi mümkün değildi. Gördüğü hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu. Neredeydi? Ve buraya nasıl intikal etmişti? Kalbi ağzına geldi. Tüm anımsadığı, öğleyin Piotr’la bir çorba içmiş olduğuydu. Ve şimdi? Sanki onu birdenbire tamamen yabancı bir yere getirip bırakmışlardı.

Yumuşak tınılı, melodik bir sesle kendine geldi. Bir anda, sanki birisi önündeki perdeyi çekip açmış gibi bulunduğu yeri tanıdı.

“Enno evde değil.” Narin bir kadın mutfağın kapısından çıktı. İnce ve aşağı doğru kıvrılan burnu, yüzüne küçük bir kuş görünümünü veriyordu. Gözleri iki siyah taşı andırıyordu, koyu renkli, uzun saçlarını desenli bir eşarpı ile alnından geriye doğru bağlamıştı.

O anda sanki yeni uyanmış gibi bir duyguya kapıldı ve bunun bir sevinç olduğunu hissetti. Hiç tanımadığı bu kadını görünce pırıl pırıl, saf bir sevince kapılmıştı. Kadının bakışlarına karşılık verdi, hatta bu süreyi biraz uzattı. Yüzünde, kendisi gibi narin bir gülümseme belirdiğini fark etti. Gözlerini kadının egzotik gözlerinden ayıramadı ama ona yaklaşmaya cesaret edemedi. Acaba Enno’nun veya belki de Jost’un

karısı mıydı? Yahut da ne zamandır yokluğu hissedilen bir hizmetçi?

“Enno’nun iş arkadaşı mısın?”

“Ben şey affınızı rica ederim.” Wolfgang eğilerek selam verdi. “Adım Wolfgang Mustermann. Enno bana geçici bir süre için zor durumda kaldığımda yardımcı olmak için bazı şeyler vermişti – ama artık bunlara ihtiyacım kalmadı.” Badem gözlüye torbayı uzattı. Kadının eline değen parmak uçlarının sıcaklığını hissetti. “Lütfen göstermiş olduğu âlicenaplıktan ötürü kendisine en kalbi teşekkürlerimi iletin.” Alnına düşen saçlarını geriye itti. “Ben zevceniz beyefendiye teşekkürlerimi bizzat iletmek için yukarıya çıkmıştım, ancak...”

“Zevcem mi? Enno mu? Tanrı korusun! Burası yalnızca bir OE.¹ Dört kişi kalıyoruz – Enno, Jost, Barbara ve ben.” Duraksadı, bakışı, ışığın sıcak renklerini barındıran bir *glissando*’ ydu. “Çay yapmıştım, Enno da neredeyse gelir.” Başıyla mutfağı işaret etti. Çay içmek fikri onu korkuttu, oysa değil çay, temizlik yaptığı suyu bile ikram etse seve seve peşinden giderdi.

Henüz OE’nin anlamını çözememiş olduğu için, her ihtimale karşı, “Ya... Jost?” diye sordu.

Kolundaki ufak saate baktıktan sonra bulaşık telinin üzerine kapatılmış olan bir fincanı aldı. “Genelde altıya doğru gelir, aslında çoktan gelmiş olması gerekirdi.”

Wolfgang birden kapıda durdu, bakışları kadının mükemmel, dik sırtını süzdükten sonra omuzlarında dolaştı. Gerginlikten başparmağının tırnağını parmak uçlarına batırıyordu. “Ben başka zaman gelebilir miyim? – Çay içmeye?”

Kadın gülümsedi.

“Vaktiniz mi yok?”

Wolfgang hemen ellerini kaldırdı. “Aslında işe gidiyorum,

1 Almanca aslında *Wohnungsgemeinschaft* yani “WG” olarak geçen ifade çeviride *ortak ev* yani “OE” kısaltmasıyla kullanılmıştır. (ç.n.)

ama ne zamandır bunları iade etmek istiyordum, bir de acilen ihtiyacım olan bir şeyi sormam gerekiyor.”

“Öyle mi? Nedir acaba? Belki ben sana yardımcı olabilirim.”

“Daha önce burada, evinizde bir beste yapmıştım, ancak hemen evime dönmek için aceleyle çıkarken bestemi burada bırakmışım.”

“Beste mi? Şey, sen müzisyen misin?” Yüzündeki ifade saygı olarak da alay olarak da yorumlanabilirdi. “Nerede çalışıyorsun?”

“Bir kulüpte, buraya oldukça yakın. Çok ilginç bir yer, her taraf masmavi, ama çaldıkları müzik...”

Kısaca başını salladı. “*Blue Notes*, biliyorum.” Yine kendisine baktığını hissetti, sanki üzerinde onu bırakmak istemeyen bir el vardı, kalbi *vivacissimo* ritmiyle atıyordu. Ardından çekinerek gözlerini yere çevirdi ve mutfağa bir göz attı. “Bu evde nota olsaydı fark ederdik. Nerede duruyordu?”

“Şu odadaydı.” Bunu söylerken başıyla geceyi geçirdiği odanın kapısını işaret etmişti. “Büyük bir nezaket gösterip geceyi burada geçirmeme izin vermişlerdi ve ben de...”

“Aman Tanrım!” Kadının burun delikleri büyüdü, ellerini iki yana açtı ve bir adım geriledi. “Bu iki budalanın yatağıma yatırdığı ayyaş *sendin* demek. Hem çay fincanımın içine işemişsin hem de hâlâ buraya gelmeye cesaret ediyorsun! Pis domuz!”

Wolfgang’ın yüzü bembeyaz oldu. “Affınızı dilerim, ben... Onu oturak zannetmiştim onun için...”

“Oturak mı? Herhalde kafayı yedin sen! Defol git buradan!” Ellerini ve kollarını sallayarak onu evden atmaya çalıştı.

Wolfgang yerinden kımıldamadı. Demek ki bu kadının yatağında uyumuştur. Elinde olmadan, yataktaki o sahipsiz kokuyu anımsadı, gövdesini erguvan renkli çarşafın üzerine yatırdığını ve o yumuşak, şeftali tüylü tenini parmak uçlarıyla okşadığını hayal etti. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Notalarımı almadan kesinlikle olmaz!” Birkaç adımda küçük odaya girdi ve çalışma masasına söyle bir baktıktan sonra üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Hey, aklını mı kaçırdın? Çabuk bırak onları, yoksa polis çağırırım!” Kadın onu kendisinden beklenmeyecek bir güçle yandan itince Wolfgang sendeledi ve yatağın üzerine düştü. Kadının üzerindeki eteğin parlak kumaşının altından belli olan kalça kıvrımları göz hizasına gelince içinde bir hayvanın uyanmak üzere olduğunu hissetti, dehşete kapıldı ve güçlkle kendine hâkim olarak, soluk soluğa yataktan kalktı. Tek bir söz etmeden kendini evden dışarı attı ve kapıyı hızla çarparak kapattı.

Hayır, artık buraya kesinlikle tekrar gelip, kendini dışarı attırmayacaktı. Hızlı adımlarla yolda ilerledi. Bu lanet olası notaları ya yeniden yazacak yahut da tamamen unutacaktı; zaten o sabah yazdığı notalar çoktan eskimiş, onların yerini çok daha cesur düşünceler almıştı. Geçen haftalarda yalnızca Agnus Dei’nin dört ayrı versiyonunu yazmıştı; çünkü sürekli olarak içinde yeni duygular beliriyor ve bunlar, daha önce yazdıklarını gölgede bırakıyordu. Yine de yürümeye devam ederken içinde bir sızı hissetti – bunun nedeni orada kalmış olan notaları mıydı yoksa kuşu çağrıştıran kadının çayını mı özlemeye başlamıştı?

“Piotr saat kaç?”

Piotr kolundaki saate baktı. “Üç buçuk. Bugün onuncu soruşun.”

“Çünkü on dokuzu atlamak istemiyorum.”

“Ama daha üç buçuk saatin var.”

“Hah! İşte ben de aynen böyle düşünmüştüm. Demek saatler yirmi dörde kadar gidiyor ve geceyarısı olunca, yine baştan sayılmaya başlanıyor.” Wolfgang yerde, sehpanın önünde oturuyordu; akşamki programa uyum sağlamak için, iyi

niyetle bir trompet solosuna başlamış, fakat bitirememişti. Çünkü melodi onu bir türlü bırakmıyor, uzuyor ve fagot sesi veriyordu; sonunda *Confutatis*'e gerçekten layık olabilecek bir üfleme sesi buldu. "*Voca me cum benedictis.*"

"Ne?"

"Fagot. *Confutatis*'de"

"Yine saçmalıyorsun dostum."

"Evet, işte böyle olmalı – tam geceyarısında ve sonra yine baştan, her defasında 12'lik ölçülerde – hım, hımmmm, hımhım..."

Wolfgang, akşam olunca yaptığı besteden iyice hoşnut olarak *Blue Notes*'a gitmek üzere yola çıktı; buraya artık isterse yürüyerek isterse metroyla nasıl gidileceğini iyice öğrendiğinden, bu yolu, dev boyutlara ulaşmış olan bu kentin bir bölümünden geçen kıvrımlı, mavi bir kurdele gibi hayal ediyordu.

Adrian onu içten bir tavırla karşıladı, diğer iki müzisyen de samimi davrandı, sanki kendi aralarında rahatça müzik yapmak üzere evde toplanmış bir arkadaş grubu gibiydiler.

Kimsenin yanında nota olmaması Wolfgang'ın dikkatini çekmişti; piyanonun taburesini çevirerek yükseltti, denemek için üzerinde oturduktan sonra var gücüyle çevirmeye devam etti.

Adrian kontrbasını dikkatlice bir kolona dayadı. "Georg bugün çalacağımız parçalara renklerin adını vermemizi önerdi, ama içlerinde kesinlikle mavi olmayacak, yoksa buradakileri kusturacağız. Ben varım."

"Hey, sadece şaka yapmıştım." Adrian'ın George dediği adam sahnenin kenarındaki bir iskemlede oturuyordu, üzerindeki kazağın kollarını ellerini örtecek kadar aşağıya çekmiş, trompetini parlatıyordu.

"Ne dersiniz, aslında komik ama... Peki, önerisi olan?"

Hiç kimse sesini çıkarmadı. Czerny elindeki tepsiyi sahnenin kenarına koydu.

“*Black Coffee*.” Bateria setini vidalayan üçüncü müzisyen somurtarak gruba baktı.

“*Black Nile!*”

“*Fındık da siyahımsı kahverengidir!*”

Georg iç geçirdi. “Yeter artık, bir şey çıkacağı yok.”

“*Mood Indigo*.” Adrian ağzını iyice yayararak sıırttı.

“Oyun bozan. *Beyaz leylak yeniden açınca!*”

Adrian kalçalarını salladı, kontrbasını aldı ve *falsetto* tonda söylemeye başladı: “Küçük, yeşil kaktüsüm...”

Georg, “Hepiniz kafayı yediniz, ne haliniz varsa görün,” diyerek Wolfgang’a döndü. “Gel biz de seninle *Black Nile*’ı çalalım. Tamam mı?”

Wolfgang etrafındakilere gülümsedi ve selam verir gibi hafifçe eğildi. “Sizden bir ricam olacak beyler, anladığım kadarıyla gruptaki herkes serbest stilde çalma sanatını tercih ediyor ve bu benim için de zevk olur, ancak aranızdan biri bana parçadan kısacık bir bölüm, ufacık bir ölçü çalabilirse, ben de hemen onu izleyebilirim.”

Wolfgang trompetçinin Adrian’a baktığını fark etti.

“Nasıl olacak bu?”

Adrian elini kaldırarak onu yatıştırmaya çalıştıktan sonra yavaşça bir ölçü çaldı, birkaç nota sonra baterist de süpürge bagetiyle davulların üzerinden geçerek çapraz ritimle ona eşlik etti. Wolfgang büyülenmiş bir halde onları başıyla onayladı ve daha melodiyi tam olarak kavrayamadan son derece hafif ve yumuşak bir tempoda çalmaya başladı. Sol eliyle çaldığı kontrpuan, coşkulu bir tarzda ölçüyle bağdaşarak biraz orada biraz burada dolaşıyordu. Ardından trompetçiye eşlik etti; sırayla her enstrümanı bir süreliğine ön plana çıkarıyor, ardından hepsini bir araya getirerek bütünleştiriyordu.

Wolfgang yanaklarının kızardığını hissediyordu, çaldığı *kapriol*’ler küçük bir çocuğun perende atması gibi giderek

cesurlaşıyordu. Çalarken aklına üşüşen fikirlerin çokluğundan başı patlayacak gibiydi. Parçanın sonundaki akortta başını arkaya eğerek bir sevinç çığlığı attı.

Kulüp doluydu, fakat Wolfgang loş mavi ışıktaki silüetleri pek seçemiyordu. Sahne, diğer üç müzisyenle birlikte sesleri gecenin karanlığına doğru savurdıkları aydınlık bir yere dönüşmüştü. Daha sonra başka parçalar da çaldılar, her biri sırayla bunları takdim ediyordu; sonunda sıra Wolfgang'a geldi.

"Şimdi... Beyler..." Wolfgang piyanonun taburesinde dönme dolap gibi hızla dönüyor ve tuşların önünden her geçişinde öğleden sonra yazdığı solodan bir ölçü çalıyordu. "Kısa bir süre önce gelen ilhamla bir parça besteledim, ancak bu parçayı belki de görevlendirildiğim başka bir yerde kullanacağımdan, burada çalmak için notalarını yazıp getirmedim." Wolfgang soran gözlerle grup üyelerine baktı. Georg alnını buruşturdu, ama Adrian basıyla bir dizi nota çaldı. "Biraz tuhaf ama niçin olmasın. Haydi, çalalım."

Ve Wolfgang çalmaya başladı; temayı bedenini tamamen sarmalayan her türlü büyüleyici ritme uyarlıyor, durmaksızın bir ses daha ekliyor, dördüncüyü, beşinciye, derken bir sonrakini ve sonra bunların hepsini birbiriyle birleştiriyor, ardından tekrar ayırıyor, şahlandırıyor ve arada yavaşlatarak diğerlerinin katılması için fırsat yaratıyordu. Ancak hiçbirisi ona eşlik etmedi, kulüpte çıt çıkmıyordu, Adrian da çoktan çalmayı kesmişti. Ve Wolfgang çalmaya devam etti, giderek yeni doruklara ulaştı ve bunları, aynı ritim ve ölçülerle yaptığı gibi karşı karşıya getirdi.

Bitirdiği anda büyük bir alkış tufanı koptu, izleyiciler bağırarak adını söylüyordu, adının böyle yüksek sesle etrafta yankılandığını duyunca adeta korkuya kapıldı.

"Salzburg'dan Wolfgang – bugün bizler için piyanoda!" Alkışlar Adrian'ın sesini bastıramamıştı, çünkü ses sahneden

gelmıyor, sahnenin iki yanına monte edilmiş olan iki büyük kütudan geliyordu. Wolfgang ayağa kalktı, kibarca eğildi ve merakla birkaç adım geri giderek Adrian'ın az önce konuştuğu, üst kısmı kesilmiş bir nota sehpasını andıran nesnenin yanına gitti, iyice inceledi ve parmağıyla üzerine vurdu. Etrafa bir fil ayağını yere vurmuş gibi bir ses yayıldı. "Bu sihirli alet de neyin nesi?" Ancak o anda sesi son derece yüksek bir tonda kulübün her tarafında duyulunca korkuyla geri çekildi. Gülüşmeler başladı.

Adrian arkadan omzuna dokundu ve gözleriyle dinleyicileri işaret etti. "Sen gerçek bir maskarasın! Ama sende iş var. Haydi, çalmaya devam edelim."

Ve Wolfgang'ın düşünceleri yine uçtu. Henüz çaldıkları parça bitmeden bir sonraki kafasında hazır oluyordu. Aslında yeni fikirler aklında hiçbir zaman eksik olmasa da şu anda, kaynağından yeni fışkıran ve yarattıkça daha çok köpüren bir akarsu gibiydi.

Adrian bir süre sonra gülerek ellerini kaldırıp kontrbasını bir kenara dayayınca, Wolfgang, "Şu anda bir bira içmek çok iyi gelecek," dedi. Alnına düşen ıslak saçlarını geriye itti. Diğerlerinin ardından bara doğru yürüdü. Orada iyi giyimli bir bey, yanındaki dalgalı, sarı saçlı dikkat çekici iki hanımla, uzun saplı kadehlerden, içinde kabarcıklar bulunan bir şarap içiyordu. Wolfgang hemen biraya sarıldı.

"Of!" Yanındaki sandalyede oturan Adrian, parıltılar içindeki kadınları işaret etti, ardından sesini alçalttı. "Dünyaya bir daha gelince ben de menajer veya her neyse ondan olacağım ve şunlar gibi üç taneyi yanımda gezdireceğim."

"Bir dahaki gelişinde mi?" Wolfgang sustu, soluk almayı bile unutarak iri iri açılan gözleriyle başçıya bakakaldı. "Yani... Sen... Bunu..." Söyleyeceği kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, sonunda cümlesini yarım bıraktı. "Ne zaman?"

"Ne yazık ki rakamlardan hiç anlamam. Onun için bir şey

olacağı da yok zaten.” Adrian, yan taraftaki kadınların bacaklarını daha iyi görebilmek için öne eğildi.

Wolfgang zorlanarak bir taburenin üzerine çıktı. Adrian acaba hangi yüzyıldan gelmişti ve nereye gidecekti?”

Başçı birdenbire, “Arabayla mı geldin?” diye sordu.

“Şey... Benim aylık metro kartım var.”

“Ama bu saatte kalabalık olur, eğer evin uzaksa seni bırakabilirim.”

Wolfgang sevinçle başını salladı. İçkilerini bitirdiler, Paul’ün enstrümanını paketlemesini beklediler ve kutuları arka kapıdan çıkararak Paul’ün orada park ettiği toyotasına yüklediler. Düşen kar taneleri, Wolfgang’ın saçlarını ve yüzünü ıslatıyordu. Eve kadar yürümek zorunda kalmadığı için sevinerek başçıyı izledi. Asfalt sulu kardan ıslanmıştı, Adrian’ın ayak izleri çok kısa süreyle belli olup kayboluyordu. Sonunda Wolfgang tüm cesaretini topladı, başçının kolunu tuttu ve “Adrian, sevgili dostum... Sana sormak istediğim, hayır – sormak zorunda olduğum bir şey var... Dinle bak... Senin az önce bahsettiğin bir sonraki yaşamın... Bu konuda sana daha önce bir şey söylendi mi?” diye alçak sesle sordu.

“Bir sonraki yaşamım mı?”

Wolfgang başta yanıt bekler gibi başını salladı, ancak umudu bir anda eriyip yere, ayaklarının dibine süzüldü. Hemen sırtıttı. “Hah-ha bu bir şaka değil mi? Peki bir sonraki yaşamında ne olmak istersin?”

“Hımm,” Adrian yürümeye devam etti: “Müzisyen, başka ne olmak isteyebilirim ki? Ama zengin bir ailenin çocuğu olmak isterim. Ya sen?”

Wolfgang yutkundü. Acaba kaç hayat daha yaşaması gerekiyordu? Ve acaba tercih hakkı olacak mıydı? “Müzisyen olmadığım bir yaşam düşünemiyorum. Ama şimdikinden daha az eziyetli olsun.”

Adrian gözlerinde sert bir ifadeyle ona baktı. “Nasıl çaldığını gördüğüm için, söylediğin kadar sefil bir halde olduğunu kabul edemiyorum.”

Kontrbasını arabanın arkasına yükledi ve Wolfgang’a öne binmesini söyledi. “Kemerini tak lütfen.” Adrian geniş bir bandı çekerek karnının üzerinden geçirdi ve bir klik sesiyle koltuğunun yanına sabitledi.

Wolfgang da bu kemerin benzerini bulabilmek umuduyla oturduğu yerin sağına ve soluna bakındı.

“Orada üstte.” Adrian’ın sesinde esneklik yoktu. Wolfgang ona mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Kusuruma bakma, bu toyotaların yabancısıyım da...”

Adrian’ın burun delikleri açıldı, biraz daha anlaşılır bir şekilde arabanın yanındaki bir yeri işaret ederek Wolfgang’ın kemeri bulmasını ve aşağı doğru çekmesini sağladı. Ancak Wolfgang elinden bırakınca kemer yeniden yuvasının içine kaçtı. Sonunda Adrian üzerine eğilerek bir çekişte kemeri yerinden çıkardı ve bağladı. “Bu bir Toyota değil, Volvo, sözlerine dikkat et!”

“Ah! Bir Volevo ha? Belki de bir Volo? Aynı zamanda uçabiliyor mu?”

Wolfgang oturduğu koltuğu sıkıca kavradı. “Hey, ben Volevoyla gidiyorum. Volvoda Voglio un volo, hah-ha!” Ardından kollarını açtı ve yüksek sesle, kısa bir süre önce bir İtalyan lokantasında duyduğu sinir bozucu bir şarkıyı söylemeye başladı. “Voooooolare...” Yüksek tonda gaz çıkarır gibi bir ses çıkardı, “pıhhhh – cantare” yine gaz çıkarma sesi, “pıhhhh, nel blu, di pinto di blu, pıhhhhh...”

Adrian başını sallayarak, “Sen bana hâlâ başka nerelerde çaldığını söylemedin. Yani bence senin gibi birinin çok farklı bir ligde oynaması gerekir. Yoksa takma bir isim kullanıp buralarda bizimle kafa mı buluyorsun? Aslında o çok büyüklerden birisin değil mi?”

Wolfgang farkında olmadan elini burnuna götürdü. Tüm konser afişlerinde, kitapların ve çikolata toplarının üzerinde, aslında onun ölümünden sonraki bir dönemde, daha çok hayal gücüne dayanarak yapılmış olan bir resmi yer alıyordu. Acaba Adrian onu bu resminden tanımış olabilir miydi?

Çekinerek, “Peki,” diye söze başladı, “Sen ne düşünüyorsun?” Cesaretini toplayarak dikkatle Adrian’a baktı. “Sen beni istediğin gibi görebilirsin, hakkımda istediğini düşünebilirsin, hatta istediğin gibi deneyebilirsin, imtihan edebilirsin, benim her şey olduğuma inanabilirsin, ama ben kesinlikle büyüklerden biri değilim. Hatta Piotr, en iyi, en sevdiğim dostum ve bugünlerdeki dayanağım, benim boyumu, kesinlikle iki metre veya bir doksan değil, bir seksen, bir yetmiş, hatta bir altmış bile olmayıp bir elli dokuz olarak ölçtü. Her nasılsa, azıcık topuklarımı kaldırdığımı fark etmedi, oysa büyük bir titizlikle ölçmüştü. Bu yüzden içim tamamen rahat olarak ve tüm iyi niyetimle, küçüklerden birisi¹ olduğumu söyleyebilirim. Acaba bir ihtimal... Mozart olmam mümkün mü? Uçan Mozart? Volvozart? Ama bu çok zor değil mi?” İçinden gülmek geldiği için göbeği hopladı. “Hah-ha evet, pekâlâ da Mozart olabilirdim – sen de muhakkak Mozart olduğumu duymak istersin değil mi, yaşlı, dırdırcı, tahta kafalı Mozart?” Korkarak yanındakine baktı.

Adrian hafifçe güldü. “Tamam, vazgeçtim, seni rahat bırakacağım. Zaten beni ilgilendirmez ki.” Burnundan soluyarak güldü. “Mozart!”

Wolfgang oturduğu koltuğa biraz daha gömüldü ve kaşıyla oynamaya başladı, bir yandan da ayağıyla, sokak lambalarının ışığı plakalara vurdukça oluşan pırıltıların belirli bir ölçüyle Adrian’ın yüzünü aydınlatmasına tempo tutuyordu.

Yeşil renkli küçük bir ok sessizliği sona erdirdi.

1 Almandaca “gross” hem büyük hem de uzun boylu anlamında olduğu için Mozart burada boyuyla ilgili bir yanıt veriyor. (ç.n.)

Adrian arabayı kaldırımın kenarına çekerek durdurdu. Motorun homurtusu sustu. Wolfgang onun bir an için kendine baktığını hissetti, ama o anın sonunda fırsat kaçırmıştı.

Mozart adeta kükreyerek, “La – Do!” diye bağırdı, ardından bir kez daha: “La – Do!” Kollarını kaldırarak, sert hareketlerle sahnedeki kadından doğru notaları almaya çalıştı, ancak kadın onun yerine la bemol sesi veriyor ve durmadan bunu tekrar ediyordu. Wolfgang ise “La – Do” diye bağıırıyordu. Ancak o sırada onun bir kadın olmadığını fark etti, ama sesine bakılırsa bir kastrato¹ da değildi. Çıkardığı her sesle birlikte ağzından sabun köpüğü gibi, ufak, gümüş parçaları fışkırıyor, bunlar havaya yükseldikten sonra yere düşüyorlardı. “La – Do!” Wolfgang sabırsızlıkla saçlarını çekip kopartıyordu.

“La – Do!” Birisi cesurca bunu söyleyerek sahnenin kenarından orkestra çukuruna atladı: “La – Uyansana artık Wolfgang!”

Sahne görüntüleri üst üste yığıldı. “Haydi, kalk artık Wolfgang, kahvaltılık alma sırası sende bugün.”

Uykusunu açamayan Wolfgang battaniyesinin altında kıvrıldı, ama Piotr onu rahat bırakmadı. “Saat sekiz oldu.”

“Of Piotr, bu kadar canavar olma.” Wolfgang doğruldu ve hâlâ uyku akan gözlerini ovuşturdu.

“Canavar değilim ama karnım aç.”

Wolfgang esnedi. Piotr’un iki gün önce buzdolabının üzerine astığı listeyi anımsadı; listede ekmek almaya kimin çıkacağı, kimin yemek veya temizlik yapacağı sırayla yazılmıştı.

“Evde ekmek kalmadı mı hiç?”

Piotr kalmadığını söyledi. Giyinmiş, güzelce tıraş olmuş, su ısıtıcısını hazırlıyordu.

“Tabii ki ihtiyaçlarını hemen temin edeceğim ve gidip

1 Sesinin tiz ve ince kalması için ergenlik çağına gelmeden hadım edilen erkek soprano. (ç.n.)

ekmek alacağım, ama sevgili Piotr, ancak mümkünse biraz para yardımı yapmanı rica edebilir miyim acaba?"

Piotr elindeki ısıtıcıyı bırakmadan içini çekti ve Wolfgang'a döndü. Gözleri kısılmıştı. "Hani dün gece çalışacaktın?" Arından kendi kendine konuşur gibi sesini alçalttı. "Demek, dün gece kazandığın bütün parayı harcadın."

"Hayır kesinlikle! Tek kuruşunu bile harcamadım Piotr!" Wolfgang bir gece önce giydiği gömleği yastıklardan birinin altından çekip çıkardı ve eliyle kırıksıklıklarını düzeltmeye çalıştı. "Sadece henüz paramı ödemediler. Ama kontrbasçı gerçekten iyi bir insan, yakında mutlaka öder."

"Sende adresi var mı onun?"

"Ah Piotr, sana elini uzatan, seninle konuşan bir insan gerçek kalbini gizleyebilir mi? Hem de gerçek bir müzik dostuysa? Bence karakterini gizleyemez, ama eğer gerçekten ahlaksızsa, benim odun kafalının biri olduğumu söyleyebilirsin. Hiç endişelenme Piotr, kendine ait bir arabası var ve gecenin geç saatlerine kadar misafirperverliğinin ve bol biranın tadını çıkardım."

Piotr kaşlarını çatı. "Sen yine de böyle tiplere karşı dikkatli ol. Çok bira içmek karakteri bozar." Kapıya yürüdü ve ayakkabılarına doğru eğildi. "Sana bira değil, ekmek gerek. Yayınevi ne oldu?"

"Yayınevi?" Ah evet yayınevi! Oraya haftalar önce gitmiş olması gerekiyordu. "Evet, tabii Piotr, yayınevi. Her şeyi düzgün bir şekilde yayınevine bırakmıştım."

"Ve?"

"Ama her şeyin bir zamanı var, eğer bir iş doğru dürüst yapılınsa istiyorsan, acele etmemelisin."

"Saçma, bugün oraya git, hemen kahvaltıdan sonra." Piotr bunu söyledikten sonra Wolfgang'ın ceketini alıp başına doğru fırlattı ve cüzdanından çıkardığı bir beşlikle küçük mavi bir kartı uzattı.

“Nedir bu?” Wolfgang bu garip nesneyi dikkatle inceledi, bir iskambil kâğıdından daha küçüktü ve her şeyin yapıldığı, ancak ne olduğunu bilmediği o malzemeden yapılmıştı. Üzerinde, siyah kalemle kol ve bacak çizilmiş üç tane gülen çörek resmi vardı.

“Köşedeki fırının indirim kartı, giderken yanına al.”

“Peki, bununla ne yapılıyor?”

“İndirim kartı nedir hiç duymadın mı? 30 avroluk ekmek alınca bedava bir baget ekmek verirler.”

“Piotr, otuz avroluk ekmek alınır mı hiç? O kadar ekmeği kim yiyecek? Biraz da ekonomik açıdan düşünmemiz gerek. Eğer bir indirim gerçekten bir işe yarıyorsa anlamlı olur.”

“Budala, tabii ki bir defada değil, puan biriktiriyorsun! Kartı gösterince yaptığın alışveriş için puan veriyorlar, kart bir yıl geçerli.”

“Ha!” Wolfgang anlamış gibi başını sallayarak kartı pantolonunun cebine koydu. Herhalde günün birinde bunu kendisine açıklayabilecek birini bulurdu. O zamana kadar da en iyisi gidip ekmek almaya devam etmekte.

Justus Singlinger gözlük camlarını iyice sildikten sonra, Wolfgang’ın, koyu renkli, ağır bir çalışma masasının üzerinde yayılı duran notalarını inceledi.

Kafası dağınık bir halde, “Elyazınız güzelmiş,” dedikten sonra öksürerek boğazını temizledi. “Herr Mustermann, şimdi, bunlardan” –üzerindeki notaların çok sık yazılı olmadığı bir sayfayı işaret ederek– “ileri düzeydeki piyano öğrencileri için bir derleme yapmak istiyoruz. Bunları bu amaca uygun olarak yeniden düzenleyebilir, bir de daha kolay birkaç parça hazırlayabilir misiniz lütfen? Örneğin iki el için daha basitçe beş beste ve bir tane de dört el için?”

“Piyano egzersizleri mi?” Wolfgang önce yayıncıya baktı,

sonra da kâğıtlara. Demek ki ondan marketlerde çalan şarkılardan birini bestelemesini istiyorlardı. Tam bir felaket! Bu çocukça saçmalıklar herhalde kazayla taslakların arasına karışmıştı.

“Ayrıca iki klas piyano konçertosu gerekli. Bunların ücretleri size cazip gelebilir.”

Singlinger başını sağa sola oynatarak homurdanır gibi konuşmasını sürdürdü. “Böyle şeyler kolay değil. Beni yanlış anlamayın ama sizin besteleriniz çok iddialı. Bir de ayrıca...”

“Çok mu iddialı?” Wolfgang bu sözleri sanki limon suyu içen gibi zorla sineye çekti. “Aslında müziğin iddialı olması ne kadar arzulanacak bir şey; çünkü iddiasız olan müzik yavan ve bomboş olur, ruhsuz olur, müzikten anlamayanlara hitap eder.”

“Kesinlikle Herr Mustermann, kesinlikle. Ayrıca sorun bundan ibaret değil. Bir de sizin müziğiniz, şey...” Singlinger hâlâ başını sallıyordu, “Mozart’a biraz fazla benziyor.”

“Mozart’a çok mu benziyor? Şahane! Mozart’a çok benziyor demek!” Wolfgang bir kahkaha attı ve eliyle bacağına vurdu, gözlerinden yaş gelmişti. “Peki, Mozart’ın ne kusuru var? Tüm zamanların en büyük bestecilerinden biri değil mi?”

“Tabii ki Herr Mustermann, tabii ki. Ben de en büyük hayranlarından biriyim. Ama bu tarz müziğin artık müşterisi yok. Ve siz sonuçta para kazanmak istiyorsunuz.”

Wolfgang oturduğu yerde zıpladı. “Ama Mozart her yerde çalışıyor. Metronun tuvaletinde bile onun ritimleriyle işiyorlar.”

“Evet, haklısınız, ama Mozart’ınkilerle. Çünkü o artık bir ikon haline geldi ve eserleri de kişiliğinin ayrılmaz bir parçası oldu. Ama onlar Mozart’ın eserleri, sizinkiler değil Herr Mustermann!” Yayıncı ellerini masanın üzerine yayılmış olan notaların üzerinde gezdirdi. “Sizinkiler ne kadar iyi olsalar, hatta yüzde yüz Mozart’ı çağrıştırsalar da orada çalmayacak.” Singlinger, yüksek sesle iç geçirdi. “Çünkü siz Mozart değilsiniz.”

Arkasına yaslandı ve sustu. Bir süre sonra sesini alçaltarak konuşmasını sürdürdü. “Ondan kopun Herr Mustermann, o zaman parlak bir geleceğiniz olabilir.”

Wolfgang oturduğu, kayınvalidesinin yatak odası koltuğunu andıran koltukta gömüldü. Elleriyle bacaklarını ovuşturuyor, bir notalara, bir Singlinger’e bakıyordu.

O anda içinden Singlinger’e gerçeği söylemek geldi, ama bu ne işe yarayacaktı ki? 200 yıl! *Così fan tutte*’nin ilk gösterimini anımsadı. O zaman hiç kimse bu operayı izlemek istememiş, eseri hiç kimse anlamamış, herkes müstehcen ve alaycı bulmuştu. Oysa o dönemde sahnelediği, gerçeklerden başka bir şey değildi. O dönem aşağılanmış olan bu eser artık sürekli sahneleniyordu. Demek ki tam da bırakmak zorunda kaldığı yerden devam ederse, izleyicinin büyüleneceğini düşünmekle büyük bir delilik yapıyordu; çünkü çok uzun bir zaman önce bestelediği müzik hâlâ geçerliydi. 200 yıl. Artık insanlar eskisi gibi değildi, dünyaya onun baktığı gözle bakmıyorlardı ve onun yaptığı müziği, sanki bir konserve kutusunu açar gibi, sadece bir süreliğine geçmişe dönmek için dinliyorlardı. Onları bunun için suçlamak mümkün müydü? Onlar da alışık oldukları şeylere bağlanıyordu.

Oysa geçmiş günlerde her şey ne kadar farklıydı, çünkü izleyiciler hep en yeni besteleri dinlemek istemişlerdi. Zaten burada bulunmasının nedeni de bu değil miydi? İşte bir kenarda tozlanmaya terk edilmeyecek, gerçekten dinlenecek, yepyeni bir müzik yaratmak için yeterince verimli toprak vardı. Birden yerinden kalktı ve notalarını topladı.

“Mösyö, öğrenciler için istediğiniz notaları hazırlayacağım, hem de fazlasıyla! Bunun için birçok yeni fikrim var. Böylece kısa sürede bunların karşılığını alabilirim değil mi?”

Wolfgang, Singlinger’in, ona dolduracağı formu uzatırken, alçak sesle iç geçirdiğini duyar gibi oldu.

“Sizi besteci listemize alıyorum Herr Mustermann, daha sonra da sözleşmenizi göndereceğim. Eğer bana ayın sonuna kadar işe yarar birkaç parça getirirseniz, belki size biraz avans verebilirim.”

Yayınevinden çıktığında, güneş birden tüm gücüyle yüzüne vurunca aksırmak zorunda kaldı. Güneş ışınlarının gömleğine gelmesi için ceketinin önünü göğsüne kadar açtı; babasını anımsadı, onun henüz küçük bir çocukken koyduğu kuralların bundan önceki yaşamı boyunca kendisini ne kadar usandırdığını düşündü, bunlar Wolfgang’a her zaman destek ve dayanak olmuştu ama yine de çoğu zaman bunlara karşı gelebilmiş olmayı istemişti. Ve şimdi? Kendini henüz karayı görmeden yanlışlıkla gemiyi terk etmiş birisi gibi, küçücük bir botun içinde, ölü bir denizin ortasında sürüklenir gibi hissediyordu. Onu bekleyen o kadar çok yol, o kadar çok olanak ve o kadar çok özgürlük vardı ki. Caddede yürürken bastığı yer sanki sallanıyordu.

Confutatis¹

*Confutatis maledictis,
Flammis acribus addictis,
Voca me cum benedictis.*

Sanki zaman kavramını bir şekilde yitirmişti, birisi sanki bir parçasını çalmış ve yok olmuştu. Hava kararmaya başlamıştı. Acaba uyumuş muydu? Parktaki banklardan birinin sırt dayama yerine oturmuştu, soğuktan donduğunu fark etti, kendini toplamak için birkaç kez soluk aldı; yabancı bir yerdeydi. Oradan kalkınca, Singlinger'in söylediklerini anımsadı; sanki uyandıktan sonra hâlâ rüya görmeye devam ediyormuş gibi. Notaları! Koşarak taş bankın yanına gitti, üstüne, altına, her tarafına baktı. Acaba Singlinger'de mi bırakmıştı. Hemen, yolu tekrar nasıl bulduğuna şaşırarak yayınevine geri döndü, ama kapanmıştı. Sonunda yayınevinin giriş kapısının karşısındaki bir çınar ağacının yanında gri karton dosyasını buldu ve artık kayıp düşünceler üzerinde daha fazla düşünmemeye karar verdi.

Ancak, başka sorular huzurunu kaçıırıyordu: Eve eli boş dönmesini Piotr'a nasıl açıklayacaktı? Oysa dönüşte Frau Billa'ya uğramayı ve Piotr'un daha da neşelenmesi için bol miktarda birayla ekmek ve jambon almayı planlamıştı. En iyisinin Piotr'a hiç görünmemek olduğuna karar vererek doğrudan *Blue Notes*'a gitti. Czerny, çalışanlardan biri toyotanın

1 *Requiem*'in "Sequenz" kısmının beşinci bölümü. (ç.n.)

kapısını kapatırken parmağını kırdığı için akşam yardıma gelmesini rica etmişti, zavallı adam. Czerny muhakkak ona iyi bir akşam yemeği verirdi, eğer şanslı bir günündeyse belki biraz da avans alırdı.

Adeta kulübün demirbaşı olan zenci barmen, Wolfgang ne zaman erken gitse onu orada bulurdu, müdavim müşterilerin hepsini tanır ve son müşteri gidene kadar oradan ayrılmazdı. Bildiği kadarıyla haftalık izin de kullanmıyordu, Wolfgang eğer onun barın altına serdiği bir yatakta yattığını duysa buna hiç şaşırmayacaktı. O gün de Wolfgang kapıya vurunca geldi ve büyük camlı kapının kilidini açtı.

“Erkencisin?”

“Yakınlarda bir yere gelmiştim de en iyisi erken gidip sevgili dostum Czerny’yle biraz yârenlik etmek diye düşündüm. Acaba senin için bir mahzuru yoksa biraz çalabilir miyim?”

“Hayır, hiçbir itirazım olmaz, aksine sevinirim.”

Wolfgang gönül rahatlığıyla gidip piyanonun taburesine oturdu. Bu kez tabureyi yukarı kaldırıp vidalarını sıkıştırmak zorunda kalmamak, uzun zamandır özlemine duyduğu bir şekilde kendini iyi hissetmesini sağladı ve ellerini sakince tuşların üzerinde gezdirmeye başladı.

Blue Notes’da çalmak, onu ormanda yürüyüşe çıkmış gibi hem dinlendiriyor hem de canlandırıyordu. Çünkü Wolfgang’ın burada yaptığı, sonuç olarak herhangi bir tarihte bestelemiş olduğu bir temanın üzerinde çeşitlemeler yaparak serbestçe çalmaktan başka bir şey değildi; üstelik bu süreyi, ruhunun derinliklerinde yeni ve giderek daha cesurlaşan besteler tasarlayarak değerlendiriyordu. Bir keresinde eliyle başını işaret ederek Constanze’ye, “İşler arka odada yapılıyor,” demişti. “Böylelikle müzisyen de öndeki iyi odada rahatça konserlerini verebiliyor.”

Singlinger’in söyledikleri, üzerinde, uzun süredir özlemle beklediği bir izin verilmiş gibi bir etki yaratmıştı; artık şimdiye

kadar açmaya asla cesaret edemediği tüm kapıları açabilecek-
ti ve çocukluğundan beri bunların ardında seslerden oluşan
başka dünyaların gizlendiğini biliyordu. Adrian'ın omzuna
dokunmasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı; soru sorar gibi
bir ifadeyle başıyla kontrbası işaret ediyordu. Sevinerek bir-
kaç ölçü boyunca eşlik ettikten sonra onun çalması için biraz
durakladı. Wolfgang burnuna gelen kızartma kokusuyla kar-
nının acıktığını fark edinceye kadar birlikte çalmaya devam
ettiler, ardından bara yöneldiler.

“Söylesene, çalabildiklerinin hepsi bu kadar mı?” Adrian'ın
bakışlarında kuşku vardı.

Wolfgang güldü. “Evet, biraz da yaşlı Mozart'tan bir şeyler
çalıyorum!”

“Sen gerçek bir fenomensin. Dün çaldığın olağanüstü gü-
zeldi.”

“Şey dün mü, biraz düşünmem gerek...”

“Hani şu hım, dammm-di da, dabidda di dadam...”

“Ah evet, nerdeyse unutuyordum.” Bu sırada önüne bir
tabak yemek koyan Czerny'ye minnetle baktı ve çatalıyla du-
manı tüten hamur toplarını didiklemeye başladı.

“Ama bunu yazman gerekir dostum, o kadar iyi ki!”

“Haklısın dostum, aslında bir kâğıt alıp hemen not etmek
gerekir. Ancak tasarlamak yazmaktan daha kolay geliyor.”

Adrian sahneye gitti ve enstrümanını koyduğu çantayı ka-
rıştırdı, sonunda elinde nota kâğıdıyla bara döndü.

Wolfgang kâğıdı aldı ve bir gece önce eve dönerlerken yol-
da söylemiş olduğu parçanın notalarını yazmaya başladı. Başı-
nı kaldırıp etrafına bakınca gözüne çarpan koyu renkli parlak
saçlar, birden kalp atışlarının ritmini değiştirdi. Bu kez, geçen
defaki 16'lıkların yerine 4'lüklerin fazlalaşmasına pek aldır-
madan, tüm cesaretini toplayarak kadının oturduğu masaya
gitti; adımlarını sanki jölenin üzerinde yürür gibi atıyordu.

“Saygılarımı sunarım matmazel.” Önce onun, ardından da yanındaki kadının önünde eğildi. “Acaba matmazel bugün bana, birlikte bir kadeh şarap içme şerefini bahşederler mi?”

Kadın Wolfgang’a dönüp bakmadı bile. “İlgilenmiyoruz, biz zaten içkimizi aldık.”

Bir yumruk midesine, bir diğeri de boğazına oturdu. Ayağının altındaki jöleler biraz daha çoğalmış gibi güçlkle bara dönünce Adrian’la Czerny’nin gözleriyle işaretlediğini fark etti.

“Niçin öyle bakıyorsunuz? İstemiyor işte.”

Adrian yüzünü sıkıntıyla buruşturdu. “Bu şekilde bir yere varamazsın Wolfgang.”

“Tamam, o zaman, sence ne yapmam gerekiyor?”

“Yani...” Adrian, Wolfgang’ın ceketine bakıyordu. “Bilmem, belki de bu takımı giymemen gerekiyor!”

Wolfgang geceyarısından sonra eve döndü. Piotr yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, küçük gece lambasının ışığında kitap okuyordu. Onu görünce başını kitaptan kaldırdı. Gölgeler, yüzüne bir dağ ile karanlık bir vadi görüntüsü veriyordu.

“Çalışmak için çok geç bir saat!” Sesi kaba, hatta iğneleyici bir tondaydı.

Wolfgang hafifçe gülümseyerek Piotr’un yüzündeki ifadeden ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Ancak iyice baktıktan sonra Polonyalının ifadesini çözebildi. “Ben de zaten işimi çok önce bitirdim.”

“Öyle mi, demek *sen* işini bitirdin?” Piotr’un sesi öfkeyle yükseldi. “Ama ben bugün tek başıma çalıştım!”

Wolfgang birden anımsadı. Şu Latin’in yerindeki iş! “Tanrım, Piotr!” Kendini kanepenin üzerine öyle bir bıraktı ki oturunca yaylar onu tekrar zıplattı. “Ben onu unuttum! Kafamda o kadar çok iş var ki onun için hiçbirini aklımda tutamıyorum.” Gülerek oturduğu yerde zıplıyordu. “Üstelik çok

çalıştığım için benimle gurur duymalısın, hem güzel güzel çaldım hem de arkadaşım Adrian için bestelerimi kâğıda döktüm.”

“Bu parayı ödemeyen arkadaşın mı?”

“Ah Piotr, ben geleceğimden başka bir şey düşünmüyorum. Önce doğru bağlantılar kurmak gerekir, ondan sonra paralar şingirdar. Bak...” Cebinden *Blue Notes*’un patronunun verdiği banknotu çıkardı. “Bak bunun da sesi güzel. Güzel, değil mi?”

Piotr ateş püskürüyordu. “Peki, ben yanımda piyanist olmadan gidince patron nasıl ses çıkardı biliyor musun?”

Piyanist. Piotr, bu sözcüğü söylerken hep baştaki İ’yi vurguladığı için Wolfgang da sanki çaldığı enstrümanın adı Pia’yymış gibi bir hisse kapılıyordu. “PIA-nist, söyle ona Pia çalsın, çünkü ancak onu çalabilir. Hah-ha, Pia’yı bilen, koşup geliyor, PIA-nist, pia’sını çalışıyor.”

“Kes artık Wolfgang, ben şaka yapmıyorum. Bunu üçüncü kez yapıyorsun. Pekâlâ da sana güvenip iş bağladığımı biliyorsun.”

“Piotr! Üzülme, bir daha kesinlikle böyle bir şey olmayacak, düzeleceğim, sana şerefim üzerine düzeleceğime söz veriyorum, bütün kutsal şeylerin üzerine yemin ederim ki...”

“Boş lafı bırak! Yap yeter!” Piotr, dizlerinin üzerindeki kitabı sayfaları birbirine çarparak kapattı, yorganını çenesine kadar çekti ve ışığı söndürdü.

Wolfgang sessizce oturmaya devam etti, altındaki yayların gerginliğini hâlâ hissediyordu; karanlıkta yavaş yavaş çevresindekileri seçmeye başlamıştı. Üçüncü kez. Piotr ne demek istemişti? Daha önce kemancıyı güç durumunda bıraktığını hiç anımsamıyordu. Yavaşça cama doğru ilerledi ve gözlerini dışarı dikti, karşıdaki evlerde açık kalmış birer göz gibi görünen son birkaç pencereye baktı ve bir an için hiçbir şeye

tutunmadan havada duruyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ruhunun derinliklerini bir şey kemiriyor ve Piotr'un yalan söylediğini düşünürse ona haksızlık edeceğini söylüyordu.

“Günaydın Gernot!” Profesör Michaelis gözlüğünü çıkardı, sol eğilimli diploma tezi öğrencisinin elini sıktı ve oturması için çalışma masasının önünü işaret etti. “Tezinizde bir ilerleme kaydettiniz mi?”

“Ben, şey, düşümdüm ki bu senfoniler, yani bu tema aslında diploma tezlerinde çok fazla ele alındı ve benim de aklıma değişik bir fikir geldi, onun üzerinde çalışmayı tercih ederim.” Çantasını kucağına aldı ve içinden çıkardığı kâğıt destelerini masanın üzerine yaymaya başladı.

“Tez konusunu değiştirmek mi istiyorsunuz? Bunun için oldukça geç kaldınız ama.”

Gernot, kesin bir tavırla sözlerine devam etti. “Mozart’ın *Requiem*’inden söz ediyorum.”

“Mozart’ın *Requiem*’i mi? Aman Tanrım...” Öğrenciler bazen bir konuda başarısız oldukları için projeden vazgeçebiliyorlardı ama böylesine garip bir karar değişikliğinin nedenini anlayamamıştı. Üstelik Gernot hiç de özgüvenini yitirmiş gibi görünmüyordu. “Bunun size biraz ağır gelmeyeceğinden emin misiniz?”

Gernot bu itirazı duymazdan gelerek, renkli kalemlerle işaretlemiş olduğu kâğıtları ona doğru itti. “Aklıma gelen şey eksik bölümleri yeniden düzenlemek, yani tümünü değil, bunun için üç örnek hazırladım, bakın kırmızıyla işaretli olan Süßmayr’ın düzenlemesi, sarıyla işaretli olanlar ise Mozart’a ait olduğu kabul edilen taslaklar, yeşilleri de bunlara dayanarak ben hazırladım...”

“Bir dakika, yavaş yavaş.” Profesör kâğıtları birbirinden ayırdı. Mozart’ın *Requiem*’i aslında üniversiteler için sayısız olanaklar sağlayan bir kaynaktı, ama öğrencilerin bu besteyi yeniden düzenlemeye kalkışmaları kutsal bir emanete saygısızlık olurdu. Yalnızca olağanüstü yeteneklere sahip olan birinin bunu yapmasına belki izin verebilirdi – ama Gernot da bunlardan biri değildi.

“Yeni bir düzenleme. Peki, hangi kriterlere göre?”

“İşte, Mozart’ın asıl amacına daha çok yaklaşabilmek için...”

“Bunu herkes istiyor Gernot. Ama sorun şu ki Mozart asıl amacını kendisiyle birlikte mezara götürdü.” Bu konuda hak-sızlık yapmak istemiyordu; bu Gernot, yetenekli bir besteci olmaktan çok uzak olduğu gibi orkestra şefliğinde bile başarılı olması kuşkuluydu, ama şimdiye kadar hiçbir zaman kendini üstün görmemişti.

Michaelis en üstteki sayfayı eline aldı ve şöyle bir göz attı, sonra durdu ve dikkatlice okudu. Bir kez daha okudu. Ardından her sayfayı tek tek aldı ve titizlikle oluşturulmuş sesleri inceledi, o sırada öğrencisinin oturduğu sandalyede sağa sola kayarken çıkardığı sesler kulağına geliyordu. Mozart’ın *Requiem*’i. Robert Michaelis için böylesine kutsal olan çok az beste vardı, boş zamanlarının büyük bir bölümünü bu besteye ayırdığı için artık her notasını ezberlemişti. Bu ağıtı tamamlamaya kimler kalkışmamıştı ki – ama hiçbiri başarılı olamamıştı. Mozart’ın kendisinden başka hiç kimse bu besteyi tam anlamıyla tamamlayamazdı.

Oysa şimdi bu notalar önündeydi...

Elindeki kâğıtları bıraktı. “Bu iyi, Gernot. Hatta çok iyi. Fevkalade.” Sözlerine ara verdi, genç adamın nasıl kızardığını gördü. “Şimdi sevgili dostum, bunu kimin yazdığını söyleyin.”

Gernot sustu. "Bunu ben... Yani..."

"Yeter Gernot, ikimiz de bunu kesinlikle sizin yapamayacağınızı biliyoruz. Yaptığınız işi başka kaynaklardan alıntılarla süslemek isterseniz hoş görebilirim, ama beni aptal yerine koymanızı hoş görmem mümkün değil."

Boşuna tepki göstermesini bekledi.

"Bakın, size bir önerim var. Bütün bunları unutalım ve size ilk tezinizle ilgili sınavı vermeniz için yardımcı olayım, karşılığında da siz bana bu notaları kimin yazdığını söyleyin."

Gernot küskün bir şekilde susmayı sürdürüyordu.

"Peki, nasıl isterseniz. O zaman, tez konunuz Mozart'ın *Requiem*'i olsun – biz de en geç sözlü sınavda sizin... nereden esinlendiğinizi öğreniriz." Tahmin ettiği gibi öğrencisi bakışlarına üç saniyeden fazla dayanamadı.

"Evet, sizi dinliyorum. Bunları kim yazdı?"

"Ben... Bilmiyorum."

"Nasıl? Bunları nereden buldunuz peki?"

Gernot başparmağının tırnağını kemiriyordu. "Şey, kaçığın teki sarhoş kafayla yazmış bunları..."

"Gernot! Bu saçmalık da neyin nesi?"

"Saçmalamıyorum." Gernot ağlayacak gibi oldu. "Birisi bırakıp gitmiş. Tanıdığım birilerinin evinde, bir partiden sonra." Başını eğdi. "Ben de görünce inanamadım, ama asıllarını görerseniz..."

"Öyleyse bana onları gösterecek ve bestecinin adını vereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Gernot, elini kâğıtlara doğru uzattı, fakat Michaelis'in gözlerindeki ifadeyi görünce duraksadı ve aceleyle veda ederek dışarı çıktı.

Wolfgang yorgun gözlerle, Piotr'un, buzdolabının kapağında duran kahvaltılık listesinin yerine yapıştırdığı, üzerinde yeşil çizgilerin ve kalın kırmızı kalemle yazılı "P" ve "W" harflerinin olduğu iki tabaka kâğıda bakarak, "Bunlar nedir?" diye sordu.

"Çalışma planı. Hangi gün nerede çalışacağımızı bunların üzerine yazacağız, böylece sen de artık unutmayacaksın."

"Haa." Wolfgang biraz daha yaklaştı ve parmağını aralıkların üzerinde dolaştırdı. "Ama bu perşembe günü!"

"Evet, yine dördüncü bölgeye gideceğiz, hatırladın mı? Hani Japon piyanosunun olduğu yer."

"Hımm. Ama o gün Adrian'la ve diğer... beylerle çalıştım."

"Yeter Wolfgang, onlarla da çalarsın, boş günün çok."

Wolfgang itiraz etmek istedi ve Piotr'un öfkeli bir şekilde başını salladığını görünce susmayı yeğledi.

"Oraya piyano derslerini de yaz, hemen."

"Piyano dersi mi?"

"Evet, müzik aletleri satıcısı sana iki öğrenci bulmuştu ya!"

"Evet, evet. Doğru." Wolfgang termosu sallayarak içinde kahve olup olmadığını kontrol etti ve kalan kahveyi üzerinde yüz resimleri olan fincana boşalttı ve giysilerini aramaya başladı.

"Ne zaman ders vereceksin?"

"Çoraplarımı gördün mü?"

"Orada koltuğun üzerinde, gazetenin altında. Dersi sordum." Piotr'un inatçı tutumundan bezen Wolfgang iç geçirdi.

"Ha, şey, günü daha belli değil."

"Ve? Öyleyse telefon etmen gerekir, Wolfgang!"

"Ama bunun için bir siemens gerekli."

"Ne?"

"Siemens, hani içine konuşuluyordu, değil mi? Benim yok ki."

“Bugün aptalca esprilere gülecek halde değilim.” Siyah sırt çantasını karıştırdı ve içinden çıkardığı siemensi koltuğun üzerine attı. “Al sersem, sana bir Nokia ve hemen öğrencini ara. Telefon almak için daha çok çalışman gerek.”

Wolfgang büyülenmiş bir halde ufacık aygıtı eline aldı. Avucundan biraz daha büyüktü ve içinde gizemli bir mavi ışık yanıyor, aynı *Blue Notes*’un gizemli mavi duvarları gibi parlıyordu.  ekinerek tuşlara dokundu. “Te-le-fo?”

“Numara nerde?” Piotr sabırsızlanıyordu.

Wolfgang çekinerek omuzlarını kaldırdı ve var gücüyle Piotr’un ne demek istediğini çözmeye çalıştı.

“Bana telefon numarasının yazdığı k ğıdı g stermiştin, senin dağınlıklığının içinde bir yerdedir. Bej renkli bir k ğıttı, çok iyi hatırlıyorum.”

Wolfgang donakaldı. Liebermann’ın rakamlarla hazırladığı bilmece! Anımsar gibi oldu. Hemen notalarını karıştırmaya başladı, ancak Liebermann’ın verdiği kartı bulamadı.

“şey... Bir dakika, şimdi bulurum, Piotr, sen çözülme dostum.”

“Hep   z lme,   z lme! Ama   z l yorum. Sen hiç   z lmediğin için hep ben   z lmek zorunda kalıyorum. Sen canın ne isterse onu yapıyorsun, ama çalışmak istemiyorsun.”

Wolfgang ona döndü. Bu Piotr kimdi acaba? Onu sınamak için mi karşısına çıkarmışlardı? “Bu kesinlikle doğru değil, Yüce Tanrı da biliyor ki çalışmaktan ka mıyorum! Evet, hatta bazı günler sabahın k r nden geceyarısına kadar beste yapıyorum! Ama iyi ve dürüstçe yaptığım bu iş için para  demi-yorlarsa bu benim suçum değil, bu işi hem hoşuma gittiği hem de gerçek sanata hizmet etmek için yapıyorum. Ama insanlar saygıdeğer olmaktansa para uğruna, ellerinden gelen en sev-medikleri ve en zor işleri yapmayı tercih ediyorlar. Aslında zaman o kadar da değişmemiş. Ama ben değerimi d ş rmem!”

“Nereye gidiyorsun, taze ekmek aldım. Wolfgang!”

“Nereye gideceğim? Çalışmaya gideceğim tabii, hem de hemen! Birisi yeşil bir bildiriyle çalışmamı yasaklamadan önce!” Bunu söylerken eliyle buzdolabının üzerindeki planı işaret etti ve ceketini aldı. “Yoksa izin almam mı gerekir?” Sesine falsetto tınısı verdi. “Lütfen, çok saygıdeğer, yüce kalpli Piotr babamız, acaba çıkmama müsaade etmenizi rica edebilir miyim?”

Yanıt vermesine fırsat vermeden başıyla Piotr’u selamladı ve odadan çıktı.

Metroya binerek doğrudan şehir merkezine gitti ve sakinleşene kadar sokaklarda dolaştı. Kendini üzmeye ne gerek vardı ki, önünde tüm zenginliğiyle koca bir gün vardı; az sonra şehvetli bir çalışma dürtüsü tüm benliğini sardı ve düşünceler dizginlenmeksizin aklına üşüştü. Burada bir pencereden bas sesleri geliyordu, oradaysa, dans eden bir iğne gibi kaldırmı delerek, sert ve siyah kabukları etrafa püskürten bir makine cehennemi bir gürültü çıkarıyor, bunlara bir de toyotaların, volvoların veya her ne isim veriliyorsa, yoldan geçen taşıtların aniden çıkardıkları boru sesleri karışıyordu: Tüm bunlar, hatta bir kadının uzaktan gelen gülme sesi bile bir bütün oluşturuyor, bir senfoniye dönüşüyor ve bu senfoni, bu yeni çağa özgü, soluksuz ritimle, içinde çalışıyordu. İçine dolan bu seslerden patlayacak hale gelince, bir kafenin, ilkyazın ılık güneşiy-le flört etmek için dışarı koyduğu masalardan birine oturdu. Bu durum sadece aşk sarhoşluğuyla kıyaslanabilirdi, çünkü çevresindeki ve içindeki her şey, seslere dönüşüyordu, sesler bir yandan içine doluyor, bir yandan da bir kaynaktan fışkırır gibi dışarı taşıyordu. Evet, asıl kaynak kendisiydi. O müzikti. Müzik onun ruhunun derinlikleriydi, o bunun için yaratılmıştı ve yalnız bununla mutlu olacaktı.

Hemen nota defterlerini açtı, garsonu çağırarak sipariş verdi ve yazmaya başladı.

Sadece, özlem dolu, kısacık bir süre iç geçirdi, aşkı düşündü ve içinin yandığını hissetti, hemen sonra çalışmaya devam etti.

Öğleye kadar, ceketine sımsıkı sarılmış bir halde durmadan yazdı, arada sıcak şarap ısmarladı ve ancak öğleden sonra yağmur çiselemeye başlayınca kafenin içine girdi. Mutfaktan gelen kokuların çağrısına dayanamayarak öğle yemeği ısmarladı ve hoşnutlukla arkasındaki mindere yaslandı. Üç defteri tamamen doldurmuştu, hatta yer kalmadığı için bazı boşluklara yeni satırlar ekledi. Yağmur durunca gidip yeni bir defter almaya karar verdi.

Bir ara kafeye giren çıkan insanları izlemeye daldı, kimi birisiyle tanışmak arzusuyla kimisi de yalnızlara özgü çekingen bir tavırla girip çıkıyordu. Dikkat çekici, hoş bir hanım yanından geçince, herkesin üstünde görmeye alıştığı mavi pantolonun yalnızca gelişigüzel bir günlük giysi olmadığını anladı. Mavi kumaş kadının iştah açan kalçalarını ikinci bir deri gibi sarmıştı, ama yine de hiç kimse çıplak olduğunu söyleyemezdi. Bu yeni dünyadaki ilk günlerinde, böyle çekici manzara- lar gördükçe öfkeye kapılıyordu, oysa şimdi çıplak bacaklar ve sanki sosis zarına doldurulmuş gibi görünen kalçalar onu artık şaşırtmıyor, hatta zevk veriyordu, artık kendini tanıyamıyordu. Oturduğu masayı siper ederek eliyle gövdesini yokladı, ellerini yandan kalçalarına kadar indirdi. Belinin etrafındaki etler hâlâ yumuşaktı ve pantolon kemerinin üstünden taşıyordu, ama yine de geçen yıl, önceki yaşamında içinde yaşadığı gövdesi gibi şişkin değildi. O zaman bedeninin her tarafı şişmiş ve güçsüz kalmıştı, herhalde yakalandığı hastalık buna neden olmuştu.

Yine de gelişinden –aslında içinden bunu bazen yeniden

diriliş olarak adlandırıyor ve bu şekilde dine karşı geldiği için kendinden utanıyordu– sonraki günlerde aşırı ölçüde idrar çıkarmış ve hatları yavaş yavaş belli olmaya başlamıştı. Aca- ba böyle bir mavi pantolon onda iyi durur muydu? Adrian'ın nar rengindeki takımı ile ilgili sözlerini ve gözlerindeki alaycı bakışı anımsadı. Adrian, Czerny, Piotr, hatta kadınların hay- ran olduğu o uzun boylu saksofoncu bile – hepsi de bu mavi pantolonu giyiyordu. Wolfgang ani bir kararla yerinden fırla- dı, kasada hesabı ödedi ve kafeden çıktı. Graben Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı dolaştı, birkaç yan sokağa girdi çıktı, giysi satan mağazaların vitrinlerine ve içeri girip çıkan insanlara baktı. Sonunda, hem esmer derililerin hem de boyu sırık gibi uzun olanların bile alışveriş yaptığı anlaşılan bir mağazada karar kıldı. Gerçekten de içerideki tezgâhların üstünde bir sürü mavi pantolon istiflenmişti. Wolfgang bunlara "jeans" adı verildiğini ve sayısız modeli olduğunu öğrendi, saatlerce denemesine karşın boyu bir karıştan daha az uzun gelen bir pantolon bulamadı.

Saçları dimdik taralı, kulağında halka küpesi olan genç satıcı ise omuzlarını silkerek, "Boyunu kesmeye gerek yok, pa- çaları aşınınca çok daha iyi durur," diye fikir belirtti.

Akşama doğru *Blue Notes*'dan içeri girdiğinde alışık olma- dığı sert kumaş bacaklarının iç kısımlarını yara yapmıştı.

Böylesine hırpalanınca, bu uyumlu dünyayı sabahleyin kâğıt üzerinde yaptığı gibi altüst etme arzusuna kapıldı. Önce birkaç çocuk şarkısını tüm seslerden geçirdi, sabahleyin tasar- lamış olduklarının cesur çeşitlemelerini çaldı ve bıkıncaya ka- dar, piyanoyu tümüyle zorlayarak, en kalın, boğuk ve iniltili seslerle en tiz, şangırtılı ve tıngırtılı sesler arasında gidip geldi.

Bir süre sonra, kısacık sarı saçlı ve açık mavi gözlü bir kadı- nın gözlerinde küstahça bir ifadeyle, sürekli kendisine baktı- ğını fark etti. İçinde hoş bir gıdıklanma hissetti ve insanı yavaş

yavaş çarpan bir şarabı içer gibi, her on ölçüde bir gözlerinden birer yudum almaya başladı. Büyük bir cesaretle gezindiği uyumsuz akortları, ona her bakışında çözümlemeden kesti.

“Hey!” Czerny bir parçadan diğerine geçerken omzuna dokundu, rengi her zamankinden daha siyah görünüyordu. “Bugün akrobasiyi biraz fazla abarttın. Biraz vites klt, insanları zorluyorsun.”

Wolfgang müşterileri şöyle bir süzdü ve gözlerini kaçırdı. “Aman Tanrım, zavallılar. Onlara merhamet et! Birisi onları biraz fazla zorlayacak olursa, belki kulaklarını kullanmak zorunda kalırlar – hem de beyinlerini. Oh hayır. Böyle bir şey olmayacak sevgili dostum Czerny, sen hiç endişe etme, rahat ol.”

Wolfgang arkasından nanik yaptıktan sonra laterna çalar gibi Tuna Dalgaları valsini çalmaya başladı. Sinirden dişlerini sıkıyordu. Müşterilerden bazıları söylenmeye başlayınca kendini tutamayarak güldü ve her çalışında onu sakinleştiren, bu uyduruk, yumuşak parçaya kendini verdi.

Sonraki yarım saati, Piotr’un CD’lerinden dinlemiş olduğu Strauss valsleri üzerine yaptığı doğaçlamalarla geçirdi. Müzik parmaklarından tuşlara öylesine akarken, Singlinger’le konuşurken fark ettiği gerçeği operaya nasıl aktarabileceğini düşünüyordu.

Kulağına bir ses geldi. Birisi alığıyla ona eşlik etmeye başlamıştı. Bir saksofon sesi! Acaba ne zaman çalmaya başlamıştı? Başını kaldırıncı açık renkli bir çift gzn, metalin pırıltısıyla yarıştığını gördü. evresindeki her şey birden altın suyuna batırılmış gibi parlamaya başladı, bedeninin her noktası karıncalanıyordu.

Kadın hem zarif hem de küstahça çalıyordu. Ona bira ses gönderdi, kadın bunları yakaladı ve bir jonglr gibi ustalıklıla oynadıktan sonra hiç uyarmaksızın birden geri yolladı.

Wolfgang'ın kalp atışları hızlanmıştı, yüzünde istese de silemediği, sırtmaya benzeyen bir gülümseme belirmediğini hissetti; gönderdiği seslerle ona gittikçe daha çok yaklaşıyordu, adeta bu seslerin aracılığıyla gövdesine dokunuyor gibiydi. Daha sonra temayı değiştirdi ve bu kez yavaşça narin kollarını okşamaya ve hafif dokunuşlarla boynunda gezinmeye başladı.

Kadın Wolfgang'a baktı, bu süre ona sonsuzluk kadar uzun geldi, ardından gözlerini enstrümanına çevirdi ve dudakları, gülümsemek istiyormuş gibi bir an için titredi.

Wolfgang nemli ellerini kot pantolonuna silerek kuruladı. Kadın yeniden oyuna girmiş, artık ona en küstahça nağmelerle meydan okuyordu. Eğer onun yerinde bir erkek olsaydı, Wolfgang onunla tanımlaması güç bir düelloya girişebilirdi, ama şimdi centilmence ona öncelik tanıyor, hatta onu zorlayabileceği yerlerde bile destek oluyordu.

Bir süre sonra kadın derin bir soluk aldı ve alaycı bir ifadeyle "Fatigue?"¹ diye sordu, bakışı bile Wolfgang'ın kendini olması gerektiğinden daha yaşlı hissetmesine yetmişti. Uzun zamandır Fransızca konuşan birine rastlamamıştı, anlaşılan bu dil artık moda değildi.

Başını yavaşça hayır anlamında salladı ve gözlerini ondan ayırmadı.

"Paydos zamanı!" Czerny'nin sesi bu büyülü anı paramparça etmişti. Wolfgang'a bir zarf uzattı. "Artık evde devam edersin, hesabı kapattım." Wolfgang şaşkınlıkla etrafına baktı ve kulübün tamamen boşalmış olduğunu gördü, bütün iskemleler masaların üzerine konmuştu. Avından gözünü ayırmadan piyanonun kapağını kapattı, kadının boyunun kendisinden biraz uzun olduğunu görünce rahatladı. Kadın hiç konuşmadan ona baktı ve başıyla çıkışı işaret etti. Açtığı kapıdan çıkarken koluyla Wolfgang'a sürtününce sürdüğü parfümün

1 Fr. Yorgun. (ç.n.)

kokusu hafifçe burnuna geldi ve o anda bu kokuyu uzun bir süre unutamayacağını anladı. Czerny arkalarından seslenerek bir şeyler söyledi, ancak Wolfgang için artık her şey dışarıda kalmıştı ve buraya girip ona ulaşamazdı. Gecenin soğuşunda öylece durdular, hâlâ sessizdiler, sonunda daha fazla düşünmeden kadının yanında yürümeye başladı.

Arada bir sokak lambalarının ışığında kadın dönüp ona bakıyordu. Her lambada, soluk almakta zorlanıyor, atkısını çenesinin altına sıkıştırıyordu. Önlerinde uzanan kaldırım bomboştı, yalnızca birkaç ışıklı levha göze çarpıyordu. Yoldaki sokak lambalarından yayılan ışık huzmelerini sayıyor, özlemle dönüp bakmasını bekliyor ve ona yolun sonuna kadar eşlik edecek gücü bulamamaktan korkuyordu.

“Nereye...”

“Hişt...” İşaretparmağını dudaklarının üzerine getirerek Wolfgang’ı susturdu ve artık ona bakmaksızın bir sonraki köşeye kadar yürümeye devam etti. Saksofon kutusunun her adında paltosuna sürünürken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sonunda çantasından bir anahtar çıkartarak, üzerinde beyaz ışıklı harflerle OTEL yazan bir binanın kapısından içeri girdi.

Wolfgang koridor boyunca onu izledi, duvardaki küçük bir kutudan yayılan, yeşilimsi, gizemli bir ışık, ancak hatları seçmesine izin veriyordu. Kadının ardından odaya girdiğinde titriyordu, kapıyı kapattı ve ardından sırtını dayadı. Binanın dışındaki tabelanın soluk ışığı pencereden içeri süzülüyor, kadının silueti bu ışığın önünde sanki makasla kesilmiş bir figür gibi görünüyordu. Wolfgang, onun paltosunu bir koltuğun üzerine attığını, ayakkabılarını da çıkarıp ayağıyla altına doğru ittiğini gördü.

Ceketi sessizce kayarak yere düştü. Yalnızca soluk alıp veriş ve enstrüman kutusunun kilit sesi duyuldu. Sonra, birdenbire, yumuşak ve boğuk bir ses, hafifçe esen bir rüzgâr gibi

odayı sardı, giderek yükseldi ve bir gölge gibi bir sonrakiy-le birleşti. Wolfgang büyülenmiş halde kadını izliyordu. Kadın, adeta çaldığı müzikle bütünleşmişti, kendisi de çaldığı, yeşilimsi gümüş renkli ezgi kadar yumuşak ve derinlikliydi; Wolfgang'ı karşı koymaya zorluyor, ardından beklenmedik küçük dönüşlerle sanki onunla alay ediyordu. Kadına doğru yaklaştı, yerdeki tüylü halı ayak seslerini gizliyordu. Ona sonsuz gibi gelen bir an boyunca arkasında durdu, ellerini kaldırdı, ancak iç geçirdi ve ona dokunmaya cesaret edemedi, onun yerine kokusunu içine çekti, eğilerek boynuna biraz daha yaklaştı, sıcaklığını hissetti ve sonunda ellerini omuzlarının üzerine koydu. Kadın hiçbir tepki vermeden çalmayı sürdürdü; Wolfgang, her notanın kadının bedeninde dolaştığını hissediyordu, müziğin ritmiyle hareket ederek ellerini daha aşağıya kaydır-
dı, yakasının açıklığını buldu ve yavaş yavaş bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Bluzun altına hiçbir şey giymemişti, kısa süre önce takım elbisesini aldığı mağazada gördüğü incecik sutyenlerden bile yoktu. Adeta ısırap çeker gibi çıplak göğüslerini okşadı. Kadın giderek daha alt notalara geçti ve bir türlü susmak istemeyen, kalın bir si bemol çalarak arkaya yaslandı ve bluzu omuzlarından aşağıya kaydı.

Sonra bununla hiç uyumlu olmayan bir si çaldı; Wolfgang, onun ne istediğini anlayana kadar soluğunu tuttu. Tek eliyle bu notayı titreştirirken, diğer kolunu bluzdan kurtardı, bu hareketi aynı çekicilikteki rahatlıkla sol koluyla da yineledi, bu sırada odanın mavimsi karanlığında bir do diyez dolaşmaya başladı. Wolfgang gözlerini ondan ayırmadan, kendi kendine, acaba bir daha gözlerinde bu görüntü canlanmadan do diyezi düşünüp düşünmeyeceğini sordu.

İçinden seni seviyorum diye fısıldamak geldi, ama bunun yerine dudaklarını kadının boynuna gömdü, bluzunu enstrümanın kayışının altından çekip çıkardı, gövdesinin

devinimlerine, çaldığı müziğin devinimlerine eşlik etti. Elleri belinden aşağılara doğru kaydı, kadın bir parça öne eğildi ve enstrümanı, sanki içine doğru gülüyormuş gibi bir sesle sarsıldı. Bir an için kadını bıraktı ve titreyen parmaklarıyla kendi gömleğinin düğmelerini çözdü ve gömleği üzerinden attı, çıplak göğsünü onun sırtına dayadı, daha sonra müziğin ritmine uyarak karnını ve ardından da daha aşağısını gövdesine dayadı, ancak kadının üzerindeki dar kot pantolonu tam da zevk duyacağı yeri acıtıyordu. Elleriyle pantolonun düğmesini arandı ve bir an önce açmak için kurcalamaya ve çekiştirmeye başladı, sonunda kadın çalmakta olduğu do diyezi uzatarak elini onunkinin üzerine getirdi ve yardım etti. Sonunda mavi kotu kalçalarına kadar indirdi ve rahatlamış olarak kendi pantolonunun düğmelerini çözdü. Canını acıtan dar pantolondan kurtulunca, gerçekten iki yüzyıldan beri bir kadının özlemini çekmekteymiş gibi, her şeyi örten bir haz duydu. Bir an için aklına Constanze geldi, ancak onun çoktan öldüğü, hatta çürüyüp yok olduğu ve bu nedenle ona artık herhangi bir borcu olamayacağı gibi aldatici bir bahaneyle bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırarak kendini rahatlattı. Kararlı bir şekilde elini kadının küçük külotunun kenarından içeri soktu, parmağını daha derine doğru götürünce yumuşak ve tıraşlı bir tene temas etmek onu şaşırttı, inleyerek, her şeyin eriyip çözüldüğü, o sıcak ve karanlık yeri okşamayı sürdürdü. Kalçalarını aralayıp içine girmeye çalışırken kadın hâlâ enstrümanını elinden bırakmamıştı.

Birden çalmayı kesti. "Attends."¹ Yumuşak bir hareketle ona döndü, elindeki saksofon yere doğru kaydı ve elini Wolfgang'ın göğsünde ve omuzlarında dolaştırdı. "Sende bir... Ne diyorlar ona? Lastik var mı?" Aksanı Wolfgang'ı çok etkilemişti, dilini ısrarla dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kadın kendini geri çekti ve yanıt bekleyen bir ifadeyle baktı.

1 Fr. Bekle. (ç.n.)

“Lastik mi? Mais oui, ma cherie, j’en ai...”¹ Gülümsedi, ne istediğini anladığı için sevinmişti, yanağına bir öpücük kon-
durdu ve kapıya yöneldi, orada ceketinin yanına bıraktığı
kâğıt torbada eski pantolonu ile nota kâğıtları vardı. Öğleden
sonra aldığı kâğıtları rulo haline getirip üzerine lastik bir hal-
ka geçirmişlerdi, bunlardan Piotr’un çekmecesinde de vardı.
Ruloyu açtı ve kâğıtları orada öylece bıraktı. Aynı anda bir
huzursuzluk hissetti. Acaba kadın bununla ne yapacaktı? San-
ki tesadüfen yapar gibi eliyle, beklentinin etkisiyle dikleşmiş
haldeki arkadaşını gizledi ve lastik halkayı çekinerek kadına
uzattı.

“Tu te fous de moi!”²

Pencereden süzülen solgun ışıktaki kadının yüzünde, her
gördüğünde ayaklarının altındaki zeminin sağlam olmadığını
anımsatan, o acı veren, alaycı ifadeyi gördü. Tedbirli olmak
amacıyla gülümsedi.

Kadın kısa bir süre düşünür gibi yaptı, ardından lastik hal-
kayı başparmağı ile işaretparmağının arasında gerdi ve Wolf-
gang, henüz onun ne yapmak istediğini kestiremeden göğ-
sünde ufak bir batma hissetti.

“D’accord. Mais ecoute³, dikkatli ol, okey?”

Wolfgang derin bir soluk aldı ve yatağa yaklaştı. Nihayet.
Tabii ki dikkatli olacaktı, bu konuda kendinden emindi, çünkü
bunu hep yapmıştı.

Parmakları kadının kileri kavradı, gövdesini yumuşak bir
şekilde arkaya iterek onu sırtüstü yatırdı ve başını göğüsle-
rinin arasına dayadı. Onun kalp atışlarını dinledi, tenini his-
setti, kokusunu zevkle içine çekti; sıcaklığını ve sonunda,
gövdesinin titreyerek, çalınmayı bekleyen bir enstrüman gibi

1 Fr. Evet, var, sevgilim, ben... (ç.n.)

2 Fr. Benimle dalga mı geçiyorsun? (ç.n.)

3 Fr. Anladım, ama dinle. (ç.n.)

gerilmeye başladığını hissetti. Hedefine ulaşınca –legato– kendini kaybetti, crescendo, artık ne geçmiş ne de bugün vardı, yalnızca var olduğunu hissediyordu. *Stakkato*’yla son noktaya yaklaştı ve iradesinin son kırıntılarını toplayarak verdiği sözü yerine getirdi, tüm gücüyle dişlerini sıkarak başını kadının boynuna gömdü, fakat hazzını tek başına yaşadı.

Uyandığında gün ağarıyordu. Elinin altındaki tenin sıcaklığını hissetti, kalçasını okşadı ve uykusunun kokusunu içine çekti. Yüzünü inceledi ve uyandırınca kadar parmaklarını dudaklarının etrafında gezdirdi.

Fransızca, “Henüz ismini bile bilmiyorum,” diye fısıldadı.

“O zaman sen bana bir isim ver.”

“Machere, Mabelle, Mapomme, Mapeche¹, Ma... Hayır hayır. Sen bana gerçek ismini söyle, Madouce.”²

“Mado. Enfin, Madeleine, fakat bizde aynı isimde bir kek de var, ama ben bir kek değilim ki.”

“Ama tatlısın! Hımm. Mado...” Yorganın altındaki ılık karanlığa girdi ve göbek deliğini hafif hafif ısırmaya başladı. “Şimdiye kadar senin gibi lezzetli bir kek yemediğimden eminim ama.” Arzulu bir şekilde kalçalarını kavradı. “Bir de şu eriklerinden, Maprune.”³

“Ne dedin?”

Yorgandan başını çıkardı. “Ah güzeller güzeli Mado, sen benim şimdiye kadar bestelediğim en güzel müziksinsin. Sana notaları yazarım, her gün birlikte çalınız, olur mu?”

“Her zaman bu mavi kulüpte mi çalışıyorsun?”

“Artık orada beraber çalalım Mado, erikle içindeki kurt kadar birbirimize uyuyoruz!” Ani bir hareketle parmağını edep yerine gömdü.

1 Fr. Sevgilim, güzelim, elmam, şeftalim. (ç.n.)

2 Fr. Tatlım. (ç.n.)

3 Fr. Eriğim. (ç.n.)

Kadın döndü ve bacaklarını bitıştirdi. “Dün çaldığın müzik sana aitti n’est-ce-pas?¹ Bu iş seni mutlu ediyor mu?”

“Beni sen mutlu ediyorsun, küçük Madom. *Sen* ne istersen onu çalarım.”

Mado dönüp sırtüstü yattı ve kollarını başının altında kavuşturdu. “Ben çalarken serbest olmak isterim, hangi müzikten hoşlanıyorsam onu çalarım, rol yapamam.”

“Peki, aç kalmadan bunu nerede yapabilirsin?”

“Paris’te iyi caz kulüpleri var.”

“Paris.” Bu şehir bir karaltı gibi anılarında canlandı. Nefret ettiği şehir. “Paris’te hiç mutlu değildim.”

“Ne oldu?”

“Annemin mezarı orada. Ayrıca o şehirdeki bütün işlerim ters gitmişti.” Mado’nun yanağını okşadı. Onun yüzünü görünce aklındaki tüm karanlık düşünceler silindi. “Mado mademki orası senin şehrin, o zaman Paris’i bile sevebilirim!” Wolfgang kadının elini tuttu ve öptü, ama o elini çekti ve yatağın kenarına oturdu.

“Gitmem gerekiyor.”

“Ama saat dokuz bile...”

Yanıt vermek yerine yalnızca omuzlarını silkti.

“Provaya mı gidiyorsun? Ben de seninle geleyim, Mado.”

“Non.”² Ayağa kalktı ve banyoya girdi. Wolfgang kadının küçük, sert kalçalarına bakınca onu yeniden arzuladı; duşu açtığını duyunca, sıcak su üzerlerinden süzülürken ona sahip olmayı düşledi, ama kadının onu reddedebileceğini düşündü; böyle bir şey olursa, bunu kaldıramayacağını biliyordu.

1 Fr. Değil mi? (ç.n.)

2 Fr. Hayır. (ç.n.)

Lacrimosa¹

Lacrimosa, dies illa...

Sabah, havada toprak ve duru su kokusu vardı. Wolfgang adımlarının bile farkında olmadan yürüyordu, sanki hava onu koltuk altlarından kavramış taşıyordu. Mado! İçi hâlâ onunla dopdolu olduğundan başka hiçbir şeye yer kalmamıştı. Kulağına gelen her şeyi onun kulaklarıyla duyuyor, her şeyi onun gözleriyle görüyor ve sanki düşünceleri bile ona aitmiş gibi hissediyordu.

Hava serindi ama ilkyaz güneşi ceketini ısıtıyordu, gökyüzünün maviliği, kaldırımların kenarında oluşmuş su birikintilerinde yansıyor. Durdu, başını yukarı kaldırarak gökyüzünde hızla kayıp giden beyaz bulut kümelerini izledi. Ancak Piotr'un apartmanının merdivenlerini çıkarken oraya kadar yürüyerek geldiğini fark etti.

Kendini yüzüstü kanepenin üzerine attı, güçlükle ceketinin kollarını yukarı sıyırdı ve onun üzerine sinen kokusunu içine çekmek için burnuyla kollarını yoklamaya başladı.

Babasının sesi onu daldığı rüya âleminden çekip çıkardı: "Artık mavi kulübe her gün mü gidiyorsun?"

Bu bağrıyla yerinden fırlayınca Piotr'un gri granite dönüşmüş yüzüyle karşılaştı. "Aman Tanrım, beni korkuttun!" So-luğunu güçlükle verdi ve kendini yeniden kanepenin üzerine bıraktı, bu görüntünün gözlerinin önünden gitmesi için kısaca

¹ *Requiem*'in "Sequenz" kısmının altıncı bölümü. (ç.n.)

silkinmek zorunda kaldı. Yine de ağzından mutlu bir tınıyla, "Ah, Piotr," diyen bir ses çıktı. Çünkü o anda dirseğinde onun parfümünden kalmış bir iz keşfetmişti, eliyle yavaşça o noktayı okşaması yeterliydi.

"Dün akşam işe niye gelmediğini sordum!"

Wolfgang gözlerini sımsıkı yumdu. Her şeyden o kadar uzaklaşmıştı ki şu anda yeniden Piotr'un dünyasını bulmakta zorlanıyordu. Birden anımsadı. "Hay şu aptal kafam!" Wolfgang eliyle alınına vurdu. "Piotr lütfen böyle surat asma, bir daha olmayacak. Hem benim için sevinmelisin."

"Neye sevinecekmişim ki? İtalyan lokantasındaki işimden oldum. Birlikte çalacaktık!"

Wolfgang dirseklerine dayandı. "Seni işten mi attı? Ah Piotr, üzülme, nasıl olsa başka bir iş bulunur. Zaten oranın patronu iğrenç bir herifti, üstelik kazıkçının ve cahilin tekiydi! Eğer bunlar seni teselli etmeye yetmiyorsa, aşk mutlu olmak için çok daha geçerli bir neden olabilir."

"Sonunda gecelerin esmer kraliçesini elde ettin galiba?" Piotr gülümsedi, aslında hâlâ keyifsizdi ama yine de gülümsedi.

"Sarışın Piotr, o parlak bir seher yıldızı gibi sarışın ve güneşin kendisi gibi saksofon çalıyor." Ardından bir homurtuyla kendini olduğu gibi, yaylı kanepenin üzerinde bıraktı.

"Sarışın mı? Yoksa kadınları mı karıştırdın sen? Haftalardır siyah saçlıyı sayıklıyordun. Dünyanın en güzel kadını diyordun. Peki şimdi?"

"Oh Piotr, uzatma! Mado... Çok güzel. Sen de onu görünce bana hak vereceksin ve diğer her şeyi unutacaksın."

"Kadınlar benim için de çok güzel ama ben kesinlikle bu nedenle işe gitmeyi unutmuyorum."

"Ben de işimi unutmadım, Piotr, kalbim aşkla dolunca, aklıma en güzel müzikler geliyor. Dinleyince ne kadar güzel olduğunu anlayacaksın."

“Bir gece bir kadınla yattın diye hemen aşktan söz ediyorsun. Sen bir budalasın, przyjaciel! Hep yıldızlarda geziyorsun ama yaşam aşağıda, bu dünyada.”

“Ah Piotr, yıldızların, aşkın olmadığı bir yaşam gerçek bir yaşam olabilir mi? Sen de birkaç yıldız yakala dostum, pşeat-şil, bir parça mutluluk senin de moralini düzeltir.”

“Ben yıldız yakalamak filan istemiyorum, przyjaciel. Ben kiramı ödemek, karnımı doyurmak ve evdeki su borusunu tamir ettirmek istiyorum. Ama sen? Orada elinde bir yıldızla yatıyorsun ama tek kuruşun yok.”

“Hiç de değil! Ben iyiyim, hem de son derece iyiyim. Durumumdan hoşnutum. Sevinçliyim. Mutluyum. Uçuyorum. Sarhoşum. Keyifliyorum. Âşığım! Evet! İşte hayat bu! Benden ne istiyorsun?”

“Yarını düşünmeni istiyorum. Ve gelecek haftayı ve gelecek yılı. Senin de bir eve, yatağa ve buzdolabına ihtiyacın olacak.”

“Ama hiçbir eksiklerimiz yok ki Piotr.”

Piotr sesini alçalttı, gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle ona baktı. “Ama benim kanepemde uyuyorsun, przyjaciel.”

Wolfgang hiçbir şey söylemeden çöp kovasının durduğu dolaptan boş bir plastik poşet aldı ve etrafa yayılmış olan nota destelerini içine tıktırmaya başladı.

“Ben günün birinde Polonya’ya dönünce ne yapacaksın, Wolfgang?”

Piotr’un söylediklerini duymazdan gelerek kalan öteberisini de ikinci torbaya doldurdu.

“Saçmaladın şimdi, beş parasız nereye gideceksin?”

“Yük olmayacağım birinin yanına.” Piotr daha yanıt bile vermeden Wolfgang birinci katın sahanlığına indi.

“Heeyy, bir dakika, nereye gidiyorsunuz?” Dar koridorda kısık bir ses ardından sesleniyordu.

“Yukarıya.” Wolfgang döndü ve geri geri gitmeye başladı. Girişte şişman bir kadın belirmişti. Beline önlük takmış, küçük bir fili andırıyordu.

“Siz burada kalmıyorsunuz ama.”

“Matmazel Madeleine’in misafiriyim.”

Kadın ellerini kalçalarına dayayarak, “Öyle mi?” diye karşılık verdi. Sesi lastik bir halka gibi esnemişti. “Ama genç hanım buradan ayrıldı.”

“Ayrıldı mı? Mado...” Boğazı düğümlendi. Elinden geldiği kadar hızlı yürüyerek koridoru geçti ve merdivenlerden çıktı, Mado’nun odasının açık duran kapısına gelince birden durdu. Oda ölmüştü. Kuştüyü yastıklar solmuş birer çiçek gibi yatağın kenarından aşağı sarkıyordu, perdeler açılmış ve onun yıldızlar âlemi soğuk gün ışığıyla örtülmüştü. Ona yazıp bıraktığı not hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Banyonun açık duran kapısından içerideki genç kadının kullanılmış havluları mavi renkli bir çamaşır torbasına atmak üzere olduğunu gördü.

“Hayır!” Wolfgang bir hamlede içeri girdi, torbadan çekip çıkardığı havluları yanağına dayadı.

“Size söyledim ya, bu odada artık kimse kalmıyor.” Bu ses, arkasından gelmiş ve soluk soluğa kalmış olan otelci kadına aitti.

“Ben burada kalacağım.”

“Ama oda henüz hazır değil, size aşağıdan bir oda verebilirim.”

“Hayır, ben yalnızca bu odayı istiyorum, hem de bu haliyle.” Oda hizmetçisini banyodan çıkardı. “Böyle iyi, bırakın artık.”

Genç kadın Wolfgang’a, kendisinden uygun olmayan bir şey istenmiş gibi bir ifadeyle baktıktan sonra yardımcı olması için patronuna döndü. Patron omuzlarını silktili.

“Ama kaydınızı yapmam gerekiyor...”

“Daha sonra aşıya gelirim.” Birden umutlanarak iç geçirdi. “Herhalde bir not bırakmıştır.”

“Maalesef.”

“Peki adres? Adresi yok mu?”

Dişi fil başıyla hayır dedi. “Ne bekliyordunuz? Alt tarafı bir Fransız.”

Wolfgang kapıyı kilitledi ve perdeleri çekti. Ayakkabılarını çıkardı ve kendini yatağa atarak yüzünü yastıklara gömdü. Mado’nun başını koyduğu yastıklara. Acaba kokusunu daha ne kadar duyabilecekti? Bir gün mü, iki mi? Bir hafta mı? Bedeninin çarşıfta yarattığı kırıksıklıkları severek okşadı, gözyaşlarının yastıkta oluşturduğu ıslaklık şakaklarını serinletiyordu. Kadın ona ismini bile sormamıştı.

Hava kararınca aşağı inerek odanın üç günlük ücretini peşin verdi; üstündeki para ancak buna ve iki şişe kırmızı şaraba yetiyordu. Sonrasını zamanı gelince düşünecekti.

Gözlerini açtığı anda etraf sessizdi. Ne bir kapı çarpıyor ne de koridordan ayak sesleri veya konuşmalar geliyordu. Binanın cephesindeki levhanın neon lambalarının solgun ışığı içeriye vurmuştu, oda yine uzun zamandır tanıdığı bir yere dönüşmüştü. Her şey bir önceki gecenin o kadar aynıydı ki bir an için bir umuda kapıldı, ancak eline değen çarşafın soğukluğunu hissedip boş koltuğu ve aralık banyo kapısının ardındaki karanlığı görünce, içinde bir şey kasılarak koyu kıvamlı, siyah bir yumru oluşturdu. Yataktan kalktı ve pencereyi ardına kadar açtı; gecenin soğuk esintisinin çıplak bedenini yalayarak odayı doldurmasına izin verdi. Şehir her zamanki bas sesiyle gürlemeyi sürdürüyordu. Birden denizi anımsadı, bir gece deniz kıyısında durmuş ve uçsuz bucaksız görüntüsü karşısında kendini savunmasız hissetmişti; siyah sular sanki

gökyüzüyle birleşmiş ve ufuk, kıyıya vuran dalgalarla birlikte ayaklarının dibine gelmişti. Şu anda da yine kendini uzak bir dünyanın kıyısında hissetti, bulunduğu otel odası sanki dalgaların yıkadığı, keşfedilmemiş bir adaydı. Kimse o kumsaldaki yabancıнын varlığının farkında değildi. Pencereye o kadar çok yaklaşmıştı ki soğuk, pürüzsüz çerçevenin karnına değdiğini hissetti. Dışarı doğru eğilince ışıklı harflerden gelen vınlamayı duydu. Bir saksofon. Deniz. Acaba ne kadar derindi? Mutlaka 12 kulaç olmalıydı. Dışarı doğru biraz daha eğildi, sanki bir şey onu kendisine doğru çekiyordu. Acaba önce üzerine bir şeyler giyse miydi? Gerçekten düşerse ne olurdu? Onun gibi birinin ölmekten korkması gerekir miydi, nasıl olsa yine dirilecek ve yaşamaya devam etmeyecek miydi? Veya belki de yine yabancı, hatta çok daha uzakta bir yerde uyanacaktı. Kendini olacıklara bırakmasına kıl payı kalmıştı ki... Birkaç adım geri gitti ve soluk soluğa doğruldu. Hayır! Bunu yapmak Yüce Tanrı'yı sınamak olurdu. Pencereyi kapattı, perdeleri çekti ve yatağa döndü. Komodinin üzerinde duran diş fırçası bardağında iki parmak kırmızı şarap kalmıştı; yanında da Mado'ya yazdığı not duruyordu. Bardağa biraz daha şarap koydu, içti ve not yazdığı kâğıdı yırtarak ufacak parçalara ayırdıktan sonra bunları yere fırlattı. Dışarıda olup bitenler onunla ilgili değildi, Mado onu hiç umursamıyordu. Bu dünyadaki hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

Kapının vurulmasıyla uyandı. Kendini pestil gibi hissediyor, başı ağrıyordu. İçinde kalan son umut kırıntısıyla sürünecek yataktan çıktı ve kapıyı açtı.

Kapıda duran, açık mavi önlüklü genç kız onu görünce bir çığlık attı ve arkasını dönüp hızla koridorda uzaklaştı. Wolfgang aşağı doğru bakıp uyarılmış halde olduğunu görünce dehşete kapıldı ve hemen kapıyı kapattı. Kendini külçe gibi yeniden yatağa attı, Mado'nun yorganına sarıldı ve başını

gömerek öpmeye başladı, ardından büyük bir acıyla kendi kendini doyuma ulaştırdı; bir saniyeden çok daha kısa bir süre onun orada olmadığını unuttu, sonra ağlayarak yastığının üzerine kapandı.

Şarabını banyonun musluğundan akan suyla sulandırdı. Sessizce yattı, halıdaki kareleri saydı ve durup durup yeniden Mado'nun görünmeyen bedenini okşadı, ancak bu ona zevk değil, acı veriyordu, ardından yine içkisini içti ve uyudu, bunu sevgisi yavaş yavaş dinene kadar sürdürdü.

Saksofonunun sesi kulaklarından hiç gitmiyordu, ona günler boyu gibi görünen bu süre içinde, ayaklarının altına sermek istediği sayısız yeni ezgi yarattı, torbanın yanında, yarı yarıya açılmış rulo halinde duran, boş nota kâğıtlarına baktı, komodinin üzerinde de mürekkepli bir kalem duruyordu. Ancak yazmak yerine içmeyi yeğledi. Arada bir duşu açarak, tüm notaların, başından omuzlarına, oradan da karnına doğru süzülen sıcak suyla birlikte akmasını izledi ve tüm o acı re minörler suyun girdabına kapılıp giderde kaybolana kadar bekledi.

“Bir bira?” Bar tezgâhının arkasındaki zenci, Piotr’a soran gözlerle bakıyordu.

Piotr başıyla onayladı. “Küçük lütfen.” Kulübün arka bölümlerinde göz gezdirdi. Barmen bira bardağını önüne doğru itince Piotr eliyle işaret ederek bir sonraki müşteriye yönelmesini engelledi. “Wolfgang’ı gördünüz mü? Wolfgang Mustermann?”

Barmen bir an durdu ve kolundaki saate baktı. “Hayır, sanırım bugün de gelmez. Sorry. Ama isterseniz size Keith Jarrett’den bir şeyler çalabilirim.” Özür dilercesine ellerini iki yana açtı.

Piotr birasından birkaç yudum aldı ve yüzüne kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştı. "Nerede bulabilirim acaba, bir fikriniz var mı?"

"Arkadaşı mısınız?"

"Ah özür dilerim." Piotr oturduğu bar taburesinde biraz öne doğru eğildi. "Piotr Potocki, evet arkadaşım, aslına bakarsanız bende kalıyor."

"Aa evet Piotr, kemancı. Wolfgang bana senden söz etmişti. Sen dememde bir sakınca yoktur umarım. Ben Czerny." Barmen bar tezgâhının üzerinden Piotr'a elini uzattı. "Wolfgang'dan iki gündür haber almadım." Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Ama şaşırmadım."

"Kadın yüzünden mi?"

"Nerede kaldığını bilmiyorum ama şu anda onun yatağında olduğundan eminim. En son ikisini görseydin..."

"Ama benim yarın onunla birlikte işe gitmem gerekli, bu kadar kısa sürede yerine kimseyi bulamam."

"Wolfgang Mustermann'ın yerine mi?" Czerny güldü, daha sonra karşısındakine acıyan bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "İkimiz de onun gibi birini bulamayacağını biliyoruz, değil mi?"

Piotr içini çekti. "Bazen hayatını mahvettiğini düşünüyorum. Daha 36 yaşında ve tanıdığım en iyi piyanist, fakat kendine ait bir evi, hatta kontrollü bir ceptelefonu bile yok."

"Bana sorarsan, elektrik ve su olmasa da yaşayabilecek bir tip, haksız mıyım? Sanki vahşi bir ormanda büyümüş. Acaba nereden gelmiş?"

"Bana hiç anlatmadı. Yalnız ailesinin ölmüş olduğunu biliyorum. Kötü bir şey oldu herhalde, belki de bir savaşta..."

"Ama yine de çok şakacı bir adam."

"Bence bu psikolojik. Ne zaman ciddi bir şey söylesem saçmıyor. Abuk sabuk bir şeyler söylüyor veya dans ediyor..."

Komik herif. Ama Wolfgang'ın müziğini duyunca, onun sevgili Tanrı'nın küçük kardeşi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum."

Czerny bir tepsiye bira ve şarap kadehlerini koyarken ona çok şey bilen bir ifadeyle baktı. Sonra kalabalığa karıştı.

Piotr sırtını bara dayadı ve mavi piyanoya bakarak Wolfgang'la Katedral Meydanı'nda ilk kez karşılaştığı o öğleden sonrayı düşündü. Ayyaşın teki, başka bir şey değil. Yaşamının bir döneminde her şeyini yitirmiş, ondan sonrasını, elinde içine eski püskü giysilerini koyduğu plastik torbasıyla sokaklarda öylesine amaçsız dolaşarak geçiren birisi. Piotr hiçbir zaman Wolfgang'da ne bulduğundan emin olamamıştı. Yaptığı tuhaf açıklamalar belki şaka olarak kabul edilebilirdi, fakat Piotr'u asıl rahatsız eden, Wolfgang'ın en aptalca hareketleri büyük bir doğallıkla ve tamamen inanarak yapmasıydı. Hayır, Wolfgang hiçbir zaman onu kandırmaya kalkışmamıştı; o anda belki de onu bir daha hiç göremeyeceğini düşündü. Piotr aslında onun sadık bir insan olduğuna inanıyordu, fakat bu piyanist şimdiye kadar tanıdığı en güvenilmez adamdı. Acaba müşterilerini kaybetmenin Piotr için ne demek olduğunu anlayabiliyor muydu? İtalyan patron belki çekilmez birisi olabilirdi ama en zor zamanlarında Piotr'a ayda en az iki gece iş vermişti. Pek istekli olmasa da Vladimir'i düşündü. Acaba bir kez daha bu Rus'la çalışmayı denese miydi? Onu bağışlayabilirdi, ama bir kez Wolfgang'la çalıştıktan sonra ona tahammül edebilecek miydi? Birden Piotr'un içini kapkara bir hüznün kapladı. Acaba bundan sonra başka herhangi birisiyle nasıl çalabilecekti? Tezgâhın üzerine üç avro bıraktı.

Czerny parayı geri iterek, "Gerek yok, tamamdır," dedi. "Eğer gelirse bir şey söylememi ister misin?"

Piotr ceketini giyerken, içinden, ona ihtiyacım olduğunu söyle, demek geçti. "En azından randevularımızı

unutmamasını söyleyebilirsin. Yarın akşam Da Bruno’da çalacağız.” Ama sonra başını salladı. “Yok, yok hiçbir şey söyleme, buraya geldiğimden haberi olmasın.” Barmenin gülerek verdiği selama karşılık verdi ve dışarı çıkıp geceye karıştı.

Dördüncü gün, Wolfgang kapının önüne bıraktığı torbalarını aldı ve sanki kozasından çıkar gibi otelin kapısından çıkarak hiçbir şekilde onun olmayan, o gürültülü ve soğuk gerçek yaşama döndü. Nereye gidecekti? Piotr’un evine yaşadığı sürece artık yüz adımdan fazla yaklaşmayacaktı, bir önceki gece Mado’yu da artık hiç düşünmemeye karar vermişti. Adrian’ın adresi yoktu, Liebermann’a gitmeyi ise aldığı görgü gereği kendine yakıştırmıyordu. Sonunda ayakları onu *Blue Notes’a* sürükledi.

Karnı o kadar açtı ki artık başka bir şey hissedemez olmuştu. Yolda bir süpermarkete uğradı ve raflar arasında dolaşarak cebinde kalan son birkaç kuruşla karnını doyurabilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Sonunda en alttaki rafta, plastik bir torbada satılan, dilimlenmiş bir buçuk kiloluk bir ekmek gözüne ilişti ve bunu koltuğunun altına sıkıştırarak, küçük bir bebek gibi yol boyunca dilim dilim ağzına attı.

Blue Notes daha açılmamıştı. Kapıdan içeriye baktı, barda bir şeyler yapan Czerny’yi görünce eliyle camı tıklattı.

“Aman Tanrım! O sarışın seni ne hale getirmiş? Tatile çıkmış ölü gibi görünüyorsun.”

Wolfgang eliyle çenesini yokladı. “Tıraş takımım yoktu.”

“Ama tek eksiğin bu değil herhalde?” Czerny bunu sorarken elindeki bira bardağını havaya kaldırdı.

Wolfgang ekmek torbasını tezgâhın üzerine bıraktı. “Bir

insanın ihtiyaç duyacağı her şeye ihtiyacım var. Eğer o çok saygı-değer patronumuz, o müzikten çok iyi anlayan bey şimdi burada olsaydı, ona bana biraz destek olmasını rica edebilirdim; yatacak bir yer bulmam gerekiyor ama tek kuruşum bile kalmadı.”

“Sen de bayağı rahatsin arkadaşım. İhtiyar seni bulsa bir kaşık suda boğacak. Son iki gece yalnız CD’den müzik çalmak zorunda kaldık.”

“İşte böyle güvenebileceği bir makinesi olduğu için sevinmesi gerek, üstelik bizler gibi değişik ruh hallerine de girmiyor. Mutlaka benim yapabileceğimden daha iyi bir iş çıkar-mıştır, çünkü o kadar büyük bir keder içindeydim ki matem müziğinden başka bir şey çalamazdım zaten.”

Wolfgang soğuk birayı başına dikince içine bir yumruk oturdu. Birden midesi kalktı, bardağı tezgâhın üzerine fırlatıp atarak tualete koştu. Döndüğünde bacakları, Czerny’nin kokteyl bardaklarının içine koyduğu mavi renkli pipetler gibi her an kırılıverecek kadar güçsüzdü. Güçlkle boş masaların arasından geçerek bara geldi. Birayı görünce yeniden öğürecek gibi oldu ve sivri parmaklarıyla bardağı Czerny’ye doğru itti. “Çay içsem daha iyi olacak.”

“Hey Mustermann, sana ne oldu böyle?”

“Üç gündür yemek yemedim.”

Czerny gözlerini yarısı boşalmış ekmek torbasına çevirdi, sonra yine Wolfgang’a baktı.

“Buna değer miydi?”

Wolfgang gözlerini yumdu, ağzında hâlâ kusmuk tadı vardı, Mado’nun piyanoya dayanmış halini gözlerinin önüne getirdi ve başıyla onayladı.

“Ama çok berbat görünüyorsun, gidip yatman gerek.”

“Artık yatacak yerim yok benim.”

“Bu kadar mı kötü?” Czerny’nin yüzündeki alaycı ifadeyi görünce boğazı düğümlendi, gözünün önüne yeniden Mado

geldi, bu kez yatağın kenarında oturuyordu ve saksofonu dizlerinin arasındaydı.

“Ben hiç gülecek halde değilim, gerçekten artık evim yok. Uzun bir süre şu kemancının evinde kaldım, o dik kafalıya kalsa, tuvalete bile ne zaman gideceğime artık o karar verecekti.”

“Sizin birlikte çalıştığınızı sanıyordum.”

“O iş bitti artık! Kendine başka bir soytarı bulsun. Ben artık kendi yolumu çiziceğim. Bana yalnızca otel parası gerekli, bışımı sokabileceğim bir yere ihtiyacım var.”

“Belki de tekrar ona gitmelisin, bakarsın bu kez işler yoluna girer.”

Wolfgang başıyla hayır diyerek, çayından yükselen dumanı üfledi.

“Peki, ne yapacaksın şimdi?”

“Müzik, başka ne olabilir?” Wolfgang tezgâhın üzerinden Czerny’ye doğru eğilerek ısrarla siyah beyaz gözlerinin içine baktı. “Müzik Czerny, seni hiçbir zaman terk etmeyen tek sevgili müziktir!”

“Yavaş, Helene’yi uyandırmayalım.” Czerny fısıldayarak yarı karanlık koridorda ilerledi, kapılardan birini açtı, diğerini de eliyle gösterdi. “Yatak burada, burası da tuvalet.”

“Teşekkürler, benim tek, gerçek dostum...”

“Ne oluyor burada?” Bir kapının aralığında, uzun saçları dağılmış bir kadın görüldü, üzerindeki sabahlığın önünü eliyle kapatıyordu.

“Helene... Şey, bu Wolfgang, bu gece bizde kalacak.”

Wolfgang kadını selamlamak için eğildi, ancak başını kaldırdığında ikisi de gözden kaybolmuştu. Karyolanın üzerine yığıldı. Oda çok küçük olduğundan, yatağın bir bölümü ayakucundaki masanın altında kalmıştı. Bitişik odadan kadını

ikna etmeye çalışan Czerny'nin sesi duyuluyordu. Wolfgang torbalarını masanın altına attı, pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı ve hiçbir şey düşünmesine fırsat kalmadan uykuya daldı.

Büyük bir meydanda duruyor, çevresindeki evler göğe uzanıyordu. Kendi etrafında dönmeye başladı, önce yavaş yavaş, sonra giderek daha hızlı. Her dönüşü tamamladığında (*tamamladığını düşündüğünde*), arka plandaki görüntü değişiyor, daha önceki evlerin yerini yeni evler alıyor ve eskiler kayboluyordu; bazıları kare şeklinde ve cepheleri bomboş, bazıları küçük ve eğri, kimi cam cepheli ve yüksek, bazıları'nın da cepheleri süslemeli ve görkemliydi. Giderek daha hızlı döndükçe evler de aynı hızla değişiyordu. Birden durdu. Cephelelerine yıldırım çarpan evler çöktü ve arkalarında, bir noktadan başlayarak, bir yıldız gibi farklı yönlere uzanan ve süt beyazı sonsuzlukta kaybolan yedi geniş yol ortaya çıktı.

Yolların her birinde çalan farklı müzikler onu çağırıyordu; çeşitli renklere ve ritimlere sahip olan bu yedi ayrı melodi, tüyler ürperten bir kakofoni¹ oluşturuyordu. Bir şey arar gibi önce birine, sonra diğerine gidiyor, ancak yönleri karıştırıyordu. Yolların birinde nihayet Mado'yu gördü, saksofonunu çalıyordu ve çıplak omuzlarının üzerinde yalnızca bir yatak örtüsü vardı. Ardından bir şarkı söylediğini duydu: Onun narin bedeniyle hiç bağdaşmayan, güçlü ve otoriter bir koloratur sesle, "Burada erkeklere izin yok!" diyordu. "Burada erkeklere izin yok!"

"Mado!" diye seslenmek istedi, ancak sesi çıkmadı. Ona doğru koşmaya çalıştı, onu tutmak istedi. Terden sıırılsıklam olmuş bir halde, dehşet içinde uyandı.

"... sorunları beni ilgilendirmez. Sen bu işi halletmeye bak!" Kapısının önünde bir kadın öfkeli bir sesle konuşuyordu, Helene'nin sesini tanıdı. Gözleri birden korkuyla açıldı, sabah

1 Kakofoni: Birçok uyumsuz sesin bir arada çalmasıyla oluşan, uyumsuz müzik. (ç.n.)

olmuştı. Bir kapının çarpılarak kapandığını duydu. Bitkin bir şekilde yeniden rüyasındaki müziğe daldı. Duyduğu müziğin her notasını, her ölçüsünü anımsamaya çalıştı. Çünkü daha sonra, günlük yaşamdaki yoğun zorunluluklarının bunları silmesinden korkuyordu. Rüyasında, yedi farklı biçimde yedi ayrı parça duymuştu, ama bunlar aslında birbirlerine bağlıydı; yataktan kalkıp başını kapıdan dışarı uzatmadan önce, bunları temalarına göre ayırıp beyninin içine kilitledi.

Dışarısı kahve kokuyor, koridorun diğer ucundan müzik sesi geliyordu. Wolfgang tekrar odasına girdi, yeni kot pantolonunu eline aldı, fakat bu inatçı mavi nesneyi giymekten vazgeçerek torbadan rahat ettiği, eski pantolonunu çıkardı. Czerny bir masaya oturmuş, gazetesine dalmıştı, kırmızı, büyük kaptaki kahvenin dumanı tütüyordu.

Czerny hiç konuşmadan duvarın önündeki dolapta duran porselen fincanları gösterdi.

Wolfgang bir şeyler mırıldanarak karşısındaki sandalyeye oturdu, kendine kahve koydu ve gazetedeki iri siyah harfli başlıklara göz attı. Burada yazan isimler ve kavramlardan bazılarının anlamını bilmiyordu, bu nedenle yine yolunu kaybederek kendisi için öngörülmemiş bir alana girdiği hissine kapıldı; burada anlamını bilmediği sözcükler onu dışlıyor ve onunla alay ediyordu.

“İyi uyudun mu?” Czerny’nin sesindeki tını, zorunlu olarak var olmanın, henüz sabahtan bir cezaya dönüştüğü insanlardan biri olduğuna kuşku bırakmıyordu.

“Ah, evet, bana yatacak yer verdiğin için sana bütün kalbimle minnettarım, zaten geceleri rahatça yatıp uyuyacak, gündüzleri de çalışacak bir yerim olsa benim için yeterli. Üstelik alıştıktan sonra...”

“Dur bir dakika...” Czerny gazeteyi elinden bıraktı. “Helene en geç saat yarımında burada olur.” Yarısını içtiği fincanını

kariştırırken zorlandığı belli oluyordu. “O zamana kadar gitsen iyi olur. şu anda aramız bozulsun istemem.”

Wolfgang, yalnızca dudaklarının ucunu yayarak, zoraki bir şekilde gülümsedi, önündeki fincanı itti ve ayağa kalktı. “Bu durumda ağaçların bir an önce yaprak vermesini ummaktan başka çarem kalmıyor, o zaman sokakta yatınca en fazla bir iki parmağım donar, bir iki parmak da becerikli bir piyanist için büyük bir kayıp sayılmaz; bir iki ses eksik çalar, böylelikle kafasındaki dertleri azaltır. Belki de şansım varsa yalnızca ayaklarım donar, o zaman benim için daha az kötü olur ve...”

“Yeter! Üzgünüm dostum, ama burası Helene’nin evi. O da biraz fazla titiz. Senin kız arkadaşınla aran bozulduğu için bizde kaldığını, bugün de evine döneceğini söyledim.”

Eve dönmek. Bu sözcükler soğuk bir sis tabakası gibi Wolfgang’ı sardı, Mado’nun ismi de bunun bir köşesine bir iblis gibi gizlenmişti.

“Eğer Helene’ye kendi evin olmadığını söyleseydim daha çok öfkelenenecekti. Ama bir de o Polonyalıya hiç olmazsa bir haber vermen gerekir. Çünkü günlerdir merak içinde...” Czerny gözlerini yere indirdi. “Yani en azından öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Piotr mu?” Wolfgang birden içinde, sanki tiyatrodaki bir oyuna geç kalmış ve önemli bir bölümü kaçırmış gibi bir rahatsızlık duydu. Ama zaten tümüyle yabancı olduğu bir oyunda bilmediği bir şeyler olması onun için ne fark ederdi ki. Czerny’nin simsiyah gözlerine baktı, insan karakterinin birer penceresi olan gözbebekleri de sanki bu siyahlığın içinde kaybolmuş gibiydi. Czerny iç geçirdi.

“Peki dinle o zaman: Cuma günü bara geldi ve seni sordu, ama bundan sana söz etmemi istemedi. Düzgün birine benziyor. Artık kendine acımdan vazgeç, hem aslında sen onu ekmişsin, o seni değil.” Czerny Wolfgang’ın önüne doğru bir

tabak itti ve ekmek sepetini işaret etti. “Şunu al da... Helene gelmeden önce bir şeyler ye.”

Wolfgang ancak öğleden sonra Piotr’un evinin kapısına gelebildi. Bir süre hiçbir şey yapmadan durdu, elindeki kırmızı bir bantla bağlı olan anahtarı başparmağı ile işaretparmağının arasında çevirdi, tırnağını anahtar dilinin zikzaklarının üzerinde gezdirdi. Merdivenleri zorlanarak çıkan şişman bir kadın, ağır adımlarla yanından geçti. Kadın gözden kayboluncaya kadar bekledi ve sonra içeriyi dinledi. Hiç ses gelmiyordu ama yine de emin olamadı. Anahtarı kilide soktu, iç geçirdi ve kolu yeniden aşağıya düştü. Aslında anahtarı kapının altından atmak ve oradan gitmek istiyordu. Nereye olduğunu bilmeksizin öylesine yürüyüp gitmek. Gözlerinde bir yanma hissetti, göğsü daraldı.

“Niye orada öyle duruyorsun, kapıyı aç da ben de sırt çantamı indirmek zorunda kalmayayım.”

İrkildi, karşısında Piotr’u görünce ona bakakaldı, ayak seslerini duymamıştı. Başıyla onu selamlamayı denedi, ancak beceremedi; aceleyle anahtarı kilidin içinde çevirerek kapıyı açtı ve kararsız bir şekilde girişte durup gözucuyla Piotr’un keman kutusunu bir koltuğun üzerine bırakıp, sırt çantasını yere koymasını izledi.

Wolfgang’ın beste yapmak için pencerenin önüne çektiği küçük masa hâlâ orada duruyordu, unuttuğu notalardan oluşan bir deste de üzerindeydi. Ayakkabılarını çıkarmaya cesaret edemedi, yavaşça kapıyı çekti ve Piotr buzdolabından çıkardığı bir kutu sürme peyniri ekmek dilimlerine sürüp büyük bir tabağa koyana kadar orada bekledi.

Piotr, Wolfgang’a hiç bakmadan, neşeli bir sesle, “Seher yıldızınla ayrıldınız mı?” diye sordu.

Wolfgang altdudağını ısırdı. Başının içi, *Blue Notes*’un kapandıktan sonraki hali gibi bomboş ve hüzünlüydü. En ufak bir şakayı bile kaldıracak halde değildi.

Piotr, peynir sürdüğü ekmekleri koyduğu tabağı kanepenin önündeki sehpaaya bıraktı, kanepeye oturdu ve tabaktan bir dilim ekmek aldı; Wolfgang'ın battaniyesi hâlâ katlanmış halde ayakucunda duruyordu. Başıyla Wolfgang'a da gelip oturmasını işaret etti.

Wolfgang çekingen bir tavırla, ayağıyla topuklarına basarak ayakkabılarını çıkardı ve Piotr'un karşısındaki koltuğa ilişti. Derin bir soluk aldı ve yavaş yavaş verdi. "Bana karanlıktan başka bir şey bırakmadı..." Yutkundu, gözleri yaşarmıştı. "Ama yine de bana bahşetmiş olduğu..."

Burnunu çekince Piotr ona bir parça kâğıt havlu uzattı. "Taşradan gelince buradaki kadınlarla başa çıkmak zor. Onlar da erkekler gibi gönül eğlendirmek ve özgür olmak, yani her şeyi yapmak istiyorlar. Hemen aşkı düşünmeyeceksin. Önce birkaç gün geçsin, sonra yine gidersin – belli olmaz."

"O gitti Piotr, yok artık, uzakta, kayboldu, yok oldu, geçmişte kaldı, perdu.¹ Beni bir otel odasında terk edip gitti, bana adını bile söylemedi."

"Peki, oda ücretini ödedi mi?"

"Bana öyle bir geceden sonra köpekmişim gibi davrandı ama ben kibar bir kavalye gibi davranmamayı kendime yediremem..."

"Bir gece mi? Ama sen dört gündür yoksun!"

Wolfgang omuzlarını silkti.

"Dört gün otelde mi kaldın? Ne yaptın orada?"

"Hiçbir şey."

Piotr gözlerini ondan alamadı. "Dört gün hiçbir şey yapmadan öylece otelde mi oturdun? Çalışmalısın Wolfgang, beste yapman gerek."

"Yapıyorum Piotr. Sabahın köründen gece uyuyana kadar beste yapıyorum, hatta uykumda bile müzik beni rahat

1 Fr. Kayboldu. (ç.n.)

bırakmıyor, mayıs ayında çıkan yabancı otlar gibi sürekli içimde büyüyor. Beste yapmak benim için işten öte bir şey, sürekli bir durum, yalnızca bunları notalara dökmedim, öylesine akıp gitmesine izin verdim.”

“Müziğin nasıl akıp gidebilir ki?”

“Bunun için güzel bir duş yapmak gerek. Eğer ellerini havaya kaldırıp yeterli bir süre duşun altında durursan, akan su sendeki her şeyi alıp yerdeki deliğe sürüklüyor ve hepsi oradan guruldayarak gidiyor, en başta aşk ve onunla birlikte müzik.”

Piotr yerinden fırladı. “Müzik gibi bir hazineye sahipsin, Tanrı’nın bir lütfu bu, yaşamının ve müziğinin su giderinden akıp gitmesine izin vermek günahtır.” Piotr burnundan soluyordu. “Gider deliğine ha! Tanrı sana böyle bir yetenek vermişse, ona borçlu sayılırsın.”

Piotr’un sözleri Wolfgang’ın vicdanını sızlattı. Altdudağını ısırdı ve kollarını dizlerine doladı.

Piotr, çenesiyle pencerenin önündeki küçük masayı işaret etti. “Ama boşuna konuşuyorum, sende disiplin yok. Hemen oraya oturacaksın ve müziğini, su gideri yerine kâğıda dökceksin.”

Wolfgang başıyla itaatkâr bir şekilde onu onayladı, küçük apartman dairesinde ağır adımlarla dolaştıktan sonra geçip mutfak iskemlesine oturdu. Bazısı bomboş, bazısına bir şeyler yazmaya başladığı, çok sayıda nota defteri önünde yığılı halde duruyordu. İçlerinden birini çekip aldı, yüzünde acı bir gülümseme belirdi ve eliyle kapağını okşadı. *Requiem aeternam*. Tanrı’ya olan borcu. Ne kadarını bitirmişti? Dikkatlice henüz boş olan ilk sayfaları çevirdi. Buraya Enno’da bıraktığı notaları yazacaktı, yalnızca sayfaların kenarlarına bölüm başlıklarını yazmıştı. *Introitus*, *Kyrie* ve *Sequenz*’in hemen hemen tüm bölümleri. Yalnızca son bölümün başlığına büyük bir L

harfinden başka bir şey yazılmamıştı. Sayfaları hızla çevirmeye devam etti, korktuğu notaların ona yetişmesine fırsat vermeden başını kaldırdı.

Pencereden bakınca görünen çatılar, onu bir an için, içinde hâlâ tüm canlılığıyla duran, ancak gittikçe daha çok uzaklaştığını hissettiği o döneme döndürdü. Kendi evi. Orası bir odayla bir anahtardan ibaret değildi, orası, sadece yollarını ve meydanlarını bildiği bir yer değildi. Oysa buradaki her şey geçiciydi ve bunlara gerçekten bağlı değildi. Omzunun üzerinden, kanepede oturmuş, elinde üstten bastırılan kalemle ajandasını karıştıran Piotr'a baktı.

Kendi evinde olmak. Arkadaşım dediği insanlar bile ona hâlâ yabancı gelen ve gizlerle dolu bu dünyaya aitken, buraya nasıl evim diyebilirdi? Ancak insanın kalbinde, ruhunun derinliklerinde bulunan küçük bir yer evi olabilirdi. Wolfgang uzun bir soluk verdi. İçini dinlemesine hiç gerek yoktu. Çünkü kalbinin derinliklerinde, ruhunun derinliklerde müzik vardı, yalnızca müzik ve hiçbir zaman başka bir şey olmayacaktı.

Offertorium¹

Domine²

...sed signifer sanctus Michael
repraesentet eas in lucem sanctam²

“Bu çok şey vaat ediyor Herr Mustermann. Bunu niçin son gelişinizde getirmediniz?”

“O zaman henüz bestelememiştim, ayrıca bunu kimseye göstermeyi düşünmüyordum.”

Singlinger dosyaya tekrar baktı, sonra da Wolfgang’a döndü. “Yani bunun dört haftalık bir çalışmanın ürünü olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Aslında yazmak bu kadar zamanımı almasaydı daha fazlasını getirirdim. Buna bir fantezinin piyano versiyonuyla bir de *rondo* ekleyecektim. Bir de bir sonat var ki bunun için de bir *coda* gerekir, ama sonuçta insanlar sığır değil ki her şeyi beş kez çiğnesinler! Mööö!” Wolfgang, gözünün önüne notaları yutan ve midesini çok doldurduğu için öğüren, şişman bir süt ineğini canlandırınca, diyaframı titreşerek bu sesi çıkardı.

Singlinger sayfaları çevirmeyi sürdürdü. “Herr Mustermann, siz bir fenomensiniz. Bütün bunları nereden esinlenerek besteliyorsunuz?”

“Başımın içinde dolaşıp duran yaramaz cüceler var Herr Singlinger, gürültü yapıyor ve bana çok müstehcen şeyler anlatıyorlar. Aslında beni rahat bıraksınlar istiyorum, ama

1 *Requiem*’in dördüncü kısmı. (ç.n.)

2 “Offertorium” kısmının birinci bölümü. (ç.n.)

bunlar o kadar kalabalıklar ki her köşede pusuya yatmışlar ve ne zaman birisi benimle konuşsa –ne dediğini anlamama fırsat kalmadan– müziğe dönüşüyor!” Silkelendi ve sanki ağzına balıkyağı tadı gelmiş gibi bir ses çıkardı. “Ama aslında bunun çok azını değerlendirebiliyorum! Hepsini yazmaya zaten ömrüm yetmez. Keşke birisi başımın içini, oradaki karışıklığı görebilseydi, ama orayı ben tek başıma düzene sokmak zorundayım.” O sırada, birisinin beyninin içini, ağzına kadar dolu bir komodinin çekmecesini gibi açtığını ve içindekileri görünce, en değerli şeyin üzerine sırtüstü düştüğünü hayal ederek tekrar güldü.

Sonunda gözünden gelen yaşları koluyla sildi ve sesini alçalttı. “Eğer Herr Singlinger biraz sabırlı olabilirlerse, çok beğenecekleri ve yılsonunda sahnelendiğinde büyük ilgi görecektir, çok özel bir parça hazırlayabilirim.”

“Yılsonunda mı?” Singlinger’in yüzündeki ifade bozuldu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bir ağıt. Ancak – bu sıradan bir ağıt olmayacak, eminim tüm dünyanın ilgisini çekecek, ama şimdilik daha fazla bir şey söyleyemem, yoksa büyü bozulur.”

Singlinger donuk bir ifadeyle güldü. “İyi o zaman, siz çalışmaya devam edin, tamamlayınca bana getirirsiniz. Ama yılsonunu şimdiden aklınızdan çıkarın.” Wolfgang’ın dosyasını kapattı. “Bunların hiçbirisi yılsonuna kadar sahneye konamaz.”

Wolfgang, Singlinger’in köpeğe benzeyen geniş yüzüne bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Herhalde yine bir şeyi yanlış anlamıştı. Belki de aradan geçen zaman içinde takvim değişmiş ve yılsonu yaz ortasına alınmıştı. Çekinerek, “Şu anda... Nisan ayındayız,” diye itiraz etti. “Bu durumda aralık ayına kadar bir şeyin yüzlerce kez sahnelenmesinin mümkün olduğunu düşünemez miyiz?”

“Herr Mustermann, kırıncı olmak istemiyorum ama tanınmamış bir sanatçı olarak olanaklarınızı fazla abarttığınızı

söylemek zorundayım. İsim yapmış besteciler bile konser salonlarında yer almak için birkaç ay beklemek zorunda kalıyorlar. Sizin besteleriniz için önce bekleyip ne yapabileceğimizi görmemiz gerekir. Bu da normal koşullarda bir ile iki yıl sürebilir.”

“Bir iki yıl mı?” Aman Tanrım, o zamana kadar insan neyle geçinir? “Beni... Mozart’ın zamanında bir eser daha bestelenmeden sahnedeki yeri hazır olurdu.”

Singlinger güldü. “Mozart’la ne ilginiz var, anlayamadım. Ama biz artık 18. yüzyılda değiliz. Her şey bu kadar kısa zamanda yapıldığı için herhalde zavallı Mozart da protesto edilmiştir. Acele etmeyin Herr Mustermann. Size mutlaka haber vereceğim.”

Mustermann ayağa bile kalkmaya gerek görmeden onu uğurladı.

Ne dertli bir işti bu! Bunu Piotr’a nasıl açıklayacaktı? Ağır adımlarda caddede yürümeye başladı. Piotr kuşkusuz haklıydı ve yalnızca onun iyiliğini istiyordu. Ama sonuçta kendisini büyük bir üne kavuşturacak bir eser bestelemek, yalnızca en çok istediği bir şey değil, aynı zamanda Tanrı tarafından verilmiş bir görevdi – yoksa bu dünyaya geri dönmесinin başka ne nedeni olabilirdi? Zaten en baştan beri tek yeteneği olan besteciliği en iyi ve en kusursuz şekilde yapmayı kutsal bir görev olarak kabul etmişti. Asıl kimliğini açıklayabilseydi tüm sorunlar bir anda çözülecek ve hemen bu dünyadaki saygın orkestralardan birinde şef olacaktı. Ait olduğu yerde. Orada hak ettiği saygıyı görecekti ve müziğine hak ettiği değer verilecekti. Önündeki engebeli yolu bir kez daha yürümeye gücü yetecek miydi? Sonunda nereye ulaşacaktı? Sıradan bir piyanist olarak kulüplerde çalmanın kendisine uzun bir süre yeterli olmayacağını biliyordu. Onun yeri büyük konser salonları, görkemli opera binalarıydı. Oysa konser öncesi konuşma

yapmak istediği devlet operasından sahipsiz bir sokak köpeği gibi kovulmuştu. Yağan yağmurdan korunabilecekmiş gibi omuzlarını kıstı. Evet, Piotr haklıydı, evet Wolfgang Piotr'un dediklerini yapacaktı. Hem beste yapacak hem de Tanrı şahidi olsun ki, ilk iş olarak, şu nefret ettiği piyano öğretmenliğine başlayacaktı.

“Beyler, eğer görüşülmesini istediğiniz başka bir konu yoksa toplantıyı kapatacağım.” Müzik akademisinin rektörü, bloknotunu ve kalemını çantasına koyarak kalkmaya hazırlandı.

“Aslında benim meslektaşlarıma iletmek istediğim bir konu vardı.” Profesör Michaelis ayağa kalktı ve önceden hazırladığı fotokopileri dağıtmaya başladı. “Bunlara bakmanızı rica edeceğim. Bunlar, Mozart'ın *Requiem*'inin yeniden düzenlenmiş olan *Sanctus* ve *Benedictus* bölümleri.”

“Bunları nereden buldunuz?”

“Öğrencilerimden biri... şey, bir yerde bulmuş ve incelemem için bana getirdi. Meslektaşım Heimert'in de görüşlerini aldıktan sonra, bu çalışmanın aslına en uygun *Requiem* düzenlemesi araştırmalarında bir kilometre taşı oluşturduğu kanısına vardım. Eğer siz de bu görüşümü paylaşırsanız...”

“Peki, elinizde yalnız bu bölümler mi var?”

“Hayır, *Agnus Dei* ve *Communio* bölümlerinin de taslak veya gözden geçirilmiş çalışmaları var. Elle yazılmış olarak.”

“İnanılır gibi değil, bunlar gerçekten de büyük bir ustalık ve dehaya işaret ediyor, sanki gerçekten Mozart'ın kaleminde çıkmış gibi. Bunların altındaki imzanın Mozart'ın şimdiye kadar karşılaşılmamış olan farklı bir imzası olmadığından emin misiniz? Bu büyük ses getirir!”

“Aslında bunu ben de düşündüm ve bu yönde araştırma yaptım – neden söz ettiğimi biliyorsunuz–, ama daha önce böyle bir çalışmanın ortaya çıktığına ilişkin hiçbir bulgu mevcut değil.”

“Peki, o zaman bunlar nereden çıktı?”

“Söylediğim gibi öğrencilerimden birinin eline geçmiş – halen kimin kaleme aldığını bulmaya çalışıyoruz. Bunun gerekli olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz, değil mi beyler?”

Toplantıya katılanlardan onayladıklarına işaret eden mırıltılar yükseldi.

“Ancak işimiz zor, çünkü hem yazarın ismi belli değil hem de kendisi ortada yok.”

Sağında oturan meslektaşı söze karıştı. “Eğer kabul ederse- niz bunları yine arkadaşımız Nikolaus’a verelim; kendisi mutlaka bu düzenlemelere büyük ilgi gösterecektir. Toplumun böyle bir eserden yoksun bırakılmaması gerektiği kanısındayım.”

Michaelis başıyla onayladı. Hemen ertesi gün şu Gernot’un bir kez daha ifadesini alacaktı.

Wolfgang büyük cam kapıyı o kadar yavaşça itti ki üzerindeki küçük pirinç çan yalnızca bir kez, alçak sesle çaldı. Çekinererek kapıdan girdi, durdu, içeriye kulak verdi. Birisi konuşuyordu, ancak ses sanki üst kattan geliyormuş gibi uzaktan duyuluyordu. Bösendorfer tüm parlaklığıyla karşısındaydı. Wolfgang cesaretini topladı, adımlarını atarken bir ayağını dikkatlice diğerinin önüne koyuyor; arada bir gri-mavi renkli halının altındaki döşeme gıcırdıyordu. Buraya son kez gelip de Liebermann’dan piyano dersi vereceği öğrencilerin numaralarını aldığı günün üzerinden kim bilir ne kadar zaman geçmişti? Haftalar, hatta belki de aylar. Ancak bu süre içinde

bir kez bile Liebermann'a uğrayıp bir bilgi vermediği veya teşekkür etmediği için, şu anda sanki üzerinde ıslak bir bornoz varmış gibi adımlarını güçlükle atıyordu. Liebermann'ın karışısına geçip onunla konuşmaya cesareti yoktu, tek yapabileceği onun için piyano çalmaktı.

Bösendorfer'e, kendisini daha önce isteyerek ona vermiş, şimdi de yine onu arzuladığını belli eden, eski bir sevgiliye dokunur gibi dokundu. *Pianissimo*, evet neredeyse hiş duyulmayacak kadar düşük bir tonda etrafa yayılan ezgiye, sanki çiçeklerden bir demet yapıyormuş gibi, durmadan yeni uyanan figürleri katıyor, bunları  eşitliyordu. Sesler giderek yükseldi ve bir süre sonra, başını kaldırmadığı halde Liebermann'ın kendisine doğru yaklaştığını hissetti.

Liebermann sessizce dinledi ve sonunda, Wolfgang ellerini kucadına indirince, uzun aralıklarla, yavaşça alkışladı. "Niha-yet yine buradasınız dostum. Sizi bulamadım ve bir daha hiş bulamayacağımdan korktum." Bösendorfer'i işaret etti. "Ama belki de ziyaretinizin asıl nedeni ben değil, odur, yanılıyor muyum?"

"Bu piyano... şey..." Wolfgang enstrümanı yavaşça okşadı, ayağa kalktı ve kibarca eğildi. "Pek muhterem, sevgili dostum, bunun fevkalade bir enstrüman olduğu malum, hatta uzun zamandan beri  aldıklarımın en kaliteliyi diyebilirim, ama müziği bütün ruhuyla seven ve anlayan bir dinleyicinin yerini hiçbir şey alamaz."

" ok güzel ifade ettiniz Herr Mustermann. Evet, sizi zevkle dinliyorum. Tabii ki gördüğüme de çok memnunum. Ancak, uzun süre g r nmediğiniz için endişelendiğimi itiraf etmek zorundayım."

Liebermann'ın sesi oldukça yumuşaktı, ancak Wolfgang yine de üstü kapalı bir suçlama sezinlediği için gülümsemeye çalıştı.

“Evet, zaman o kadar büyük bir hızla geçiyor ki insan dü-rüst çalışmak isteyince her şeye yetişemiyor.”

“Demek o halde piyano dersi vermeye zamanınız kalmı-yor. Bunu bana keşke başta söyleseydiniz.”

“Hayır, hayır kesinlikle zamanım var...” Wolfgang gözleri-ni indirdi, işaretparmağının ucuyla Bösendorfer’in gamlarına dokundu, ancak kendisinin bile dayanamayacağı bozuk ses-ler çıkardı. Vazgeçti ve Liebermann’a döndü. “Ama: Bulama-dım.”

“Kimi? Frau Auerbach’ı mı?”

“Hayır, siemens için verdiğiniz rakamları.”

Liebermann kaşlarını çatı.

“Ha evet – telefon. Telefon numaraları. Tüh!”

“Telefon numaralarını mı kaybettiniz? Peki, niçin daha önce gelmediniz öyleyse?”

Acaba ona, bu düdük gibi öten, küçük aygıtların ne işe yaradığından haberi olmadığını ve ancak bunu öğrendikten sonra her tarafta dikkatini çekmeye başladığını söylemeli mi-ydi? Ayrıca, kendisinde olmadığını ve daha nasıl kullanıldığını bile bilmediğini? Üstelik telefon numaralarını şifre sanıp da bunlardan bir beste yaptığını ve bununla kendisini gülünç duruma düşürdüğünü? Artık hiçbir sihre yer verilmeyen bu dünyanın ne kadar çorak bir yere dönüşmüş olduğunu!

“Ben... Cesaret edemedim. Ama geçimimi sağlamak için bu işi yapmak zorundayım.”

“Yani bana henüz sorunlarınızdan kurtulamadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz? Bir türlü anlayamıyorum, nasıl oluyor da sizin yaşınızdaki ve sizin kadar yetenekli birisi...” Liebermann oturduğu yerden kalktı, amaçsız bir şekilde ens-trümanların etrafında dolaştı, sonunda durdu ve sorgulayıcı bir ifadeyle Wolfgang’a baktı. “Yoksa... Birilerine... Bir şekilde borçlu musunuz?”

Wolfgang bir an duraksadıktan sonra öyle olmadığını belirtti. Czerny'den ödünç aldığı 200 avrodan söz etmeye değmezdi, Piotr'la arasında işleyen kurallar ise kuşkusuz başkaydı. "Sizi temin ederim ki suçsuz ve şerefli bir insanım."

Liebermann, bastonuyla yerdeki güvercin mavisi halının üzerine çizgiler çiziyordu. Sonunda yüzünde muzip bir ifadeyle Wolfgang'a baktı. "Bence sizi biraz tanıtmamız gerekiyor Herr Mustermann. Çalın, sevgili dostum, siz çalmaya devam edin, ben de telefon edeyim."

Wolfgang yeniden şahane piyanoyu çalarken, Liebermann'ın bürosunda konuştuğunu duydu, herhalde telefon ediyordu. *Allegro*'lar sırasında heyecanlı konuşma devam etti, *andante*'nin sonuna doğru Liebermann geri geldi ve saygıyla Wolfgang'ın omzuna dokundu.

"Evet, sevgili dostum, sizi, yardım derneğimiz yararına düzenlenen konserde sürpriz misafir sanatçı olarak sahneye çıkaracağım. Bu hiç de kolay olmadı, oradaki beyler başta – nasıl söyleyeyim, biraz güçlük çıkardılar ama sizi çok methettim, hem de yıllardır piyanoyu ben verdiğime göre kimin çalıp çalmayacağı konusunda söz sahibi olmam da gayet doğal, haksız mıyım?" Liebermann'ın gözlerindeki pırıltı, bu tür faaliyetlerin onu hayata bağladığını gösteriyordu. "Şimdi artık her şey size bağlı Herr Mustermann." Wolfgang'a ısrarlı bir ifadeyle baktı. "Ücret almayacaksınız ama iyi bir takım giysiniz ve basının karşısına çıkma olanağınız olacak." Liebermann onu ikna etmek için, "Hem ben de sizi doğru kişilerle tanıştıracam. Salı günü buraya gelin, orkestra şefiyle programın ayrıntılarını konuşalım."

Böylece Wolfgang birkaç gün sonra, onun sahneye çıkmasını basit bir karardan çok daha farklı bir biçimde yorumlayan Gregor Klischewski adında bir adamla tanıştı. Klischewski, sanki Wolfgang orada yokmuş gibi Liebermann'a çıktı.

“Johannes, önümüze çıkan, adı sanı duyulmamış her piyanisti konsere çıkararak programı altüst edersek neler olabileceğini hiç düşündün mü?” Wolfgang’a su oluğunda gördüğü bir fare leşine bakar gibi baktı.

Wolfgang ayağa kalktı. “Size saygısızlık etmek istemem Herr Liebermann ama artık bu kadarı fazla. Ben onurlu bir insanım, hem de bunu fazlasıyla hak etmiş bulunuyorum, onun için böyle bir aşağılanmayı kaldırmam mümkün değil!” Öfkeyle ceketini aldı ve hafifçe eğilerek Liebermann’ı selamladı. “Benim için uğraştığınızın farkındayım ve size bunun için ebediyen minnettar kalacağım, ama kendi değerimi de biliyorum.” Gitmek üzere arkasını dönmüştü ki Liebermann kendinden beklenmeyen bir çeviklikle yanına geldi ve kolunu tuttu.

“Gitmeyin, Herr Mustermann.”

Liebermann bunu böylesine sakın ve kibarca söylememiş olsaydı, Wolfgang çoktan kapıdan çıkıp gitmiş olacaktı, ancak Liebermann’ın sesindeki güce karşı koyamadı.

“Ve çalın!”

Ardından Klischewski’ye döndü ve konuşmasını sürdürdü: “Gregor, hiç kimse senden bir şeyi altüst etmeni istemiyor. Yalnızca mevcut programa bir ilave yapacağız.” Wolfgang’a piyanoya geçmesini işaret etti.

“İlave mi! Büyük saçmalık! Ben böyle bir şey için şöhretimi tehlikeye atamam.”

“Siz çalın Mustermann, çalın.”

Wolfgang daha fazla direnemedi ve ellerini kaldırdı. Bu kadar karşı çıkan birine kendini kanıtlamak zorunda mıydı? O anda Piotr’u düşündü, babasını düşündü ve şu Rachmaninov isimli Rus’un prelüdünü düşündü; evet Rachmaninov, öç almak için iyi bir fikirdi. Wolfgang, hem hüznü hem saldırgan mi bemol minörü, yüksek perdeli *stakkato*’larla tuşlara aktarmaya başladı ve öfkesi parmaklarından akıp gidene

kadar buna devam etti. Ardından çaldığı parçaya dans edercesine giren, fosfor yeşili si majör, yavaş yavaş öne çıkarak sonunda parçayı tümüyle ele geçirdi; artık hem kendini, hem Liebermann'ı hem de o sefil orkestra şefini unutmuştu.

Liebermann'ın alçak sesle, "Bekle, bir de Mozart'ı nasıl çaldığını dinle," dediğini duyunca kendine geldi.

Bu arada Wolfgang, "Beyler *zaten* Mozart'ı dinliyorlar," diye bağırdı.

Klischewski kaşlarını çattı. "Aptalca bir şey bu! Hiç duymadığım bir parça. Acaba Köchel¹ numarası kaç?"

"Ah, 135 mi?"

Klischewski, küçümseyen bir tavırla, "Saçma. 135 numara da *Lucio Silla* var," diye karşılık verdi.

"Hayır, kesinlikle doğru, bu ayak bileği kataloğundaki² 135. Mozart topu. *Voila la cent trentesixieme.*" Wolfgang müt-hiş bir hızla la bemol ile mi bemol gamlar arasında dolaşıyor, sürekli olarak iniyor ve çıkıyordu.

Klischewski gözlerini ondan alamadı, bakışlarında derin bir saygı ile büyük bir öfke birbiriyle savaşıyor gibiydi. Başını sallamaktan çekinir gibi hafifçe kımlıdattı. "Peki, Johannes kabul ediyorum, ama hatırın için. Sırf senin hatırın için."

Birkaç gün sonra Wolfgang, Palais Palffy'deki Figaro Sahnesi'ne çıktı. Salon küçüktü, fakat ağzına kadar dolmuştu. Bu salonun adını duyunca duygulanmıştı, ama asıl neden, burasını bu kadar net olarak anımsamasıydı. Gözlerini kapatınca, sanki çok kısa bir süre önce burada sahneye çıkmış gibi hissetti. Herhalde aradan en az 30 yıl geçmiştir diye

1 Köchel dizini: Mozart'ın bestelemiş olduğu tüm eserlerin, Ludwig von Köchel tarafından kronolojik bir şekilde sıralandığı bir çalışma. (ç.n.)

2 Burada "Köchel" yerine "Knöchel", yani "ayak bileği" diyerek ironi yapılıyor. (ç.n.)

düşündü... Ancak o sırada durumu aklına gelince gülmeye başladı, yeni yıkanmış ıslak bir köpek gibi silkindi ve her tarafı ıslıl ıslıl aydınlatılmış olan salonu gözden geçirdi. Piotr arka sıralardan birinde oturuyor olmalıydı, fakat onu göremedi.

Anılarında konserlerin ayrılmaz bir parçası olarak yer alan mumların hoş kokusunu özlüyordu. Oysa burada hafif bir parfüm kokusundan başka bir koku yoktu; bastonlarına dayanarak yürüyen, buruşuk yaşlıların ağız kokusu hemen hiç duyulmadığı gibi, yıkanmamış bedenlerden yayılan kokulardan da eser yoktu. Salona her dönemde aynı kalan, ağır ve güçlü bir koku yayılmıştı: Paranın kokusu.

Piyanonun taburesine oturur oturmaz terlemeye başladı. Spot ışıklarından yayılan ısı, üzerindeki, kolları uzun geldiği için son anda içeri kıvrılarak, topluiğnelerle tutturulmuş siyah frakı ısıtıyordu.

Orkestra, düzgün ve uyumlu çalışıyordu, sadece kırmızı yanaklı, şişman bir çellocu inatla gecikiyordu, sanki soluğu yetmediği için önden koşanlara yetişemiyor gibiydi; oysa hem Beethoven'ın senfonisi hem de Haydn'ın *adagio*'su, en yavaş çalanlara bile yeterli zaman bırakacak bir tempoya sahipti.

Programın son parçası olan piyano konçertosu, çok iyi anımsadığı bir döneme aitti, çünkü o günlerde artık evinde kendini özgür hissedemiyordu, babasının gözlerini, evin her köşesini aydınlatan bir mum gibi her an üzerinde hissediyor ve bu nedenle hiç rahat davranamıyordu. Eğer o günlerin babasıyla geçirdiği son günler olduğunu bilseydi acaba farklı mı hissederdi? Wolfgang bu besteyi bu nedenle mi konserde çalmak için seçtiğinden emin değildi.

Klischewski genel provada, "Her şey güzel, ama deney yapmak yok Herr Mustermann," demişti. "Eğer burada çalmak istiyorsanız lütfen yalnız önünüzdeki notaları çalın."

Wolfgang içinden gülümsedi, son bir kez izleyicilere baktı,

konçertoyu ağır ağır içinde başlatarak yükseltti, renkli çizgilerin, dalgalanan yüzeylerle birleştğini duydu; sayılar, tepeler ve derinlikler gördü; başıyla orkestraya başlamasını işaret etti ve sabırla son kadansa kadar çaldı. Sonunda Klischewski bagetini bırakıp meydanı Wolfgang'a bırakınca, Mado'yu ve altın yaldızlı mavi geceyi anımsadı ve üç caz akorduyla çalmaya başladı. Temayı hemen Haydn'ın *adagio*'suna uyarladı ve buna biraz da kontrpuan olarak Beethoven'ın senfonisinden serpiştirdi. Orkestraya bir göz attı. Müzisyenler yine de ne yaptığını anlamış gibi görünüyor, şişman çellocu da korkuyla ona bakıyordu. Bunu görmek hoşuna gitti. Önce geleneklere bağlı bir manastır öğrencisi gibi ağır ağır geri dönerek Klischewski'nin bagetini yeniden eline almasını sağladı. Bunun üzerine üfle-meliler devreye girdi ve yaylar çalmak üzere havaya kalktı... ve Wolfgang uçmaya devam etti; *Blue Notes*'da çoğu kez yaptığı gibi, o gecenin üç ana teması üzerinde çaldığı doğaçlamalarla yüzyıllar arasında gezindi; hatta yer yer atonalitenin sınırlarını aştıktan sonra dominant tema üzerinde uzun ses titreşmeleri yaparak şefin onu beklediği noktaya döndü.

Şef bagetini kaldırarak yeniden orkestrayı başlattı, ancak o anda gelen bir ilham, Wolfgang'ı armoniden kopardı ve keskin bir dönüş yaparak bir sonraki çeşitlemenin içinde kayboldu. Klischewski irkildi, ancak aralarında şişman çellocunun da bulunduğu birkaç müzisyen kendini daha fazla tutamadı ve Wolfgang'la birlikte çalmaya başladı. Sonunda Wolfgang barış yapmak amacıyla asıl bitiş kadansına geçince, orkestranın belirgin bir şekilde rahatladığını hissetti.

Kopan alkış tufanı dinmek bilmiyordu, alkışlar belirli bir ritim kazanarak ona doğru yükselmeye devam etti.

Yardım derneğinin başkanı sahneye geldi ve Wolfgang'ın elini sanki koparmaktan korkuyormuş gibi yavaşça sıktıktan sonra çalmaya devam etmesini istedi.

“Bir şeyler daha çalın Herr Mustermann, ne isterseniz onu çalın!” Ve Wolfgang kendisini rahatsız eden frakını çıkarttıktan sonra, Liebermann’ın kendisine verdiği şifreli rakamlardan esinlenerek bestelediği ve *Liebermann Senfonisi* olarak adlandırdığı yeni piyano sonatının bir teması üzerinde doğaçlama yaptı. Bu kez, yalnızca coşkulu bir alkış tufanı ile değil, ayrıca Gregor Klischewski’nin yüzünde beliren hoşnut bir ifadeyle de ödüllendirildi.

Henüz sahneden inmeden verilen çiçekleri daha sonra fuayede elinden alıp yerine bir kadeh şampanya ikram ettiler. Piotr, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle sessizce yanında duruyordu.

Johannes Liebermann, topallayan bir tazı gibi hemen yanına geldi ve “Siz şeytanın tekisiniz, Mustermann,” diyerek omzuna vurdu. “Benimle gelin, sizinle tanışmak için yanıp tutuşanlar var.”

Wolfgang’ı çekerek kendisine ısrarla bakan gözlerin arasından geçirdi. Wolfgang bunları mart güneşi gibi içine çekiyor, eğilip gülümseyerek sağa sola selam veriyordu, sonunda orada durduğunu fark edemediği uzun boylu bir beye çarptı. Elinde tuttuğu kadehteki şampanya çarpışmanın etkisiyle çalkalandı ve adamın gri pantolonuna döküldü. Wolfgang dehşete kapıldı, hiç kımıldamadan, adamın kucağındaki, giderek genişleyen koyu renkli lekeye bakmayı sürdürdü ve eliyle ağzını kapatmasına karşın, gülmesine engel olamayınca ağzındaki içkiyi püskürttü; sanki o anda içindeki küçük şeytanlardan oluşan bir sürü nihayet iplerini kopararak özgür kalmıştı.

O anda Piotr’un ayağına basmasıyla yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalıştı ve etrafında duranların büyük bir zevkle beyefendinin ne yapacağını beklediklerini gördü.

“Eyvah, ben, şey... affınıza sığınırım, maksadım kesinlikle sizi... Şey yapmak, yani ıslatmak – yani pantolonunuza

yapmak..." Bir kez daha ağzındaki tükürükleri saçarak gülmesini engelleyemedi ve soluksuz kaldı.

"İzin verir misiniz?" Önündeki beyaz önlüğü yere kadar uzanan, gencecik bir kız Wolfgang'a sürtünerek yanından geçti. "İzin verir misiniz Herr Auerbach..." Elindeki bezi lekenin üzerine bastırıp kaldırarak lekeyi kurutmaya çalışıyordu, ancak bu işte pek de başarılı olamadığını görünce içini çekti.

"Şey, şimdi..." Wolfgang barışçıl bir tavırla, boyu omzuna yetişmediğinden adamın koluna dokundu. "En kötü kazanın bile iyi tarafları olabilir, böyle bir eğlence herkese nasip olmaz değil mi sevgili dostum?"

Yüzü kıpkırmızı kesilen beyefendi Wolfgang'ın kolunu itti. Wolfgang, Liebermann'ın kendisini çekerek uzaklaştırmaya çalıştığını fark etti. Liebermann, "Mustermann," diye homurdandı, "kendinize hâkim olun, bu bey Edward Auerbach." Sonra da pantolonu leke olana döndü. "Sevgili Herr Auerbach, çok üzgünüm, sanatçımız bu kadar başarılı bir performanstan sonra biraz heyecanlandı da."

Auerbach gözlerinde müthiş bir öfkeyle Wolfgang'a baktı. "Gerçekten de büyük bir başarı," dedi ve başıyla Liebermann'ı şöyle bir selamladıktan sonra oradan uzaklaştı.

Liebermann içini çekerek Wolfgang'ın elinden şampanya kadehini aldı. "Tanrı aşkına Mustermann, içmeyin artık! Sizin için Edward Auerbach'dan neler ummuştum."

"Kadehimin hemen boşalmasının sizin de gördüğünüz gibi başka bir nedeni var. Ama böyle bir gecede mutlu ve neşeli olduğum için, benim gibi düzgün bir adamı suçlamamanız gerekir."

Piotr, "Eve gidince istediğin kadar neşelen," diyerek ona çıkıştı. "Ama Edward Auerbach'la bu şekilde konuşulmaz. Moj Boze!¹ Hayatta bir kere karşına çıkacak bir fırsatı teptin!"

1 Pl. Tanrım! (ç.n.)

“Peki, ama bu kadar tantana yapmanıza neden olan bu Auerbach da kimin nesi?”

Liebermann ile Piotr bakışlarıyla Wolfgang’ın battığı zemi- ni, kendisini taşımadığını tam unutmuşken altından çektiler. O anda bir kez daha, yalnızca bir adım geriye gidebilmeyi ve hiç olmazsa bir an için, ait olduğu ve onu taşıyan bir dünyaya geri dönebilmeyi istedi.

Piotr neredeyse kutsal bir şeyden söz ediyormuş gibi say- gı yüklü bir sesle, “Auerbach Vakfı’nın başkanı o, büyük bir müzik destekçisi,” dedi. İç geçirdi. “Sen gerçek bir eşeksin, przyciel!”

“Mademki alınacak bir şey var, nasıl olsa en iyi olan alacaktır. Aksi halde bunu benden çalmış olurlar.” Wolfgang hınzırca gülererek garsonların taşıdığı tepsilerdeki şarap kadehlerinden birini aldı. “Artık bende hiç iyi bir özellik kalmadığını düşün- düğünüze göre, benim de artık iyi bir özelliğe ihtiyacım kal- madı.”

Arkasını döndü ve kalabalık arasında kendine yol açarak orkestradaki müzisyenlerin oluşturduğu gruba katıldı, onlarla kadeh kaldırdı ve sonunda orkestranın şefiyle birlikte içmeye devam ederek, ilerleyen saatlerde ona Gregor diye ön ismiyle hitap etmeye başladı. Yaylı çalgılarla verecekleri birkaç kon- serde çalmayı kabul etti, üstelik gemiyle Kuzey Denizi’nde çıkacakları bir konser turnesine katılacağına söz verdi, hem içkinin hem de onlara duyduğu yakınlığın etkisiyle.

Ertesi sabah uyandığında başı kazan gibiydi, Piotr masaya oturmuş kahvesini içiyordu. Ancak, korktuğu gibi onu azar- layacağı yerde, mutlu bir ifadeyle gazeteyi havaya kaldırdı.

“Görme engellilerin bakımevi için toplanan para hakkında iki satır, orkestra hakkında bir cümle yazıyor, ama yeni keş- fedilen, harika piyanist Wolfgang Mustermann hakkında tam yedi satır yazmışlar!”

“Sigaranız var mı? Bir sigara lütfen, birkaç sent lütfen?”

Anju başını kaldırdı ve adamı savuşturmaya çalıştı.

“Ayyy, pardon...” Dilenci hemen arkasını döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

Anju çantasında mendil aradı. Kim bilir ne kadar berbat görünüyordu ki metrodaki dilenci bile çekinip yanından kaçmıştı.

Acaba Enno ve Jost eve dönmüşler miydi? İlan tabelasındaki saate bir göz attı. Evim dediği mekânda bile rahatça ağlayıp boşalması mümkün değildi. Yeni bir evi de olamayacağını düşününce yeniden gözleri doldu. Oysa her şeyin çok güzel olacağını düşlemişti – tamamen kendine ait küçük bir apartman dairesi, orada ne ortak evlere alışık, dolayısıyla özel alan kavramını hiç duymamış gibi yaşayan o iki genç adam ne de onların kız arkadaşları olacaktı.

Zırlamayı kesmesi gerektiğini düşündü. Zaten yaptığı işle kendini güvenceye alamayacağı başından belliydi. Biyolog olarak uzmanlaşmış olduğu araştırma projelerinden doğru dürüst para kazanmak mümkün değildi; çünkü bu tür projelerde elemanlar belirli bir süre çalıştırılıyor ve bir sonraki işin ne zaman geleceğini öğrenmek içinse fala bakmak gerekiyordu. Ama bu kez her şey umut verici görünmüştü, hatta yıllardır proje sorumlusu olarak araştırmaları yürütmekte olan profesörü bile iyimser yaklaşmıştı. Oysa sadece birkaç hafta sonra Anju yine işsiz kalacak ve ucuz bir oda kiraladığı için sevinecekti. Gözyaşlarının gözlerinde oluşturduğu perdeyi dağıtmaya çalışarak yürüyen merdivene adımını attı.

Peki şimdi? Artık aylardır ertelediği çalışmasını tamamlayacak zamanı vardı. Merdivenin henüz son basamağına gelmeden, Hindistan’a yaptığı son geziden beri kitaplığın

rafında bekleyen preparatlar aklına geldi ve son basamağa geldiğini fark edemediği için ayağı merdivenin kenarına takıldı, dengesini kaybetti, kenara tutunmaya çalıştı, eli boşta kaldı. İçinden ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılara söverken, birinin onu kolundan ve belinden kavrayarak düşmekten kurtardığını fark etti.

Burnuna, hoş bir tıraş losyonuyla karışmış, çekici bir erkek kokusu geldi, bir an için tanıdığı biriyle karşılaştığı hissine kapıldı. Yabancı bir el teselli etmek ister gibi sırtını okşayınca, o anda bir kez daha düşmek ve yine onun tarafından kurtarılmak istedi.

Alalecele teşekkür ederek doğruldu, eteğini düzeltti ve başını kaldırınca, gözlerine inanamadı: Karşısında, kısa bir süre önce odasından attığı müzisyenin, su gibi derin, harikulade gözleri pırıldıyordu.

Kuşa benzeyen kadın! Wolfgang, kalbi hızla çarparak onun arkasından baktı; kadın şaşkınlıkla gülümsedikten sonra, Hütteldorfer yönüne giden metroya yetişmek üzere hızla yanından uzaklaşmıştı. Aslında giderken bir kez daha dönüp bakmıştı ve üzüntülü olduğu açıkça belli olmasına karşın, bu bakışlarında yine de merak ile neredeyse sıcak denebilecek bir ifade de belirmişti. O anda hissettiği korku ve sevinç karışımı bir duygu, içinde hoş bir heyecan yarattı ve bundan uzun bir süre kurtulamayacağından da emindi. Az sonra *Blue Notes*'a geldiğinde kararını vermişti ve bu karar günlerdir içini kemiren huzursuzluğu neredeyse unutturan bir arkadaş gibi gece boyunca ona eşlik etti.

Konserin başarılı sonuçlanmış olmasına karşın, eline, üzerine oturmayan bir frakla, boyu uzun gelen bir pantolon

dışında bir şey geçmemiştir. Liebermann, "Sabırlı olmalısınız Mustermann," diyerek onu avutmaya çalışsa da gözlerinden Wolfgang'ı, kendisine destek olabilecek birine karşı hatalı davrandığı için suçladığı anlaşıyordu. Çünkü aradan geçen süre içinde yalnızca Karadeniz'de yapılması planlanan bir konser turnesinden başka hiçbir etkinlik söz konusu olmamıştır.

Wolfgang yine de daha önceki gezilerinde Karadeniz'i hiç görmediği için bu turneye katılmayı istiyordu.

Blue Notes'dan içeri girdi, Czerny'ye selam verdi ve mutfığa geçerek Theresa isimli aşçı kadının önünde reverans yaptı; erkek gibi uzun boylu olan bu kadına belki de sırf bu nedenle bütün erkekler dönüp bakıyordu.

Wolfgang, kadının kendisine şuh bir ifadeyle göz kırpmasından cesaret alarak elini omzuna attı ve kendine doğru eğerek yanağını okşadı. "Sen iyilerin en iyisi, sevdiklerimin en birincisisin, Theresacığım, biliyorsun değil mi bir tanem?"

Kadın gülerek bir dirsek attı. "Gnocchim de iyilerin iyisi değil mi? Şimdi git ve bu akşam yalnız benim için çal, hiç olmazsa öyleymiş gibi yap. O zaman belki bundan sana da biraz ayırırım."

Theresa'yı çok iyi tanımıyordu, ama onu bu haliyle, sanki her an şakalaşmaya hazır bir erkek çocuğu sever gibi seviyordu. Yiyeceği yemeğin verdiği sevinçle mavi piyanoya geçti ve kuş kadınıyla karşılaştığı andan beri kalbini sürekli çarptıran, o büyüleyici tema üzerinde çeşitlemeler yapmaya başladı. Yine de arada bir bara bakmaktan kendini alamıyordu. Patron ortada görünmüyordu, yalnızca Czerny oradaydı ve servis yapan iki genç kızı ürkek birer tavuk gibi masaların arasında koşturuyordu. Ancak geç bir saatte bir kadeh şarap getirip Wolfgang'ın piyanosunun üzerine koydu ve hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "Yazın sonuna gelmiş olmasak seni bahar çarptı galiba derdim. Atom reaktörü gibi ışınlar saçıyorsun."

Wolfgang da çalmayı keserek neşeyle ona döndü. "Haklısın. Söylesene, acaba patron bu akşam görünür mü?"

Czerny komşu masalardan topladığı birkaç boş kadehi tepsisine koydu. "Pazara kadar yok, ne oldu?"

"Acaba biraz avans verebilir mi diye soracaktım."

"Paranı geçen hafta ödemedi mi?"

"Ah evet verdi, ama – bazı acil ödemelerim var, yoksa zaten istemezdim." Ardından yüzünde o en rahat gülüşü belirdi ve Czerny'ye, "Öyleyse, acaba sen dostum, eğer mümkünse, yani eğer durumun müsaitse, belki bana yardımcı olabilirsen..."

"Hey dostum ne yaptın da yine sıkıştın böyle? Buradaki kazancın hiç de az değil." Czerny'nin alnında derin siyah kırışıklıklar belirdi. "Zaten bana 200 borçlusun."

"Seni şerefimle temin ederim ki onu alacaksın, elime para geçer geçmez paranı faiziyle ödeyeceğim. Ama bunun için önce ilkbaharın hayatıma girmesi gerekir ki ben de işime dört ele sarılayım; çünkü aşk bize eşlik ettiği sürece her şeyin üstesinden kolayca gelebiliriz, değil mi en iyi dostum benim? Bunun için, bana sadece küçük bir iyilik yapmanı rica ediyorum, böylece benim de aşkıma sahip çıkmam mümkün olacak."

Czerny'nin göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalkmaya başlamıştı. "İşine karışmak istemem ama bir kadın eğer seni yolmaya başlarsa, o zaman en iyisi onu unutmaktır."

"Endişelenme sevgili Czerny, bir kez aptal gibi davrandım ama artık değiştiğimden kesinlikle emin olabilirsin. Senden istediğim sadece bana dostça bir iyilik yapman ve nasıl söyleyeyim – 100 avro daha borç vermen."

"Yüz mü?" Czerny sesini yükseltti. "Beni iyi dinle Mustermann, bak bu gerçekten son olacak. Ve ayrıca üç şartım var."

"Ne gibi acaba?"

"Birincisi: Bu gece benim işim bitene kadar çalmaya devam edeceksin."

“Anlaştık!”

“İkincisi.” Czerny ciddileşti. “Önümüzdeki üç hafta, her pazar bana 100 avro ödeyeceksin.”

Wolfgang çekinerek başıyla onayladı.

“Ve üçüncü şartım.” Bir süre gözlerini Wolfgang’dan ayırmadı. “Kendine dikkat edeceksin. Burada bir daha kustuğunu görmeyeceğim.”

“Bütün gün neredeydin?” Piotr, elinde diş fırçasıyla banyo kapısından başını uzatmıştı. Ağzındaki beyaz köpükler yere damladı. Tuvalet kâğıdından bir parça koparttı ve yerdeki beyaz lekelerin üzerine bastırdı.

“Çalıştım arkadaşım, her dürüst insana, daha doğrusu bir besteciye yakışan bir şekilde çalıştım.” Wolfgang sırt çantasından uzun bir süre önce satın aldığı nota defterini çıkardı ve salladı. “Bir piyano üçlüsü ve bir fantezi, çok özel ve tastamam... Ve bu da...”

“Piyano üçlüsü mü? Klischewski’ye yaylı sazlar konçertosu için söz vermişsin. Bugün aradı, hem de iki kez, turne için. Adı Lehçe ama kendisi Lehçe bilmiyor. Artık kendine bir telefon al, hemen!”

“Şimdi kendime yumuşak bir yastık alacağım ve derin bir uyku çekeceğim. Yarına kadar dinlenirim ve yaylı çalgılar konçertosu için güç toplarım. Sonra hemen ona birkaç konçerto karalarım. Striş, straç, struç. Çünkü eğer insanın keyfi yoksa hiçbir şeyi iyi yapamaz.”

“Önce, sabah erkenden ajansa gitmen gerekiyor.”

“Nereye?”

“Klischewski’nin konserlerini düzenleyen büroya, Ukrayna turnesini onlar organize edecekmiş.”

Wolfgang konser bürosu sözcüğünün anlamını çözmeye çalıştı. “Bunun acelesi yok sevgili Piotr, önce erteleyemeyeceğim

bir işim var, onu yapmam gerek. Piotr, bana Viyana'da en kaliteli porselen nerede üretiliyor söyleyebilir misin?"

"Porselen mi? Bizim yeteri kadar tabağımız var, süpermarketten almıştım."

"En asil, en ince ve en kaliteliyi diyorum, Piotr!"

"Bilmem ki, bildiğim kadarıyla en pahalısı Meissen porseleni."

"Meissen! Biliyorum tabii!" Daha önce bir yerde görmüş olduğu harikulade vazoları ve bibloları anımsadı – onları hayranlıkla izlediği yer neresiydi, acaba Saksonya Sarayı mıydı? Galiba Barones Waldstaetten'in de böyle bir porselen tabağı vardı. "Evet dostum. İyi, gerçek ve güzel olan her şey kalıcıdır. Söylesene Piotr, nerede satılıyor?"

"Sen alamazsın, çünkü bunları almaya paran yetmez, sen müzisyensin, şirket yöneticisi değilsin. Yarın büroda randevun var, bir de vize için belgelerini götürmeyi unutma."

Wolfgang mutluluk sarhoşluğuyla salınarak odaya geçti. Meissen porseleni bir fincan. Bundan daha uygunu olamazdı, eğer bunlar Viyana'da satılıyorsa, bütün gün araması gerekse de bulmak için şehrin altını üstüne getirecekti. Czerny'nin piyanonun üzerine bıraktığı son kadehin etkisiyle Piotr'un söyledikleri, siste görünen hayaletler gibi buharlaşıp kayboldu. Wolfgang ışığı söndürdü, çatıya açılan pencerenin önüne gitti ve karşı sıradaki gri-siyah evlere baktı, ardından gözlerini sokak lambalarının buğulu ışıklarından uzaklaştırarak gökyüzüne çevirdi, bir süre bakmayı sürdürdü ve sonunda birkaç yıldız görebildi. Yavaşça pencereyi açtı ve istese çatıdaki kiremitlere eliyle dokunabilecek kadar dışarıya doğru eğildi. Gözlerini hiç ayırmadan gökyüzüne bakmayı sürdürünce, yıldızlar birer birer parlamaya başladı ve her zamanki gibi giderek çoğaldı. Ve her yıldız parladıkça kalbi öylesine büyük bir sevinçle doldu ki neredeyse mutluluktan söz edebilecekti.

Notaları yazması öğleye kadar sürdü. Duşunu yaptıktan sonra sevinç dolu bir beklentiyle yola çıktı.

“Konser organizatörüne uğramayı unutma. Bugün gitmen gerekiyor, gideceğine dair söz verdim.” Piotr ona bir kâğıt uzattı. “Al, adres burada yazılı, planını da çizdim.”

“Ah Piotr o iş bekleyebilir, benim bugün erteleyemeyeceğim, çok daha önemli bir işim var.”

“Konser organizatöründen daha önemli ne olabilir? Hazır karşına bir fırsat çıkmışken kaçırma, przyjacie!”

Wolfgang istemeyerek kâğıdı aldı ve sırt çantasına sokuş-turdu. Bu iş pekâlâ yarını bekleyebilirdi, bir gün önce veya sonra olmuş ne fark edecekti ki, zaten daha fazla geciktirmeyecekti.

Aradığı şeyi fazla dolaşmasına gerek kalmadan, katedralin yakınındaki bir dükkânda buldu. Elindeki karton torbayı dikkatle taşıyarak metro istasyonuna geldi, biraz duraksadı, bir evin duvarındaki saate baktı ve kararsızlık içinde orada durmaya başladı. Başta hissettiği cesaret ve kararlılık, yerini ürkek bir duraksamaya bırakmıştı. Önce bir kahve içmeye karar verdi. Czerny’den ödünç aldığı paradan kalan tutar bir kafede öğle yemeği yemesine kesinlikle yetmezdi. Zaten gerginlikten yemek yiyecek hali kalmamıştı.

Sonunda metroya geri geldi ve her zamanki trenini beklerken, belki de onunla bir gün önce bu saatlerde karşılaştığı Karl Meydanı’na gitmesinin daha iyi olacağını düşündü. Sonunda oylanmaktan vazgeçti, onun sihirli melodisi ağır bastı, ıslıkla çalmaya başladı ve doğru trene bindi.

Gri apartmana yaklaştıkça adımları yavaşlıyordu. Cad-denin karşı tarafına geçti, boyunu geçen bir taşıtın arkasına gizlenerek pencereleri saydı ve giriş kapısını gözlemeye başladı, kalbinin yavaşlayan atışlarını boğazında hissediyordu.

Burada niçin bir hırsız gibi saklanıyorsun, diyerek kendi kendine kızdı, cesaretini topladı ve caddeye fırladı. Ancak yoldan geçen bir toyotanın korna çalmasıyla irkildi ve iki hamlede karşıya geçerek kendini kaldırıma attı. Bu Tanrı'nın cezası taşıtlar o kadar hızlı gidiyorlardı ki karşıdan karşıya her geçişinde ölüm korkusu yaşıyordu. Acaba günün birinde, bu mermi hızıyla gelip geçen araçların hızını doğru olarak tahmin edebilecek miydi?

Artık soluk almakta da zorlanıyordu. Bir süre kapının önünde durup bekledi. Bu durumda oraya gitmesi mümkün değildi. O sırada elinde bastonu olan, yaşlı bir kadın kapıdan çıkınca irkildi, kadın yüzünü ekşiterek ona baktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Acaba kuş yüzünün bakışlarında dostça bir ifade olduğunu düşünürken yanılıyor muydu, belki de bu sadece kendi kuruntusuydu? Belki de onu hiç tanımamıştı. Veya birine benzetmişti. Eğer öyleyse, bağırarak onu evden kovacağına kuşku yoktu. Bir kez daha mı kendini küçük düşürecekti? Zillerin, ortaları çukur, siyah düğmelerine son bir kez baktı, yavaşça arkasını döndü ve kaldırıma indi. Durdu. Başını kaldırıp eve baktı. İçinde çalan sihirli ezginin nağmeleri inat yaparcasına yükseldi ve yeni sesler eklendi, sonunda orkestranın tüm enstrümanları birlikte çalarak onu uyardı. Tekrar kapıya geldi ve parmağını siyah çukura dayadı.

Beş ölçü sonra kapı otomatığının sesi duyuldu ve Wolfgang içeriye girdi, gıcırdayan basamakları birer birer çıkmaya başladı; merdiven boşluğundan yukarı doğru bakınca, küre şeklinde, süt beyazı bir lambayla giderek inceliyormuş gibi görünen merdiven korkuluklarından başka bir şey göremedi.

Uzun, sarı saçlı, şişmanca bir kadın kapının aralığından ona bakıyordu. İçini, rahatlama ile düş kırıklığının birlikteliğinden oluşan, ılık bir duygu sardı.

“Affedersiniz, ben... Burada oturan bir hanımı arıyorum, evde mi acaba? Dün ona rastlamıştım ve bir şey getirdim, bir hediye...”

“Anju’ya mı? Okey. Akşam gelince ben kendisine veririm.” Kuşkulu bir tavırla kapının aralığından elini uzattı.

Wolfgang, elindeki karton torbanın, kalın, kumaş kordunun elinden bırakmaya niyetli değildi. Kadın ona, Jost’un sözünü ettiği hizmetçi gibi görünmüştü ve böyle bir hediyeye gereken özeni göstereceğinden kuşkuluydu. “Acaba ben kendim odasına bırakabilir miyim, Matmazel, hem de burada olmadığına göre birkaç satırlık bir not yazarım.”

“Hımm, bilmem ki... Siz kimsiniz peki?”

“Adım Wolfgang Mustermann.”

“Muster...” gerisi, ağzından püskürterek söylediği için anlaşılmadı. “Mustermann mı? Sahi mi? İnanamıyorum!” Başını kaldırdığında kadının gülmekten gözlerinden yaş geldiğini gördü. “*Sorry*, ama yani... Sizi hiç görmediğim için...” Eliyle torbayı işaret etti. “Bunun içinde ne var?”

“Bir kurbağa ile eski peynir, onun için kurbağa peyniri yemesin diye çok dikkat etmek gerekiyor.”

Kadın bir süre torbadan gözlerini alamadı, ardından Wolfgang’ı tepeden tırnağa süzdü. Wolfgang bir an hiç kımlıdamadan durdu, sonra da eskiden kendisinin de kusursuz giysiler giydiğini ve gayet bakımlı olduğunu anımsadı. O kısacık anımsama sırasında, bu ziyaretin uygun olup olmadığına ilişkin kuşkularının nedeninin yeni yaşamı olduğunu anladı, ileriye doğru bir adım attı. “O halde izninizle.”

Kadın beceriksiz bir hareketle kenara çekildi. “Orada, sola dönünce.”

“Teşekkürler, odanın yerini biliyorum.”

“Belki de kilitlemiştir.”

Wolfgang kapının kolunu bastırarak açtı ve içeri girince,

bir an orada durup bir daha hiç unutmayacağı bu odanın atmosferini içine çekmemek için kendisiyle mücadele etti. Oda o zamankinden daha aydınlık ve güneşliydi, şimdi yatağın üzerinde yumurta sarısı renginde bir örtü vardı.

Hizmetçinin kendisine baktığını hissetti ve hemen cam çalışma masasına giderek bir kâğıt aldı.

Evden çıktığında içini kaplayan hafif bir hüznün, bir türlü peşini bırakmadı. Önünde akşama kadar, bomboş görünen yarım gün daha vardı ama yapması gereken hiçbir işi yoktu. Bir an Liebermann'ı ziyaret etmeyi düşündü fakat canı istemedi. Eve, Piotr'un yanına dönmeyi ise hiç istemedi, şu anda o küçük evin kasvetli havasını çekecek durumda değildi, üstelik bir de Piotr'un uyarılarını. Peşini bırakmayan hüznün kararlılığını sınamak için şehir merkezine yürüyerek dönmeye karar verdi; mutlaka yolda kendisini neşelendirecek bir şey karşısına çıkacaktı. Fincanı biraz olsun beğense bile bir şey kaybetmiş olmayacaktı ki bu kadar hoş bir hediye için zaten aksi beklenemezdi. Artık mutlaka onu söz vermiş olduğu gibi çay içmeye davet ederdi – veya evine gelmesini uygun bulmazsa, birlikte bir kafeye gidebilirlerdi.

Üzerlerinde gülümseyen yüzler olan küçük ekmekleri aldığı fırının bir şubesinin önünden geçerken kendine bir çörek aldı ve sırt çantasında indirim kartını ararken büronun adresinin yazılı olduğu kâğıdı buldu. Aklına Piotr geldi, Klischewski geldi, konser turnesi geldi ve çöreğini ısıırken, kendini çalışmaya vermeden önce, önündeki boş zamandan yararlanarak, görevlerini yerine getirmenin ve gerekli ilişkileri kurmanın doğru olacağını düşündü. Ve hem karnını doyurmuş hem de gerekeni yapıyor olmanın hoşnutluğuyla Piotr'un verdiği kâğıdı eliyle düzeltti.

Kendini Friedrich Bangemann olarak tanıtan menajer, Wolfgang'ı hemen bürosuna aldı ve bir iskemleye oturttu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, formaliteleri tamamlamak için fazla zamanımız yok, sizin de bildiğiniz gibi..."

Wolfgang da ne demek istediğini biliyormuş gibi başıyla onu onayladı ve sevinçle ikram edilen kahve fincanına sarıldı.

"Hem Herr Klischewski hem de Herr Liebermann sizin olağanüstü yetenekli bir virtüöz olduğunuzu belirttiler. Belki ileride sizin de menajerliğinizi üstlenebiliriz. Eğer bize referanslarınızı bırakırsanız?"

Wolfgang kahvesinden bir yudum aldı, gülümsedi, bir şey söylemedi.

"Ses kayıtları? Veya demo bantları?"

"Eğer isterseniz size memnuniyetle bir şeyler çalabilirim."

"Şimdiye kadar yurtdışında mı çalışıyordunuz?"

"Ben şey, sayılır, evet, tabii."

"Bana biraz müzik geçmişinizden söz eder misiniz? Eğitiminizi nerede yaptınız? Nerelerde çaldınız?"

"Şimdi, ben, şey, evet eğitimim, beni hep babam eğitti, üç yaşından beri, konser turnelerine çıktım, Fransa ve İtalya'ya gittim, Napoli'de bile bulundum.

"Tabii babam da çok iyi bir müzisyendi, ama biraz eski kafalıydı, zaten babalar ile oğulların dünyasında hep böyle olmaz mı? Bu nedenle yeni bir şeyler öğrenmek için bu dünyanın dışına çıkmak gerekir."

"Öyleyse ismini duymuş olmam gerekir."

Wolfgang dilini ısırdı.

"Belki teklifimiz üzerinde düşünürsünüz Herr Mustermann, ama önce turneyle ilgilenmemiz gerekiyor. Şu formu doldurmanızı rica edeceğim, bir de kimliğiniz gerekiyor."

"Kimliğim mi?"

Menajer başını kaldırdı. "Evet, nüfus cüzdanınız."

“Bu mutlaka gerekli mi?”

“Bakın Herr Mustermann, artık bir sanatçının kimliğini görmeden konser turnesi düzenlemiyorum. Lütfen beni yanlış anlamayın, bu sizin şahsınıza özel bir şey değil, ama bazı kötü deneyimlerimiz oldu. Onun için yardımcı olmanızı rica edeceğim.”

Wolfgang ayağa kalktı ve ceketini aldı. “Şey ben – bu kimliği nereden alabilirim?”

Menajerin bakışları o kadar sertleşti ki Wolfgang o anda ortadan kaybolmak istedi. Çaresizce gülmeye başladı.

Menajerin dudakları belli belirsiz bir şekilde kımıldadı. Wolfgang onun içini çektiğini duyar gibi oldu. “Nüfus müdürlüğünden. Tanrı aşkına sekreterime gidin, size yardımcı olsun.” Herr Bangemann, yerinden bile kalkmadan başıyla kapıyı işaret etti ve başını eğerek kısa bir selam verdi.

Wolfgang kalbi korkuyla çarparak belediye binasının merdivenlerini çıktı. Kendisini bekleyen sorunun görüldüğünden de büyük olduğuna işaret eden bu duyguyu çok iyi tanıyordu. “Nüfus İşlemleri” yazılı levhayı izleyerek büyük bir bölüme ulaştı. Karşısında insanları, çalışma masalarını ve ışıklı kutucukları görünce bir süre ne yapacağını bilemedi. O sırada Piotr’un yanında olmasını istedi. Sonunda, duvarın yanındaki bir iskemlede oturan ve başını hep aynı tempoyla sallayan genç bir adama yöneldi.

“Ben, şey... Özür dilerim. Bir kimlik almak istiyorum.”

“Ne?” Adam elini kulağına götürerek içinden bir şey çıkardı, başını sallamayı kesti ve yanıt bekleyen bir ifadeyle Wolfgang’a baktı.

“Kimlik. Bir kimlik almam gerekiyor.”

“Öyle mi?” Genç adam sırttı. “Bak.”

“Beni buraya gönderdiler, ama nasıl yapacağımdan emin değilim...”

“Bir yere otur, doğru yerdesin. Numara aldın mı?”

Wolfgang etrafına baktı. Bir yerden ritmik bir tıngırtı geliyordu, mutlaka yoldan geçen, penceresi açık bir toyotada gürültülü bir müzik çalıyordu; kısa süre caddede yürürken önce yine böyle gürültülü bir müzik duymuş ve müthiş bir korkuya kapılmıştı.

“Orada”

“Nerede?” Wolfgang adamın kolunu uzattığı yöne baktı, ancak hiçbir anlam çıkaramadığı için omuzlarını silkti. Genç adam yerinden fırladı, girişin yanındaki bir kutunun üzerindeki bir düğmeye bastı ve küçük bir pusulayı Wolfgang’a uzattı. Wolfgang sevinçle elindeki kâğıda baktı. Düşündüğünden çok daha kolay olmuştu.

Adam, “Şuraya otur,” diyerek onu yönlendirdi. “Şu yukarıdaki kutuda numaranı görünce sıranın geldiğini anlarsın.”

“Yani bu benim kimliğim değil mi?”

Adam garip bir ifadeyle sırttı, daha önce çıkardığı şeyi yine kulağına sokunca duyduğu tıngırtı kesildi. Wolfgang’ın ne olup bittiğini anlamasına, hatta soru sormasına bile fırsat vermeden hızla masasına döndü.

Wolfgang tekrar tekrar elindeki pusulaya baktı. Üzerinde 256 yazıyordu. Adamın işaret ettiği kutucuğa baktı ve 248 rakamını gördü, sonra birden 249 görününce ne olduğunu kavramaya başladı. Dikkatini dağıtmadan arkasına yaslandı. Oturduğu yere en yakın çalışma masasında oturan, gümüş renkli saçlı bir hanım, elini kulağının arkasına dayamış, karşısında bağırarak konuşan bir kadını dinliyordu.

“Bunu kullanamam, resmi, yeni bir resim çektirmeniz gerekiyor.”

“Ama bu eski kimliğimdekinin aynısı, özellikle sakladım.”

“Ama bu eski, en fazla altı ay önce çekilmiş olması gerekli, hem de bu gerektiği gibi çekilmemiş, başınız çok küçük. Bakın

bunun gibi olacak...” derken duvardaki, üzerinde portre resimlerin sıralanmış olduğu bir panoyu işaret etti.

“O zaman kimlik de böyle mi görünecek?” Yaşlı kadın, gözlerini kısmış bir halde, titreyen eliyle başka bir afişi gösterdi.

“Evet, aynen öyle. Ama bunun için gerekli olan...”

Wolfgang gerisini dinlemedi, gözlerini, yaşlı kadının işaret ettiği, açık mavi dikdörtgenden ayıramadı. Üzerinde, çeşitli işaretlerin yanı sıra bir de yabancı bir adamın resmi vardı ve isim hanesinde *Max Mustermann* yazılıydı. Wolfgang göğsünün sıkıştığını ve yanaklarının kızardığını hissetti, sıra numaraları değiştikçe çıkan sesi duydu ve yerinden fırladı. 256. Çalışma masalarından birinin üzerinde yeşil bir ışık yanıyordu. Wolfgang çekinerek masadaki iri yapılı kadının karşısına oturdu, gülümsemeye çalıştı, derin bir soluk aldı ve ne istediğini söyledi.

“Eski kimliğiniz yanınızda mı?”

Wolfgang başını salladı. “Hayır, ben...”

“O zaman buraya getirmeniz gerekiyor, çünkü iptal edilecek.”

“Şey... Benim kimliğim zaten yok.”

“Demek kayıp.” Başıyla anladığını işaret ederek önündeki kâğıda not aldı. “O zaman doğum belgenizi alabilir miyim lütfen.”

Wolfgang yine “Kayboldu,” diye karşılık vererek şansını denerdi.

“Kayıp mı?” Kadın başını kaldırdı, kaşlarını çattı. “Ama mutlaka bir belgeniz vardır. Müracaat belgesi? Pasaport? Ehliyet?”

Wolfgang başıyla hayır dedi.

“Öğrenci belgesi? Herhangi bir belge?”

“Hiçbiri. Hepsi kayboldu.”

“Evet, mademki hiçbir şey yok, o zaman yeni bir doğum

belgesi çıkartacağız.” Kadın, tekerlekli büro iskemlesiyle çalışma masasının öbür ucuna kaydı; iskemle ağırlığının etkisiyle inleyerek gıcırdadı.

“İsminiz lütfen.”

Wolfgang korkarak önce afişe sonra da kadına baktı. O anda kalkıp oradan gitmeyi düşündü.

Alçak sesle, “Mustermann,” dedi, “Wolfgang Mustermann.”

“Mustermann mı?” Kadın neşeli bir ifadeyle ona baktı. “Doğum yeri?”

“Salzburg!”

“Doğum yeri Salzburg... bir saniye, şimdi bulacağız... Mustermann!” Parmağını, önündeki ışıklı kutunun üzerinde gezdirdi. “Erich, Gustav, Stefan, Simone. Acaba ikinci bir isminiz daha var mı?”

Wolfgang gergin bir halde iskemlesinde kımıldıyordu. “Joannes, Chrysostomus, Theophilus. Ama...”

Kadın başıyla yok dedi. “Bir de doğum tarihiyle arayalım.”

“27 Ocak.”

“Evet. Ve?”

Hesapladı, düşündü, yeniden hesapladı, sonunda omuzlarını kaldırdı. “56.”

“Tamam...” Klavyeyle bir şeyler yazdı. “27 Ocak 56... 56 mı?” Wolfgang’ı şöyle bir süzdü. “Ama daha dinç duruyorsunuz.” Önündeki kutuya döndü ve yeniden başını salladı. “Hayır, Herr Mustermann, kayıtlarda sizi bulamıyorum, dolayısıyla size kimlik çıkaramam.”

“Ama ben buradayım!” Sanki kanıt gösterir gibi ceketini yaka kenarlarından tutup sarstı. “Beni görüyor musunuz? Beni duyuyor musunuz? Acilen bir kimliğe ihtiyacım var!” Birden vaftiz belgesi aklına gelince bir an için rahatladı – hâlâ bu şehrin bir köşesinde, camdan bir tabutun duruyorsa bu bir

mucize olmaz mıydı? Wolfgang içini çekti. Öyle bile olsa, ona ne yararı olurdu ki?

“Bu durumda bizzat Salzburg’a gitmeniz gerekecek. Çünkü onlarda mutlaka size ait bir belge olması gerekir. Eğer o da olmazsa bir akrabanızın kefil olması istenir. Bu herhalde sorun olmaz...” Tekerlekli büro iskemlesi tekrar inleyerek Wolfgang’a yaklaştı. Kadın onu sorgulayan bir ifadeyle süzdü. “Eğer verdiğiniz bilgiler doğruysa.”

Wolfgang, herhangi bir şey söyleyecek durumda olmadığı için ayağa kalktı ve sürüklenir gibi oradan uzaklaştı. Dışarı çıkarken şişman kadının uyanık der gibi bir şeyler mırıldandığı kulağına geldi ve çökmüş bir halde merdivenlerden indi.

Eğer her şey bu kimliğe bağlıysa Karadeniz turnesine katılamayacak demekti. Anlaşılan bu kâğıttan herkeste bir tane vardı ve hepsi bir tür kalleş sistemle kayıtlara geçmişti. Eğer nüfus kâğıdı yoksa kendisi de yok sayılıyordu. Wolfgang bir an için yine vaftiz belgesine umut bağladı, ancak iç geçirdi ve birden geri dönüp hızla nüfus dairesine gitti, afişin karşısına geçip üzerindeki kimlik örneğini büyük bir dikkatle inceledi. Belki yalnızca bir sezgiydi ve hiçbir şekilde emin değildi ama içinden gelen bir ses, bir keresinde böyle bir şeyi eline aldığını söylüyordu.

“Bugün öğlende bir tip gelip seni sordu.” Barbara’nın sesi, iştah açıcı bir kokuyla birlikte mutfaktan geliyordu. “Beraber yiyelim mi? Mantar sufle yaptım.”

Anju mutfağa girdi, bir paket krakerle dolaptan bir çay fincanı aldı. “Hayır, teşekkürler, aç değilim. Nasıl biriydi?”

“Çok komik bir tip, boyu bu kadar kısaydı. Sanki... Biraz kaçık gibiydi. Ne istediğini tam olarak anlayamadım.”

Anju soluğunu tuttu. “Zayıf, saçları açık renk ve çok güzel mavi gözlü birisi değil mi?”

Barbara ağzındaki lokmayı çiğnerken başıyla onayladı.

“O bir müzisyen.” Anju bunu sanki onu biraz savunur gibi söylediğini fark edince dudaklarını ısırdı.

“A-ha.” Barbara bir an için başını kaldırdı. “Ben senin uzun boylu, esmer erkekleri tercih ettiğini sanıyordum. Neyse, sana bir de küçük bir paket bıraktı.”

Anju çayını bile koymadan aceleyle odasına koştu ve kapıyı kapattıktan sonra bir süre alacakaranlıkta bekledi. Oda her zamankinden farksızdı ancak yine de Wolfgang’ın varlığını algıliyormuş gibi bir hisse kapıldı, unutmış olduğu bir kokuyu yeniden duymuş gibi.

“Saçmalık.” Koluyla ışığı açtı.

Çalışma masasının üzerinde parlak beyaz bir karton torba duruyordu. Altında, eski zamana aitmiş gibi görünen, ancak oldukça zor okunan, süslü harflerle yazılmış bir mektup vardı. Torbanın içinden, beyaz saten bir fiyonkla süslenmiş kutuyu çıkardı ve yatağının kenarına oturup kurdeleyi çözerken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kutunun içinde ağzı altın yaldızlı, üzerinde gül desenleri olan, zarif bir fincan vardı. Anju korkunç diye düşünerek tüylerini ürperten bu nesneyi elinde evirip çevirdi. Fincan, Frau Sittenthaler’in meşe ağacından yapılmış büfesinden çıkmış gibi görünüyordu. Gözü fincanın altında birbirine çapraz duran iki kılıç resmine ilişti. Şu müzisyen ne kadar tuhaf biriydi! Mektubu yeniden okumaya başladı.

Matmazel!

Sizi göreceğim olmanın verdiği sabırsızlıkla alelacele geldim –ve bu nedenle önceden haber vermedim ve dolayısıyla... – sizi göremedim! Aslında böyle olmaması gerekirdi, fakat artık tek tesellim, naçizane hediyemin – hem şahsımın üzerinizde bırakmış olduğu

menfi intibai silmesini ve size duyduğum bağlılığın bir nişanesi olarak tarafınızdan kabul edilmesini ve bundan sonra hakkımda kötü düşünmeyeceğinizi ümit etmek olacaktır.

vôtre très sincère¹

Wolfgang A. Mustermann

Wolfgang kendini yine metroda oturur halde buldu, sırtını istasyonun kapalı olan cam kapısına dayamıştı. İlk başta gürültüden başka bir şey duymamış, arada bir taşıtlardan gelen homurtuya, bazen bir vınlama veya tek bir vuruş karışmış, bu seslerin görüntüsü belirgin olarak gözlerinde canlanmıştı. Ancak bir süre sonra, sessizliğin hiç var olmadığını, hatta seslerin, bir ölçünün çok küçük bir parçası kadar bile ara vermeden sürdüğünü yavaş yavaş fark etmişti. En sonunda da oturmak-tan sırtının tutulduğunu ve gecenin soğğundan pantolonunun ıslandığını fark edebilmişti.

Eğer istasyonun cam kapısından dışarı solgun bir ışık süzölmeseydi ve küçük ışıklı işaretler, caddeye bağlanan, kum kaplı kısa yolu aydınlatmasaydı, sokak lambalarının ışığı uzaklarda parlamasaydı ve yüksek vincin ucunda asılı olan projektör çiğ ışığıyla etrafını gündüze çevirmeseydi, her taraf zifiri karanlıkta kalacaktı. Yorgunluktan bitkin düşmüş ve her tarafı tutulmuş olan Wolfgang güçlükle doğruldu; eğer bu aramadığı ve seçmediği yere gönderilmemiş olsaydı, şu anda burada var olmayacaktı, bundan hiç kuşkusu yoktu. Kapıyı açmak için zorladı ama istasyon kapanmıştı, saat geceyarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Camdan içeri bakınca 4 no'lu metro hattının yeşil levhasını gördü, Schönbrunn yazısını okudu ve çaresizliğin damarlarında dolaştığını hissetti.

1 Fr. En derin saygılarımla. (ç.n.)

Piotr'u anımsayabiliyordu, menajer Bangemann'ı, nüfus dairesinde gördüğü genç adamı ve... Bir de onun odasına girdiğini; orada parfümünün kokusunu duymuş, kendini onun yakınında hissetmişti.

Ve sonra? Bir an için haykırmak ve çaresizliğini geceye duyurmak istedi, ama bunun ne yararı olacaktı ki? Yanaklarında, gözyaşlarının serinliğini hissetti ve yürümeye başladı, geniş caddede ilerlerken anımsadığı kadarıyla hep metro hattını izlemeye çalıştı, her kavşakta ve her köşe başında bir yanıt bulmayı umdu, sonunda tüm cesaretini ve inancını yitirmiş bir halde Güney İstasyonu'na ulaştı; buradan eve nasıl gideceğini biliyordu.

Wolfgang sonunda kendini kanepenin üzerine attığında Piotr'dan homurdanmaya benzer bir ses çıktı. Sabahın ilk ışıkları, karanlık ufku aydınlatmaya başlamıştı. Gözlerini yumdu ve tanıdığı yerlerin ve yüzlerin arasına karışarak kendini güvende hissetmeye çalıştı, geçmişte kalan sarılmalarda teselli aradı ve sonunda seslerin gerçekliğine sığındı. Ancak gecenin ışıklarına bürünmüş caddeler ve meydanlar onu yeniden içine çekti, ışıklar ve taşıtlar uçarak üzerine doğru gelmeye başladı, duvarlar ve insanlar etrafında dönüyor ve sürekli olarak, ayağının altında gidip gelen zemini yitirme korkusu yaşıyordu.

Anju ceketinin önünü kapattı ve ağır cam kapıyı iterek açtı. *Blue Notes*'a daha önce bir kez gitmiş ve ondan sonra hiç kimse onu bir daha oraya gitmeye ikna edememişti. Oradaki mavi ışıkların çokluğundan rahatsız olduğunu ileri sürmüştü. Oysa gerçek, kulübe gelen şık insanların, sanki kulübün sahibiymiş ve Anju'nun aralarına girmesini istemiyormuş gibi davranmalarıydı. Hiçbir zaman güzel olmaya cesaret edememişti.

Bir köşede durup içerideki aşırı kalabalığa göz attı. Kimse onun farkına varmamıştı. Anju biraz sakinleşti, yalnız merdiven çıktığı için kalbi biraz hızlı çarpıyordu. Atmosferden hoşlandığını itiraf etmesi gerekti, hatta o kadar çok hoşlanmıştı ki çekinerek ilerlemeye başladı. Konuşma seslerine arada bir kahkahalar ve kadeh şingirtıları eşlik ediyordu, ama müzik hepsini bastırıyordu, sanki ördüğü görünmez bir ağla herkesin üstünü örterek onları birleştiriyordu. Sinemadaki gibi diye düşündü; müzik, önce olaylara canlılık veriyor, ardından tüm izlenimleri güçlendirerek bunları doğrudan algılanabilir ve elle tutulabilir hale getiriyordu. Küçük sahnenin üzerinde duran ve birazı, mavi ışık saçan piyanonun açık duran kapağının arkasında kalan büyük şamdanda yanan mumun titreyen alevi, kulübün havalı atmosferinde, farklı bir gerçek dışı görüntü oluşturmaktaydı.

Sonra onu gördü. Kalbi yerinden hopladı. Sadece yandan görebiliyordu ama tipik burnunu ve kendine özgü dağınık saçlarını hemen tanıdı. Ancak onun, beceriksiz ve sinirli tavırlarıyla mutfağının kapısında duran ve alışık olduğu yaşam alanından çıkıp tanımadığı, tehlikeli bir bölgeye girmiş bir hayvan gibi davranan adam olduğuna inanmak istemedi. Oysa şu anda dimdik oturmuş piyano çalıyor ve çevresine yoğun bir dinginlik ve duruluk yayıyordu. Anju sahneye biraz daha yaklaştı ve büyülenmiş gibi onun tuşların üzerinde, bir enstrüman çalmaktan çok bir sevgiliyi okşuyormuş gibi yumuşak bir şekilde dolaşan küçük ellerini izlemeye koyuldu. Bu eller onu tutmuş ve yavaşça sırtını okşamıştı. Titreyen eliyle alnına düşen bir tutam saçı geri itti, tuşların önünde, rüzgârda kalmış, çok, çok genç bir ağaç fidanı gibi salınan bu adamın kokusunu anımsadı. Bedeni tümüyle piyanoyla bütünleşmişti, müzikle bütünleşmişti. Ve Anju, sonsuzluk gibi süren kısacık bir an boyunca onun kendisiyle de bütünleştiğini duyumsadı.

Wolfgang notaları birbirinden uzaklaştırdı, şişen bir balonun üzerindeki yazılar gibi büyüttü ve saydamlaştırdı, son ölçüleri, artık notalar etrafta sahipsiz birer soru işareti gibi uçuşana kadar yaydı.

Çalmayı bitirince bira bardağını eline aldı ve çevresindeki konuşmalar yeniden yoğunlaşacakmış gibi bir duyguya kapıldı. Kuş yüzlü kadını düşündü, onun metro istasyonunda nasıl koşarak uzaklaştığını, sonra dönüp bir kez daha baktığını ve alaca renkli, bol eteğinin ayak bileklerinin etrafında nasıl dans ettiğini gözünün önüne getirdi.

Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirirken, bütün bu insanların arasında oturmasına karşın sanki dışarı bakıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Etrafının bir gürültü karmaşası tarafından sarıldığını hissetti ve kendisini, her biri tek başına birer anlam taşıyan, ancak bir araya gelince çekilmez bir uğultuya dönüşen bu seslerin, harflerin, bas ve tiz tonların oluşturduğu yığının içinde bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Ve elinde olmadan, birbiriyle ilişkili olmayan sesleri birleştirmeye başladı, arada duruyor ve baştan başlıyordu, adeta hepsi de aynı çeşitlilikle üzerine gelen yüzlerin ve seslerin içinde yüzüyordu.

Birden soluğunu tuttu. Tekrar aynı yöne baktı. Çekinerek gülümsedi. Hayır, tabii ki gerçekten orada değildi. Ama hayalinde hep onunla beraber olduğu için artık onu gördüğünü sanıyordu.

Hostias¹

*Hostias et preces tibi, Domine, laudis offerimus,¹
tu suscipe pro animabus illis,
quarum hodie memoriam facimus:
fac eas, Domine, de morte transire ad vitam.*

Wolfgang şehirde dolaşıp duruyordu.

İçi müzikle dolu olmasına karşın çalışmıyordu. Bu bir tür beklemeydi, direnmeydi ve ertelemeydi; ondan beklediği yanıt gelir gelmez yoğun bir şekilde çalışmaya başlayacağından kesinlikle emindi. Bekleyişinin boşuna olabileceğini, umutlarının giderek daha zayıf ve kırılğan bir hale gelebileceği olasılığını aklından bile geçirmiyordu.

Günlerce müzeleri gezdi; buradaki belgeler, resimler ve objeler, bir zamanlar geleceğini oluşturacak olan her şeyin tozlu birer kalıntısı olarak karşısında duruyordu. Kitapçılara uğrayıp buralarda satılan kitapların çokluğu karşısında hayrete düşüyor, aynı şekilde tarihçilerin kayıtlara alması gereken ne kadar çok acayiplik yaşandığını düşünüyordu.

Ölüm döşeğindeyken bile durmamışlar... ve ağzıyla bir şeyler yaptığını, daha doğrusu davul çaldığını söylemişlerdi. Galiba baldızı Sophia buna benzer bir şeyler anlatmıştı. Ölmek üzereyken davul taklidi yaptığını. Doğrusunu herhalde baldızı biliyordu. Yaşamlarından hiçbirinde yanaklarını şişirerek davul taklidi yapma ihtiyacını hissetmemişti,

¹ *Requiem*'in "Offerterium" kısmının ikinci bölümü. (ç.n.)

Tanrı aşkına ne diye bunu özellikle ölüm döşeginde yapmış olsundu?

Birden bastıran yağmurdan kaçmak için bir kitapçıya girdi ve müzikle ilgili kitapları aramaya başladı. Dükkânın arka bölümündeki bir masanın üzerinde turuncu kapaklı, ince bir kitap gördü. Birden kalbi hızlandı; babasının kaleme aldığı keman dersleri kitabı! Kitabın sayfalarını sevgiyle okşadı ve hayret etti – kitaptaki düşünceler en az kendisi kadar eski olmakla birlikte hiçbir değişiklik yapılmamıştı. Elinde olmaksızın güldü. Bunu alıp Piotr’a hediye etmeliydi! Neşeyle doluşmaya devam etti ve biyografilerin durduğu bölüme gelince parmağını kitapların üzerinde gezdirmeye başladı, ancak birden durdu. *Constanze Mozart*. İrkildi. Elini hemen geri çekti, sanki içi doldurulmuş ve toz içinde kalmış, ölü bir hayvana dokunmuş, o da birdenbire kendisine göz kırpmıştı!

Wolfgang gizlice etrafına baktıktan sonra soluk pembe renkli cildi alıp yapraklarını çevirmeye başladı. Kitaba bakmaya devam ettikçe ellerinin titrediğini fark etti ve kitabı kararlı bir şekilde kapatıp kasaya doğru yürüdü.

Piotr’la akşam birlikte çalacakları için gecikmemesi gerekiyordu, ayrıca eve gelirken ekmek alacağına söz vermişti. Yağmur durmuştu. Omuzlarını kaldırarak kitapçıdan çıktı ve üzerlerinde gülen yüzler bulunan küçük ekmekleri satan fırına gelene kadar aldığı küçük kitabı okudu, hatta neredeyse küçük indirim kartını kullanmayı unutacaktı; metronun mavi döşemeli banklarından birine oturduğunda da hâlâ okumaya devam ediyordu. Evin kapısına vardığında on altıncı sayfaya gelmişti, kaldığı yeri kaybetmemek için bir parmağını kitabın arasına koydu ve diğer eliyle cebinden anahtarını almak istedi. Ancak cebindeki buruşuk kâğıt mendillerle aynı şekilde buruşmuş beş avroluk bir banknot, fırının indirim kartıyla birlikte yerdeki kahverengi, bulanık su birikintisinin içine düştü.

“Salak, hiçbir şeyi doğru dürüst yapamazsın” diye söyleyerek eğildi, beş avroyu cebine attı, ardından fırının indirim kartını aldı ve üzerinden sızan boncuk gibi çamur zerrecikleri görünce, Enno’nun “Buna çok dikkat etmelisin!” diyen sesi belleğinde yankılandı.

Evet, işte buydu! Daha önce elinde bir kimlik tuttuğunu şimdi anımsıyordu: Enno’nun kapısının önündeydi, o zaman, ilk gününde. Enno da tıpkı şimdi kendisinin yaptığı gibi eğilip çamurlu su birikintisindeki kartı almış, incelemiş ve Wolfgang’a ait olduğunu düşünmüştü. Demek ki üzerindeki resim biraz da olsa onu andırıyordu. Wolfgang o gün kimliği pantolon cebine koyduğu için, eli ani bir refleksle pantolonunun cebine gitti. “Eşek!” diye kendi kendine sövdü. Tabii ki ne zamandır başka giysilerle dolaşıyordu, ama o gün Enno’nun kendisine verdiği koyu mavi renkli pantolonun kaygan kumaşını hâlâ anımsıyordu. Acaba onu nereye koymuştu? Soluk soluğa kapıyı açtı, merdivenleri koşarak çıktı, eve girdi ve çekmecesini açtı. İçindeki giysileri altüst etti, fakat pantolon yoktu. Düşünmeye devam ederek gidip açık bıraktığı sokak kapısını kapattı. Acaba pantolon nereye gitmişti? Yoksa Piotr atmış mıydı? Şu kemancı nerede kalmıştı? Piotr’un çay içtiği kupa eviyede duruyordu ve içindeki çay poşeti henüz ıslaktı. Wolfgang birden anımsadı: Enno’nun verdiği eşyaların hepsini geri götürmüş ve kendisini kapı dışarı etmeden önce kuş yüzlü kadına bırakmıştı.

İnleyerek mutfaktaki iskemlelerden birinin üzerine çöktü, gözlerini yumdu. Kuş yüzlü kadın. Onun yumuşak vücut hatlarını anımsayınca içi titredi. Bir kalp atımı süresince, bir böceğin rüzgârda salınan bir çiçeğe tutunduğu gibi gövdesine sıkıca sarılmıştı. Ve sonrasında birbirlerinin kim olduğunu anlayınca dehşete kapılmışlardı. Ondan bir işaret gelene kadar beklemeye yeminli olduğu halde, kimliğini orada araması

gerektiğini düşününce göğsünde bir gece kelebeği uçuşmaya başladı.

Anju yassı obje kutusunu dikkatlice çalışma masasının üzerine koydu. Ne zamandır çekmecedен çıkarmamıştı. Yılgınlıkla, son Hindistan gezisinden getirdiği iki örümceğe ve onların ekzüviyelerine¹ baktı.

Tam eğilip büyütecі almak üzereyken kapı çalındı. Anju saatine baktı, kargo gelmiş olabileceğini düşündü. Koridora çıktı ve otomatiğe bastıktan sonra kapıyı açtı, paspasın üzerinde duran, bir yapı marketine ait broşürleri aldı. Mutfaktaki çöp kovası ağzına kadar dolmuştu, Anju renkli kâğıdı çöpün üzerine bastırdı ve kovayı görülebilecek şekilde ortada bıraktı. Jost takılıp düşse ne iyi olurdu!

“Evde kimse var mı?” Kargocunun sesi bugün sanki üç ayrı köpek tarafından ısırılmış gibi çıkmıştı.

“Bir dakika lütfen!” Anju kapıya koştu. Wolfgang Mustermann, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle karşısında duruyordu.

“Girebilir miyim?” Eski tarz bir reverans yaparak elindeki buketi sanki yüzünü gizlemek istiyormuş gibi yukarı kaldırdı.

Anju yüzüne baktı, hışırdayan jelatinin ardındaki bu yüz, ilginç bir ölümlülük yansıtıyor, tuhaf şekilde tozlu görünüyordu. Çekinerek buketi aldı ve kenara çekilerek girmesi için yol açtı.

“Yemin ederim, Tanrı şahidimdir ki bu kez fincan için gelmedim.”

Anju güldü, tüm gerginliği geçmişti. “Öyleyse çay içelim mi?”

1 Deri değiştiren hayvanlarda, özellikle böceklerde atılan deri kılıf. (ç.n)

Birden bedeninin her zerresinin uyandığını, canlandığını ve beklenmedik bir şekilde hazır olduğunu hissetti. Endorfinler, diye düşününce gülmesini engelleyemedi, buketi mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra hedefsiz bir şekilde mutfak dolaplarını açıp kapatmaya başladı; ancak az sonra çiçekleri koymak için bir vazo aradığını anımsadı. Buzdolabının üzerindeki dolabın yukarı doğru açılan kapağına erişmek için parmaklarının ucunda yükseldi; kısa bir süre önce orada bir vazo görmüştü, ama boyu yetişmedi.

“Yardımcı olabilir miyim?” Wolfgang’ın arkasına geldiğini hissetti, o kadar yakınındaydı ki kaçması imkânsızdı. Metro istasyonunda bir an için duyumsadığı sıcaklığı ve kokusu yeniden bedenini sarmaladı, sanki kollarıyla ona sarılmış gibi. Mustermann parmak uçlarında yükseldi, kapağa kadar uzanabildi, ancak açamadı. Gülererek kollarını aşağıya indirdi, sonsuzluk gibi gelen kısacık bir an, sessizce yan yana durdular. Soran bakışlarla bir iskemle almaya davrandı fakat Anju başıyla hayır dedi. “Weissbier¹ bardaklarından birine de koyabiliriz,” dedikten sonra burnunu çiçeklerin arasına sokarak kokuyu içine çekti. “Teşekkür ederim, çok güzel çiçekler!” Acaba en son ne zaman birisi ona çiçek vermişti? Roland, birlikte oldukları yıllar boyunca ona hiç çiçek almamıştı.

“Ben... Seni dinledim, *Blue Notes*’da, geçen hafta. Ne yazık ki müzikten pek anlamam, müzik kulağım hiç yoktur, ama çok beğendiğimi sana söyleyebilirim.”

“Müzikten anlamıyor musun?” Anju sanki bakışlarında hafif bir alay görür gibi oldu. “Gerçekten orada mıydın? Ben de artık duyularımın beni yanılttığını düşünmüştüm. Niçin bana görünmedin?”

“Ben – şey, gitmem gerekiyordu da... İşler işte...”

Anju çay termosunu eline aldı, kısaca dönüp ona baktıktan

1 Bira markası. (ç.n.)

sonra hemen yeniden arkasını döndü, sanki bakışları birbirine değmişti. Dumanı tüten iki fincanı alıp başıyla kendisini izlemesini işaret etti.

Anju, onun odaya girip yatağı görünce davranışlarının tutuklaştığını fark etti. Hemen yerdeki minderlere oturmasını işaret etti ve fincanları bıraktıktan sonra kendisi de oturdu. Sonra da, “Düşerken beni tuttuğun için teşekkür ederim,” dedi.

Wolfgang başını (reverans yapar gibi) eğerek ona karşılık verdi. Anju yine kendisini sarmalayan o çekici kokuyu duydu; ancak bu aslında bir koku değildi, sanki onu çevreleyen hava, daha sağlam, daha sıcak ve daha güvenliydi.

“Acaba benim kabul edilemez davranışımı bağışladın mı?”

Anju gülümsedi, duyduğu öfkenin ne zaman uçup gittiğini anımsamıyordu bile. Bir süre, sessizlikten ve duvardaki su borusunun uzaktan gelen ötmesinden başka bir şey duyulmadı.

“Hep o müziği anımsıyorum, hani buraya geldiğim zaman...” Duraksadı. “Hani bana çay ikram etmek istediğin gün. Değişik bir parçaydı. Ve çok güzeldi.”

Anju hangi parçadan söz ettiğini hemen anladı, aslında o gittikten sonra da odasında o parçayı tekrar tekrar dinlemişti. “O bir raggaydı¹, Hindistan’dan.”

“Hindistan demek! Orası senin anavatanın değil mi?”

“Annem orada doğmuş ama ben Salzburg’da doğmuşum.”

“Salzburg mu?” Gözleri parladı. “Ben de! Tanrım sana daha adını bile sormadım.”

“Anju.”

“Anju.” Bu ismi harflerin lezzetine varır gibi tekrarladı. “Herhalde istediğin zaman çalıp dinleyebildiğin gümüş müziklerdendi değil mi? Acaba bana bugün yine dinleme zevkini bahşeder miydin, Anju?”

1 Ragga: Jamaika usulü rock müziği olarak tanımlanan reggae müziğinin ardından 1980’lerde ortaya çıkan bir müzik akımı. (ç.n.)

“Tabii.” Yerinden kalktı ve rafta duran CD’lerden birini aldı. Kapağın üzerindeki yazılar nerdeyse silinmişti, renkleri tutamayan ucuz kâğıt. Diskten, tablanın¹ titreşimleri yükselmeye başlayınca, Anju’nun gözlerinde kapısı, sadece rengi atmış plastik püsküllerden ibaret olan, derme çatma, küçük dükkân canlandı. Dükkânın sahibi hoparlörleri sağa sola çekerek, dışarıdaki tozlu sokaktan gelen inek böğürmelerini, çocukların ve motosikletlerin çıkardığı gürültüyü bastırmaya çalışmıştı. Anju bitişik dükkânda ipek eşarpları karıştırırken, bu müziği duyunca hemen yandaki dükkâna, büyük bir olasılıkla dükkân sahibinin arka tarafta kendi kopyaladığı CD’yi almaya koşmuş ve o günden beri tüm özlemlerini bunun içinde biriktirmişti.

Wolfgang, yerdeki mindere oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. “Ne duyuyorsun?”

Anju, CD’nin adını söyledi. “*Bolluk Zamanı* anlamına geliyor.”

Wolfgang “*Ve sen ne duyuyorsun?*” diye tekrar sordu. Sesi yumuşaktı.

Anju içinden, kalbimin nasıl çarptığını, diye geçirdi. “Yağmuru,” diye karşılık verdi. “Ilık yağmuru. Ve bunun yarattığı sevinci.”

“Gördün mü? Sen sadece müzikten anlamakla kalmıyorsun, müzik senin kalbinde yaşıyor.”

Anju şaşkınlıkla ona baktı. Ona bu tür şeyler söylediğine göre nasıl bir adamdı bu? Elindeki fincanı bıraktı ve elini, sanki tesadüfen yapmış gibi onun elinin yanına koydu. Wolfgang uzaklaştı. Sitarın sesi odayı ve sessizliği doldurdu.

Anju çekinerek ona gülümsedi. Wolfgang’ın bakışları, ilkyazda, Hindistan’ın gökyüzü kadar duruydu, kalp atışları

1 Tabla: Hindistan, Pakistan ve Bangladeş’te yaygın olan, tokmaksız çalınan, davul benzeri, bir tür vurmalı çalgı. (ç.n.)

giderek hızlandı ve başının dönmesine engel olmak için gözlerini yere çevirdi.

“Anju ne tür bir iş yapıyorsun? Gönlündeki nedir?”

Anju yutkundu, düşüncelerini yönlendirmeye çalıştı. “Gönlümdeki *Arctosa indica*¹. Veya daha doğrusu onun akrabalarından biri.” Wolfgang’ın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görünce keyiflendi, yerinden kalktı ve obje kutusunu alıp yere koydu.

Wolfgang, irkilerek geri çekildi. “Huh! Canlı mı hâlâ?”

“Hayır.” Anju daha önce hiç kurt örümceğigillerden korkmayan birine rastlamamıştı, meslektaşları dışında. Wolfgang’a büyütecini uzatarak, “Baksana,” dedi. “Tüylerindeki desenlerin güzelliğini görüyor musun?”

“Sen bir araştırmacısın!” Anju bunun bir soru mu yoksa bir saptama mı olduğunu düşünürken, Mustermann dudaklarını büzerek örneğin üzerine eğildi ve büyüteçle, başta çekinerek, daha sonra gittikçe daha yaklaşıp hayvanın her tarafını inceledi. “Hey her şeyi yaratan Tanrım!” diye bağırdı. “Bu yaratığın yanında benim burnum nasıl da çirkin duruyor?”

Anju gülmesini engelleyemedi. “Çünkü senin burnun bu ufak hayvandan daha çok dikkat çekiyor.” İçinden, o kadar da çirkin değil diye geçirdi.

“Bütün böcekler böyle güzel midir?”

“Evet. Özellikle onlara sevgiyle bakarsan.” Anju şefkatle örümceğin camdan tabutunu okşadı. “Sana çok güzellerini gösterebilirim.” İstemeden sesini alçalttı. “Eğer istersen. Yani istersen Doğa Tarihi Müzesi’ne gideriz... belki hafta sonunda, orada bir ara çalışmıştım ve...”

Mutfakta bir şeyin devrildiği duyuldu. Küfür eden bu ses Jost’a aitti. Mustermann’ın bakışları dondu, ardından

¹ *Arctosa*: Lycosidae familyasından bir örümcek, 166 türü olup, *Arctosa indica* bunlardan biridir. (ç.n.)

gölümsedi. “En iyi, sevgili dostum Jost! Geldiğimi görünce mutlaka çok sevinecek.”

Anju korkmuştu. Jost mutlaka odaya dalacak ve çöp kovasıyla ilgili aptalca bir laf edecekti ve Anju da Wolfgang Mustermann’ı niçin odasına alıp çay ikram ettiğini açıklamak zorunda kalacaktı; çünkü Enno’yla Jost’u, eğer bir kez daha eve ve özellikle de odasına sokak serserisinin tekini sokacak olurlarsa, odalarını tahtakurusu ve pireyle dolduracağını söyleyerek tehdit etmişti. Yan gözle Mustermann’a baktı, ona o zaman gerçekten sokak serserisi dediği için özür borçlu olduğunu düşündü. Koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

“Bir dahaki sefere canın engelli koşu oynamak isterse bir yazı as bari!” Jost yere çömelmiş, boş yoğurt kaplarını, yapış yapış yumurta kabuklarını ve kahve telvesini yerde yan yatan kırmızı kovaya tikiştiriyordu.

“Dur bir dakika, sana yardım edeyim.”

“Defol, ben kendim yaparım!”

“Canın isterse.” Anju parmaklarının ucuna basarak odasına döndü.

Kapı açıldı. Wolfgang Mustermann gitmişti.

“Wolfgang! Beni dinlesene Wolfgang!” Piotr’un sesi ve omzuna dokunan keman yayı, Wolfgang’ı derin ve sıcak bir uykudan uyandırır gibi daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı.

“Söylediklerimi hiç duymuyorsun, sanki kulaklarında domatesler var!”

“Ah evet, herhalde öyle –bekle– aah...” Wolfgang işaret-parmağını kulağına sokarak başını yana eğdi, salladı ve yüksek sesle inledi. “Aah. Mais non, pas de tomates!” Zafer kazanmış bir edayla lokantacının piyanonun üzerine bıraktığı

fındıklardan birini Piotr'un burnuna doğru uzattı. "Bak kulaklarında nasıl iğrenç tıkaçlar var, şaşıracak bir şey yok, yoksa içlerine pislik dolar. Onun için tıkaçla tıkamak gerekir." Fındığı alıp kulağına soktu ve o anda aklına nüfus dairesindeki adam geldi.

"Sersem, derdin ne senin?"

Wolfgang yeniden başını yana eğdi, yüzünü buruşturdu ve tırnağıyla bu kez gerçekten kulağında duran fındıkla oynamaya başladı, o sırada dışarıdaki konuşmalardan gelen bölük pörçük sesler kulağına kaçıyor ve orada günlerdir iç içe geçen, o çok eskilerden kalan Fa sonatının kırıntıları ile Hint müziğinin nağmelerine karışıyordu. "Ah Piotr Babil, beynimdeki gürültülerden koruyan bir Trappist¹ manastırı. Ama sen herhalde bana nutuk çekeceksin."

"Moj Boze." Piotr başını sallayarak, "böyle saçmaladığın zaman, senin için gerçekten üzülüyorum, przyjaciel," dedi ve çenesiyle o akşam çaldıkları restoranın mutfağını işaret etti. "Patron biraz daha çalıp çalamayacağımızı sordu, adam başı elli avro veriyor. Ben de sorun yok dedim, kabul ettim."

"Ah..." Wolfgang sağ kaşını yolmaya başladı. "Aslında saat çok geç oldu, değil mi?"

"Zaten hiçbir gece eve geceyarısından önce dönmüyorsun. Para kazanmak istemez misin?"

"Ah Piotr, elli avroyla da çok şey yapılmaz ki." Bir saatte bırakıp çıkamayacakları kesindi. O zaman *Blue Notes*'a saat yarımından önce gidemeyecekti, ya o zamana kadar beklemezse... Tabii eğer oraya gelmişse.

Piotr'un bakışları onu ürküttü. "Yine nereye gideceksin?"

"Yapmam gereken bir işim var da, şey... konser turnesiyle ilgili..."

"Sen ne akılsız adamsın, o işi dalgacılığın yüzünden yüzüne gözüne bulaştırdın zaten." Piotr kemanıyla yayını tek

1 Hristiyanlığın Katolik mezhebine bağlı Sisteriyen tarikatının bir kolu. (ç.n.)

eline alıp öbür eliyle piyano tuşlarına vurarak ısrarlı bir *stakato* çaldı. “Şimdi burada bir işin var ve onu yapacaksın.”

Wolfgang yüzünü buruşturdu. Kemancıya belgeler konusunda karşılaştığı güçlükleri anlatamamıştı, ama Piotr yine de onun Karadeniz turnesine katılmayacağını duyunca adama kıllı kuşkulandığını bakışlarıyla belli etmişti. Wolfgang, ancak onun oturma izni almakta karşılaştığı zorluklara benzer bir gerekçe uydurarak birbiri ardından gelecek soruları savuşturabilmişti.

Ve sonuçta çaldı, Piotr’la ilk geceden beri, birbirinden farksız kulaklar için çaldıkları o iç bayıcı parçaları bir makine gibi tekrarladı. Bu rutinin dışına çıkmak ve farklı bir şeyler yapmak için yaptığı her türlü girişim patronlar, hatta bizzat Piotr tarafından hemen engelleniyordu. “Para kazanmak istiyorsan hep aynı şeyleri çalacaksın. İşine gelmiyorsa çekip gidersin...” Bu nedenle uzun bir süredir aralarında bir suskunluk hüküm sürüyordu, her biri isteklerini kendine saklıyor ve birlikte sessizce yürüdükleri yolda, ancak bir sonraki köşe başına kadar ilerliyorlardı.

Wolfgang, ancak ertesi akşam erkenden *Blue Notes*’a gidebildi, Czerny’ye elli avro ödeyerek kendini rahatlattı ve genç aşçı kadın Theresa’ya uzaktan bir öpücük gönderdi.

Anju’nun odasında dinlediği egzotik müziğin anısı, içinde, tam olarak anımsayamadığı ve bu nedenle hep yeniden görmek istediği bir düşün yarattığı, sıra dışı bir atmosfer gibi varlığını sürdürüyor ve o günden sonra çaldığı ve bestelediği her şeyin üstünü ince bir toz bulutu gibi kaplıyordu; özellikle de –nedenini hiç bilemediği bir şekilde– içinde her zamankinden daha canlı olarak tekrarlayan, o çok eski sonatın.

İlerleyen bir saatte Theresa göründü ve her zaman yaptığı gibi, yemek gongu anlamına gelen en tiz fa diyezi üç kez çaldı

ve fısıldayarak, hamur köfteleri ile ayırmış olduğu diğer yemeğin hazır olduğunu haber verdi. İyi kalpli kadın! Wolfgang çalmaya ara verdi, kadını bileğinden tutarak kendine doğru çekti ve kalçalarına sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. O da gülerek yaramaz bir oğlan çocuğunu sever gibi saçlarını karıştırdı. Theresa. Eğer boyu bu kadar uzun ve etekleri böyle edepsizce kısa olmasaydı, belki ondan hoşlanabilirdi. Biraz tahrik olmuş bir halde, kadının duman rengi çoraplarının sarıldığı uzun bacakları mutfağı girip gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı ve kendi kendine kadınların bu kadar açık saçık giyinmelerine alışıp alışamayacağını sorguladı. Aslında kadınları soymak her zaman erkeklerin görevi olmuştu ama görünüşe bakılırsa, bu yeni yaşamda artık kadınlar erkeklerden bu görevden çok daha fazlasını bekler olmuşlardı. Wolfgang karnı acıktığı için piyanoyu kendi haline bıraktı ve gidip yemeğe oturdu; kuş kadını ve onun incecik ayak bileklerine kadar dalgalanarak inen, bol eteğini, esnek, narin gövdesini düşündü, bu gövdeye tekrar dokunabilmek için her şeyini verebilirdi.

Ona kimliğini sormayı tamamen unuttuğı için tekrar ziyaret gitmesi gerektiğı düşüncesini kalbinde, mutfak dolabında kalan, lezzetli son bir çikolata gibi saklıyordu.

Anju bu kez *Blue Notes*'a giderken daha rahattı. Saat geç olmuştu, karar verene kadar epey bir zaman geçirmiş, ayrıca ne giyeceğini seçmesi daha da uzun sürmüştü; fakat sonunda sade bir tişörtle her zaman severek giydiğı bir etekte karar kılmıştı. Derin bir soluk aldı. Belki de Wolfgang bugün oraya hiç gitmemişti, sonuçta bu tür kulüplerde hep değişik müzisyenler çalardı. Bunları düşünürken kapıyı iterek açtı.

Piyanoyu duydu, Wolfgang müziğiyle etrafında yumuşak, zarif görüntüler yayıyordu. Toprağın susuzluğunu gideren, ılık yağmur gibi. Ilık yağmur ve onun yarattığı sevinç. Anju titremeye başladı, içeride, sahneye iyice yakın, ancak piyanoyu çalan adamın kendisini görmeyeceği bir yere doğru ilerlemeden önce bir süre bekledi.

Bu kez kulüp çok kalabalık değildi, müşteriler barda ve arkadaki köşelerde duruyordu; böylece müzik de kalabalıkta kaybolmadan rahatça salonu dolaşabiliyordu.

Anju, elinde dolu bir tepsi taşıyan, beyaz önlüklü, genç bir kadına yol verdi, oturacak bir yer aradı ve duvara yakın, küçük bir masaya geçti. Buraya acaba daha önce niçin hiç gelmediğini düşündü. Kulüp evinin yakınındaydı ve Anju o anda tüm akşamlarını orada geçirebileceğini hayal etti. İnsanın evinin, anılarının bulunduğu yer olduğunu düşündü ve eliyle, ceketinin cebinde inatla şişkinlik yaratan CD kutusunu kavradı. Kutuyu cebinden hiç çıkarmayabilir, oradan kalkıp gidebilir ve dünyanın bildiği gibi dönmeye devam etmesine izin verebilirdi. O anda, bir yol ayrımında bulunduğu düşüncesi, benliğini neredeyse elle tutulacak bir gerçeklikle sardı, işte tam şimdi ve tam burada özgürce karar verebilirdi.

Saçma! Oradaki adam bir müzisyendi, ona dinlettiği müziği beğenmiş, o da ona bir kopyasını getirmişti. O kadar. Çaldığı parçayı bitirene kadar onu rahatsız etmeyecekti, sonra da ona bu küçük hediye verecekti. O kadar. O da kendisine teşekkür edecek, belki de o gülünç reveranslarından birini yapacaktı veya –bunu hayal ederken gizlice gülümsedi– elini öpecekti. O kadar. O halde niçin burada oturmuş, Hint raggalarından bir seçki içeren bir CD için bu kadar çok heyecanlanmıştı?

Kalp atışlarını artık karnının içinde hissediyordu.

Mini etekli ve ayağında kısa botları olan, uzun boylu bir kadın piyanonun yanına geldi. Anju soluğunu tuttu. Anju,

bu tip kadınlar yüzünden kendini *Blue Notes*'da da rahat hissetmemişti; onların göz alıcı görüntüsü, kendini görünmez hissetmesine neden oluyordu. Mustermann'ın piyanosuyla oynadı, ona doğru eğildi, o da bir eliyle kadının kalçasını kavrayarak onu öptü.

Sanki birisi gelip çalan güzel bir müziğin sesini kapatmıştı. İskemlelerin yere sürtünürken çıkardıkları seslerden, etraftakilerin konuşmalarının yarattığı uyumsuz uğultudan ve yere düşüp kırılan bir kadehin çıkardığı şingirtılı sestten başka bir şey duyulmuyordu. Anju, gözlerini piyanodan ayırarak ürkek adımlarla çıkışa yöneldi. Cebindeki plastik CD kutusu hareketlerinin ritmini bozuyordu.

Gerçekten de o kadar mıydı acaba? Geldiği yol ayrımında, "Girmek Yasaktır" levhasıyla karşılaşmıştı. Barın önüne gelince durdu. Paketin üzerine iliştirdiği sarı not kâğıdını çıkartıp alırken gözleri yanıyordu; CD'yi barmene uzattı. "Lütfen bunu piyaniste verir misiniz?" Bir kez daha dönüp Mustermann'a bakmadan dışarı çıktı. Onun, oraya geldiğinin farkına bile varmadığından emindi.

Wolfgang elindeki tabağı barın üzerine koydu. "Artık daha fazla kazanmama gerek kalmadığını düşünmüyorum, eğer izin verirsen hak ettiğim şekilde dinlenmek isterim."

Czerny başıyla onayladı, ancak gözlerinde öfkeli bir ifade belirmişti. "Hey Mustermann. Senin niçin başın bu kadınlarla hep dertte?"

"Görünüşe bakılırsa galiba doğru şekilde..."

Czerny yanıt vermek yerine içinde gümüş disk olan kutuyu tezgâhın üzerinden Wolfgang'a doğru itti. Üzerinde etiket yoktu, yalnızca çıplak bir disk. "Demin bir kadın bunu sana

biraktı." Czerny hâlâ kızgın gözlerle ona bakıyordu.

Wolfgang kutuyu eline aldı. "Güzel miydi?"

"Ufak tefek, esmer, egzotik."

Wolfgang'ın kalbi ağzına geldi. "Anju!" İçine bir sıcaklık yayıldı, plastik kutuyu nazikçe kokladı.

"Mustermann!" Czerny'nin gözleri içleri bembeyaz iki küçük çizgiye dönüşmüştü. "Kadın ağlıyordu!"

Metroya giderken ceketinin ceplerinden birine koyduğu disk kutusunu eliyle sıkıca tutuyordu. Anju! Onu görmeye gelmişti! Gümüş diskin içinde ne olduğunu biliyordu, bu parçanın her notasını içine kazıymıştı, ama onun gözyaşlarını aklına getirdikçe mutlu olamıyordu. Acaba niçin ağlamıştı? Şimdiye kadar acaba bir kişi kadınları anlayabilmiş miydi? Kadınların durup dururken gözyaşlarına boğulması, değil iki yüz, bin yıl bile geçse yine değişmeyecekti. Constanze de böyleydi – nedeni sorulduğu zaman da hep aynı şeyleri söylerlerdi! "Beni rahat bırak..." ya da "Sen anlayamazsın..." ya da hiç konuşmazlardı. Her zaman kullandıkları o sonu gelmeyen sözcüklerden bir tanesi bile ağızlarından çıkmazdı.

Ama bir şeyden son derece emindi – hemen ertesi sabah ona gidecek ve öperek gözyaşlarını dindirecek ve sakinleşinceye kadar onu kollarında tutacaktı. Bunu düşünürken hissettiği hoş ürperti, eve gidip uykuya dalıncaya kadar kaybolmadı.

"Bir sonat arıyorum, piyano için bestelenmiş bir fa sonatı. Wolfgang Amade Mozart tarafından bestelenen."

"Fa majör sonatı, hımm, galiba on ikinciydi, değil mi?" Satıcı, içinde sayısız CD kutusu bulunan bir çekmecedeki aramaya başladı.

"Kesinlikle on ikinci olamaz, çünkü daha önce bestelediği birçok sonatı daha var."

“Ne dediniz?” Satıcı elindeki kutuyu uzattı. “Buyurun, işte on iki numaralı Fa majör sonatı. Bunu mu arıyordunuz?”

“Eğer dinlemem mümkün olursa hemen anlayabilirim.”

Satıcı kutunun sarılı olduğu plastik folyoyu açtı ve Wolfgang’a bir çift kulak ısıtıcısı uzattı. Wolfgang alnını buruşturarak bunların yumuşak uçlarını eliyle yoklarken birden titreşimli bir vınlama hissetti. Şaşkınlıkla kulaklığı önce kulağına tuttuktan sonra başına geçirdi ve birden kendini bir konser salonunda buldu. Derin bir soluk alarak dinlemeye başladı. Kim bilir bu yeni devirde daha ne gibi mucizeler onu bekliyordu. Tam bir şeye alışırken karşısına onu yeniden hayrete düşüren yeni bir şey çıkıyordu.

“Doğruymuş değil mi?”

“Evet kesinlikle... Yalnız – bestelendiği gibi çalmıyor. Ace-mi bir piyanist bu.”

Satıcının yüzü değişti, diskleri karıştırarak bir kutu daha çıkardı ve Wolfgang’ın burnuna doğru tutarak üzerindeki ismi okudu, Wolfgang bu ismi duymamıştı. Bir ara müzik kesildi ve hemen yeniden başladı. Wolfgang kulak ısıtıcılarını başından çıkardı. “Ancak lapa tenceresinin dibini yalamış¹ birisi böyle çalar – hem de lapayı tuşlara bulaştırarak, böğ!”

Satıcı hiç sesini çıkarmadan bir başka disk koydu ve Wolfgang sonunda dikkat kesilene kadar diskleri değiştirmeye devam etti: Evet işte bu nasıl çalınacağını biliyordu, hiçbir şeyi bulaştırmadan, taşırmadan veya süslemeden çalıyor, hem de eserin tüm canlılığını ve gücünü yansıtıyordu. İşte bu eserin hak ettiği bir yorumdu. Wolfgang hemen kutuyu eline alıp kimin çaldığına baktı ve piyanistin bir kadın olduğunu görünce hem hayranlık hem de sevinç duydu ve alacağını belirterek kutuyu satıcıya uzattı.

1 Bu işten hiç anlamayan. (ç.n.)

“Bir adet Mozart, Wolfgang Amadeus. Beyefendinin başka bir arzusu var mıydı?”

“Evet. Kesinlikle.” Wolfgang kararlı bir ifadeyle satıcıya baktı. “Amade, lütfen. Asıl adı Amade’dir. Ona sakın bir daha Amadeus demeyin.”

Bu kez kapıdaki kutudan *onun* sesi geldi. Duraksadı ve kuttunun kafes yüzeyine doğru “Benim,” diye karşılık verdi.

Anju sustu. Sonra alçak sesle, “Wolfgang?” diye sordu.

“Evet kendisi! Acaba içeri girebilir mi?” Kapının otomatığı çalıştı. Wolfgang iterek kapıyı açtı ve koşar adımlarla yukarı çıktı, Anju’nun önüne gelince durdu, çekinerek gülümsedi, fakat bir gece önce son derece kararlı olmasına karşın ona sarılmaya cesaret edemedi.

Anju, sanki bir şeyden korunmak istermiş gibi elleriyle kapının çerçevesini ve kanadını tutmuştu. Bir şey kaybolmuştu, değerli bir şey, Wolfgang’ın boğazı düğümlendi. Sormaya cesaret edemedi.

“Bir şey mi istiyorsun?”

Seni, diye aklından geçirdi. “Evet... Şey bir süre önce Enno’ya bir torba getirmiştım, hatırlarsan? Ben... Şey, onun içinde bir şey unutmuşum da...”

“Notaları mı?” Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

“Hayır, başka bir şey. Torba hâlâ duruyor mu?”

Anju arkasını döndü, onu orada bıraktı, kısa bir süre sonra elinde bir anahtarla döndü ve onu izlemesini söyleyerek merdivenlerden aşağıya indi.

Bodrumu tozlu sandık ve çürük elma kokusu sarmıştı, tavanda tek başına sallanan bir ampul karanlıkla mücadele ediyordu. Anju, ahşaptan yapılmış bir bölmeyi açtıktan sonra, arkasında duran raftan hiç aramadan aldığı torbayı Wolfgang’a uzattı. Wolfgang’ın o anda duyduğu sıkıntı, torbayı bulmanın yarattığı sevinci bastırıyordu. Yere çömeldi, ağzına kadar dolu

torbayı karıştırdı ve yumuşak kumaş pantolonu bularak çekip çıkarırken, torbadakiler dışarı döküldü. Mavi pantolonun cebinde aradığı kartın olduğunu anlayınca, derin bir soluk alarak belli etmeden kartı ceketinin cebine attı ve kalanları yeniden torbaya tıktırdı.

Bir eliyle apartman kapısının tokmağını tutarken, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?”

Satın aldığı CD’yi Anju’ya uzattı. “Ben de sana müzik getirdim, hem de harika bir müzik, yüzüne çok yakışacak bir müzik, üstelik benim müziğimin yerine artık bu müzik seni mutlu edecek, çünkü ben bunu beceremedim.” İçinde bir şeylerin çekildiğini ve koptuğunu hissetti; gitmesi gerektiğini biliyor, ancak o anda ona bir kerecik daha dokunmayı her şeyden çok istiyordu. “Ben de bu müziği dinledikçe seni düşüneceğim. Ve... belki sen de arada bir beni anımsarsın, sana her zaman bağlı olan, gerçek bir dost olarak, Adieu.”

“Wolfgang.” Anju’nun dudakları titredi. “Evet, belki... Ben de birlikte dinlemeyi isterdim,” Sesini alçalttı. “ama bilmiyordum, senin...”

Wolfgang sağ elini, son derece yavaşça kaldırdı ve parmak uçlarıyla belli belirsiz bir şekilde kadının yanağına dokundu, bir an için onun sıcaklığını hissetti. “Neyi?”

Anju duraksadı, göğüs kafesi belirgin bir şekilde inip kalkıyordu. “Sizi gördüm, dün gece, seni ve kız arkadaşını...”

“Kız arkadaşım mı?” Bu sözcüğün anlamından hâlâ emin değildi, Piotr’a da sormaya hiçbir zaman cesaret edememişti ama yine de bunun bir şekilde metres anlamına geldiğini seziyordu, fakat eskiden olduğu kadar kötü bir sıfat olmadığı belliydi. “Acaba bu hanım kimdi? Eğer güzel ve hoş bir hanımsa tanışmaktan mutluluk duyarım.”

“Dün *Blue Notes*’da gördüğüm uzun boylu, mini etekli kadından söz ediyorum, o senin...”

“Ah anladım, aşçıyı söylüyorsun! O benim en sevdiğim arkadaşım Theresa, çok tatlıdır. Bana hep lezzetli hamur köfteleri pişirir ve sıska bir karga gibi olmamam için elinden geleni yapar. Onu sırf samimiyetinden ve aramızı hoş tutmak için sarılıp öptüm, seni temin ederim. Eğer bu senin canını sıkacaksa, bundan sonra seve seve dünyadaki bütün Theresa’lardan vazgeçerim ve açlıktan ölmeyi tercih ederim”

Anju’nun gülümsemesi onu rahatlattı, kuşa benzeyen gözleriyle bakınca, söyleyeceği her şeyi unuttu ve kadını omuzlarından tutarak, ona doğru eğildi, önce çekindi, fakat sonra biraz daha yaklaştı, kalbinin atışlarından başka hiçbir şey duymuyordu. Dudaklarını yavaşça dudaklarına bastırdı, gözlerini kapattı ve onun da öpüşüne karşılık verdiğini hissetti. Ruhu adeta dans ediyordu. Dudaklarını araladılar, önce ürkekçe, daha sonra tutkuyla. Anju’nun elini boynunda hissetti ve bu tutuş her şeyi unutturdu. Hafifçe inleyerek onu kendine çekti, elini sırtından aşağıya, belinin altına kadar indirdi, sarıldı ve onu ürkütmemek için geri çekildi. Ama Anju elinden tuttu ve merdivene doğru götürdü ve birlikte, hiç konuşmadan yukarı çıktılar.

Saatlerdir bardaktan boşanırcasına yağan yağmur camlara vuruyor, bir tabağın içinde eriyen mumların alevlerinin titreşmesine tempo tutuyordu. Hava kararmaya başlamıştı, Wolfgang parmak uçlarıyla Anju’nun sırtında beliren gölgelerin etrafında geziniyor, mum ışığında hatları yumuşayan, bir kuşunki kadar ufak yüzünü seyrediyordu. Her şey iç içe geçmişti. Cama vuran yağmur damlarının sesi, ışık ve Anju’nun sırtında bir hat çizen ve ancak elle hissedilebilen kısacak tüyler, hepsi Wolfgang’ın içinde yankılanarak yeni bir melodi

oluşturmaktaydı, ama yine de bu müziği sanki çok eskiden duymuş gibi algılıyordu.

Anju Wolfgang’a döndü, başını koluna dayadı. “Yine mırıldanıyorsun.”

“Ben mi? Yoo, bu pek mümkün değil!” Üzerindeki örtüyü kaldırdı, gövdesinin alt bölümlerine baktı ve bacaklarının arasına eliyle bir şaplak vurdu. “Burada bir sinek var, hem de iri bir sinek.” Mırıldanmaya devam etti ve Anju gülmeye başladı, sonunda üzerine eğilerek kadını öptü. Çok lezzetliydi, yumuşak ve sıcaktı, onun iyice içine girmek ve o karanlık ve ılık ana rahmine sığınıp teselli bulmak istiyordu. Yeniden onu okşamaya başladı, sevecen ve tutkulu, küçük ve yavaş dokunuşlarla; bunlar onun için, ateşli vaatlerden ve aşkta yaşamın özünü bulmaya çalışan, aç gözlü âşıkların soluksuz bırakan, güreşi andıran, dizginlenmemiş sarılmalarından çok daha büyük bir güce sahipti.

Anju daha sonra, üzerinde düğmeler bulunan, küçük bir aygıtı sihirli bir değnek gibi duvardaki rafta duran makineye doğrulttukten sonra koluna yattı. *Allegro* yeniden odaya yayıldı; Wolfgang bu aygıtı görünce aklına üzerinde siemens yazan aygıt gelmişti, gülmesini tutamadı.

“Bununla... Şey... Telefon edilebilir mi?”

“Uzaktan kumandayla mı? Nerdee, o kadar da modern değilim, bu da çok eski bir şey, altı yedi yıldır kullanıyorum. Bazı tanıdıklarım uzaktan kumandayla ışıkları bile açıp kapatıyorlar.”

“İnsanlar ne tuhaf şeyler icat ediyor, oysa bir kadınla erkeğin beraber olmasını Tanrı’dan başkası icat edemezdi.” Onu sıkıca koluyla sararak kendine çekti; ellerinin altında tenini, yanağında soluğunu ve kalbinin üzerinde onun kalp atışlarını hissediyordu. Bir süre hiçbir şeye ihtiyaç duymadan hareketsiz

yattı. Bütün hücrelerinin açlığını ve susuzluğunu gidermişti, ama yeniden acıkması için bir temasın yeterli olacağını biliyordu.

“Gıdıklandım!” Anju’nun kalçası titreyince, sağ eliyle sonata eşlik ettiğini fark etti.

“Şimdi adacyo başlayacak, bekle minik kelebeğim, şimdi yavaşlayacak, bak işte şimdi, dinle...” Eli havalandı ve parmakları yumuşak hareketlerle, adeta okşarcasına önce omuzlarında, ardından da yumuşak göğüslerinin üzerinde piyano çalmaya başladı, oradan daha aşağılara indi ve hafifçe karnını sıktı.

“Hey!” Anju gülerek döndü ve bir çimdik atarak koluna yattı. “Bu parçayı da çalabilir misin? Piyanoda diyorum, bu kadar güzel?”

“Tabii ki.” Parmaklarını edep yerinin etrafında hızla gezdirdikten sonra, “Her şeyi çalabilirim, doğru bir enstrümanım olsun yeter ki.”

“Hepsini demek.” Sesini yarım ölçü kadar düşürerek baktı. “Bu parçayı senden dinlemeyi çok isterim. Ama aynı buradaki gibi, anlıyor musun? Bu tür parçaları bir yerlerde çalıyor musun?”

“Dam dadadammm dalam, damm dadadam dalalam, dim, dididim, dim...” Midesinden gelen gurultuyu duyunca sustu. “Hey – oradaki ne istiyor...” Karnının üzerinde *stakkato* çaldı ve başını eğbildiği kadar aşağıya eğerek gelen sesi dinledi. “Aaaa. Açlıktan şikâyet ediyor, huysuz mide! Üstelik arsız! Sus bakayım!”

“Ben de acıktım, daha kahvaltı bile yapmadım. Acaba saat kaç oldu?..” Uzanıp yatağın yanında, yerde duran çalar saati aldı. “Eğer duş yapmak istiyorsan giysilerini de yanına al, diğgerleri neredeyse gelir.”

“Jost mu?”

Başıyla onayladı. "Aranız pek iyi değil galiba? O zamanki olay yüzünden mi? Nereden tanışıyorsunuz sahi?"

"Şey işte... O zaman karşılaştık, sonra da hiç görüşmedik, hâlâ da görmeye hevesli değilim."

"Peki, o zaman aranızda ne geçmişti?"

"Bırak, sözünü etmeye bile değmez, erkeklerin arasında her zaman olan şeyler işte."

"A-ha." Anju sustu. "Yemeği ne yapalım? Birazdan hepsi burada, mutfakta toplanır, Barbara ile Jost ve Enno, bu da pek... şey, romantik olmaz herhalde." Utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Ama canım dışarı çıkmak da istemiyor." Başıyla hâlâ cama vuran yağmuru işaret etti. "Sen ister misin?"

"Bırrr!"

"O zaman İtalyan lokantasından bir şeyler söyleyelim, ister misin?"

"İtalyan mı, olur tabii." İtalyan! "Eyvah İtalyan! Bugün günlerden ne?"

"Salı."

"Tanrım! Piotr!" Wolfgang yerinden fırladı, çalar saati aldı ve ağzından bir inilti çıktı.

"Ne oldu?"

"Ah randevumuzu tamamen unuttum, bugündü, Piotr'la, en iyi, en sevdiğim dostumla. Ama neyse..." Kendini yeniden yatağa attı ve örtüyü başına kadar çekince etrafını erguvan rengi, solgun bir ışık sardı.

"Ama ne demek?" Üzerindeki örtü aşağı doğru çekildi, Anju öfkeli gözlerle ona bakıyordu. Beline sarıldı ve başını karnına gömdü. "Gidemem!"

"Niçin gidemezsin?"

"Ah minik kelebeğim, bu havada, üstelik burada sen varken bırakıp kim sokağa çıkmak ister ki..."

Tekrar aşağıya doğru kayd, beline sarıldı ve karnına

öpücükler kondurdu. Ondan ayrılmak düşüncesine dayanamıyordu. Eğer şimdi çıkıp giderse sanki onu bir daha göremeyecekmiş gibi hissediyordu.

“Bana bak, eğer işe gitmen gerekiyorsa, hemen çık git!”

“Kelebeğim, benim gibi zavallı bir adama bu kadar acımasız davranma!”

“Ben acımasız değilim, sadece Piotr’u atlatmaman gerektiğini düşünüyorum. Eğer dostunsa bunu hak etmiyor.”

İçini çekerek doğruldu. Anju haklıydı. Örtünün altında iç çamaşırını arandı, sonunda yatağın ayakucunda buldu. Onu ayağına geçirirken gözlerini Anju’nun yüzünden ayırmadı. “Tamam, gideceğim ama seninle birlikte. Biz çalarken sen de yemek yersin, böylece canın sıkılmaz kelebeğim.” Uzanıp gömleğini aldı.

Anju keyifli bir şekilde mırıldandı, yan döndü. “Hımm, ben gelmesem daha iyi, burada bir şeyler yerim.”

Boğazına bir yumru oturdu. O anda tekrar örtünün altına girip yanına yatmayı aklından geçirdi. Ürkek bir tavırla elini tuttu. “Peki, o zaman izin verirsen çok uzun çalmam, bir parçacık çalarım, tralalala, dada, tamm, bamm. O kadar. Ondan sonra hemen sana, kelebeğimin yanına dönerim. İster misin?”

Anju başıyla onayladı, gülümseyerek gerindi, Wolfgang onu öperek vedalaştı, ceketini aldı ve hiç zaman kaybetmeden basamakları üçer üçer atlayarak aşağıya indi.

Daha şişman patronun ikram ettiği pizzayı yerken Anju’yu düşünmeye başladı, onu erguvan rengi çarşafların arasında, siyah saçları alnına düşmüş halde gözlerinin önüne getirdi. Piotr’un söyledikleri sanki bir sis tabakasının ardından geliyordu, ancak yeniden Anju’nun yanına gidince her şeyi net bir şekilde görebilecek ve duyabilecekmiş gibi bir ruh halindeydi.

Kapıyı çalar çalmaz otomatik çalıştı ve Wolfgang uçar-casına yukarı çıktı, ancak son katın sahanlığına gelince durdu, derin bir soluk aldı ve omuzlarını gerdi. Şimdi yine şu Jost denilen adamla karşılaşacaktı!

Kapıda kuşa benzeyen küçük bir yüzle karşılaşınca rahat-ladı. Anju gülerek onu içeri çekti, bedenini onunkine yasladı ve dünya yok oldu.

Birden ışık yanınca, Wolfgang korktu.

“Olur şey değil! Enno!”

Wolfgang başını çevirince salonun kapısında Jost’u gördü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Anju da elini bırakmadan arkasını döndü. “Hey, delirdiniz mi siz? İnsana iki dakika rahat yok mu burada?”

“Çimdikle beni! İnanamıyorum!” Jost, abartılı bir şekilde iki elini yumruk yaparak gözlerini ovuşturdu. “Şuraya bak. Ben kadınları aylarca sinemaya götüreyim, yemeğe götüreyim, mezarlıktan çiçek çalayım, ama sonunda elime ne geçiyor? Hiçbir şey. Ama ben artık ne yapacağımı biliyorum. İşeyeceğim! Hem de fincanlara! Böylece ben de istediğimi elde edeceğim!”

“Anladık, birader.” Enno gülerek, hâlâ başını sallayan Jost’u iterek salona soktu.

“Kaçık.” Anju Wolfgang’ın elini tuttu, parmaklarını parmaklarının arasına geçirdi; Wolfgang onun ellerinin bir arp sanatçısının elleri kadar narin olduğunu hissedince bir kez daha şaşırdı. Anju onu çekerek mutfığa götürdü, dolaptan iki kadeh çıkardı ve Wolfgang’ın eline bir şişe şarap vererek odasına gelmesini işaret etti.

“CD’de bir parça daha buldum, bu hepsinden daha güzel. Biraz bekle.” Ufak kutuyu eline alıp makinenin üzerindeki birkaç düğmeye bastı. Wolfgang yatağın üzerine oturdu, şişe açacağını mantara batırırken gözleri Anju’nun boynuna gitti.

Saçlarını gümüş bir tokayla başının arkasında toplamış, koyu renkli birkaç perçem ensesine düşmüştü. "Sen her şeyden daha güzelsin."

Cıllı parkeler, bol eteğinin altından birazı görünen, çıplak ayaklarının altında gıcırdayıyordu. Solukları hızlandı ve kısaldı. Çıplak bir ense ile böylesine zarif ayaklar – dünyadaki en kısa etek bile onu bundan fazla tahrik edemezdi. Dizlerinin üzerinde emekleyerek Anju'nun yanına gitti, kollarıyla gövdesine sarıldı ve onunla birlikte müziğin ritmine uyarak sallanmaya başladı. "Çünkü bu parça aşktan söz ediyor, bir kadına duyulan aşktan, sen de onun için beğendin."

Anju da yere yanına oturdu, etraftaki yastıklardan birkaçını kendilerine doğru çekti ve tekrar mumları yaktı.

"Neden söz ettiğini kim bilebilir, o kadar eski ki. Belki de çok başka bir şeyden söz ediyordur..."

"Örümceklerden!" Wolfgang bunu söylerken parmaklarını bükerek Anju'nun boynunda gezdirdi.

"Tamam, sen kazandın. Peki, aşktan söz ediyor." Elini uzatıp siemens olmayan telefonu eline aldı. "Tekrar dinlemek istiyorum. Çok güzel. Mozart'tan bu kadar etkileneceğim hiç aklıma gelmezdi. Ben hep müziğinin sanki... çok eskimiş olduğunu düşünürdüm."

"Eski mi? Ah Anju, sevgilim, bu müzik ilkyaz kadar taze. Dinle bak, şimdi bir sonraki temaya geçiyorum, daram, dala-lam, ne kadar cesurca, bugün buna kimse cesaret edemez!"

Anju yanıt vermek yerine ona biraz daha sokuldu, boynunu kokladı; birbirlerine sımsıkı sarılmış halde yerde yatmaya devam ettiler ve biten CD'den bir cızırtı gelene kadar şarabı ve müziği yudumladılar. "Sevgili Anju'm, daha önce hiçbir kadınla müzik dinlerken onu bu kadar yakınımda hissetmemiştim. Sana teşekkür ederim." Onu öptü, okşadı ve bir çocuk gibi yatağa taşıdı, Anju kollarında uykuya daldı.

Wolfgang uyumadı, kesilmesinden korkuyormuş gibi Anju'nun soluk alıp verişini izledi, evdeki ve dışarıdaki sessizliği soludu ve içini müzikle doldurdu. Duvarlara vuran gece mavisi gölgeler, onu alıp uzak bir dünyaya götürdü ve bu yatakta uyandığı sabahı anımsadı, Anju'nun o sabah yastıkta duyduğu kokusunu anımsadı ve uzun zamandan beri hissetmediği bir huzur duydu. Evi, insanın anılarının bulunduğu yerdir, diye düşündü ve uykuya daldı.

Uyandığında oda hâlâ karanlıktı. Mesanesinde bir basınç hissetti ve yavaşça yataktan kalkıp banyoya süzüldü. Dönünce mumları yaktı ve cam yazı masasına oturdu. O sabah kullandığı kâğıtların bir bölümü yine orada duruyordu, kâğıtların üzerine nota çizgileri çizdi ve yazmaya başladı ve Anju toytoların yaygarasından uykusunda kımıldamaya başlayıncaya kadar içindeki her şeyi notalara döktü. Sonra da yazdığı tüm notaları yatağın üzerine yaydı.

Anju gırtlığından bir sol diyez sesi çıkararak yana döndü ve kolunu notaların üzerine koydu. Wolfgang yavaşça ve sakınarak onun elini okşadı ve gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Yavaşça gözkapaklarını öperek onu uyandırdı.

“Sana gül yerine bunları veriyorum sevgilim.”

Anju şaşkınlıkla yattığı yerde doğruldu. “Bunlar nedir? Müzik mi? Sen mi besteledin?” Sayfalardan birini eline aldı ve bir süre inceledi.

“Hoşuna gitti mi?”

“Hoşuma gitmek mi? Çok tatlısın! Ama bunlar bana şifre gibi görünüyor, herhalde Hint harfleri de sana öyle görünür. Anlayamasam bile çok güzel görünüyorlar. Acaba çalınca kulağa nasıl gelir hiç bilemiyorum.”

“Bunları okuyamazsın ama dinleyebilirsin,” diyerek mırıldanmaya başladı, elindeki beyaz kalemi masanın camı-

na vuruyor, parmak uçlarıyla da şarap kadehinin üzerinde tempo tutuyordu. "Aslında başka sesler de var, ama bunun için ayaklarla ıslık çalmak gerekir."

Anju kâğıtları elinden bırakmamış, parmağını notaların üzerinde gezdiriyordu. "Bu çok güzel." Sesi buğulu ve yumuşaktı. "Daha sonra bana piyanoyla çalmalısın, senin besteni dinlemeyi çok isterim." Davetkâr bir tavırla üzerindeki örtüyü açtı.

Wolfgang duraksadı, sessizce Anju'ya baktı, onun yanında, onunla birlikte, onun içinde olmaktan başka bir şey istemiyordu. Evim diye düşündü, işte özlemini duyduğun, kalbinin açıldığı insanın olduğu yer. Anju'nun soran bakışları nemlenen gözlerinde silikleşti. Kendini toplayarak gülümsedi, yutkundu, gözlerini sildi ve sahte simense uzandı. "Çalıştır."

Ona her şeyini vermek istiyordu. Müziğini, sevgisini, yaşamını. Derin bir soluk aldı ve erguvan renkli örtünün altına girdi.

"Ne oldu?"

Nabızı boynunda atıyordu. Bugün çarşamba diyebilir, onu öper, güler ve her şey eskisi gibi devam edebilirdi. "Benim müziğimi dinlemek istiyordun, Anju, sevgilim."

"Evet. Ve?"

İçinden, zaten dinliyorsun, diye geçirdi. Ve bunu söyledi. "Zaten dinliyorsun."

"Ya?" Anju şaşkınlıkla yüzünü ona döndü. "Bunu çalan sen misin? Sahi mi?"

"Hayır, besteleyen benim."

Şaşırdı, kahkahayla güldü ve birden ciddileşti. "Ah çok güzel, biliyor musun *Origin of the Species*¹ nedir duydun mu? Onu da ben yazdım işte!" diyerek ağzından tükürükler saçarak güldü.

1 İng. *Türlerin Kökeni*. Darwin'in Evrim Kuramına ilişkin 2. Kitabı, 1859 yılında yayımlanmıştır. (ç.n.)

Wolfgang şaşkın bir şekilde gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştı, ama küstahça bir parıltı gördü. ‘Türlerin Kökeni’ isimli kitap Darwin’in evrim kuramını anlatır, duymuşsundur mutlaka.”

Odaya yayılan müzik unutulmuş bir bavul gibi ortada kalmıştı.

“Oh sorry,” diyerek eliyle ağzına vurdu. “Sen herhalde –nasıl deniyor?– düzenlemesini yaptım demek istedin, değil mi? Şimdi anladım. Üzgünüm. Senin şaka yaptığını sandım, ben de bestecinin Mozart olduğunu biliyorum.”

“Tabii ki şakaydı.” Ama gülümseyemedi. Müziğin minöre dönüşmesiyle ilişkisi olmaksızın gözleri yaşardı, yutkunarak ağlamasını engellemeye çalıştı, yatağın içinde oturdu ve yüzünü dizlerine gömdü. Sırtında Anju’nun elini hissetti, kendisiyle mücadele etti, bu ürkek temasın etkisiyle gövdesi sarsıldı.

“Wolfgang? Ne oldu?”

Burnunu çekti, belli etmeden örtüyle gözlerini kurulamaya çalıştı ve başını kaldırdı. Kim bilir ne kadar zavallı görünüyor-du. Sulu gözlü bir âşık, ne kadar onursuz bir durum! Kararlı bir şekilde soluklandı. “Senin odanda kaldığım geceyi anımsıyor musun? O günden beri kendi kendime daha önce bulunduğum yerden ayrılıp buraya nasıl geldiğimi soruyorum. Bu benim yapmış olduğum en ilginç yolculuktu. Ve ben aslında çok fazla yolculuk yaptım.”

Anju kaşlarını çatı. “Daha önce neredeydin?”

“Şey, ben... Evdeydim... Yatağımda yatıyordum ve ölmek üzere olduğumu anlamıştım.” Anju’nun elini tuttu ve gözlerini tavana çevirdi. “Hastaydım, tedavisi olmayan bir hastalık, şimdi bunun bir böbrek rahatsızlığı olduğunu biliyorum. O zaman bu tür hastalıkları iyileştiremiyorlardı. Ben...”

“O zaman mı?”

Wolfgang derin bir soluk aldı. “Bunu açıklamak kolay

değil... O tarihte... Ah, ben..." Belki artık gülmeye başlasa ve hiçbir şey olmamış gibi kalkıp şaka yapmış gibi davransa daha iyi olacaktı. Evet, böyle yapması gerekirdi. Ama o sırada Anju'nun elini hissedince yeniden gözleri yanmaya başladı. "O zaman," diye anlatmaya devam etti, "dünya daha büyüktü ve geceler daha karanlıktı. Akşamları sokağı aydınlatmak için pencerenin önünde donyağı kandili yakardık. Sen bunu gözlerinde canlandıramazsın, değil mi Anju?"

Anju omuzlarını silkti. "Hindistan'ın bazı bölgelerinde de aynı şeyi yapıyorlar. Sen bunu nerede yaşadın?"

"Viyana'da."

Anju güldü. "Sanki Afrika'nın vahşi ormanlarındaki bir misyoner kampından söz ediyor gibisin. Oraya yaptığın bir yolculuktan söz ediyorsun sandım."

"O zaman da Viyana'da yaşadım. On yıl boyunca. Aralık 1791'e kadar."

Ve sonra anlatmaya başladı, öleceğini hissettiği günlerden başlayarak, yeteri kadar zamanı kalmadığını düşünerek yaşadığı korkuyu, oradaki son gecesini ve ertesi sabah yabancı bir yatakta uyandığını. Anju karşısında oturmuş, elini tutuyor ve susuyordu.

"Artık bir tek sen niçin bazen sizlere tuhaf göründüğümü biliyorsun, bu odada uyanmış olmam Tanrı'nın bilgeliğinin ve öngörüsünün bir işareti Anju, sevgili Anju'm." Gözlerini yumdu, elini dudaklarına götürdü ve uzun bir süre orada tuttu.

Anju'nun göz pınarlarında biriken yaşların pırıltısını gördü, siemensini eline aldı ve *allegro* bölümünü bulana kadar üzerindeki düğmelere bastı. "Dinle bak! Burası çok neşeli."

Yalan söylediği için minör araya girerek onu cezalandırdı.

"Ben... Hemen dönerim." Anju yataktan kalktı, sabahlığının aldığını ve dışarı çıktı; bir kapının çarptığını duydu, ardından sessizlik oldu, sonsuzluk kadar uzayan bir sessizlik.

Döndüğünde, esmer tenli olmasına karşın yüzünün ne kadar solgun olduğu belli oluyordu

“Wolfgang. Bundan hiç kimseye söz etmemelisin.” Eliyle yavaşça yanağını okşadı. “Bana söz ver, tamam mı?”

Wolfgang, onun soluk alıp verişini duyuyordu.

“Şimdi beni... Yalnız bırakmanı istiyorum, Wolfgang. Lütfen git.”

Sesindeki kaygı bir bıçak gibi kalbine saplandı. Niçin yaptığını bilmeksizin giyindi. Anju karanlık koridorun sonuna kadar onunla birlikte geldi, kısa bir süre sıkıca göğsüne yaslandı ve koşarak odasına döndü. Wolfgang’ın boğazına yerleşen düğüm gittikçe büyüyordu. “*Adieu,*” diyen sesini duydu, evin kapısının kapandığını duydu ve kendi ağlamasını duydu, sanki uzakta birisi ağlıyormuş gibi.

Yağmurla karışık rüzgâr, kaldırıma düşen yaprakları sürük-lüyordu. Wolfgang sanki sonsuz bir denizde yüzüyor gibiydi ve boşuna ayağını yere basmaya çabalıyordu. Boşluk canını acı-tıyordu, Hiçbir yararı olmayacağını bildiği halde mırıldanmaya başladı. Ellerini ceketinin ceplerine sokunca, kâğıt mendiller, anahtarlar ve boş bir sandviç ekmeği poşetinin arasında du-ran kartı fark etti. Cebinden çıkardı ve hiç bakmadan kaldırım kenarında ilk gördüğü su birikintisinin içine attı. Kahverengi bulanık suda görünen açık mavi renkli nesneye baktı, eğildi ve oradan çıkardı. Onu kovmuştu, bu kesindi, ama herhalde bir daha görüşmemek üzere değildi. Onu sevdiğini gözleriyle görmüştü. Ona zaman tanıyacaktı, anlattıklarını kavrayıp anlaması ve sonra tamamen ona dönmesi için. O zamana kadar çalışacak, tembellik etmeyecek ve onun gözünde saygınlık kazanacaktı. Günün birinde onun saygın bir sahnede çaldığını görecekti.

Küçük kartı dikkatle pantolonuna silerek temizledi. Üzerindeki resim çok net değildi, Wolfgang’a tam olarak

benzemese de Wolfgang'ın kardeşi gibi görünüyordu. Yalnızca saçının rengi biraz daha koyuydu. Wolfgang kartta yazılı ismi, "Eberhard Pall-ou-ss-c-z-i-z-k" diye heceleledi, ancak nasıl telaffuz edeceğini çözemedi. Bir yabancıya hak etmediğı şekilde yaklaşmanın yarattığı rahatsızlıkla kartı kararlı bir şekilde cebine soktu ve metroya yöneldi.

Günler geçmekteydi, ama Anju'dan ses çıkmamıştı. Ona Piotr'un siemensinin numarasını vermiş ve kemancının bunu gece gündüz açık tuttuğunu söylemişti, fakat telefon çalmadı. Anju'nun terini hâlâ teninde hissettiğı için, Piotr isyan edene kadar yıkanmadı. Wolfgang onun uyarısı üzerine banyoya kaçtı ve orada gizlice ağlayarak duşa girdi. Kendini çalışmaya zorluyordu, bir matem marşı bestelemeyi denerdi, sonra da içindeki karanlık bataklığa biraz muziplik katmak için alelacele sekiz enstrüman için neşeli bir parça besteledi. Aklına *Requiem* geldi. Ancak bitirdiğı zaman ne olacağı sorusu onu hâlâ korkutuyordu. Belki de böylelikle her şeye bir son verebilirdi, hatta vermeliydi. Notaları, Piotr'un üzeri fayans kaplı masasının üzerine yaydı, yazdıklarını okudu, bir kalem aradı, fakat çekindi, sezinledi, korktu ve düzeltilmesi gerekenleri ayırarak rulo haline getirdi ve üzerine lastik bir halka geçirdi; bir an için çok önce yitirilmiş bir yaşamı anımsar gibi Mado'yu aklından geçirdi. Durup dinlenmeksizin şehirde dolaştı ve Anju'nun kapısına gidip umutsuzca açılmasını bekledi, akşamları *Blue Notes*'a gitti ve gözünü kapıdan ayırmadan, ne çaldığının farkında olmaksızın çaldı. Kalbi, bu sonsuz özleme dayanmakta zorlanıyordu.

"Seni arıyorlar." Piotr, mağrur bir ifadeyle siemensini ona uzattı.

"Anju!"

“Herr Mustermann?”

Wolfgang çöktü.

“Herr Mustermann? Ben Bangemann, Kracht Ajansı’ndan.”

Donuk bir sesle, “Evet,” diyebildi. “Kimliğim var artık.”

“Şey, bu çok iyi, Herr Mustermann, ama bunun için epey geç artık, değil mi?”

Wolfgang sustu.

“Herr Mustermann, sizin için Müzik Derneği’nde bir konser ayarlayabileceğimi düşünüyorum. Ama tarih çok yakın. Eğer müsaitseniz hemen bugün öğleden sonra büroma gelebilir miydiniz? Saat üçe doğru desek?”

Wolfgang bekledi. Sonra aklını topladı. “Bir iş mi? Tabii olur, orada olacağım.” Siemensi tutan elini aşağıya indirdi. Bir makineden müzik sesi gelmesini kabul ediyordu, sonuçta müziği, bir şekilde tekrar çıkartabilecek şekilde içine koyuyorlardı. Ancak seslerin havada, nasıl kimse duymadan dolaşabildiğini kesinlikle aklı almıyordu.

“Ne dedi? Ajans bir iş mi ayarlamış? Nerede?”

“Müzik Derneği’nde.” Yutkundu. Acaba Anju arayacak mıydı?

“Müzik Derneği’nde ha! Ne zaman?”

Wolfgang omuzlarını silkti. “Yakında dedi.”

“Wolfgang! Niye öyle duruyorsun, sevinse, olabilecek en iyi şey bu. Müzik Derneği!” Ardından üzgün bir ifadeyle telefonu aldı, kaldırdı. “Senin ilk ciddi konserin olacak ama ben belki gelemem, eğer Polonya’ya gidersem. Ama döndüğümde artık her hafta bir konser vereceğinden eminim. Sonunda hak ettiğin üne kavuşacaksın!”

Wolfgang, üzerinde temiz bir gömlek ve cebinde kimliği ile menajer Bangemann’ın karşısındaydı.

“Herr Mustermann, bir piyanistle ilgili bir sorun çıktı. Çok

başarılı bir adam, harika bir Mozart yorumcusu. Onun gibi birini arıyoruz. Önümüzdeki hafta Müzik Derneği'nde sahneye çıkması için." Bangemann ellerini havaya kaldırdı. "Ortadan kayboldu, bir yatla denize açılmış, Güney Denizi'nde bir yerlerde, hiç kimse nerede olduğunu ve nedenini bilmiyor. Şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi, ama artık dönüp dönmeyeceğinden emin değilim. Bu kadar kısa bir süre içinde onun düzeyinde birini bulmak..." Bangemann eliyle havada bir işaret yaptı. "Şimdi, siz Mozart konusunda uzmansınız değil mi?" Sustu ve delici bakışlarla Wolfgang'a baktı. "Bu sizin için bir fırsat olabilir."

"Eğer beni tercih ederlerse çalmaya hazırım. Nerede, ne zaman ve ne çalacağım?"

Bangemann üzeri baskılı bir kâğıdı ona doğru itti, kâğıt hafifçe parlıyordu. "Bu size uyar mı?"

Wolfgang kaşlarını kaldırdı. Henüz genç bir çocukken beslediği ve çaldığı bir piyano sonatı, artık pek iyi anımsayamadığı bir *divertimento* üzerine yaptığı çeşitlemeler – içinde bulunduğu koşullarda bu kendisi için bir şanstı, ama asıl istediği bu muydu? 21. yüzyıla, iki yüzyıl önce verdiği ve o tarihten beri hep aynı şekilde ve belki de binlerce kez tekrarlanmış olan, hatta müzik dolabında gümüş gibi parlayan bir konservesi de duran bir konserin aynısını vermek için mi gelmişti? Herkesin bundan bıkmış olması gerekmez miydi acaba? Kendisi, yedi tane ciğer köftesi yedikten sonra sekizincisini yiyemeyecek hale gelen birisi kadar bıkmıştı. Alçak sesle içini çekti.

Bangemann burun deliklerini şişirdi. "Eğer program size zor geldiyse... istediğiniz gibi değiştirebiliriz... Mozart'tan çalmanız şartıyla... ama yine kendinizden emin değilseniz..."

"Kendimden emin olmamak mı? Her şeyden çok emin olduğum şey var, o da bu sonatta gerçek sanatın ölmüş olmasıdır; çünkü tatsız ve can sıkıcı olana karşı sadece espri ve

canlılığı destekliyor. Eğer müsaade ederseniz size gerçek bir Mozart Gecesi yaşatmak isterim, ama kendi tarzımda ve bunun çok beğenileceğinden ve alkış alacağından eminim.”

“Herr Mustermann, ama ben böyle iddialı denemelere...”

“Ama iyi ve taze müzik her zaman yeni bir deneyimdir ve olmazsa eksikliği hissedilir ve vicdan rahatlığıyla söyleyebilirim ki o zaman sanattan söz edilemez. Ben Mozart çalarım. Nokta. Hatta gerekirse bu sonatı da çalarım. Tabii ki kendi tarzımda.”

Bu kez Bangemann içini çekti. “Tamam, Herr Mustermann, anlıyorum tabii, ama bana ne çalacağınızı söyleyin ki afişleri hazırlatayım.”

“Şöyle yazın: ‘Wolfgang M.’nin aşkları üzerine çeşitlemeler.’ Çünkü aşkla sevgili dostum, aşkla asla başarısız olunmaz.”

Viyana, 27 Ekim 2007

En değerli, en iyi arkadaşım ve – sevgilim?

On dört gündür senden ne bir haber ne de bir mektup aldım, aslında – mektup almam mümkün değildi, çünkü sende adresim yoktu, dolayısıyla mektup gönderemezdin – bu nedenle şimdi sana oturduğum yeri ifşa edeceğim. Aslında fazla beğenilecek bir yer değil çünkü güney istasyonunun yakınındaki pek soylu sayılmayacak bir semtte, ama hesaplı. Üstelik yakında buradan –ilişikteki konser davetiyesinden de anlayacağın gibi– daha iyi ve daha güzel bir eve geçme imkânına sahip olacağım; fakat yine de bir yerin faydalarını diğerininkiyle iyice karşılaştırmak gerektiğini düşünüyorum. Burada, oldukça iyi bir kemancı olan, sevgili dostum Piotr ile birlikte yaşıyorum ve dolayısıyla masrafları bölüşme imkânına sahibim; daha rahat ve yeni bir eve geçtiğim takdirde hem onun varlığından mahrum kalacağım hem de masrafları tek başıma karşılamak zorunda kalacağım. Bana vaat ettiklerine göre,

bu konserde kazanacağım büyük başarı ve şöhret, bana başka konserlerin de yolunu açacak ve –voila– mutlaka her şey daha iyi olacak. Eğer seni de yakında Müzik Derneği'nde vereceğim bu konserde görmek şerefine ve saadetine nail olursam, o gece her zamankinden bin kat daha iyi ve daha güzel çalacağım. En sevdiğim, en değerli Anju'mun seyirciler arasında olduğunu görmek ve beni dinlediğini bilmek, beni ziyadesiyle mesut edecek ve yalnız senin için çalacağım. Çünkü seni en baştaki gibi sevmeye devam ettiğimi, benim en çok sevdiğim ve en çok değer verdiğim, hep saygı göstereceğim, bir tanecik, çok sevgili Anju'm olduğunu bilmelisin, bundan kuşku duymamalısın, emin olmalısın, buna vâkıf olmalısın, bunun farkında olmalısın, sezmelisin, hissetmelisin, inanmalısın ve kabul etmelisin. Bunun mutlaka böyle olduğunu düşünmelisin, bunu tahmin etmelisin, ummalısın ve beklemelisin ve asla aksini düşünerek kendine eziyet etmemelisin. Bundan şüphe duyacak olursan, kendimi asarım. Bu hep böyle olacak ve ebediyen böyle kalacak; bunu hep zevkle yapacağım ve katiyen yalan söylemeyeceğim. Tekrar görüşene kadar,

o adam

Wolfgang M.

Sekiz bacaklı dostumuza selamlarımı ilet, sineğe de selam söyle – hâlâ vınn vınn diye konser veriyor mu? Eğer artık vermiyorsa, ona hemen notaları yazıp yardımcı olabilirim, unutmuş olabilir!

Sanctus¹

*Sanctus, sanctus, sanctus
Dominus,
Deus Sabaoth,
Pleni sunt coeli et terra gloria tua.
Hosanna in excelsis.*

Ve Wolfgang bundan sadece birkaç gün sonra Müzik Derneği'nin sahnesine çıktı ve uysal bir şekilde bir piyano sonatı çaldı, ancak bu kendi çalmak istediği değil, Anju'ya hediye ettiği disktekilerin aynısıydı. Bitirince, spot ışığının oluşturduğu beyaz perdenin ardından gelen alkışların uğultusunu duydu, kibarca eğilerek selam verdi, iki elini kalbinin üzerine götürerek alkışlar dinene kadar orada tuttu. Yeniden piyanonun başına geçince, Aloysia'nın, ondan başka hiç kimse-
nin sesine bu kadar iyi uymayan o aryayı söyleyen altın sesi kulağında çınladı. Ardından, birer birer, diğer sevgililerinin seslerini anımsadı, Pamina'nın, Susanna'nın, Zerlina'nın, Despina'nın ve tabii ki Constanze'nin. Her birine yakıştırdığı temayı yumuşak tonlarla, bazen küstahça, bazen de ürkekçe çaldı, hepsini coşkulu bir koroda bir araya getirdi ve gök gürültüsünü çağrıştıran bir kraşendonun ortasında durdu.

Çalmaya ara verdiği dört tam ölçülük süre boyunca salona, izleyicilerin kalp atışlarının bile duyulabileceği bir sessizlik egemen oldu.

1 *Requiem*'in beşinci kısmı. (ç.n.)

Tekrar çalmaya başlayınca, cesur ve geleceğe dönük ritimlerle yeniden kadın seslerinden oluşturduğu melodiye döndü, ancak bu kez arka planda, unutulmaya yüz tutmuş bir fon izlenimi veren bir bas sesine de yer verdi. Sonra da bunların üzerini, ışığın bıraktığı iz gibi, Anju'nun yağmur temasından ördüğü, örümcek ağı gibi incecik bir örtüyle örttü.

Başını kaldırıp bakınca, anımsadığı bütün kadınların orada, izleyicilerin arasında oturduğunu gördü, önce Constanze ile Aloysia'yı ve son olarak da gözlerindeki zeki pırıltılarla saksofonunun üzerinden kendisine bakarak ona sürekli yeni esinler gönderen Mado'yu. Bir tek Anju görünmedi; en ön sıradaki boş kırmızı koltuğa baktıkça kalbi sıkışıyordu. Parçayı bitirince salondaki sessizlik iki, üç, hatta dört ölçü boyunca sürdü, sonunda bir kişinin, cesurca "Bravo" diye bağırması üzerine izleyiciler içinde kayboldukları trans halinden kurtuldular. Alkışlar, sonbaharda patlayan bir fırtına gibi sahneyi vurdu. Wolfgang ayağa kalktı; ne zamandır beklediği o an gelmişti, onu her şeyden daha yükseğe çıkaran an, başarı anı, mutluluk anı. Soluğunun göğsünü kabarttığını hissetti, ama aşağıdaki boş koltuğa baktıkça mutluluğuna acı bir lezzet karışıyordu.

Durmadan "Bis" diye tempo tutuyorlar, "Bravo" ve "Mustermann" diye bağırıyorlardı.

Wolfgang yavaşça sahnenin kenarına yaklaştı, ne çalacağına hemen karar vermişti. Mikrofonun çevresinde bir yay çizdi, eğilerek selam verdi ve konuşmaya başladı. Herkes o anda sustu.

"Sizlere çok teşekkür ediyorum, memnuniyetle biraz daha çalacağım. Ancak bu şimdiye kadar hiç kimsenin dinlememiş olduğu bir parça – tabii kulağımdaki bu küçük adam haricinde." Parmağını kulağına soktu. İzleyicilerden birkaçı güldü. Wolfgang sesini alçalttı. "Ve bu parçayı, bugünkü konser için bana ilham veren muhterem bir hanımefendiyi ithaf etmek istiyorum."

Yeniden ısrarla salonu gözden geçirdi ve hiçbir yerde onu göremedi. Kalbinde bir ağırlıkla piyanoya geçi ve Anju ile yaşadığı, ancak mutluluğu çok kısa süren aşkının öyküsünü anlatmaya başladı. Kendini bu şekilde cezalandırabileceği düşüncesiyle, teselli aramaktan vazgeçerek minöre geçti ve yaşadıklarının yasını ve çözümsüzlüğünü, ağır ve derin bir makamla dile getirdi.

Bitirdiğinde salona çöken ağırlık elle tutulabilecek gibiydi. Alelacele eğilerek izleyiciyi selamladı, gözyaşlarını engellemek için yutkundu ve sahneyi terk etti.

Anju titriyordu. Şu anda ses kesilmişti, yalnız kalbinin ve boynundaki damarın farklı ritimlerde attığını duyuyordu, hızlı ve belirgin. Sonra kapı yeniden tiz bir tonda çaldı. Anju Barbara'ya baktı, başıyla itiraz etti; dişleriyle altdudağındaki kurumuş derileri koparıyordu. Wolfgang bir kez daha çalacaktı. Belki bu kez de yanında bir mektup getirmişti. Onun yazdığı mektupları düşününce gözleri yaşardı. Bunlardan yalnız iki tanesini açmıştı, daha fazlasına dayanamamıştı. Zor okunan, ancak hatasız bir elyazısıyla yazılmış olan bu mektuplar, sanki geçen yüzyıla aitmiş gibi bir izlenim uyandırıyor; ağdalı dili yer yer kabalaşıyor ve kendine özgü esprilerle tökezliyordu, ama yine de sevgi doluydu. Bir hastanın mektupları. Zil yeniden çalınca Anju mutfakta oturduğu sandalyeden fırladı, koşarak odasına gitti ve kapıyı kapattı. Onu düşünmek canını acıtıyordu. Yaptığı akıl almaz açıklama, onu birden yabancı birine, bir akıl hastasına dönüştürmüş ve önceden hiç uyarmaksızın, bir anda kendisinden çekip koparmıştı. Bu ölümden farksızdı, çünkü Anju, onu o kadar çok özlemesine karşın, kendisini henüz çok kısa bir süre önce kollarına almış ve hiç

kimsenin yakınlaşmadığı kadar yakınlaşmış olan bu adamı artık yeniden bulamayacağını kesin olarak anlamıştı. Sanki bir şeylerin kırılmasından korkarak, yavaşça yatağın kenarına oturdu, başını dizlerine dayadı ve yüzünü elleriyle kapattı.

En korkuncu, bir süreliğine inanmış olduğu o gecenin, o aşkın artık var olmamasıydı. Gözyaşlarından ıslanan ellerini kot pantolonuna kuruladı ve yatak örtüsünün üzerine kıvrıldı.

Aklına hep onun fincanına idrarını yaptığı sabah geliyordu. O zaman bunu ciddiye almamış, sarhoşluğuna yormuş ve erkeklerin yapabildiği saçmalıklardan biri olduğunu düşünerek bağışlamıştı. Ancak şimdi her şey çok farklıydı, çok daha çirkin ve yanlış görünüyordu, üstelik Jost ve Enno'dan o geceyle ilgili olarak öğrenebildikleri de kalbini daha çok sıkıştırıyordu.

Yine de anımsamaya değen çok farklı şeyler vardı. Ruhunun derinliklerini görebilen, dikkatli ve duru bakışları, teninin sıcaklığı, onu okşamış olan elleri, hepsi o kadar içten ve sevecendi ki. Üstelik elleri onu hiçbir zaman hoyratça okşamadığı gibi, söylediği hiçbir söz de onda öylesine söylenmiş izlenimini uyandırmamış, Anju'ya karşı her zaman, hatta şaka yaparken bile hep duyarlı davranmıştı.

Göğsü yeniden hıçkırıklarla sarsıldı. Duyduğu özlem, içinde bir zehir gibi yayılarak canını acıtıyor, yalnızca aklının böylesine karışık olduğunu düşününce, tüm düşüncelerden uzaklaşıyor ve acısı biraz hafifliyordu.

Eşikteki parke hafifçe gıcırdadı. Anju başını kaldırıncı kapıda Barbara'yı gördü, elinde bir mektup vardı. Barbara yavaşça yaklaştı, yatağın yanına gelince durdu, Anju'nun yanına oturmaktan çekinir gibiydi.

"Hey." Barbara mektubu yavaşça yastığın üzerine koydu ve ürkekçe Anju'nun yüzüne düşen saçlarını geriye itti. "Onun yaşındakilerin çoğu evli olur."

Anju yavaşça başını salladı ve “O değildi,” diye karşılık verdi.

“Peki nedir? Sana ne yaptı? Yeter artık. Bu tipler için gözyaşı dökmeye değmez, bunu sen söylemiştin.”

“Beni yalnız bırak, lütfen. Bir de... Barbara, çocuklara hiçbir şey söyleme tamam mı?”

Kapı tekrar kapanınca Anju eliyle yoklayarak mendilleri aradı. Yastığı aldı, sarıldı ve sırtını duvara dayadıktan sonra zarfı eline alarak ağırlığını yokladı. O anda birden Wolfgang’ın konser biletiyle birlikte gönderdiği ilk mektubu aklına geldi. Gidip gitmemek konusunda kendisiyle epey mücadele etmişti, duyduğu özleme artık dayanamıyordu. Sonunda bileti yırtmış ve kâğıt sepetine atmıştı, çünkü giderse her şeyin daha berbat bir hale geleceğini biliyordu.

Konser akşamı diz çöküp biletin tüm parçalarını toplamış ve bunları güçlkle birleştirip seloteyle yapıştırdıktan sonra Müzik Derneği’ne gitmişti. İçeri girmeden önce uzun bir süre kapıda beklemiş ve ancak konser başladıktan sonra içeri girmişti. Bu nedenle salona girmesine izin verilmemiş, o da müziği kapıda dinlemişti; Wolfgang’ın ona hediye ettiği müziği ve onun için bestelediği müziği, sonra ağlayarak dışarı koşmuştu. Konser bitinceye kadar beklemeye ve altından kalkamayacağı bir sorumluluğu üstlenmeden, onu sahnede öyle heybetli ve gerçek bir görünümde, asla akıl hastası olduğunu düşündürmeyen duruşuyla görmeye dayanamayacaktı.

Zarfı açtı.

Viyana, 3 Kasım 2007

Çok sevgili, çok iyi, çok değerli –

Çok muhterem! Mademoiselle la cocinelle,¹

1 Fr. Uğur böceği. (ç.n.)

*farfallina,¹ ragnolina,² palumella,³
scarabella... kaçakella!*

Sana şimdi anlatacağım, düşündükçe hâlâ içimi yakan, o zavallı, üzgün, ah o acınacak haldeki kırmızı koltuğun hikâyesine belki de inanmayacaksın, ama yine de dinle. Bu hikâye beni üzdüğün kadar seni de üzecek eminim. Yine de anlatmadan yapamazdım, çünkü onun böylesine acımasızca boş, bomboş bırakıldığını –hâlâ da boş durduğunu– düşündükçe kalbim sızlıyor, canım acıyor. Sen de onun öyle en önde, bomboş kaldığını, benim de o zavallı koltuğu düşünerek, sadece ve sadece kimin için – evet bunu bir kişi bilebilir, çaldığımı görseydin kalbin sızlardı, canın acırdı. Çalarken o zavallı koltuk hiç gözümün önünden gitmedi ve onu düşünerek bir Fa sonatı çaldım ve onu nerede duyduğumu kendi kendime sordum. Ah hayır, bu gerçek olamazdı, ama o hâlâ orada boş duruyordu ve durdu ve durdu. Aşağıya her baktığımda, hep orada boş durduğunu gördüm; sessizce alkışlara tahammül etti, ama sonrasında yine boştu! Ve –ister inan ister inanma– ama gerçek! – konser bitince bakanlar, onun iri iri gözyaşları döktüğünü gördüler!

Şimdi başka bir konuya geçiyorum, çünkü insan eski koltukları unutmayı bilmeli. Bu sabah sandviç ekmeğimi ortasından kestim ve içine tepeleme dolu, üç kocaman kaşık reçel sürdüm –bana belki de sıra dışı diyeceksin ama bu da zaten yanlış olmaz, çünkü yalıyorum ve yutuyorum ve ekmeğimi ısırınca içindekiler dışarı taşıtı! Şapır şupur, kırmızı frenküzümleri. Şimdi de üzerimde frenküzümü lekesi var.

Daha sonra oturup nota yazdım, bir torba dolusu nota; saydım, tam altmış üç La, on dört Si bemol, yüz yirmi sekiz tane

1 Fr. Küçük kelebek, çapkın genç kız. (ç.n.)

2 Manolya. (ç.n.)

3 Bir kayısı türü. (ç.n.)

Do, doksan altı Re, kırk sekiz Mi, dokuz bin sekiz yüz yetmiş altı Fa, bir tane Sol, üç yüz otuz tane Si, kırk beş adet I ve üç adet J yazmışım – ne? Ne? Bana inanmadın mı yoksa? Sen inançlı biri değil misin – bana inanmıyor musun? Güvercinler pencerenin önüne pisliyorlar, Piotr burada olmadığı için buna cesaret ediyorlar, yoksa o varken pisletemezler, işte ben sandviçimi ısıtırken güneş doğdu; bu beni şaşırtmadı çünkü doğal olarak doğmasını bekliyordum, çünkü bugüne kadar da hep doğdu; ben düşünebildiğimden beri doğuyor ve ben de herkesin zannettiğinden daha uzun bir süre düşünmeye devam edeceğim – hem de herkesten fazla.

Hoşça kal, ragnolina mia, seni binlerce kez öpüyorum!

*–hem de yalnızca düşüncelerimde–
Wolfgang M.*

Benedictus¹

*Benedictus qui venit in
nomine Domini. Hosanna in excelsis.*

Dışarı çıkmıştı. Kesinlikle, herhalde evde başka kimse yoktu. Yoksa ona kapıyı açmaması için ne gibi bir neden olabilirdi? Yine de başını kaldırıp yukarıya baktı, hatta ikinci katın pencerelerinden birinde bir gölge görür gibi oldu. Sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı, hep caddeyi izliyor ve devamlı yutkunarak boğazına takılan yumrudan kurtulmaya çalışıyordu. Hayır, orada pencerede hiç kimsenin durmadığı kesindi; cama vuran soluk sonbahar ışığından başka bir ışık görünmüyordu. Yine de bir sonraki caddeye geçtiğinde bile, hâlâ bir çift göz arkasından kendisine bakıyormuş gibi hissetti. İçi daraldı ve yüzündeki ıslaklığın nedeninin serpiştiren sonbahar yağmuru olmadığını fark etti. İnatla yürümeye devam etti, bir caddeden diğerine geçerek, hep ileriye doğru, çoğu kez yaptığı gibi. Ve ruhunun derinliklerinde bir yerde, hâlâ bir hedefe ulaşacağını umut ediyordu; sanki yeteri kadar uzağa giderse, yine evine gelecek ve bir zamanlar ardında aşkın kendisini beklediği o kapıdan içeri girecekmiş gibi. Her şeye anlam kazandıran bir aşkın. Bu yollar ona yabancıydı, insanlara ve vitrinlere bakmıyordu, Piotr'un boş evini de düşünmüyordu, hatta o günün hangi gün olduğunu ve akşam *Blue Notes*'da çalıp çalmaması gerektiğini bile bilmiyordu. Tek

1 *Requiem*'in "Sanctus" kısmının ikinci bölümü. (ç.n.)

bildiği, şu anda bu yerlerden hiçbirine gitmek istemediğiydi. İçi paramparçaydı. Kaldırımı kapatan bir inşaatın temel çukurundan gelen gürültüyü bile duymadı; karşı kaldırıma geçmek için, park etmiş arabaların arasından güçlkle geçti. Tüm gücüyle bir melodiye başladı, farklı bir ruh halindeyken tassarlamış olduğu bu kanon, o anda yavan ve boş geldi, yüksek sesle çalan borazanlar müziğe katıldı, Wolfgang donmuş bir halde gözünü kamaştıran ışıklara baktı. Tiz bir gıcırtı duydu, kendini geriye attı, kurşun gibi bir şeye vurdu, bir şey koluna ve başına çarptıktan sonra onu savurdu, yere düştü, Anju'yu düşündü ve karanlığın içine yuvarlandı.

İlk hissettiği şakağındaki kunt ağrıydı, nemli ve soğuk, sert bir zeminde yatıyordu ve uzaktan kendisine söven bir adamın sesi geliyordu. Gözlerini kırptırdı ve kurşun grisi gökyüzünü gördü, yavaşça doğruldu. Taşıtlar korna çalarak gürültüyle yanından geçiyordu.

"Hey! Beni duyuyor musun? Kalkabilecek misin?"

Wolfgang, mavi kasketli bir adamın, kaşları çatık yüzüyle karşılaştı.

"Bırakın beni, yapamam artık."

"Saçmalama. Gel haydi, caddenin üzerinde oturamazsın."

Wolfgang kendisine uzatılan eli tuttu, ayağa kalkarken kolunda bir acı hissetti.

"Bir dahaki sefere kendini başka yerde öldür, ama ben geçerken yapma, tanrının cezası!"

Wolfgang adamın ardından güçlkle büyük bir araca bindi, ismine bakındı, fakat göremedi, içeri girip bir yere oturunca herkes ona bakmaya başladı. Kadının biri bir çığlık attı. Gözünün üzerinde sıcak bir yapışkanlık vardı; akan kanın ceketine damladığını fark etti.

Otobüs.

Üzerindeki giysiler ıslaklıktan omuzlarına yapışmıştı. Kadının hâlâ ağlıyordu, insanlar birbiri ardından indiler ve mavi kasketli adam telaşla siemensine sarıldı.

Kendini öldürmeye kalkışan birisi.

“Ama ben...” Wolfgang daha fazla itiraz etmeye çalışmadı, çünkü hiçbir işe yaramayacaktı.

Az sonra belirli bir ritimle yanıp sönen mavi ışıklar, yağmurdan ıslanmış parlak caddede yansıdı ve üzerlerinde fosforlu kırmızı ceketleri olan adamlar Wolfgang’ı otobüsten çıkararak bir sedyenin üzerine yatırdı ve sedyeyi iterek, duvarları kutular, hortumlar ve aletlerle dolu olan, büyük bir araca aldılar.

“Beni duyuyor musunuz? Kolunuzu hareket ettirebilir misiniz?” Birisi üzerine eğildi ve parlak bir ışıkla gözünün içine baktı, bir diğeri boynuna kalın bir yastık sardı. Wolfgang gözlerini yumdu, sustu ve başını öbür tarafa çevirdi.

“Sizi şimdi hastaneye götüreceğiz, haber verebileceğimiz birisi var mı?”

Hayır, kimse yok, doktor beyler; onu bantlarla sedyeye bağlarlarken karşı koymak istedi ama sonunda vazgeçti ve onu götüren aracın uğultusunu bedeninin her noktasında hissetti. Sonunda, “Hepsini kaybettim,” diye karşılık verdi, ama onu duyup duymadıklarından emin değildi.

Arabadan indirirken üzerini örttüler, camekânlı girişten gelen parlak ışığa gözü takıldı, üzerinde fosforlu çiğ renkte bir ceket olan adam sedyeyi iterek onu uzun, aydınlık koridordan geçirdikten sonra başka bir sedyeye aldılar; üzerinde yattığı kaba kâğıttan örtü, beyaz önlükler, koşuşturanlar. Başındaki yaranın üzerini bantla kapattılar. Birisi gelip koluna, öldürücü bir yılanı çağrıştıran bir bant sardı ve bir düdük sesi duyulana kadar o kadar çok sıkı ki Wolfgang korkuyla bağırdı.

“Yeter, bırakın artık, bana niçin bunu yapıyorsunuz?”

“Sakin olun.”

“Ne oluyor burada?”

“İsmi söylemek istemiyor, doktor bey, herhalde sağlık sigortasıyla ilgili bir sorunu var.”

Beyaz önlüklü birisi üzerine eğildi. “Hımm, bana bir hohlar mısınız?”

“Doktorlarla bir alıp veremediğim yok, ama muayene ücretini ödeyecek param yok.”

“Bunu hallederiz, hemşire hanım; şimdi polis gelir, onların gözetiminde kanı alınacak, sonra da her zamanki işlemler yapılacaktır.”

Wolfgang, beyaz önlüklünün başını sallayarak dışarı çıktığını gördü, yan döndü, sedyenin kenarına oturdu ve ayaklarıyla yeri yoklayarak ayakkabılarını bulmaya çalıştı, fakat bulamadı.

Doktor, arkasında mavi ceketli bir adamla birlikte döndü. Yine Wolfgang’ın koluna bir bant sardılar, hiç sesini çıkarmadan sabırla bekledi, ancak koluna bir şeyin battığını hissedince acıyla irkildi. Kolundan gelen kanın küçük bir cam tüpe dolduğunu görünce bağırmaya başladı. “*Hacamat istemiyorum artık, bırakın, istemiyorum. Ölümüne siz neden oldunuz!*”

Doktor öfkeyle söylenerek kan dolu tüpü mavi ceketliye uzattı ve sırtarak, “Başka bir bulgu yok,” dedi. “Hasta sizindir, iyi akşamlar diliyorum.”

Mavi ceketli elini kasketine götürerek selam verdi ve bir iskemle çekip Wolfgang’ın yanına oturdu, kalemiyle elindeki küçük bir deftere vuruyordu. “Üzgünüm ama bana bir de kimlik bilgileriniz gerekiyor, Herr...”

“Mustermann, Wolfgang Mustermann.”

Adam yazdı, Wolfgang’a anlayışlı bir ifadeyle bakıyordu. “Herr Mustermann, belediye otobüsünün sürücüsü sizin intihara kalkıştığınızı söyledi.”

“Tanrı asla bana böyle bir lütufta bulunmaz.”

Memur, düşünceli bir tavırla sustu, sonra çekinerek: “Kimliğinizi gösterebilir misiniz?”

Başının içindeki düşünceler Wolfgang’ın adeta canını acıtıyordu. “Evet... Kimliğim var.”

“Öyleyse görebilir miyim lütfen!”

“Orada, ceketimde.”

Wolfgang, mavi ceketlinin uzattığı ceketini aldı ve iç cebine koyduğu kartı aramaya başladı, o anda birden o tozlu bodrumun kokusunu duydu, merdiven sahanlığının, odasının ve Anju’nun... Derin bir soluk alarak memura kimliğini uzattı.

“Eberhard W. Pall-ou-ss-c-z-i-c-z-k? Siz misiniz?”

Wolfgang başıyla onayladı.

“Az önce adınızın Mustermann olduğunu söylemiştiniz, ama burada Pall... Nasıl okunuyor bu?”

Wolfgang kayıtsızca, “Görüyorsunuz işte, işi nasıl zorlaştırıyor,” diye karşılık verdi. Kendisi de bir saatten uzun bir süreyle olası okuma seçeneklerini deneyerek kulağa en güzel gelenini bulmaya çalışmıştı. “Hiçbir sanatçı bu isimle kolayca hak ettiği onura kavuşamaz.”

“Öyleyse Mustermann sizin sanatçı olarak kullandığınız isminiz? Hımm ama bu ismi tescil ettirmeniz gerekir.” İcini çekti. “Öyleyse yeniden yazalım. Eberhard Pall-ou-ss-c-z-i-c-z-k. Adresiniz?”

“Tabii ki var. Bir arkadaşımın evinde kalıyorum...” Birden korkuyla ağzını kapattı, Piotr’a adresini hiç kimseye vermeyeceğine dair ölmüş annesinin ruhu üzerine yemin etmişti. Kemancı, yoksa başım belaya girer diye onu uyarmıştı. “Demek istediğim...”

Memur kaşlarını çattı. “Arkadaşımın yanı ne demek?”

Wolfgang sakınarak bir soluk aldı. “Yani bir şekilde, hayır, çünkü orası sevgilimin...”

“Adresinizi verecek misiniz yoksa vermeyecek misiniz? Müracaat kâğıdınız nerde?” Memurun gözleri tuhaf bir şekilde renksizdi, mat gri, sanki ressam tüm boya kaplarının içindekileri döküp karıştırmış gibi.

Wolfgang dudaklarını sıkı.

Memur duyulabilecek bir sesle iç geçirdi, iskemlesinde arkaya yaslandı ve bir süreliğine gözlerini kapattı. “Bakın, Herr Palloussciczck, kazanın nasıl olduğunu bana anlatabilir misiniz?”

“Ben... Bilmem, ben...”

“Otobüsün önüne doğru koştunuz mu?”

“Hayır... Ben...”

“Nereye gitmek istiyordunuz?”

“Uzağa.”

Mavi üniformalı boğazını temizledi, ayağa kalktı ve kısa süreliğine odadan çıktı. Tekrar geldiğinde Wolfgang’a iyice karanlık bir ifadeyle bakıyordu.

“Eberhard Palloussciczck olduğunuzu iddia ediyorsunuz? 11 Mayıs 1968’de doğmuşsunuz.”

Wolfgang ürkekçe güldü. “Tabii, orada öyle yazmıyor mu? Kimliğimde.”

“İlginç Herr Palloussciczck.” Memur kollarını kavuşturdu. “O halde bizdeki kayıtlara göre 8 Kasım 2006’da ölmüşsünüz.”

Wolfgang çenesinin titremeye başladığını hissetti, kendi sesini bile güçlkle duyuyordu. “Bir... hata olmalı, 5 Aralık’tı, bundan eminim.”

“Nasıl?”

“Ah, ben...” Sustu, yere doğru baktı, hâlâ ayakkabısı olmayan ayağını, yer karosunun dalgalı desenlerinin üzerinde gezdirdi. “Ölüm tarihim 5 Aralık, bundan eminim.”

“Tanrım.” Memur eliyle alnını tuttu. “Anlaşıldı. O zaman artık bana adınızı söylersiniz belki. *Gerçek* adınızı.”

Demek ölmüştü. Enno'nun pantolonu gibi, adını ödünç aldığı şu Eberhard, artık yaşamıyordu. Şimdiye kadar onu hiç düşünmüş müydü? Onun henüz kırk yaşında bile olmadığı dışında hakkında ne biliyordu? Herhalde 8 Kasım'dan bir gün önce, ertesi gün, gelecek hafta, hatta gelecek yıl neler yapacağını planlıyordu. Wolfgang bunu düşününce göğsünde bir ağırlık hissetti. Kendisi de her zaman, yaşamda ölümden kadar kesin olan bir şeyin olmadığını iddia etmemiş miydi? Ve bunun ne zaman gerçekleşeceğinin en belirsiz şey olduğunu. Oysa artık kendi ölüm tarihini biliyordu ve birinci yıldönümüne az kalmıştı. Acaba bu tarih bu yaşamında da geçerli olacak mıydı? Öyleyse ne kadar süresi kalmıştı?

Wolfgang soluk almakta zorlanmaya başlamıştı. Ağzı sanki kendi kendine kımıldıyor, fakat sesi çıkmıyordu. Sonunda boğazını temizledi. "Sizden evime gitmeme müsaade etmenizi istirham ediyorum."

"Peki, ama eviniz nerede?" Memur kolundaki saate baktı.

"Viyana'da."

"Demek Viyana'da, a-ha, öyleyse adresi söyleyin lütfen."

"Bunu söylemek o kadar kolay değil, çünkü..."

"Sabrım taşıyor!" Memur elindeki not defterini gürültüyle masanın üzerine çarptı. "Artık yeter! Neden hep beni buluyor? Bu akşam hafta sonu tatili başladı, ben de evime gitmek istiyorum, kahretsin! Şimdi bana yalnızca isminizi söyleyin."

Wolfgang memurun gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştı. Bu adama ne söylerse söylesin gerçeği yansıtmayacaktı. Artık yalanlara sığınmaktan bıkmıştı, oysa gerçeğin sağlam zemini, uzun süreden beri vaat edilen, eski bir toprak gibi önündeydi. Wolfgang gülümsedi.

"Mozart."

"Mozart mı?"

Wolfgang alçak sesle, "Elbette," diye onayladı. "Joannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart. 27 Ocak 1756, Salzburg doğumlu. Acaba rica etsem, artık gidebilir miyim?" Mavi üniformalı ona bakakaldı, elini burnuna götürerek, üst kısmını kuvvetli bir şekilde ovuşturdu ve eliyle ağzını kapattı. Herhalde, yeniden konuşmaya başlamadan önce hava almaya çalışıyordu: "Anlaşıldı. Mozart. Harika. Ne yazık ki o da şu Palloubilmemne gibi hayatta değil." Wolfgang'a yaklaştı ve işaretparmağını göğsünün ortasına dayadı. "Ben *asıl* adınızı istiyorum."

"Bu benim asıl adım. Ama buna kimsenin inanmak istemesine şaşırmamak gerekir, ama gerçek bu. Ben de bu nedenle kendime daha az rastlanan bir isim seçtim ve neredeyse bir yıldan beri bu ismi kullanıyorum ve..."

"Bir yıldan beri mi?" Memur burnunu çekti. "Peki, daha önceki isminiz neydi?"

"Asıl ismim! Wolfgang Amade Mozart. Ama o zamana kadar oradaydım ve beni bu isimle tanıyorlardı, asıl ismimle."

"Peki, anlaştık, Herr Mozart." Mavi üniformalı yavaşça başını eğdi ve Wolfgang'a rahatlatan bir biçimde gülümsedi. "O zaman biz de sizin bir an önce oraya dönmeniz için gerekli işlemleri yapalım."

Wolfgang camdan dışarıya bakıyordu. Şehir gözlerinin önünden uçarak geçiyor, yağmur damlaları, bir koro halinde ambulansın yan camına ağır bir tempoyla vurarak, aşağıya süzülüyordu. Arada bir, sürüden ayrılan birkaçı bir araya gelip iri bir damla oluşturuyor ve hantal bir melodiyle diğerlerinin üzerinden kayıp gidiyordu.

Onu, Otto-Wagner Hastanesi'ne götüreceklerini, orada ona yardımcı olabileceklerini söylemişlerdi. "Ben hasta değilim," diyerek direnmeye çalışmış, ancak bunu kabul ettirmesinin mümkün olamayacağını anlamıştı. Ambulans durmadan yu-

karı doğru tırmanıyordu, şehir merkezi çoktan geride kalmıştı. Ağaçları en son ne zaman böyle bir arada gördüğünü anımsamaya çalıştı. Bir giriş kapısından geçtikten sonra, ağır ağır, ıslak pullar gibi yere yapışan, bal renkli yaprakların üzerinde ilerlemeye başladı ve koyu keten rengi bir binanın önünde durdu. Wolfgang binanın, pencerelerdeki boyalar dökülmeden önce ne kadar hoş görüldüğünü gözünde canlandırmaya çalıştı. İçerisi lahana çorbası ve eprimiş sıva kokuyordu.

“Yeni hasta, psikiyatri vakası, Dr. Gross bakacak.” Fosforlu üniformalı adam bunları söyledikten sonra gözden kayboldu.

Anju, çiçekli çay fincanında kalan son yudumu içti ve kalın sistematik¹ cildinin üzerine eğildi, sonra koltuğunun arkasına yaslanarak pencereden, dışarıdaki puslu öğleden sonrayı izlemeye koyuldu. Dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Sürekli olarak, Wolfgang’ın, yazdığı mektupların, itiraf ettiklerinin ve özlediği okşayışlarının dışında bir şeyler düşünmeye çabalıyordu. Kararlı bir şekilde kurşunkalemmini aldı. Onu unutacaktı, ne kadar güç olsa da unutmak zorundaydı.

Az sonra, birisinin oda kapısına vurmasıyla çalışması gerçekten bölündü.

“Orada mısın?” Jost yanıtını bekleme zahmet etmedi ve izin almadan içeri girdi.

Anju yerinden kalkmadan karşılık verdi. “Görüyorsun işte. Ne var?”

“Şu senin yeni *lover*,² adı neydi onun?”

“Dışarı!”

1 Biyolojide, geçmişte ve günümüzde yaşayan tüm canlıların çeşitliliği, yani bioçeşitlilik üzerinde yapılan çalışmalar. (ç.n.)

2 İng. Sevgili, âşık. (ç.n.)

“Peki, ön adı?”

“Kaybol.”

“Hey tamamen iyi niyetli sordum, onu hemen kara listene aldığını bilmiyordum...” Jost odanın içinde salınıyordu. “İyi oldu. Bari artık biraz da bana zaman ayırırsın.” Boşalan çay fincanını aldı ve önünde tuttu. “Hey ne var, ben de...”

“Onu derhal yerine koy ve dışarı çık.”

“Yapma, hadi bana şu senin bestecinin adını söyle.”

Anju öfkeyle yerinden fırladı. “Hemen dışarı ve bir daha sakın bu odaya girme!” Onu bir itişte dışarı çıkardı ve arkasından kapıyı kapatıp anahtarı çevirdi.

“İyi günler.” Bir kadın Wolfgang’a yaklaştı, başıyla kısa fakat dostça bir selam verdi. Boyu neredeyse Wolfgang kadar kısaydı ve ilginç şekilde bakımlı görünüyordu; Wolfgang’a göre, otuzlu yaşlarında olabileceği gibi ellili yaşlarında da olabilirdi. “Ben Dr. Gross, bu servisin şefiyim. Sizi muayene etmek istiyoruz.” Onu gönderdiği oda, seslerin yankılanacağı kadar boştu. “Size nasıl hitap etmeliyim? Bana isminizi söyler misiniz?”

Wolfgang kendisiyle değil de başkasıyla konuşuluyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Sanki söz konusu olan kendisi değildi, onun için de yanıt veremedi.

Bir yerden bir kadının iç parçalayan çığlıkları geliyordu, çığlıklar doğum yapan bir kadınınkini de aşıyor, adeta bir dişi domuzun kesilirken çıkardığı sesleri andırıyordu. Wolfgang soluğunu tuttu, elleri ve ayakları soğuk soğuk terlemişti. “Burası bir tımarhane, değil mi?”

Doktor hayır anlamında başını salladı, o sırada bir an için gözlerini yummuştu. “Otto-Wagner Hastanesi’nin psikiyatri polikliniğindesiniz. Buraya niçin getirildiğinizi biliyor musunuz?”

Hem evet hem hayır. İsimlerinden hiçbirini söylememesi gerektiğini biliyordu. Hatta son olarak sığınabileceğini umduğu son ismini de. Yeni isminden eskisinden daha çok hoşlanmış olmasına karşın, şimdi artık hiçbirisi ona uymuyordu. Kararsız bir şekilde başını eğdi ve aynı anda salladı ve o anda kafatasının ürkek, zayıf daireler çizdiğini hissetti.

“Size nasıl hitap etmemi istiyorsunuz?”

“Adım Mozart, Wolfgang Mozart.”

“Tamam. Herhangi bir akrabanız var mı? Eşiniz, çocuklarınız veya anne babanız hayattalar mı?”

“Hepsi öldü.”

“Peki, burada olduğunuzu haber vermemizi istediğiniz birisi var mı?”

Piotr.

Piotr Polonya’daydı. Bulunduğu yerin adı M ile başlıyordu. Onu nasıl bulabilecekti ki? Telefonunu da belki birisi Wolfgang’ı arar diye yanına almamıştı. Keşke Piotr şimdi burada olsaydı, onun bu dünyaya salmış olduğu kökler o kadar sağlamdı ki Wolfgang da rahatlıkla ona tutunabilirdi. Anju’yu rahatsız etmek ise söz konusu olamazdı. Geriye, onu tüm bağlarından kopararak atıldığı bu hastaneden kurtaracak kim kalıyordu? Czerny? Adrian? Liebermann? Utandı. Hayır. Hiç kimse.

“Herr Mozart, daha önce hiç psikiyatri tedavisi gördünüz mü?”

Wolfgang omuzlarını silkti. Doktor soru sormayı sürdürüyordu, mesleğini, ne iş yaptığını, arkadaşlarını sordu, daha önce hiç yolunu kaybedip kaybetmediğini veya zaman zaman bir şeyi unutup unutmadığını sordu. Yanıtların hiçbirinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sonunda not aldığı kalemini elinden bıraktı.

Wolfgang alçak sesle, “Size... çok teşekkür ederim,” dedi. “Bana inanan ilk kişi sizsiniz.”

Doktorun kendisine kararlı ve sakin bir ifadeyle baktığını fark etti. "Herr Mozart, söylediğiniz her şeyin doğru olduğuna inanıyorum. Bu sizin doğrunuz. Oysa benim doğrularım –ve insanların büyük bir bölümünün doğruları– başka. Birkaç gün bizimle kalacaksınız, Herr Mozart, o zaman belki hangi doğrunun gerçek olduğunu ortaya çıkarabiliriz."

Beyaz gömlekli bir adam yanına geldi ve Wolfgang artık direnmeden, kendisine söylendiği şekilde üstündekileri çıkardı. Doktor, etraflı bir şekilde bedenini muayene etti ve Wolfgang'ın anlamını bilmediği hastalıklar ve konularla ilgili ayrıntılı sorular sordu. Tekrar giyinmesine izin verildi ve ardından başka bir odaya götürüldü.

"Eve gitmek istiyorum," diye ısrar etti. "Çalışmam gerekli."

Ona orada kalması gerektiğini söylediler, bunları yine kendine değil de başka, yabancı birisine söylüyorlarmış gibi algıladı. Ayağa kalktı, ceketini aldı ve sert adımlarla çıkış kapısına yöneldi, ama birisi kolundan tutup odasına geri götürdü. Giymesi gereken giysileri verdiler ve ardından kapıdaki kilidin dönerken çıkardığı metalik ses duyuldu. Pencerenin önündeki dallarda kalan son yapraklar titreşiyor, gökyüzü mürekkep mavisi bir renge bürünüyordu.

Kendini yavaş yavaş yüksek yatağın üzerine bıraktı, yattıktan bahçe kapısının sonbahardaki gıcirtısına benzer bir ses geldi, kollarıyla dizlerini sardı, çıplak ayaklarını örtünün altında ısıtmaya çalıştı. Yeniden o korkunç çığlıkları duydu, sesler, sanki duvarlar çığlık atıyormuş gibi bedensiz bir şekilde yankılanarak duvarlardan geçiyordu. Şekiller silikleşmeye başladı, önce maviye sonra da siyaha dönüştü. Kendini, artık zamanın hiçbir şekilde ulaşamayacağı bir kabarcığın içinde, havada süzülüyor gibi hissediyordu. Hayretle, çok uzun bir süreden beri ilk kez Constanze'ye derin bir özlem duyduğunu

fark etti. Bu duygu o kadar yoğundu ki adeta kulaklarının arasında ve göğüs kemiğinin ardında, derinlerde bir yerde canının yandığını duyumsuyordu. Onu, oradaymış gibi yakınında hissetti ve az sonra gerçekten sıcaklığını, soluşunu ve kucağını duyumsamaya başladı, ancak sabaha karşı bir ara rüyası incecik bir kâğıt tabakası gibi parçalandı ve uçup kayboldu.

Birisi onu alıp, her yaştan kadın ve erkeklerin kahvaltı ettiği yemek salonuna götürdü; çoğu yataktan çıktıkları halde gelmiş gibi dağınık ve cansız bir görünümdeydi. Geri döndü, iştahı kaçmıştı.

İsteddiği kadar kâğıt verdiler, hem düz beyaz, hem de nota kâğıdı. Anju'ya mektup yazdı, amacı, ondan kendisine yardım etmesini ve destek olmasını rica etmektir, ancak yazdıkları soytarılıktan öteye gitmedi; içinde aklına gelen tüm çeşitlemelerle deli sözcüğünün yirmi kez geçtiği, saçma bir komedi yazmıştı. Czerny'ye de yazdı, ancak onun kendisini ciddiye alıp almayacağını kestiremediği için mektubu yırtarak madeni para kadar ufak parçalara ayırdı.

“Mozart, yine iş başındasın ha?” Kendisine Theresa Hemşire diye hitap edilmesini isteyen kadın, perdeleri çekti ve pencereyi sonuna kadar açtı. Wolfgang hemen kâğıtlarını topladı ve yine bir gün önceki gibi uçarak odanın her tarafına dağılmaması ve hepsini yeniden sıraya koymak zorunda kalmamak için su şişesini üzerlerine koydu.

“İşte bugünkü bonbonumuz.” Wolfgang'a her sabah yutmak zorunda olduğu oval haplardan birini uzattı ve pencerenin içindeki, içinde kırıntılar kalmış kahvaltı tabağını aldıktan sonra omzunun üzerinden bakarak, “Zor bir şeye benziyor... Bitince ne olacak?”

“La bemol majör piyano sonatı. Ama çalması kolaydır... Bilen birisi için.”

“Hımm. Ben Mozart’tan anlamam, ama Nikki piyano öğrenmeye başladı. Torunum, oğlum Hans’ın kızı, biliyorsunuz.”

“Bir kız çocuğuna yakışır, hem de itibar kazandırır.”

“Belki Nikki için de bir şeyler yazarsınız, çok güzel çalıyor, belki bir Noel şarkısı, geçen Noel’de *Yarın çocuklar için güzel bir gün olacak*, şarkısını çalmıştı, o kadar güzel çalıyor ki şarkıyla bile eşlik edebilirsiniz.”

Noel kutlaması.

“Tabii.” Bir önceki akşam, iki hasta bakıcı eğlence salonunun tavanına çam dallarından yapılmış büyük bir Noel çelenği asmıştı. “Onun için bir Noel rondü yazarım. Acaba biraz daha çay alabilir miydim?” Boş kupayı hemşireye uzattı.

Hemşire gülümseyerek kupayı aldı, yeni topladığı yatağı tekrar düzeltti ve odadan çıktı. Wolfgang son yazdığı ölçüleri gözden geçirdikten sonra yeniden kalemini aldı ve hayli uzun bir durak yazdıktan sonra yeni bir hamle yaparak bu hastanede her şeyin lezzetli olmasına karşın, zamanın ve gerçeğin donup kalmasının yarattığı hüznü yansıtan yeni bir ses ekledi.

Onu yeniden görüşmeye götürecekler, doktor hanımın sonu gelmeyen sorularını yanıtlamak ve neleri yapmaktan zevk aldığını, kimi sevdiğini ve niçin oğullarını hiç düşünmediğini anlatmak zorunda kalacaktı. Sonra da yalnızca üçüncü seti kaleme alacaktı. Evet, bir de *rondo*’yu. Peki sonra?

Sık sık Piotr’a haber vermeyi düşünüyordu, kemancı çoktan dönmüş olmalıydı. Yine de bunu yapamadı, çünkü her şey artık silikleşmeye başlamıştı, hastanenin soluk duvarlarının ardında kalan her şey, her geçen gün biraz daha uzaklaşıyordu. Burada üzerine çöken bir ağırlık, bir tür yorgunluk, gündüzleri canlılığını, geceleri de uykusunu çalıyor, bir de giderek artan bir sıklıkta da müziği elinden alıyordu.

“Wolfgang?” Piotr kapıyı açtı ve çantasını içeriye doğru

itti. İçerisi kf kokuyordu, Wolfgang'ın yatak arşafıyla örtüsü buruşuk bir halde kanepenin üzerinde duruyordu, giysileri ve notaları öbek öbek her tarafa dağılmıştı.

"Jestes brudasem!" Piotr pencereyi ardına kadar açtı, gözü, eviyenin içindeki, yarısı iilmiş kahve fincanına gitti, içinde kk kf parçaları yüzüyordu. p kovasının durduğu dola-bı açtı ve ocağın üzerindeki pizza kutusunu aldı, kutu boş değildi, tiksintiyle kutuyu kokladıktan sonra kapağını açtı, içinden plastik folyoya sarılı, kf kaplamış bir dilim ıktı. Piotr bunu çöpe attıktan sonra odaya bir kez daha dikkatlice baktı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Ceptelefonu pencerenin içinde duruyordu, şarjı boşalmıştı. Mesajları dinledi, Wolfgang'a *Blue Notes*'dan dört mesaj bırarkılmıştı, hatta birinde patronun kendisi konuşmuştu, iki kez de Wolfgang'ın yeni konser bürosu aramıştı, biri de Piotr'un kızına aitti, babası için yaptėı resmi unuttuğunu söylüyordu, kalan birkaç mesajın kime ait olduğunu da daha sonra çözme-ye karar verdi.

Kısa bir süre sonra *Blue Notes*'un camlı kapısını vurduğunda siyah barmen başını sallayarak bileğindeki saati gösterdi.

"Wolfgang! Gdzie jest Wolfgang?" Ellerini yukarı kaldırarak bir şey sorduğunu anlatmaya çalıştı, kapının camına tekrar eliyle vurdu ve elleriyle piyano çalar gibi yaptı.

Zenci barmen gelip kilitli kapıyı açtı. "Sorry, seni tanıyamadım, sen Piotr'sun değil mi, hani keman çalan?"

Piotr başıyla onayladı. "Nerede?"

"Bilmem, nerdeyse iki haftadan beri görünmedi. Bir şey mi oldu?.."

"Bilmiyorum, ben de Polonya'dan yeni döndüm, bir saat oluyor, ama birkaç gündür eve gelmediği belli – şimdi merak etmeye başladım."

“Kahretsin. Hiç haber yok mu?”

“Hayır, ama yine bir kadınla beraberdi, bu sefer başka bir kadınla.”

“Evet, ben de duydum, hatta kadın buraya da geldi.” Piotr’a bakarken gözlerinin akı ürkütücü görünüyordu; yüzünde çarpık bir sırıtma belirti. “Öyleyse üzülmene gerek yok. Mutlaka bir süre sonra ortaya çıkar. Bu seferki dört günden fazla sürdüğüne göre, anlaşılan iş ciddi.”

“Artık ne zaman eve dönebileceğim?”

“Herr Mozart, evinizin yerini öğrenene ve oraya güvenli bir şekilde gidebileceğinizden emin olana kadar sizi burada tutmak zorundayım. Ama biz de sizin bir an önce dışarıdaki hayata karışmanızı istiyoruz. Bu arada, küçük tiyatro salonumuzdaki piyanodan yararlanabileceğinizi duymak hoşunuza gidebilir.”

Wolfgang kulak kesildi. “Muhakkak, çok sevinirim, eğer düzgün bir enstrümana...”

“Bilmem ki umarım beklentinizi karşılar, burada düzenlediğimiz gösterilerde kullanıyoruz – şimdi de Noel zamanı, belki hastalarımıza küçük bir konser vermek istersiniz?”

Hemen aynı gün, Wolfgang bir refakatçiyle birlikte salona gitti ve oradaki piyanoyu gördü; erkek çocuğunu çağrıştırmasına karşın iyi akort edilmişti, hemen oturup çalmaya başladı ve birisi gelip ışığı açana kadar devam etti.

Wolfgang arkasını dönünce kendisini dinleyenlerin üç sıra oluşturduğunu gördü, bunların yalnız birkaçını daha önce görmüştü. Hepsi gözlerini ona dikmişti, bir tanesi sanki ölçüyü izlemesi gerekiyormuş gibi, sürekli başını sallıyordu, bir süre sonra *stakkato* sırasında birisi ayağını yere vurarak tempo tutmaya başladı ve kısık bir sesle, “Bravo, bravo!” diye bağırdı.

Onun tezahüratına birkaç kişi daha katıldı, diğerleri de ayaklarıyla tempo tutmaya başladı. Bunun üzerine oldukça uzun boylu ve kumral saçları ensesine kadar uzamış olan bir adam yerinden kalkarak Wolfgang'a yaklaştı ve gelip kumaş kaplı piyano taburesinde, yanına oturdu; tuhaf bir şekilde sertleşmiş olan parmaklarını tuşların üzerinde rastgele gezdirmeye başladı, yüzünde delicesine mutlu bir ifadeyle Wolfgang'a bakıyordu.

Uzun boylu adam, buradakilerden bazılarının konuşmaları gibi, ölçsüz, karışık ve anlamsız bir şekilde çalıyordu. Ancak Wolfgang kısa bir süre iyi niyetle dinleyince, onun, uzun bir zaman önce Piotr'un turistlerin başını şişirdiği serenadı çaldığını anladı, her yerde bıktırarak kadar çok fazla çalınan ve artık kimsenin kulak vermediği, bestecinin bir zamanlar bunu niye bestelemiş olduğunun bile bilinmediği serenadı. Oysa bu serenat bazı tartışmalar üzerine, daha az olanın kulağa daha fazlasını ifade edebileceğini ve saf ve gerçek sanatın yalnızca en gerekli olanı kullanmak olduğunu göstermek için bestelenmişti. Evet, işte kendini büyük bir sanatçı olarak tanımlamayı hak eden bu besteci, tüm gösteriştten ve ayrıntılardan feragat ederek, müzikte öz ve saf olanı ortaya çıkarmıştı.

Bükülemeyen bu parmakların kaba dansına o da katıldı ve uzun boylu bırakana kadar, onun çaldıklarını topladı ve düzenledi, onlara şakacı ve savruk, gürültücü ve yaramaz biçimler verdi. Sonra tek başına çalmaya devam etti ve aynı temaya yenilikler kattı, onu sınırlarının ötesine taşıdı, ardından yine geri çekerek, her şeyin başladığı noktaya döndü.

Parça bitince ayağa kalktı ve eğilerek izleyicileri selamladı, onlar da yine elleriyle trampet çalmaya, ayaklarını yere sürtmeye ve tepinmeye başladılar, önce onun için, sonra onunla birlikte; sonunda salonun kapısına yöneldiler.

O günden sonra her gün çaldı, bazen ciddi, bazen muzip fanteziler çalıyor, sanatsal hünerlerini gösteriyor ve küçük bir

çocukken bir sirk atı gibi yapmak zorunda kaldığı gibi yine elinden gelenin en iyisi yapıyordu.

Kısa boylu bir kadın piyanonun yanına gelip şarkı söylerken fiziksel bir acı duydu, eskiden yaptığı gibi Almanca şarkılar ve halk dansları çaldı, hastalar etrafında gülerek ve tökezlenerek dans ettiler. Yalnızca, bir kenarda oturan bir kadın gözlerini ondan ayırmıyordu, Wolfgang onu görünce ciddileşti ve ciddi bir şeyler çaldı, kadın onu dinlerken ağlamaya başladı; ıslak yanakları, tavandaki lambaların soğuk ışığında parlıyordu.

Viyana, 16 Aralık, 2007

Cevap yok – tek kelime bile yok, cevap yazmıyorsun! Mademki benden uzak kalmak istiyorsun, ben de mektuplarımı artık –boşluğa göndereceğim ve yine de onları almanı umut edeceğim –istesen de istemesen de–. Burada istemek veya almak önem kazanıyor, çünkü bir insanın istediği bir şeyi alması ile aldığı şeyi istemesi arasında büyük bir fark var – sen ne dersin? Bu soruyu sana – boşluğa soruyorum ve hâlâ, hem daha önce gönderdiğim mektupların hem de bu mektubumun eline geçmesini istiyorum. Çünkü bunlara cevap yazmasan bile, benden iyi haberler alınca, senin o sevgili ellerinle göndereceğin bir haber beni nasıl her şeyden çok mutlu edecekse, senin de aynı şekilde sevineceğini düşünerek huzur duyacağım.

Bu arada hâlâ ılık yağmurun sesini dinliyor musun? Benim penceremin önündeki dala bir serçe kondu ve benimle konuşmak istedi, ben de üşenmeden ona ıslık çalarak cevap verdim, o da tekrar 'çirip' diye bana evet dedi, ben ona –iouououuu– deyince ne cevap vereceğini bilmediği için başını eğdi, tüylerini kabarttı ve... uçtu gitti – ama onun gitmesinde ben mi suçluydum yoksa donmuş, kalın bir solucan gördüğü için mi gitti bilmiyorum ve eğer dönmezse bunu nasıl öğrenebileceğim? Onun için pencerenin camına karşı tekrar ıslık çalıp onu bekleyeceğim ve onun hayatta olduğunu umut

edeceğim! – Ama yaşasa da yaşamasa da Yüce Tanrı gibi yukarıdan bakıp her şeyi kuşbakışı göremedikten sonra gerçeği kim bilebilir ki? Benim küçük serçem acaba geri dönecek mi yoksa artık hiç dönme-yecek mi, kim bilir, her sabah ona sesleniyorum –boşluğa– ve bunu yüzyıl ve yeniden bir yüzyıl daha yapsam asla yorulmam.

Neyse bu konudan bu kadar bahsetmek kâfi, yoksa benim bütün günlerimi serçelere harcadığımı düşüneceksin ve kollarımdan ve bacaklarımdan asacaksın. Aksine, çok çalışıyorum, hâlâ aynı pantolonu giyiyorum ama bütün gün beste yapıyorum. Ama serçem pencerenin önünde beni beklemeyince ve çirip diye ötmeyince kendimi yalnız hissediyorum; aslında onun ötüşünden hemen bir araya besteleyebilirim, hatta daha uygun şartlarda bir senfoni veya bir opera bile besteleyebilirdim... Bu arada sık sık sevgili Anju’mu düşünüyorum, çünkü artık alışık olduğum kahvenin yerine çay içmeye başladım, çünkü böyle yapmamı tavsiye ettiler ve ben de her zaman sağlığıma dikkat ettiğim için bu tavsiyeye değer veriyorum.

Evet, buradaki asıl konu gerçek ve bu konuda daima iyice düşünmek gerekiyor; – sabahları biraz çalıştıktan sonra iyi kalpli, çok sevgili arkadaşım bu konuyu uzun uzun konuşuyoruz, kendisi çok bilgili bir kadın, dolayısıyla onunla tartışmak çok zevkli, beni çok iyi anlıyor, ben de onu anlıyorum. Onunla her konuda konuşuyor ve biraz da felsefe yapıyoruz, daha sonra ben yine kendi işime dönüyorum. Yeniden konser vermeye başlayalı bugün tam bir hafta oldu –hepsi de kalabalık oluyor, yalnız halen kullandığım piyano-forte daha iyi olsaydı daha çok saygı uyandırabilirdim, ama yine de şikâyetçi değilim, çünkü en azından tuşları eksik değil– zaten insan daha fazla ne isteyebilir ki?

Seni her zaman sadakatle düşünen

Wolfgang M.

Sen de onun yaptığı gibi onu düşünüyor musun?

Agnus Dei¹

*Agnus Dei,
qui tollis pecceta mundi,
dona eis requiem sempiternam.*

Anju yatağında ağlayarak yatıyordu, yastığı gözyaşlarından sıırıslıklam olmuştu. Kendini, rüyalandaki gibi sonsuz bir boşluğa yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu ve her şeyin çok farklı olabileceği düşüncesi ise, bir an için, şiddetli bir rüzgâr gibi, tekrar düşmek üzere yukarıya savuruyordu. O gün doktora gidecekti, fakat artık yeni bir teste gerek kalmadığını çok önceden anlamıştı.

Anju kutudan birkaç kâğıt mendil alıp burnunu sildi, gözlerini kuruladı. Çocukluğunda da annesinin gözlerini kuruluması hep iyi gelmişti, böylelikle gözyaşlarını yendiğini hissediyordu. Ama şimdi kendisinin anne olacağını düşündükçe göğsü sıkışıyordu. Bu zaten söz konusu olamazdı, önceden planlanmamıştı. Bir an için, içini kaplayan bir sıcaklığa, bir tür yakınlık duygusuna sığındı, sonra yeniden kendini yastığın üzerine attı.

Neredeyse otuz yaşına geliyordu, buna karşın nasıl bu kadar beyinsiz olabilmişti? Onu elinden tutup odasına götürdüğü o öğleden sonrayı düşündü. Bu bir teslimiyetti, birbiri için yaratılmış iki insanın yaşadığı bir aşktı.

“Saçmalık!” Öfkeyle doğruldu ve bir mendil daha almak için kutuya uzandı, ancak kutunun boşaldığını görünce eliyle

¹ *Requiem*'in altıncı kısmı. (ç.n.)

vurup yere fırlattı. Onunla yatmıştı ve her yetişkin insan bunun böyle bir sonucu olabileceğini bilirdi. Aşk! Aslında arzu, beynini esir almıştı. Mademki başını derde sokan kendisiydi, bu sorunu da kendi kendine çözmesi gerekirdi, o kadar. Hızla yatağın kenarına oturdu, karşısındaki etajere bir göz attı ve yün çoraplarıyla yerdeki ahşap parkelerin üzerinde sürüklenir gibi yürüdü. Başparmağının tırnağını dişlerinin arasına alıp, canı acıyınca kadar çekti. Gözünün önünde kendiliğinden bölünen hücreler, hücre kümeleri, kurbağa larvasını andıran oluşumlar, yabancı bir evrende, başparmağını emerek ağırlığı yokmuş gibi süzülen ceninler belirdi. Ayrıca iri iri açılmış gözler ve kalkık burunlar gördü, sonra da Wolfgang göründü, diz çökerken, gülerken, kollarını açarken, kısa, güçsüz bacaklarıyla ona doğru koşarken ve piyanoya oturmuş, kucığında, minicik elleriyle tuşlara vuran bir çocukla birlikte. Başını öne eğdi ve yüzünü elleriyle örttü ve bir kez daha, onun bu deli saçması açıklamayı hiç yapmamış olmasını diledi. Çünkü tüm korkularına ve tüm çekincelerine karşın, onu düşündükçe, hâlâ Wolfgang ona sarılıyormuş gibi hissediyordu. Hatta bir gün, bir kereliğine, hayatının aşkını bulduğuna bile inanmıştı. O günden beri, Wolfgang Mustermann'a duyduğu sevgiyi ve onunla ilgili tüm düşüncelerini gömmeye, bunları, yanına yaklaştırmaya bile değmeyen yabancı otlar gibi yolup atmaya çalışmıştı. Ama şimdi? Şimdi yaşayan bir şey vardı. Her ne kadar güçlkle görülebilse ve yalnızca bir doku kümesinden ibaret olsa da. Bir insan. Bir çocuk. Kendi çocuğu. Ve Wolfgang'ın çocuğu. Ve şimdi kendisi mi bu çocuğun hayatta kalıp kalmamasına hüküm verecekti? Henüz hiç kimsenin varlığından haberi yokken onu öldürmeye ve bir ur gibi bedeninden söküp atmaya? Gözyaşları yeniden gözlerini yaktırmaya başladı ve nefesi daraldı.

Hep günün birinde çocuk sahibi olmayı istemişti. Wolfgang gibi zeki, duyarlı ve sıra dışı bir erkekten. Wolfgang

görüyordu, hissediyordu ve yaşıyordu, onu sözcüklerle, okşayışlarıyla ve müziğiyle mutlu ediyordu. Müziğiyle. Şimdi de onun çocuğunu taşıyordu; yaşamında bir çatlak oluşmuş gibi hissediyordu. Anju hiç düşünmeden, bu çatlağın yaşamında artık hep var olacağını anlamıştı; bu çocuğu dünyaya getirmese de yaşamı boyunca bu çatlağı taşıyacaktı, tıpkı çatladıktan sonra artık o eksiksiz ve kusursuz haline dönemeyen bir çorba kâsesi gibi. Bir iz kalacaktı. Bu iz ona her gün, hiçbir zaman sahip olamadığı aşkını anımsatacaktı.

Bir çocuk. Kendi çocuğu. Henüz kendini savunamayacak durumda olan bu canlıdan sorumluydu.

Tek başına büyütmek. Bu deyim onda, insanın kendine konuramadığı, uzak bir hastalığı çağırıyordu. Acaba gerçekten bu kadar kötü bir şey miydi? Annesini düşündü, o bunu başarmıştı. Ve Anju'nun hiçbir şeyi eksik değildi, para dışında. Babasını şöyle böyle hatırlıyor ve hiç acı duymuyordu. Kulak memelerinin biçimi ile soyadı dışında onu babasına bağlayan hiçbir şey yoktu. Anju dehşetle irkildi. Birden aklına gelmişti. Ya Wolfgang'ın hastalığı kalıtsalsaydı? Durumunun bilincindeymiş gibi görünmüyordu. Acaba Anju istese doktora görünür müydü? Hatta belki de tedavi olmayı kabul eder miydi? Birden enerjisinin arttığını hissetti, banyoya koştu ve yüzünü soğuk suya tuttu.

Önce yemek yemesi gerekiyordu. Sağlıklı bir şeyler. Sonra da ona gidecekti. Artık kâsede bir çatlak oluştuğuna göre, bundan sonra önemli olan onu yaşam boyu dikkatlice kullanabilmektir.

“Wolfgang'la görüşebilir miyim lütfen. Ben Anju Sonnenlerner.”

Hattın öbür ucundaki adamın derin bir soluk aldığını duydu. “Üzgünüm, burada değil.”

Tabii ki o da kendisi gibi yapacaktı, onu görmek ve onunla

konuşmak istememişti, aslında, ona kapıyı açmamış ve mektuplarını yanıtlamamış olduğu için başka türlü davranmasını da beklemiyordu. "Lütfen, önemli bir konu bu. Onunla hemen görüşmem gerek."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Anju gülmemek için kendini tuttu, çünkü Wolfgang arkadaşından söz ederken onun aksanını çok güzel taklit etmişti, adam da şimdi aynı onun yaptığı gibi konuşuyordu.

"Acaba bir not bıraksam geldiği zaman iletebilir misiniz? Beni hemen araması gerekli. Olur mu?"

"Konser bürosundan mı arıyorsunuz?"

"Hayır, ben... Özel bir konu."

"Öyleyse siz hediye aldığı kadınsınız, çay fincanını?"

Anju duraksadı. Adamın sesinde bir tür tehdit sezmişti. "Evet, o olabilirim, çünkü bana bir fincan hediye etmişti."

Polonyalı uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda Anju onun yine iç geçirdiğini duydu. "Ortada yok, Wolfgang, en az üç haftadan beri. Ben de sizinle birlikte olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır. Herhalde başka bir yerde. Belki de bir akrabasına gitmiştir." Anju o anda birden onun hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı. Ne annesiyle babasının kim olduklarını, ne de kardeşleri, hatta bir ailesinin bile olup olmadığını biliyordu ve bundan dolayı bir tür utanç duydu.

"Hayır, ailesindeki herkes ölmüş... Moj Boze! Mutlaka başına bir şey geldi. Hastanelere telefon etmek..."

"Hayır, sanmıyorum, o... O bana birkaç mektup gönderdi, en sonuncusunu daha dün aldım..." İç geçirdi. "Tanrım, tabii ki!"

"Efendim?"

Anju ağlamamak için yutkundu. "Bakın, galiba nerede olduğunu biliyorum. Her şey yolunda, yani... ah, ben... Ben size haber veririm." Telefonu kapatınca elleriyle yüzünü örttü.

Her şey yerine oturmuştu. Davranışı, ortadan kaybolması,

gönderdiği mektuplar, Enno ile Jost'un hakkında söyledikleri. Yüreği sıkışarak Wolfgang'ın mektuplarını koyduğu çekmeceyi açtı ve onları tekrar tekrar okudu. Üzerine çöken korku, üzüntü ve utanç, bir araya gelerek büyük bir acıya dönüştü.

Viyana, 4 Kasım 2007
Akşam veya daha doğrusu gece vakti,
saat tam 11.

Sevgilim: Anju

Benim deli olduğumu düşünebilirsin, beni deli yerine koyabilirsin, bana deli diyebilirsin, eğer beni artık sevmiyorsan ve benim gibi bir deliyi yanında istemiyorsan ki ben hep bundan korkuyorum. Yine de seni temin ederim ki ben seni hâlâ delicesine seviyorum ve benim gibi yaşlı bir deliye yakışacak biçimde delirmiş bulunuyorum ve seni bu deliliğin –neler yazıyorum böyle?– ömrümün sonuna kadar seveceğim ki aslında bu ikisi birbirinden farksız... Zira bir kez deliren her zaman delidir ve bundan kurtulmak imkânsızdır. Asıl öğrenmek istediğim, senin yaşlı bir deliyi veya bir deli olarak beni isteyip istemediğin. Yalnız senden tek ricam, benim çok fazla delirdiğimi düşünmemen; asıl deliren, senin sevginle öylesine dolu olduğu için çok ağırlaşan kalbim ve bu sevgi her geçen gün biraz daha arttığı için yakında oraya başka hiçbir şey sığmayacak, yalnızca birazcık sabahları, birazcık öğleyin, birazcık da akşamları delilik yapacak kadar yer kalacak – onun için rahat uyu brucolina mia¹, sakın lahana yeme, kendini daha iyi hissedersin – beni kalbine kilitler eğer hâlâ oradaysam...

Seni binlerce kez delice öpüyorum, her zaman ve sonsuzluğa kadar senin olan aklını oynatmış, yaşlı delin

Wolfgang M. D. –eli!

¹ İt. Brokolim (veya lahanam) benim. (ç.n.)

Klinik binalarının yer aldığı Baumgartner Tepesi'nde, sanki zaman burada farklı kurallara göre işliyormuş gibi, gerçek dışı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Anju, Wolfgang'ın hangi serviste kaldığını öğrenmesine karşın oraya hemen gidemedi. Önce, pavyon diye adlandırıldığı için geçmiş zamana aitmiş gibi garip bir izlenim yaratan, birbirine iyice uzak binaların bulunduğu, sonbahar yağmuruyla ıslanan parkta dolaştı, kiliseye kadar tırmanarak şehrin canlılığını ardında bıraktı; sonunda ortamın sakin ritmine hazır olduğunu hissetti.

Hastanın az önce odasına döndüğünü söylediler. Bakıcılarından biri Anju'ya koridor boyunca eşlik etti ve gri boyalı bir kapıya vurduktan sonra dikkatlice açtı.

"Ziyaretçiniz var, Herr Mozart."

Anju yüreği daralarak eşikten içeri adımını attı, o anda geri dönüp kaçarak eve dönme dürtüsüne güçlkle karşı koydu.

"Anju, sevgili Anjum!" Wolfgang bir süre kımıldamadan durdu, sonra kollarını açarak ona yaklaştı.

Anju bir şey belli etmeden gülümsemeye çalıştı, bu beklediğinden de kolay oldu. Onun kendisine sarılmasına izin verip vermemekte kararsız kaldı, ama kolları normal bir erkeğin kollarından farksızdı, göğsünden her zamanki gibi sıcaklık yayılıyor, hastanenin o bunaltıcı, ağır havasına karşın yine aynı metrodaki gibi kokuyordu.

"Demek beni buldun?"

Yüksek tavanlı, küçük odaya göz gezdirdikten sonra, "Odan güzelmiş," diye yalan söyledi. Perdelerin üzerindeki sarı çiçek desenleri, parmaklıklı pencerelerle umutsuzluğa karşı, tarafların eşit olmadığı bir savaşa tutuşmuş gibi duruyordu. Kâğıtlar odanın her tarafına yayılmıştı, bir kısmının üzeri siyah mürekkeple tamamen doldurulmuş, bir kısmına ise yer yer silik işaretler kondurulmuş, aralarda beyaz, gizemli boşluklar kalmıştı.

“Nasılsın?” Anju’nun içinden, böylesine anlamsız bir soru sorduğu için kendini tokatlamak geçti.

Wolfgang başını yana çevirdi ve odaya göz gezdirmiş gibi yaptı. “Sevgilisinden uzak kalan birisi ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim.” Anju’ya bir iskemle verdi. “Sekiz bacaklı arkadaşım nasıl?”

Anju iskemleye çöktü, elleriyle oturduğu yerin kenarlarını kavradı, ağlamamak için çabalıyordu. “Wolfgang, lütfen...”

“*Voila, pour toi.*”¹ Wolfgang üzeri yazılı birkaç nota kâğıdını ona uzattı. “Bunları sana gönderecektim, oysa şimdi posta masrafına gerek kalmadı.” Anju o anda derin bakışlarını üzerinde hissedince gözlerini yere çevirmek zorunda kaldı. “Buna örümcek sonatı adını verdim, ama aslında aklını kaçıran adamın sonatı değil mi? Zaten aradaki farkı hiç kimse anlayamaz... Bu hastanede örümcek hiç görmedim ama aklını oynatanlardan istediğin kadar var.” Diğer iskemlenin üzerinde duran bir kazakla kâğıdı aldı ve oraya oturarak ellerini sanki piyano çalar gibi havada oynatmaya başladı, yüzünü buruşturdu ve sonunda elleriyle kulaklarını kapattı. “Hayır. Ne yazık ki bu parçayı sana çalamıyorum, enstrümanın akordu çok kötü. Sevgili Anju umarım bu durum senin de akordunu bozmaz. Zaten bunu ancak ben düzeltebilirim, değil mi?”

Anju gülümsemeyi denedi, fakat başaramadı. Korkudan adeta felç olmuştu, yoksa her şeyin tersine döndüğü bu yerden koşarak kaçmak istediğinden kuşkusu yoktu.

“Wolfgang lütfen bana nasıl olduğunu söyle. Senin için ne yapabilirim, sana ne getireyim, bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Piyanoyu akort edecek birisi olsa çok iyi olurdu, çünkü sen de dinleseydin anlardın. Ama hayır, hiçbir şey istemiyorum.”

Yine parmaklarıyla havada piyano çalmaya başladı, bir

1 Fr. Bak, bunlar senin. (ç.n.)

yandan da alçak sesle mırıldanıyordu ve bu kez durdurmak mümkün değildi. Anju'nun gözleri yanmaya başladı, yaşla doldu, yerinden kalktı ve koşarak pencerenin önüne gitti, cebinden buruşuk kâğıt mendilini çıkardı ve sanki bir şeyleri silip yok edebilecekmiş gibi gözlerini ovuşturmaya başladı. Onun da yerinden kalkıp kendisine doğru bir adım attığını duydu, ancak Anju daha yakınlığını hissetmesine fırsat vermeden durdu.

“Demek ki bana hüznü vermeye geldin. Oysa beni neşelendirmek için ziyaretime gelmelisin, seni kollarıma alabildiğim için mutlu olmalıyım. Eğer seni böyle mutsuz görürsem kendi üzüntülerimi nasıl hafifletebilirim?”

Anju, “Wolfgang,” diye söze başladı. “Ben...” Devam edemedi. O anda ona söyleyecek sözcük bulamadı, burada sanki her şey felce uğramıştı; sanki burası yalnızca Wolfgang'ın aklını değil, onu tamamen elinden almıştı. Onu ilk gördüğünde, kimsenin ondan daha dik duramayacağını düşünmüştü, o adamı özlüyordu, yakınlığını, kendisine dokunmasını özlemişti ama karşısında duran adamı hiç tanımadığını da biliyordu. Gözleriyle ona kısaca veda etti, iskemlenin arkasına astığı çantasını çekip aldı ve bir hamlede kendini dışarı attı.

Loş koridorda hiç kimse yoktu, girişteki holden sesler ve gürültüler geliyordu. Oraya doğru koştu ve neredeyse çarpmak üzere olduğu kadının doktor önlüğü giydiğini görünce sevindi.

“Özür dilerim, ben... bu servisin şefi ile görüşmek istiyordum.”

Doktor Anju'ya elini uzattı. “Adım Elvira Gross. Sizin için ne yapabilirim?”

“Konu Wolfgang Mustermann. Burada siz ona... O kendisine Mozart diyor.”

Doktor, Anju'yu odasına aldı ve oturması için yer gösterdi.

"Siz akrabası mısınız?"

"Ben mi, hayır... Ben onun... Nişanlısıyım."

"Öyle mi? Çok güzel. Sizden hiç söz etmedi."

"Ben, şey, bir süredir görüşmüyoruz, biraz... Aramız açıktı... Onun burada olduğunu bilmiyordum..." Anju söyleyeceklerinden vazgeçti. "Neyi var, söyler misiniz lütfen?"

"Üzgünüm ama bunu yapamam, ancak ailesinden birine bilgi verebilirim."

Anju gözlerini kapattı, alnını ovuşturdu. "Lütfen. Benim... öğrenmem gerekiyor."

"O halde önce bana isminizi söyleyin."

"Sonnleitner, Anju Sonnleitner."

"Buraya gelmenize çok sevindim, Frau Sonnleitner, bugüne kadar Herr Mozart'ın yaşadığı çevreye ait hiçbir bilgi edinemedik."

"Lütfen! Ona Mozart demeyin. Onun adı Mustermann."

"Gerçekten onunla nişanlı mısınız?"

Anju dişlerini sıktı ve sessiz kaldı.

"Öyleyse adının kesinlikle Mustermann olmadığını bilmeniz gerekir. Palloussczicz de değil."

"Nasıl?" Anju kendini o anda bir uçurumun kenarındaymış gibi hissetti, üzerine bastığı taşlar parçalanıp ufalanıyordu.

"Frau Sonnleitner, sizin bize gerçek ismini söyleyeceğinizi ummuştum. Veya adresini. Peki, onun hakkında daha çok bilgisi olan birisini tanıyor musunuz?"

"Piotr olabilir."

"O kim?"

"Polonyalı bir kemancı, aynı evde yaşıyorlar. Adıyla ilgili sorun nedir?"

"Eğer bu kemancı bizimle iletişim kurarsa çok iyi olur Frau Sonnleitner." Doktor, önündeki bloknota bir şeyler not etti.

“Herr... Evet, Herr Mustermann’ı ne zamandır tanıdığınızı bana anlatır mıydınız?”

Anju gözlerini ahşap masanın dokusuna çevirdi. İfadesiz bir tonda, “Herhalde altı ay olmuştur,” diye karşılık verdi.

“Hımm. Peki, sizinle birlikteyken davranışlarında hiçbir gariplik dikkatinizi çekmedi mi?”

Anju’nun ayağının altındaki zemin kaydı ve onu da çekti. Elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırmaya başladı, göğsü hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bir süre sonra bir elin hafifçe kolunu okşadığını hissetti. “O... o kendini Mozart zannediyor. Bana ciddi bir şekilde, Wolfgang Mozart olarak öldüğünü ve bir yıl önce yeniden dünyaya geldiğini söyledi. Böyle konuştuğuna göre...” Anju burnunu çekti ve eliyle üzerini sildi. “İlk başta her zamanki şakalarından birini yapıyor sandım, çünkü bazen son derece şakacı olabiliyor, biliyor musunuz? Ama bu konuda son derece ciddiydi. Ben... ben artık bu kadarına dayanamadım.”

“Çok zor, biliyorum. Özellikle böyle birdenbire olunca.”

“Teşekkür ederim.” Anju kendisine uzatılan mendili aldı, burnunu sildi ve yüzüne dökülen saçlarını geri itti. “Bana hiç olmazsa hastalığının kalıtsal olup olmadığını söyleyin.”

Doktor Anju başını kaldırıp bakıncaya kadar konuşmadı.

“Gebesiniz değil mi?”

Anju gözyaşlarının oluşturduğu perdenin ardında doktorun gözlerinin kendisine çevrilmiş olduğunu gördü. Onun derin bir soluk aldığını duydu.

“Bu bağlamda bir hastalıktan söz edemeyiz, Frau Sonnleitner. Arkadaşınız fiziksel olarak sağlıklı. Sizin hastalık olarak algıladığınız çok derinde yatan bir kişilik bozukluğu, bu da çok eskiye dayanan bazı içsel süreçlerin bir sonucu olarak ortaya çıkar.”

“Öyleyse uzun bir süredir bu... Bozuklukla yaşıyor..”

“Büyük bir olasılıkla, evet. Herhalde şimdiye kadar pek dikkat çekmemiş. Bunu, sürekli üfleyerek şişirilen bir balon gibi düşünebilirsiniz. Ama günün birinde onu patlatacak bir neden ortaya çıkar. Burada da herhalde bir yıl önce bu tarihlerde ortaya çıkmış.”

“Peki, sizce bu neden ne olabilir?”

“Kişisel kanıma göre çok uzun sayılmayacak bir süre önce bellek kaybına uğramış olabilir, belki geçirdiği bir kaza nedeniyle.”

“Yani kim olduğunu unuttuğunu mu söylüyorsunuz?”

“Sadece bu değil. Ben total amneziden söz ediyorum. O tarihte dünyanın nasıl bir yer olduğunu da unutmuş. Bu tür vakalarla çok seyrek olmakla birlikte arada bir karşılaşılır.”

“Peki ama bu Mozart saçmalığı nedir?”

“Arkadaşınızın çok uzun bir süre önce Mozart’la çok fazla ilgilenmiş olduğunu düşünüyorum, onun gibi olmaya çalışmış ve onu bir idol olarak kabul etmiş olabilir. Bir müzisyen için anlaşılabilir bir durum bu. Gerçekte kim olduğunu anımsayamadığı zaman da bu arzusunu gerçekleştirmiş ve bilinçli olmasa da kendisine yeni bir anı ve buna bağlı olarak yeni bir gerçeklik yaratmış. Böylece kendini 18. yüzyılın bir dehasıyla özdeşleştirmiş.”

Anju, Wolfgang’ın konuşurken kullandığı tuhaf üslubu düşündü, bu daha ilk karşılaşmalarında dikkatini çekmişti. Bunu ilginç görünmek için yaptığını düşünmüş, belki de çok eski tarzda eğitim veren, çok seçkin bir okulda okumuş olabileceğine ihtimal vermişti, aslında davranışları da bu olasılığı destekliyordu.

“Peki, onun sadece – rol yapmadığından emin misiniz? Demek istediğim...”

“Hayır. Her ne kadar çelişkili görünse de davranışlarının bu anlamda tamamen gerçek olduğunu söyleyebiliriz. Tabii ki bu konuda gereken testler yapıldı.”

“Acaba kim olduğunu anımsama şansı var mı?”

“Bunu kestirmek kolay değil, bazı hastalar yıllarca bazıları da hiçbir zaman kim olduklarını anımsamayabilir. Bazen de şansımız yaver gider ve yakınları ortaya çıkar.”

Anju yutkundu. “O halde burada ne kadar kalacağı belirsiz.”

“Tanrı aşkına, hayır, bizim amacımız, normal yaşama uyum sağlayabilecek hastaları bir an önce taburcu etmek. Ama bunu yapabilmeleri için tedaviye devam etmeleri şart.” Konuşmasına kısa bir süre ara verdi. “Bu çocuğu dünyaya getirip getirmemekte kararlı değilsiniz galiba?”

“Hayır, yani... Ah aslında hiçbir şeyden emin değilim artık.”

“Belki şimdi söyleyeceklerimin size bir yardımı dokunabilir: Arkadaşınız pekâlâ da iyi bir baba olabilecek durumda. Şu anda akut kriz aşamasında ama biraz sabredersek günün birinde bir sorunu olduğunu ve bu sorunla yaşayabileceğini kabul edecek. Bakın...” Dr. Gross elindeki tükenmezkalemle oynuyordu. “Aslında bunları size söylememem gerekiyordu ama ikimizin arasında kalacağı konusunda size güvenebileceğimi düşünüyorum. Bence bu durumda...”

Anju uyuşmuş bir halde gri taşlarla kaplı yokuşları indi. Toz gibi yağan yağmur yüzünü serinletiyordu. Boynundaki atkıyla başını örttü. Wolfgang’ın soyadı hiçbir zaman Mustermann olmamıştı. Belki adı da Wolfgang değildi. Omuzlarını kıstı, sırtında hissettiği soğuk ürpertinin yağmurla ilgili olmadığını biliyordu. Hâlâ sevmeye devam ettiği erkek yok olmuştu, yerinde acı veren, karanlık bir leke kalmıştı. Yağmurdan korunmak için duvardaki bir girintiye girdi ve çantasındaki ceptelefonunu aramaya başladı.

Communio¹

*Lux aeterna luceat eis, Domine, cum Sanctis
tuis in aeternum, quia pius es.*

Seslerin geceleri, başlangıcı ve sonu olmayan bir senfoni çalarak boşlukta dolaştıkları gibi, o da sonsuz bir hüznün içinde uçuyordu. Artık tamamen müziğe dönüşmüş, bedeni ve ağırlığı olmayan, daha önce hiç duymadığı, mekânsız ve yankısız bir sestten ibaretti. Sonra bir şey koptu, düştü ve sustu. Kaybolan şeyi bulmaya çalışırken, içinden bir sekansın daha canını acıtarak koptuğunu ve sesini yükselttikten sonra sustuğunu duyumsadı. Bu, bir ağacın gövdesinden bir dal koparılırken duyduğu acı gibiydi. Kendini parça parça yitiriyordu; sonunda hiçbir şey duyamaz oldu, duyduğu hafif iniltinin de çok yakında kaybolacağını biliyordu.

Uyandığında tuhaf bir sessizlik hissetti. Yoğun bir sessizlik. Yatağında doğruldu ve korkuyla çevresine baktı, oysa her şey yerli yerindeydi: yattığı karyolanın yanlarındaki parlak metal boru şeklindeki kenarlığı, cerahat sarısına boyanmış duvarlar ve ahşap taklidi yapan dolap. Sarı çiçekli perdenin kırmalarına baktı ve dikiş yerlerinde bir araya gelmiş uyumsuz çiçek parçalarını uyumlu hale getirmeye çalıştı.

Sessizlik vardı, fakat bu sessizlik dışarıda değildi, bir taşıtın homurtusunu, koridorda lastik terliklerini sürterek yürüyenlerin ayak seslerini, telefonun zilini duyabiliyordu, bir

¹ *Requiem*'in yedinci kısmı. (ç.n.)

yerlerde – hayır, canını yakan sessizlik kendi içindeydi. İçi susmuştu, bu o kadar yoğun bir sessizlik ki gözlerini kapatıp elleriyle kulaklarını tıkamak zorunda kaldı. Oradaki müzik susmuştu. Hiçbir şey duyamıyordu. Sanki birisi müzik çalan makinenin sesini kapatmıştı.

Kararlı bir şekilde yatağından başucundaki komodinin çekmecesine uzandı ve nota kâğıtlarını bulup çıkardı, kendini zorlayarak *Requiem*'in son düzenlemesini anımsamaya çalıştı. Bunu yazalı ne kadar olmuştu? Yazın mı yazmıştı? Her ölçüyü içinde sesli olarak tekrarlayabiliyordu, fakat müzik kendiliğinden çalmaya devam etmiyordu. Her defasında zorlaması gerekiyordu.

Wolfgang on iki aya yaklaşan son dönemde ne kadar çok nota defteri doldurduğunu düşündü, hepsi bu kadarla kalmıyordu: Bu ağıtın ayrıca, farklı yüzyıllarda ve çok farklı yerlerde kaleme alınmış olan sayısız düzenlemesi olmalıydı. Yalnızca Lacrymosa'yı, bu en zor ve en acımasız ödevi ağır bir kütük gibi hep ileriye itmişti. Acaba bu kez de bitirmeden bırakmak zorunda mı kalacaktı? Bunu yapacak gücü kalmadığı için? Daha önce bestelediği hiçbir eserde duyguları onu böylesine engellememişti. Yoksa henüz zamanı mı gelmemişti? O elçisler arasında belirir gibi bir saniyeliğine anılarında canlandı ve bir şekle büründü.

Evet, bu yeni çağda geçirdiği bir yıl içinde, kendisine ıs-marlanan bu işten uzak kalmakla birlikte, çok iyi çalışmıştı. Bu bestelerin hemen hepsini, hep arzuladığı gibi, hiçbir zorunluluğa ve hiçbir sınıra bağlı olmaksızın, o gün içinden nasıl geliyorsa öyle yapmıştı. Acaba bunları günün birinde birileri dinleyecek miydi? Dinleseler bile – acaba kendisi buna tanık olacak mıydı? Birçoğunu Singlinger'e götürmüştü. Singlinger nezaket gereği bunları “satılmaz” yerine, “başına buyruk” olarak nitelendirmişti. Wolfgang derin bir soluk aldı. Evet, herhalde her şeyin zamanı gelecekti.

Böyle düşününce derin bir tevekküle kapıldı. Belki de bu kadarı yeterliydi. Belki artık sona gelmişti. Lacrymosa'yı bitirse de bitirmese de –yahut da bu nedenle– bir kez daha borçlu kalacaktı.

Wolfgang, daha önceki yaşamında, herkesin müziğini anlamak için çaba göstermek yerine, çıkarları için, adlarını artık hiç kimsenin anmadığı, iltifat düşkünü deli saraylıların önünde eğilmeyi tercih etmiş olmasının onu artık incitmediğini fark etti. İçinde, tek başına çalan bir tenor klarnetin havada dolaşan duygulu sesi gibi beliren bir sezgi, giderek kesinleşti ve üzüntüsünü hafifletti.

Wolfgang biraz su içtikten sonra yastığını yatağıyla kar-yolasının metal başucu arasındaki rahatsız yere sıkıştırdı ve buraya yaslanarak dışarıdaki, renkleri kararmış kuru dallarla, pencerenin bükümlü, beyaz parmaklıklarının oluşturduğu, iç içe geçmiş şekilleri izlemeye başladı.

Artık ondan alabilecekleri tek bir şey kalmıştı, her şeyden önemli olan aşkı, aslında ona da uzun süredir sahip değildi, belki de hiç sahip olmamıştı ve bu nedenle, en fazla bu parçası koptuğu zaman canının yanacağı kesindi.

“Söylesene birisi mi öldü, ne oldu?” Jost, Anju’nun arkasından baktı ve elini yüz hizasına götürerek cam siler gibi bir hareket yaptı.

Barbara parmağını dudaklarına götürdü ve Jost’a öfkeyle baktı. Sokak kapısı kapandıktan sonra yavaşça mutfak kapısını da kapattı.

“Onu rahat bırak artık, gerçekten iyi değil.”

“Hâlâ o herif yüzünden mi? O geri zekâlı hani bunu bırakmıştı? Burada ben varım ya, ona da yüz kere söyledim.”

“Aptal! Onu bırakmadı ki, hastanede sadece.”

“Ah, özür dilerim, iyi koku alamıyorum. Ne oldu, kaza mı geçirdi? Şeyini mi kestiler yoksa? Zavallı domuz!”

“Sus, yeter artık, Steinhof’da yatıyor, bu hiç de komik değil...”

“Steinhof mu?” Jost bir an Barbara’ya bakakaldı, ardından böğürür gibi bir ses çıkararak bacağına vurdu. “Steinhof ha? İnanılır gibi değil. Zaten onu ilk gördüğümde söylemiştim, onun yeri tımarhane, Sayın Herr Besteci.” Soluklandı, sonra ciddileşti. “Emin misin? Steinhof’da mı?”

“Bak seni uyarıyorum, eğer Anju’nun yanında bu konuyu alaya alacak olursan, bu evden çeker gidersin, anladın mı?”

“Gayet iyi anlaşıldı, Madam.” Jost, asker selamı verdikten sonra geri geri giderek mutfaktan çıktı. “Ağzımdan tek bir sözcük çıkmayacak – size minnettarım Madam! Şu değerli Herr Bestecinin adı neydi, söylesene?”

Sonra hemen telefona sarıldı.

Anju rahatlamış bir halde atkısının üzerinde çiy taneleri gibi biriken yağmur damlacıklarını silkeledikten sonra kadi-fe kaplı banka ilişti. Ceketini alıp portmantoya götüren ve bu arada köşedeki küçük masaya çekingen ve sıcak bir şekilde gülümseyen, solgun yüzlü adama baktı. Gözleri de modeli, en iyi olasılıkla “hiçbir trende uygun olmayan” şeklinde tanımlanabilecek olan saçları gibi koyu renkliydi. Hareketlerine güçlüden çok tutuk denebilirdi, üzerinde bir tür çekingenlik vardı. Garson siparişlerini alırken Anju onun da mutlaka bu olayın etkisinde olduğunu düşündü.

“Senin, aslında onun kim olduğunu bileceğinden o kadar umutluydum ki.”

“Kim olduğunu bilmiyorum ama o benim arkadaşım.”

“Uzun zamandan beri mi sende kalıyor?”

“Ortaya çıktığından beri, neredeyse bir yıl olacak, ne giysileri ne de bir bavulu vardı, öylece sokakta dolaşıyordu. Elinde sadece plastik bir poşet vardı. Önce onun bir sokak serserisi olduğunu düşündüm.” Piotr gözlerini kahvesine dikti.

“Ve öylece yanına yerleşmesine izin verdin?”

Piotr başını kaldırdı. “Müziğini duyunca onun özel birisi olduğunu anladım ve kocaman bir yüreği olduğunu.”

Anju kendini bir anda daha iyi hissetti. “Ve sen... Telefonda bana onun uzun süredir ortadan kaybolduğunu söyledin. Bu sana tuhaf gelmedi mi veya onu hiç aramadın mı?”

Piotr gözlerini yeniden fincanına çevirdi, uzun bir süre sessiz kaldı, kahvenin köpüğünü kaşığıyla kenara itti. “İlk kez ortadan kaybolmuyor, bunu daha önce de birkaç kez yapmıştı, ama sadece birkaç günlüğüne. *Blue Notes*’a gidip sordum, Czerny güzel, siyah gözlü bir kadınla... neyse, kısacası seninle olduğunu sandım. Saçma bir ‘boktan bir anlama işte’.”

“Yanlış anlama!” Anju birazcık güldü, yavaş yavaş ısınıyordu. “Ama senin deyimin daha uygun. Pis anlama.”

Piotr, söylediğinden rahatsızlık duyarak gülümsedi. “Pantolonumun cebi sözcük dolu ama bazen yanlış sözcüğü alıyorum.” Düşünceli gözlerle Anju’ya baktı. “Wolfgang’la aramda başka bir dil var, müzik var. Ama insan onunla çalarken kendini başka bir ülkeye ait bir yabancı gibi hissediyor. Çünkü o bugüne kadar dinlediğim en iyi müzisyen. Gerçekten. Burada Viyana’da olsun, Mragowo’da olsun çok müzisyen dinledim, oradaki festivalimiz ünlüdür.”

“Ama o kadar iyi olsaydı, o bodrumdaki barda çalmazdı herhalde?”

“*Blue Notes* mu? Orası çok iyi bir caz kulübüdür, hep çok ünlü cazcılar konser verir. Ama o aslında cazcı değil. Klasik

müzik piyanisti, hem de beste yapıyor...” Piotr başını saygıyla salladı. “Hatta Müzik Derneği’nde konser bile verdi. Büyük bir kariyer onu bekliyor.”

“Ama onun yerine şimdi hastanede yatıyor.” Anju yutkundu. “Tanrım, o kadar üzgün duruyordu ki.”

“Bana soracak olursan o bir dâhi. Ve yaşamını boşa harcıyor. Ama belki,” – Piotr’un yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı– “iyi bir eşi olursa ve yardım alırsa, sağlığına kavuşur ve harika işler yapabilir.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Ne olacağını bilemem, ama yalnızca sevginin bir ruhu iyileştirebileceğine inanıyorum.”

Anju bir gün sonra yeniden hastaneye geldi, dinlenme salonlarından birindeki kanepeye oturdu, yüzü camlaşmış gibiydi, gülümseyişi sanki uzaktan geliyordu. Noel çelenginin üzerinde bir mum yanıyordu.

Wolfgang gelip yanına oturdu, gövdesini kanepeye bırakırken yaptığı hareketin Anju’yu da etkilediğini fark etti. Uzun süre konuşmadılar. Bir ara Anju’nun sıcak parmak uçlarıyla yüzüne dokunduğunu, onu okşadığını hissetti. Wolfgang, onun odasındaki o harikulade, ürkütücü hayvanları anımsadı ve kendini de onlardan biri gibi hissetti, ancak daha büyük, Anju’nun eliyle okşamasına yeterli büyüklükte.

“Gel biraz dolaşalım, dışarıda hava güzel. Sana bir şey söylemek istiyorum.”

Wolfgang tek bir sözcük söylemeden onu izledi. Bütün vedalaşmalar böyle başlardı.

Pavyonlar arasında uyuyan yollarda yürüdüler, akciğer hastalıkları pavyonuna kadar geldiler, ondan sonra da kiliseye

çıkıldılar. Kuşlar, kış sesleriyle, her türlü coşkudan ve vaatten uzak, durgun ve ağır bir şarkı söylüyordu.

Mutlaka ona söyleyecekti. Şimdi. Bu gezinti sırasında. Wolfgang hazırды, acı çekeceğini biliyordu ve bu son acının da bütünün bir parçası olacağını.

“Wolfgang seninle konuşmam gerekiyor,” diye söze başladı. Boyun eğmişliği birden tamamen yok oldu, onun ağzını kapatmamak, ona sarılmamak, kollarında sıkılmamak için kendini güçlkle tuttu. Ceketinin iki yakasını sıkı sıkı çekerek göğsünü kapattı.

“Beni yakalasana!” diye bağıırıp kendini çimenlerin üzerine attı, bir yaprak yığınının etrafında döndü ve Anju’nun oyun oynayan çocuğunu bekleyen bir anne gibi hâlâ yerinde durduğunu gördü. Soluk soluğa yanına döndü, artık kalbinin hızla atması için haklı bir nedeni vardı. “Böyle bir şey yapmayalı ne kadar uzun bir zaman oldu bilsen!”

“Wolfgang, beni dinle lütfen.”

Etrafına bakındı, düzgün bir şekilde sıralanmış yaprak yığınları dışında Anju’nun dikkatini çekebilecek bir şey göremedi.

Anju taş bir bankın üzerindeki görünmeyen bir şeyleri süpürdükten sonra üzerine oturdu. O da çekinerek aynısını yaptı.

“Wolfgang...” Anju ellerini tuttu. Başparmağıyla sinirli bir şekilde avuçlarını ovalıyordu, umarsızca bir şaka yapmaya çalıştı, ancak aklına hiçbir şey gelmedi.

“Wolfgang, ben... Dinle, bizim... Bir çocuğumuz olacak.” Anju iç geçirdi, Wolfgang, sıcak bir rüzgâr çıkmış ve onu da kendisiyle birlikte sürüklemeye başlamış gibi hissediyordu.

“Anju!” Onun kuşa benzeyen gözlerine baktı, gözpınarlarında biriken yaşları gördü, ellerini tuttu ve onları kalbinin üzerine götürdü. “Anju. Sevgilim. Anju. Emin misin?”

“Kendim test yaptım, ayrıca doktora da gittim.”

“Bir çocuk! Ama bu harika!” Gözleri parlayarak Anju’ya baktı ama bunu niçin yaptığını bilmiyordu. Bir çocuk. Onun çocuğu. Onun ait olmadığı bir dönemde dünyaya gelecek olan bir çocuk. Bu gerçek olamazdı, olanaksızdı, felaketti. Ait olmadığı bir dünyada izleri mi kalacaktı?

Anju gözlerini yere çevirdi. “Ben... Wolfgang, ben korkuyorum. Senin neyin olduğunu bilmiyorum, Tanrım, senin *kim* olduğunu bile bilmiyorum, asıl adını bilmiyorum!”

“Anju sevgilim!” Onun parmak uçlarını öptü. “Ben senin burada yanında oturduğun kişiyim. Her zaman seni sevecek, kollayacak ve sayacak olan insanım! Bütün isimlerimi aldılar, eğer yine bir ismim olacaksa, o da yine benim en iyi, en saygıdeğer ve en güzel Anju’mu o akıllı kalbiyle birlikte sevecek olan kişi olacak.” Anju’nun elinde tuttuğu eline baktı. “O beni sevdiği sürece, bir isme ihtiyacım olmayacak.”

“Wolfgang, ama...”

“Wolfgang mı?” Öne doğru eğildi, sağındaki ve solundaki park yollarına baktı. Kalbi alla breve ritmiyle atıyordu. “Nerede o, şu Wolfgang? A – orada Wolfgang falan yok. Yoksa bana mı dedin? Bana... İsimsize?”

Anju yerinden fırladı ve elleriyle yüzünü kapattı. “Yeter!” Çimenlere doğru koşarak ondan uzaklaştı, Wolfgang’ın tüm umutları sönmüştü. Anju’nun hıçkırıklarını duyuyordu, ona arkasını dönmüş duruyordu, yüzü hâlâ elleriyle örtülüydü. Çekinerek yerinden kalktı, yabancı bir toprağa adım atmıştı, artık şakaları ona yol göstermeyecekti. Kolunu Anju’nun omzuna attı ve onu göğsüne çekti.

“Anju, sevgilim, Anju.” Yavaşça siyah, parlak saçlarını okşuyordu.

“Ben... Birlikte olmamızı çok istiyordum. Birbirimize o kadar yakındık ki.”

“Ben seni uzaklaştırmadım.” Onu kollarının arasına aldı. “Bu dünyada asıl olduğum kişi olmayabilirim, ama bütün bunlar beni korkutmuyor, seni ve çocuğumuzu mutlu edebilirsem bu bana yeter.” İçini çekti, bakışlarını yere çevirdi. “Ve eğer senin resmi kocan olabilirsem?”

Anju gülümsemesini gizlemeye çalışırken başını ellerinin arasına aldı ve çekinerek dudaklarını dudaklarının üstüne bastırdı. Sonsuzluk gibi gelen bir an dudak dudağa kaldılar, sonunda dudakları boyun eğdi. Wolfgang artık her şeyin iyi ve yolunda olduğundan emindi.

Profesör Michaelis’in çalışma odasının kapısı vuruldu ve yanıt vermesine fırsat kalmadan, kapı sonuna kadar açıldı.

“Sayın profesör... Üzgünüm, öğrencilerinizden biri sizi görmek istiyor, acılmış, üzgünüm ama...” Sekreter, Gernot’un onu iterek yanından geçmesi üzerine sözlerini tamamlayamadı.

“Tamam, Sieglinde, üzülme, ben onun kulaklarını çekip çenesinin altında düğüm yaparım.” Profesör kapı kapanıncaya kadar bekledi ve kollarını kavuşturarak gözlerini, masasının önünde soluk soluğa duran öğrencisine çevirdi.

“Evet, umarım odama böyle dalmak için iyi bir nedeniniz vardır!”

“Onun kim olduğunu artık biliyorum!” Gernot yanıt almayınca sözlerini, “şu *Requiem*’i yazan tipi diyorum,” diye tamamladı.

“Anladım Gernot. Peki, dinliyorum.”

“Adı Mustermann, Wolfgang Mustermann. Aslında bu gerçek adı değil ama bu biraz karışık bir hikâye, ben de tam anlayamadım.” Soluk almak için konuşmasına ara verdi. “Her neyse, Steinhof Hastanesi’nde yatıyormuş.”

“Mustermann mı? Mustermann...” Profesör Michaelis sol kulağını kaşıdı. Bu ismi sanki bir yerde duymuştu.

“Steinhof’da demek? Peki, hem akıl hastanesine düşen ilk müzisyen o değil ki. Birisi daha vardı, İngiltere’de, birkaç yıl önce ...”

Sonra birden anımsadı. Mustermann. Tabii!

“Hım, ama o bir sahtekârdı. Demek ki bu da. Yani...”

“Sahtekâr mı? Wolfgang Mustermann mı? Kendinize gelin, Gernot, Wolfgang Mustermann bir sahtekâr değil, o bir dâhi!” Profesör Michaelis döndü ve önündeki kâğıtların arasında bir şey aramaya başladı. “Nereye koymuştum, programı?”

Gernot’un ses tonundan bozulduğu anlaşılıyordu. “Onu tanıyor musunuz?”

“Evet. Yani onu dinlemiştim, birkaç hafta önce Müzik Derneği’nde. Olağanüstüydü – bugüne kadar bu kadar zeki ve yetenekli bir piyanist dinlediğimi anımsamıyorum.”

“Evet, ama anlaşılan birazını yitirmiş.”

“Öyle mi? Psikiyatrik tedavi gördüğü için mi? Böyle konuştuğunuz için kendinizden utanmalısınız, Gernot.”

“Peki, benim sınavım ne olacak şimdi?”

“Bunu, görüşme günümde usulüne uygun şekilde randevu alıp gelerseniz, o zaman konuşuruz. Hoşça kalın!”

Michaelis, başını sallayarak odadan çıkan genç adamın arkasından baktı.

Wolfgang Mustermann. Bu tuhaf isim yalnız kendisinin değil basın da dikkatini çekmişti. Birdenbire ortaya çıkan bir piyanist, hiç kimsenin özgeçmişini bilmediği, hakkında bir bilgi sahibi olmadığı bir isim. Bir fenomen! Robert Michaelis çekmecesini açtı ve içinden bir dosya alarak Mustermann’ın orijinal notalarına baktı, şu odun kafalı Gernot’un kendisinin yazdığına inandırmaya kalkıştığı notalara. Profesör Michaelis uzun süre önce bunların kopyalarını orkestra şeflerine vermiş,

hepsi de bunların bir konserde çalınması gerektiği üzerinde görüş birliğine varmıştı. Elini, zarif bir elyazısıyla yazılmış notaların üzerinde, saygıyla, adeta okşarcasına gezdirdi. Nihayet Mozart'ın *Requiem*'inin ruhunu kavrayan birisi ortaya çıkmış ve onu bitirmişti –Robert Michaelis düşüncesini tamamlamaktan adeta korktu– üstelik Mozart'ın dehasını öyle büyük bir ustalıkla aşmıştı ki böyle bir şeyin mümkün olabileceğini asla düşünemezdi.

Böyle yeteneklerin hastalık nedeniyle yaratıcı güçlerini kullanamamaları ne büyük bir trajediydi. Eğer Mozart'a da bir yıl daha yaşama şansı verilseydi kim bilir arkasında nasıl eserler bırakacaktı.

Profesör Michaelis üzerinde çalışmayı düşündüğü belgeleri toplayıp kaldırdı. Şu anda yapılacak daha önemli bir işi vardı. Saatine baktı. Acaba Baumgartner Tepesi'nde saat kaç kadar ziyaretçi kabul ediliyordu? Kararlı bir şekilde arabasının anahtarını aldı.

Pavyonlar arasında el ele, bir aşağı bir yukarı yürüdüler. Anju gözlerini kliniğin yollarını kaplayan açık renkli çakıllardan ayırmıyordu, Wolfgang ise yandan ona bakıyordu, hep bir eşarpla alnından geriye attığı koyu renkli saçlarında, ilk kez güneş ışığı gibi parlayan bir perçemi keşfetti. Orada bir çocuk vardı. Kendi çocuğu. Daha ilk günden bu dünyaya ait olan ve kendisine burada sahip olmadığı kökleri verecek olan bir çocuk. Bu çocuk ölüp onu terk etmeyecek, hep yanında olacaktı ve o da onun büyümesini izleyebilecekti. Bu kez her şeyi doğru yapacaktı.

“Şimdiye kadar açık havada hiç buluşmamıştık, biliyor musun Anju, sevgilim?”

Anju şaşkınlıkla gözlerini ona çevirdi, gülümsedi ve elini daha sıkı kavradı. Yürürken, renkleri iyice koyulaşmış kuru yaprakların ayaklarının altında çıkardığı *çıtırtıyı* duyuyordu, sanki bu buruşuk yapraklar onunla konuşuyordu. Birden kulağına yapraklardan sesler gelmeye başladı, daha önce hiç duymadığı ve notaya dökmesinin mümkün olamayacağı sesler. Serpintiler, hışırtılar, havada sessizce ve usulca süzülmeleler, titreşerek salınmalar, şarkılar ve fısıltılar, daha önce yer yüzündeki hiçbir enstrümanın çalamamış olduğu nağmelere dönüşerek, adacyo ritmiyle ruhunda çalmaya başlamıştı.

Durdu ve gözlerini iyice açarak seslere kulak verdi. Sesler birden her taraftan gelmeye başladı, karaağaçların rüzgârda salınan dallarından, kuşların ötüşlerinden ve rüzgârın esintisinden. Hatta bunları, uzaktan geçen otobüslerin uğultusunda bile duyabiliyordu. Duydukları, nesnelerin kendine özgü şarkılarıydı, notaların ardındaki müzikti, seslerin özüydü; bunların boşlukta süzülen ritimleri birer ölçü olmaktan çıkmış, zamanın titreşerek geçişine ve seslerdeki bir sarsıntıya dönüşmüştü. Bilinmeyen bir çağın kalp atışları gibi.

“Wolfgang, her şey yolunda mı? Dönelim mi?”

Anju’nun sesinde bile hiç mümkün olmadığını düşündüğü bir şey duyumsadı ve kollarını açarak kendi etrafında dönmeğe başladı, her taraftan kendisine doğru gelen sesleri yakalamaya çalışıyordu. Başının döndüğünü hissetti, sendeledi ve kısık sesle gülmeye başladı. “Her şey,” diye şaşkınlıkla bağırdı, “Her şey müzik!”

Yaşadıklarının etkisiyle gözleri karardı, düşecek gibi oldu ve Anju’nun kolundan tuttuğunu fark etti, onun yardımıyla odasına döndü. Notaları her tarafa yayılmıştı, bir iskemlenin üzerinde duran çamaşırlarını alıp Anju’ya yer açmaya çalıştı, ancak yeniden sendeleyince yatağın kenarına oturmak zorunda kaldı.

“Dur artık Wolfgang, bitkin düştün.” Anju ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti. “Sen biraz uzan, ben yarın yine gelirim.”

Kendini yastığının üzerine bıraktı, gözlerini yumdu, Anju’nun hafifçe alnından öptüğünü hissetti; giderek daha derinlere yuvarlanır gibiydi İçinde hâlâ sesler duyuyordu. Daha önce hiç duymadığı ilginç bir güzelliğe sahip olan bu sesler, hayaletler gibi çevresinde dönerek kendilerini ona tanıtıyordu. Wolfgang yattığı yerde sesleri dinledi, zamandan tamamen koptu ve duyduklarına anlam vermeye çalıştı, ancak bunlar bildiği hiçbir kalıba girmiyordu. Seslerden hiçbirini diğerine bağlı görünmüyordu, aralarında hiçbir ilişki kuramıyordu, ama yine de her biri diğerini koşullandırıyor ve hepsi, hayal dahi edilemeyecek, daha doğrusu dehşet uyandıracak kadar çok sesli bir senfonide birleşiyordu. Wolfgang yaşamlarından hiçbirinde, hatta en cesur hayallerinde bile böyle muazzam bir müzik duymamıştı. Bu ölçülemez heybetin karşısında hem kendi varlığı hem de tüm zamanlar, gülünesi ölçüde küçük kalmıştı.

Wolfgang soluk almakta zorlanıyordu. Sanki hiç tanımadığı, yabancı bir evrenden gelen sesler içine girerek yayılmış ve sonunda bir şeyi patlamış ve bir sezgi ortaya çıkmıştı. Aca- ba bu duyduğu... Geleceğin müziği miydi? Bunu düşününce bedeni tüm sevinçlerden ve tüm korkulardan daha güçlü bir duyguyla sarsıldı. Titriyordu, eliyle Anju’nun elini aradı, ama yanında hiç kimse yoktu. Tek başına yatıyordu.

Koridordan geçen servis arabasının tıngırtısı geldi, terliklerini sürüyerek yürüyen birinin ayak sesleri ve arabanın tekerlekleri döndükçe birbirlerine çarpan tabaklardan çıkan tıngırtılar duyuldu. Bakıcılardan birinin bağırması koridorda yankılandı, sonra tüm sesler uzaklaştı.

Mutlu bir huzursuzluk onu pençesine almıştı, durmadan ayaklarını oynatıyordu, başının içinde perendeler atan

düşünceleri rahat vermeyince yatağından kalktı. Çoraplarıyla soğuk muşambaya basarak pencerenin önüne gitti, oradan kapıya kadar gidip yine pencerenin önüne geldi ve pencereyi sonuna kadar açtı, temiz kış havasını, yaşamın kendisini solur gibi içine çekti.

Şu koca dünyada acaba niçin bu ifşaat ona yapılmıştı? Bu aslında bir vahiydi, hatta bir kehanetti. Benzersiz büyüklükte, daha önce hiç gerçekleşmemiş olan bir şey yaşamıştı ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Madem yaradan böyle buyurmuştu, her şeye kadir olanın mutlaka kendine özgü nedenleri vardı. Yavaş yavaş sakinleşti ve üzerine belli belirsiz bir iyimserlik geldi. *Et lux perpetua lucaet eis*. Belki de Tanrı'nın daha başka, daha yeni bir yerde ona ihtiyacı vardı ve O kendisine yol gösterecek ve destek olacaktı. Soğuktan titreyerek pencereyi kapattı ve yatağına dönüp, battaniyenin altına girdi.

Kapının vurulmasıyla yarı daldığı uykusundan uyandı. Galiba birisi oda kapısına vurmuştu, rüyasındaki görüntülerle gerçekler iç içe geçmişti. Henüz az önce Tanrı elindeki bagetle bizzat orkestra şefinin kürsüsüne vurmuştu. Wolfgang gözlerini kırıştırdı. Odadaki renkler alacakaranlıkta silinmişti. Uyuşmuş bir halde yatağında doğruldu ve "Girin," diye seslendikten sonra yeniden arkaya düştü ve hemşirenin yemek tepsisiyle birlikte içeri girmesini bekledi. İçeri giren olmadı. Yalnızca, yasaklanmış bir kitaba bakar gibi izlediği sesler aklına üşüştü ve tekrar gerginleşti. Kapı bir kez daha vuruldu.

"Girin!" Başını çevirip kapıya bakınca, içeri sızan ve gidecek genişleyen ışık huzmesinde, uzun paltolu, heybetli bir erkek silüetinin belirdiğini gördü.

"Herr Mustermann mı?"

Wolfgang alaycı bir tonda "Belki," diye karşılık verdi. "Belki de değil." Eliyle başucundaki gece lambasının düğmesini bulmaya çalıştı.

“Herr Mustermann.” Adam sert adımlarla odaya girdi, durdu ve sanki Wolfgang kendisini tanıyacaktı gibi bir süre bekledi. Gümüş rengi saçları omuzlarına kadar geliyordu. “Sonunda sizi buldum!”

Wolfgang doğrudan doğruya mum gibi dimdik bir şekilde yatağında oturdu. “Siz... Siz kimsiniz?”

“Oh özür dilerim – kabalık ettim. Adım Michaelis.”

Wolfgang, “Yaa!” diye bir çığlık atarak battaniyesini çenesinin altına kadar çekti. Baş Melek Mikail!

Michaelis kollarını uzatarak Wolfgang’a yaklaştı.

“Herr Mustermann, memnuniyetimi ifade edecek kelime bulamıyorum. Bu yeni bir çığır açacak!”

“Yeni... Bir... Çığır.” Wolfgang gözlerini karşısındakinden ayıramıyordu, daha sonra ağzının hâlâ açık durduğunu fark etti. “Size en derin... Saygılarımı sunarım... Aziz Melek.” Aceleyle yataktan kalktı, neredeyse yere düşecekti, Anju için hazırladığı iskemleyi yakına çekti ve meleğe oturmasını söyledi. “Ziyaretinizin, yüce efendimizin benim gibi âciz bir kuluna teveccüh buyurduğu şu müzikle ilgili olduğunu ümit etme şerefine ve saadetine nail olabilir miyim?”

“*Requiem* için geldim.”

Birisi, gazla şişirilmiş bir balonun havasını boşaltır gibi içindeki havayı çekip almıştı sanki. “Tabii. *Requiem*.” Tevekkülle başını eğdi, sesinin giderek güçsüzleştiğini fark etti. “Ben şey, maalesef, çok üzgünüm, anlayışınızı rica ediyorum – ama işte... Henüz bitiremedim.”

“Neyi bitiremediniz?”

Wolfgang başını omuzlarının arasına çekti. “*Lacrimosa*’yı.” Yatağının ayakucunda duran bir tomar kâğıdı işaret ederek, “İyi niyetli ve yeterli ölçüde kabiliyetli olduğumdan şüpheleniz olmasın. Elimden geleni yapmaya çalıştım ama bu hassas bir insanın kalbinin dayanamayacağı kadar güç bir vazife.”

Wolfgang kendisine bakan Baş Melek'in gözlerindeki ifadeyi çözemedi. "İzninizle," diyerek yatağın üzerinde dağınık bir şekilde duran sayfaları toplayıp bir deste haline getirdi ve kucağına koyup okumaya başladı. Sonunda başını kaldırdı. "İnanılmaz. Mükemmel. Burası ise..."

Wolfgang rahat bir soluk aldı. Anlaşılan bu kez gönderdikleri kişi sanattan anlıyordu. Nota okumayı biliyordu. Onunla konuşabileceğini anlayınca sevindi.

"Bugün günlerden ne olduğunu biliyor musunuz Herr Mustermann?"

Wolfgang dehşetle irkildi. "Beşi... mi?"

"Kesinlikle. 5 Aralık, Mozart'ın öldüğü tarih." Baş Melek, düşüncelere dalmış bir halde eliyle *Agnus Dei*'nin son ölçülerinin üzerinden geçti. "Eğer daha önce bitseydi, bugün sahneye koyarak büyük ses getirebilirdik."

"Üzgünüm, ben..."

"Ah, Herr Mustermann, bunun şu anda hiç önemi yok. Nasıl olsa geleceğiniz çok parlak!"

"Gelecek mi?" Gelecek. Tabii. Bunu sezmişti – burada söz konusu olan yalnızca iki yüzyıl değildi, burada tüm zamanları altüst eden müzik söz konusuydu ve bu, bir kişinin yaşam süresiyle sınırlanamazdı. "Öyleyse, duyduğum müziği gelecek çağlara taşıyacak yolu açmam için beni seçtiğiniz sonucunu çıkarabilir miyim? Hem de kendimi oraya ulaştırabilmem için?"

"Herr Mustermann, şimdiye kadar yeteneğiniz hakkında çok az fikir sahibi olabildim, ama yine de değerlendirebildiğim kadarıyla önünüzdeki tüm yolların açık olduğunu söyleyebilirim. Ve sizin hep arkanızda olacağıma dair size söz veriyorum."

"Ah sizi temin ederim ki bu zaman zarfında birçok beste daha yaptım, asla boş oturmadım."

"Bunu duyduğuma sevindim, Herr Mustermann. Ancak

bence öncelikle *Requiem*'in üzerinde yoğunlaşmalıyız. *Lacrimosa* demiştiniz, tek eksisiniz bu bölüm müydü?"

Wolfgang dudaklarını ısırıldı. Omzunu duvara dayadı. Üzerine bir tür çekingenliğin çökmeye başladığını ve bunun öğleden sonra onu ele geçiren o mutlu huzursuzluğu uzaklaştırmaya çalıştığını hissediyordu. "Anladığıma göre, gelecekte beni bekleyen âleme adım atmadan önce mutlaka bunu bitirmem gerekiyor?" Yazacağı bu otuz, kırk ölçülük bölüm bir sonraki kapının açılması için vermesi gereken bir tür sınavsa, bunda hiç zorlanmayacaktı. "Bunu tahmin etmiştim zaten," diye fısıldadı. Ve yaklaşmakta olan mutluluğun bir müjdesi gibi, onu şaşkına çeviren yeni nağmeleri yeniden duymaya başladı.

"Herr Mustermann bence, sadece bir bölüm ile fazla bir ilerleme kaydedemeyiz. Bu çalışmayı sizin yerinize yapabilecek nitelikte birini bulabileceğimizi de sanmıyorum. Aslında sorunun ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Bunu tamamlamaya sağlığınızın izin vermeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Seslerin, ona tamamen yabancı olan bir boyutta geçerli olan kurallara göre oluşturduğu bir birleşim, kulağına olağanüstü güzellikte bir müzik olarak geliyordu ve bunun bir melodiden daha fazlası olduğunu biliyordu. Buna bir isim verememesi artık ona bir sınırlama olarak görünmüyordu, bu yalnızca bir zaman sorunuydu. Aradığı cevabı bulacağı yere ulaşmasına sadece bir adım kalmıştı. Ruhu bunu bilmenin yarattığı sevinçle doldu.

"Aziz Melek! Sizden istirham ediyorum! Eğer halen aldığım haplardan ve yapılan iğnelerden bir tedirginlik duyuyorsanız, kendimi, benden beklenen her şeyi –özellikle istikbale dair olanları– rahatlıkla yerine getirecek kadar genç ve dinç hissettiğimi bilmenizi isterim. Bilhassa YÜCE EFENDİMİZİN

bugün dışarıda gezinti yaparken, tabiri caizse tadımlık olarak duyurmuş olduğu vahiy, bana öyle bir güç verdi ki bizim gibi fanilerin onun merhameti olmaksızın... Eyvah!"

"Herr Mustermann?"

"Anju!"

"Efendim?"

"Yapamam!"

"Ne oldu, Herr Mustermann, neyi yapamazsınız? Herr Mustermann. Neyi?"

"Karım!" Onu zor durumda bırakamazdı. Hele şimdi, bir çocukla birlikte. "Çocuk bekliyor, bakımının temin edilmesi gerekli!" Ona acıdığını kendi kendine itiraf edince, derin bir vicdan azabı duydu.

"Herr Mustermann, galiba gelecekte sizi nasıl imkânların beklediğini tam manasıyla kavrayamadınız. Sizi kısa bir süre önce dinledim, Müzik Derneği'nde. Ve *Requiem* için yazdığınız düzenlemenin bazı bölümlerini gördüm. Hatta doğruyu söylemem gerekirse bütün notalarınızı birer birer inceledim. İnanın bana: Karınızın ve çocuğunuzun geçimi sağlanacak, hatta sorun buysa, bir sürü çocuğa daha rahatlıkla bakılır."

"Bir sürü..." Birden öfkelenildi. Ama sonra düşündü. Constanze de bir kez daha evlenmemiş miydi? Yaşı ilerlemiş olduğu için başka çocukları olmamıştı. Oysa Anju daha yaşamının baharındaydı ve yaşamı boyunca yas tutmamalıydı. Hiç olmazsa onun yüzünden. "Bundan emin misiniz?"

"Size şeref sözü veriyorum, Herr Mustermann! Bana güvenebilirsiniz."

Soluğunu güçlükle verdi. "Öyleyse her şey onun ve çocuğunun yararına sahneye konmalı, buradakiler ve arkadaşım Piotr'un evinde bulacağınız bütün bestelerim. Onu mutlaka tanıyorsunuzdur, çünkü onun gibi birini yanıma vermesi, ancak Tanrı'nın lütfunun ve esirgeyişinin bir nişanesi olabilir."

Artık yaşamın yükünden kurtulmuştu. İçinde yalnızca daha önce hiç geçmediği o sınırlara bir an önce ulaşabilmek için sabırsızlanan bir dürtü, bir çekilme ve bir çabalama hissediyordu. şu andaki yaşamının dışına taşan müzik onun kaderi ve hedefiydi; bu her zaman böyle olmuştu ve bundan sonra da böyle olacaktı. Tıkandı. Onun geleceğini belirleyen bu vahiyden sonra *Lacrimosa*'yı kaleme alabilecek miydi? Bunu, kendisine eskinin devamı gibi gelmiş olan, oysa artık geçmiş olarak kabul etmek zorunda olduğu şimdiki döneme uygun bir tarzda mı yapacaktı? Kararlılık ile tereddüt içinde birbirleriyle çarpışıyordu.

Kararlı bir sesle, "Ben hazırım," diyerek meleğin yüzüne baktı. "Eğer bana kâğıt ve kalemimi vermek lütfunda bulursanız, orada... Komodinin üzerinde..."

Rahatladığını gösteren bir ses çıkararak nota defteriyle kalem ald ve bunları bir süre kucağında bekletti. Sonra haç çıkardı. "EFENDİMİZ yanımda olsun."

Ve kendini birden orada buldu.

Tanıdık sesler, uzakta kalan zamanlardan geliyormuş gibi havada kanat çırpıp süzölerek gittikçe yaklaştı, iniltiler, geceleri ortaya çıkan hayaletler gibi etrafında dans ettiler ve onu da aralarına alarak yükseldiler, yükseldiler. Artık korku duymasına gerek kalmamıştı, tüm korkuları ve acıları ardında bırakmıştı, göğe doğru yükseldi, uzaktan cennetin şarkısı ve toprağın uğultusu duyuluyordu, sesler onu kavradı ve birlikte, müzikten başka hiçbir şeyin var olmadığı yere kadar yükseldiler; orada yalnız müzik vardı, o da onlarla birlikte bir sese dönüşerek zamanın ötesine geçti.

Postludium¹

Gözlerini kırıştırıyor. Mumun alevi hafifçe kımıldıyor. Constanze hâlâ yatağının kenarında oturuyor ve elini tutuyor. Her yerde büyük bir sessizlik var.

“Stan...” Soluğu daha fazla konuşmasına yetmiyor.

“Evet sevgilim. Buradayım.” Eliyle yanağını okşuyor.

“Seni...” özledim, demek istiyor, fakat sonunu getiremiyor. Soluk almakta zorlanıyor, çok zorlanıyor. Tüm gücüyle hava almaya çabalıyor, ancak aldığı hava ciğerlerine gitmiyor ve yalnızca yanaklarını şişirdikten sonra geri çıkıyor.

Constanze hıçkırıyor ama bunu onun duymasını istemiyor.

“Bak hâlâ *requiem*’den kopamadı. Yine davulları yaptı.”

Son gücüyle hafifçe gülümsemeyi başarıyor. Yavaşça, belli belirsiz başını sallıyor.

1 Müzikte parçanın son kısmı. (ç.n.)

Bir Dâhinin Zamanda Yolculuğu!

Klasik Batı müziğinin dâhi bestecisi Wolfgang Amadeus Mozart, 5 Aralık 1791'de, Viyana'da sert bir kış günü ölüm döşeğindedir. Karısı Constanze başucunda gözyaşları dökerek beklerken Mozart ıstıraplar içinde bilincini yitirir; ertesi sabah gözlerini açtığına yabancı bir yerde ve bambaşka bir dönemde olduğunu fark eder. Bu akıl almaz geçişi anlamlandırmaya çalışan dâhi bestecinin vardığı sonuç şudur: Tanrı ondan *Requiem* isimli yarım kalmış şaheserini bitirmesini istemektedir.

Günümüz Viyanası'na 18. yüzyıldan kalma ağdalı dili ve çağdışı davranışlarıyla uyum sağlamakta zorlanan Mozart, yeraldındaki metronun, atsız araçların, orkestrasız müziğin ve modern yaşamın şoku ile heyecanını bir arada yaşar. Bir yandan ürküten, bir yandan meraklandıran bu yeni dünyada acemilik çeken ve kimliği bile olmayan Mozart'ın tek pusulası müzik, tek rehberleri Polonyalı sokak kemancısı Piotr ve Anju isimli genç kızdır. Bir jazz-barda ve yardım konserlerinde piyanistlik yapan Mozart'ın bu yabancı dönemde geçirdiği süre uzadıkça *Requiem*'i bitirdiği zaman onu neyin beklediği sorusu da giderek ürkütücü bir nitelik kazanır.

Bay Mozart Uyanıyor isimli eseriyle 2010 yılında Friedrich-Hölderlin Teşvik Ödülü'ne layık görülen Alman yazar Eva Baronsky, okuyucuya bu eseriyle hayal gücünü kanatlandıran trajikomik bir macera sunuyor.

www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
twitter.com/krmzikedikitap
[instagram.com/kirmizikediyayinevi](https://www.instagram.com/kirmizikediyayinevi)

